ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\Rowley_Christopher-Bazil_1-Bazil_Zlomeny_Palcat.pdb

PDB Name: Rowley - Bazil1 Zlomeny palcat
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 8.11.2007
Modification Date: 8.11.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Bazil udeřil trolla ještě jednou, ten se zapotácel a málem skřety, krčící se za jeho obrovským tělem, zašlapal. Šípy létaly z obou stran. Během okamžiku se Bazilovi tři zapíchly do pravého ramene. Relkin vystřelil na dalšího skřeta. Mezitím se troll, doprovázen dalším, vrátil. Oba na Bazila zavrčeli a pak se do něj pustili. Naštěstí byl zezadu chráněn kamennou hlavou Asgaha, a před výpadem kopí uskočil. Vzápětí Piocar mocně sekl a rozťal bližšímu trollovi štít.
Otřesený troll se odpotácel pryč s paží u lokte těžce raněnou. Ten s kopím znovu zaútočil a Bazil jen tak tak nastavil štít a kopí zastavil.
Troll se vydrápal přes rozvaliny a pustil se s drakem do rvačky. Bazilovi v té chvíli štít překážel, a tak ztratil rovnováhu. Obrovská pěst hnědé bestie udeřila Baze do citlivého nosu.
Quoshitský drak zařval bolestí a zasáhl jílcem meče trolla do tváře. Ten klopýtl dozadu a zaječel. Jeho druh se mezitím zvedal na nohy. Relkin ho zasáhl do hrudi, ale bez viditelného účinku. Pak se skřeti seskupili kolem trollů a šplhali po hradbách. Vojáci se natlačili před Relkina a útočili na ně z hradeb. Relkin přiložil další šíp a vystřelil jej do houfu skřetů.

Christopher Rowley ve vydavatelství
FANT0M Print

Bazil Zlomený Palcát
Drakův meč *
Váleční draci *
* Připravujeme

BAZIL
Zlomený Palcát
Christopher Rowley
Fantom Print 2000

Text © 1992 Christopher Rowley
Cover © 2000 David Spáčil
Translation © 2000 Martina Pokorná
ISBN 80-86354-11-3

KAPITOLA 1

Ze Strážní věže města Marneri se rozléhal čistý stříbřitý zvuk trubek ohlašujících Velký den. Starý rok skončil, nastala zima a brzy budou poletovat sněhové vločky.
Už teď byl vítr v noci chladný, zahnal děti brzy domů a matky přikládaly na oheň více polen. Byl však čas největšího svátku v roce. Úroda byla pod střechou a slunce ještě hřálo. Nastal den, který znamenal odchod starého a počátek nového roku.
Po celé Říši růže, od ostrovů Cunfshon až po západní končiny Kenoru, v tento den zavládlo mezi lidmi vzájemné porozumění.
V městě Marneri, rozkládajícím se na mysu u Dlouhého průlivu, měl Velký den ještě navíc zvláštní význam. Při velkolepém obřadu byla obnovena Velká kouzla, díky nimž zůstanou městské hradby i v následujícím roce pevné. Bubny a pronikavé rány ohňostrojů popoháněly lidi ven z domů, přes obrovskou Severní bránu na Zelené pole za městské hradby.
Právě dnes! křičely trubky, dnes je den Velkých kouzel a každá pořádná čarodějka musí přijít, aby hradby zůstaly vysoké jako patnáct mužů stojících na sobě, silné a odolné vůči všem možným útokům. Věže musí zůstat nadále nedobytné a pevné!
Díky kouzlům do bran vstoupili duchové, Osver, Yepero, Afo a Ilim a silou je chránili proti čarům nepřítele.
Z věží v rozích hradeb vlály pestrobarevné standarty urozených rodů podílejících se na obraně města. Vzlétly malé balónky, na trávě se roztáčely kolotoče. Lidé v barevných hedvábných šatech tančili starobylé tance Velkého dne.

V davu se tísnila spousta lidí s modrými a červenými marnerijskými čapkami. Muži měli na sobě bílé vlněné košile zvané "copa" a hrubé zimní kamaše černé nebo hnědé barvy. Většina žen byla oděna v tradičních plátěných šatech krémové barvy s červenou šerpou řádu šedých vědem.
Ten den se do desáté hodiny město téměř vylidnilo. Vzdálený zvuk ohňostrojů, trubek a bubnů tlumeně doléhal ke kamenné dlažbě nádvoří za masivní Strážní věží.
V městských stájích, kde tiše frkalo šedesát koní, dozvuky vzdáleného veselí rozesmutňovaly a tížily srdce mladé Lagdalen z rodu Tarcho. Někdy to bylo hrozné narodit se do vznešené rodiny, jako člen Velké dynastie se všemi privilegii takového postavení a veškerou odpovědností.
Bubny a píšťaly utichly a až na spokojené odfrkování koní se znovu rozhostilo ticho. Lagdalen se shýbla k práci, kydání koňského hnoje.
Je jedno, jak se k tomu stavěla, ale přesto se jí to zdálo být až příliš nespravedlivé. Jako kdyby se celý svět postavil proti ní, od lady Flavie, přes nadřízené v noviciátu až po její vlastní rodinu. Byla to prostě mladá holka, která se zamilovala, a výsledkem toho bylo, že tady na Velký den kydala hnůj. Zatímco všichni z města na louce tančí, ona bude vykonávat uložený trest, který jí zabere celý den. Než to udělá, hodování začne a Lagdalen pak bude příliš vyčerpána, takže se jen vykoupe a půjde spát do lůžka v noviciátu.
Velký den nevyšel a to všechno kvůli tomu, že se pobláznila do kluka, hloupého hošíka, po kterém se jí však stále stýskalo. Chlapce s drobnými zelenými pihami ve tvaru trojúhelníku na kůži, jež znamenaly, že je stromovou bytostí, elfím dítětem.
Kluk jménem Werri z elfí rasy, vyrůstající mezi stromy na posvátných mýtinách, kde získal dovednosti, kterými lidem z Marneri a celé Říše růže pomáhal. Kluk, pracující ve slévárně, kde tavil ocel a po nocích bydlící ve čtvrti elfů, držen v jejich světě mystických obřadů a rituálů. Viděla ho jen párkrát a vlastně ho sotva znala, i když si to uvědomila teprve teď. Přišla na to během posledních pár dní.
Zprávy o jejím neštěstí nechávaly Werriho chladným. Žádný romantický dopis vyzývající ji, aby opustila život v Strážní věži a přidala se k němu, jako elfí manželka ve čtvrti s legračními uzounkými uličkami a přeplněnými domky. Werri se zachoval právě tak, jak předvídal její otec.
"Uvidíš," řekl pohrdavě hlasem zkušeného dospělého. "Jde mu jen o to, aby se ukazoval s normálními holkami. Pro něj nejsi nic než dým."
Zarděla se rozpaky, protože teď v srdci cítila, že otec měl pravdu. Vždyť potom, co láska, kterou si jen vysnila, vyprchala, za Werrim přišla, a on ji sotva vzal na vědomí, téměř se ani neobtěžoval rozloučit, a nedbale odkráčel se svými druhy oděnými v lesní zeleni do krčmy v elfí čtvrti.
Se slzami trpkého ponížení a hlavou plnou zmařených romantických snů se vrátila zpět do noviciátu. Werri ji ve své čtvrti nechtěl. A i když měli společnou cestu, choval se, jako by ji ani neznal.
Lady Flavia ale nařídila příliš krutý trest, vyčerpávající a těžkou dřinu na Velký den.
Samozřejmě, Werri byl hezounký mladý ďáblík. Takoví byli elfové často, úzká tvář, malý rovný nos, zelenohnědé oči, které mu jen tančily, když mluvil. Dlouhé, zelenoplavé vlasy splývající na ramena si odhazoval z očí nebo vzadu svazoval stříbrnou elfí stužkou.
Ale ty trojúhelníkové pihy na kůži byly důkazem, že je z pusté elfí rokliny a že přišel na svět z lůna stromu. Žádná žena by nemohla porodit Werrimu syna, který by mu byl podobný, neboť jediným možným výsledkem takového spojení by mohl být skřet, krutý a zlý.
Být přistižena v posteli s mužem, jako byl Werri, bylo pro mladou čarodějku - novicku nebezpečnou záležitostí.
V Lagdalen Tarcho byly vkládány velké naděje, prohlásila lady Flavia, když udělovala trest.
"Normálně bych tě při takovéto záležitosti seřezala rákoskou, zadala ti celou deklinaci Dekademonu a navíc uložila měsíc služby ve Svatyni, abych ti ukázala, jak je od novicky nerozumné pobláznit se do elfího kluka, a taky abych ti připomněla tvé postavení v misii.
Ale ty nejsi pouhou novickou, Lagdalen. V tobě jsou skryty naše naděje ve velké činy, které pro svou zemi vykonáš. Máš jít do Cunfshonu k tamním učitelům. Jestli se tvůj postup nezastaví, směřuješ ke skvělé kariéře buď ve Svatyni, nebo správním aparátu."
Když pak Flavia hleděla do bílých spisů na stole, zamyšleně se mračila.
"Takže budeš na Velký den čistit městské stáje a do konce týdne odříkáš celou deklinaci Dekademonu. Rozuměla jsi mi?"
Tahle vzpomínka Lagdalen skličovala, protože milovala Velký den víc než jiné oslavy, a teď, místo práce ve stájích, by ochotně, i přes Flaviinu proslulou pádnou ruku, vydržela i tu rákosku.
Flavia vysvětlovala: "Musíš to pochopit, Lagdalen. Touha těla je tu proto, aby nás trýznila a odvracela od historického poslání, které máme. Během let studia se musíme vyvarovat všech myšlenek na lásku a rodinu. A je samozřejmé, že nesmíme mít styk s elfy. Z takovýchto spojení se rodí jen skřetové a pohromy. Elfové nemohou chápat, jaké neštěstí svým chováním způsobují, my jsme pro ně jen rozptýlením. Ale pro čarodějku je takovýto pokles k sprostotě smrtelným hříchem."
A tak měla Velký den zkažený a hodně se naplakala, i přesto, že se při lékařské prohlídce, která následovala po rozhovoru s Flavií, k značné úlevě dozvěděla, že v jejím lůně nebyl zplozen žádný skřet. Znovu a znovu se ji navracelo do mysli to strašné ponížení, když Helena Roth, Lagdalenin největší nepřítel, otevřela dveře a ukázala proktorům, co se odehrává v malé místnosti prádelny v zadní části dormitáře.
Helena byla starší novickou. A obzvláště ji těšilo, když toho "malého fakana Tarcho" vychovávala. Zamrazilo ji při vzpomínce na Helenin pomstychtivý smích, jímž doprovázela Lagdalenino dopadení i to, jak ji vedli do Flaviiny kanceláře.

Takže teď dřela, kydala hnůj v stájích pro šedesát koní. Samozřejmě, koňáci, kteří tuhle práci dělali normálně, byli na Velký den omluveni a nechali všechnu špínu a slámu z minulých dvou dní na zemi. Věděli, že na Velký den přijde jako obvykle nějaký nešťastník, který tam bude za trest pracovat po celý den.
Zvedla další lopatu hnoje a hodila jej na káru. Měla před sebou ještě hodně práce. Než to uhrabe a odveze, bude to trvat věčnost.
Unaveně káru navršila, zvedla ji a pomalu tlačila k hnojišti. To bylo umístěno v zakryté jámě uprostřed Staré brány pod vystupujícím zdivem věže. Aby tam dorazila, musela vyjet ze stájí a zdolat hladce obroušené dlažební kostky na nádvoří pod věží, právě tam, kde jednotky z kasáren prováděly výcvik. Tohle byla nebezpečná část cesty, ani trocha obsahu v kolečkách nesměla zůstat na dlažebních kostkách. Měla strach ze starého Sappina, dozorce nádvoří, který byl lesknoucími se dlažebními kostkami posedlý. Kdyby udělala nepořádek, hlasitě by nadával. A kdyby si Sappino postěžoval představené, dlouho by pak kameny leštila na kolenou.
Venku na letním slunci, u stájí chráněných kouzlem, neúnavně bzučely tlusté mouchy a její náklad brzy objevily. Lagdalen mouchy nenáviděla, rychle se proti nim pokusila použít kouzlo. To ale vyžadovalo celé dvě deklinace a odstavec z knihy Birrak. V deklinacích udělala chybu. Mouchy bzučely dál. Lagdalen zaklela, mouchy jí sedaly na tvář, do vlasů a k očím. Tlačila káru, aby projela po dlažebních kostkách na nádvoří k jámě s odpadem co nejrychleji.
Po nose jí lezla moucha. Zaječela hrůzou, zastavila se a odehnala ji pryč. Dřevěná kolečka se naklonila, převrátila na stranu a náklad se vysypal na dlažbu.
Když se ty prokleté mouchy s vítězným pronikavým bzukotem usadily, Lagdalen propukla v pláč.
Zleva se ozval radostný výbuch pobaveného smíchu. Vzhlédla, v náhlém vzteku zapomněla na slzy. Ve dveřích cihlového Dračího domu uviděla mladého střapatého dragonýra. Ukazoval na ni a smál se.
Pocítila nával silné nenávisti, sáhla do kapsy šedého oděvu novicky, vytáhla malý prak a vystřelila jeden z kulatých kamenů, které vždycky nosila s sebou.
Chlapec okamžitě zmizel, kámen se odrazil od zdi a dopadl zpět na nádvoří. Lagdalen přiběhla a znovu se pro něj sehnula, aby pokus zopakovala.
Když vzhlédla, uviděla, jak ji sleduje vzteklá Helena Roth. A jak na ni s neskrývanou škodolibou radostí ukázala dlouhým bílým ukazovákem.
"Držení zbraně! Přísně zakázáno! Použití zbraně proti člověku! Budeš zmrskána! Nehledě na tu kupu hnoje, co jsi vysypala na čistou dlažbu dozorce Sappina. Počkej, až mu řeknu, co jsi provedla. Věřím, že si to s tebou Flavia vyřídí a vykoleduješ si další rok práce!"
S téměř triumfálním výkřikem se Helena obrátila a kráčela vyhledat dozorce, který, jak bylo jeho zvykem, Velký den a všechny další oslavy, zbaven starostí o naleštěné kostky na přehlídkovém nádvoří, prospal.
Lagdalen se podívala zpět na místo nehody. Dozorce Sappino by se určitě vrátil mnohem dříve, než by to lopatou odklidila a kostky vyčistila vodou, a když by uviděl, co provedla, okamžitě by si Flavii stěžoval.
V očích se jí zničehonic objevily slzy. Zdálo se, že je do konce života odsouzena pracovat ve stájích.
Ucítila šťouchnutí do lokte. Otočila se, zamlženýma očima uviděla dragonýra, který se jí před chvíli tak vysmíval. Stál jen kousek od ní.
Podle vzhledu mu nebylo víc než čtrnáct, vypadal chudě, ale domýšlivě se usmíval. Jeho oděv z hnědé hrubé látky byl starý a obnošený, boty odřené a čepici měl otočenou naopak. Držel tři lopaty.
Ubránila se pokušení shodit mu čepici a zatahat jej za nos. Podával jí lopatu.
"Vezmi si tuhle lopatu, my použijeme ty naše. Baz sem donese trochu vody. Jmenuji se Relkin, Relkin Sirotek, k tvým službám."
Lagdalen zalapala po dechu. Za chlapcem se objevil válečný drak, deset stop vysoký, s olivově zelenou kůží a velikýma černýma očima, kterými ji velmi pozorně sledoval. Zvedl lopatu širší než jeden metr.
Cítila, jak se do ní vkrádá strach z draka, což byla typická lidská reakce při pohledu na tak velké zvíře.
"Já, já, nevím, co říct."
Na to se obrovská dračí ústa rozevřela do širokého úsměvu a zdálo se jí, že se mu zajiskřilo v očích.
Chlapec se rozhlédl, luskl prsty a probral ji z šoku.
"Jasně. Já vím, jsi ohromená, holky často žasnou, když se zjevíme, ale raději přestaň hloupě zírat a zaber lopatou, než ta protivná holka probudí dozorce."
"Proč to děláš?" zeptala se pak.
"Už jsme o tom mluvili. Zjistili jsme, že se nám líbíš a ta druhá - ta zlomyslná Helena Roth - ne. Myslíme, že je to k ničemu, když má tady někdo trčet ve dvoře a během Velkého dne pracovat."
Lagdalen na něj zírala. Malinko se pousmál a dal se do práce. Avšak jeho i Lagdalenino úsilí bylo vlastně docela zbytečné. Drak se chopil lopaty a odklidil nepořádek sám, stačilo, aby dvakrát nabral.
Lagdalen na náklad přemístěný do koleček takovou rychlostí jen zírala. Relkin kolečka vzal a vezl je přes dvůr uličkou k jámě s kompostem.
Mezitím se drak přiloudal k vysokému sudu s dešťovou vodou pod okapy stájí a zdvihl jej, jako by vůbec nic nevážil. V okamžiku dlažební kostky slil vodou. Stékala do stoky, zanechávajíc dvůr mokrý, ale čistý bez poskvrnky.
Lagdalen vzala ze stájí hadr, vytřela to do sucha a ještě jednou naleštila.
"Děkuji vám, vážený draku," řekla, když byla hotova.
Tvář obludy se rozevřela do obrovského úsměvu a odhalila tak tesáky dlouhé na dva palce nad dlouhým zeleným jazykem se dvěma špičkami. Mluvil syčivým hlasem charakteristickým pro mluvu draků.
"Dobrá, sssležinko, nejlépe bude, když mě budete ossslovovat jménem - Bazil z Quosh, k vašim ssslužbám."
Načež se drak postavil na zadní do pozoru s takovou vervou, až se otřásla zem, a rázně jí pozdravem legie zasalutoval.

Tak trochu ohromena mu pozdrav vrátila, doufajíc, že to provedla správně. Relkin se vrátil už s prázdnými kolečky a postavil je ke vchodu do stájí.
"Slečně v nouzi vypomůžu vždy rád," řekl s malou úklonou a rozmáchl zeširoka čepicí s přehnaně uctivým gestem.
Lagdalen se usmála. Nedůvěřovala mu, ale přesto bylo na tomto mladém rošťákovi něco komického až milého.
"Samozřejmě bychom byli vděční, kdybychom se dověděli jméno vzácné slečny," sdělil Relkin s uličnickým úsměvem.
"Proč ne? Děkuji vám, Relkine Sirotku. Mé jméno je Lagdalen, z rodu Tarcho."
"Lagdalen z rodu Tarcho, co? No teda." Zazubil se. Bylo užitečné mít takového spojence. Podle modrého lemu na rukávu mohl Relkin jasně rozpoznat, že je ze starší třídy noviciátu a rodina Tarcho byla v Marneri jedna z nejvýznamnějších.
"To byla dobrá střela, Lagdalen Tarcho. Kdybych neuhnul, určitě by si mne zasáhla."
"Omlouvám se," řekla Lagdalen.
"Omlouváš se, za co? Neměl jsem se vysmívat, vím to, ale nejdřív jsem si myslel, že jsi někdo jiný, asi nějaký kluk ze stáje. Je tam jeden takový s hnědými vlasy zastřiženými jako ty tvoje. S kluky ze stájí nekamarádíme. Všichni mají víc než šestnáct a přebujelé mozky, jestli víš, co tím myslím."
"Myslím, že vím."
"A kromě toho, líbí se mi holky, které umějí střílet a nosí u sebe vhodný kámen."
"Proč? Hmm, tak díky." Lagdalen najednou nevěděla, co říct, byla tím nezbedným klukem z Dračího domu okouzlena. Klučinou se zvláštníma rafinovanýma očima.
Zdálo se, že váhá, jako kdyby se bál něco říct, a pak to ze sebe vysypal.
"A rád bych věděl, zdali by to bylo ode mne neomalené, kdybych, no, kdybych se zeptal lady Lagdalen Tarcho, nechtěla - li by společníka na večerní slavnost Velkého dne."
Když mluvil, sledovala, jak muchlá v ruce čepici.
"No, nevím. Měla jsem strávit celý den prací ve stájích. Nedokončím to do setmění a budu unavena, takže nemyslím, že mohu..."
Relkinovy oči se rozzářily.
"My ti pomůžeme, že jo, Bazi?"
Podívala se na draka, který se stále opíral o lopatu. Drak jí věnoval široký krokodýlí úsměv.
"Rád pomůžu, Lagdalen Tarcho. Dovezu dračí káru, ta pobere více než tahle malá, kterou máš ty."
Lagdalen byla překvapena. Zírala na ně. Oni to mysleli vážně. Nikdo k ní za ty roky nebyl tak hodný, jestli kdy vůbec.
"Ale proč... Díky, Relkine a Bazi," dokázala říci nakonec. "Věřím, že když dodělám práci včas, paní Flavia snad nebude mít námitky, že se jdu podívat na večerní obřad."
"Výborně!" vykřikl chlapec. "Vím, jak můžeme získat horké jablečné víno a dobrá místa na loutkové představení."
Drak náhle syknul.
"Někdo přichází."
"Rychle. Musíme se schovat," rozhodl Relkin. Lagdalen zjistila, že je vtažena postranním vchodem do obrovské tmavé místnosti Dračího domu. Uvnitř ucítila zvláštní vůni bylin a závan teplého vzduchu vanoucího ode dveří nějaké místnosti, z té vedla chodba, do které nebylo vidět.
Škvírou ve dveřích pozorovala, jak se vrací Helena Roth s dozorcem Sappinem, nelehce vzbuzeným z ranního podřimování. Byl proto mrzutý a pohled na čisté nádvoří jej rozzuřil. Vždycky ty vychytralé mladé novicky podezíral, pořád si představoval, že tady jsou, aby ho obelstily a mátly. Obrátil se a zamířil vyhledat představenou Flavii.
"Možná že pár ran rákoskou tvou drzost vyléčí!" zavrčel přes rameno.
Helena se rozhlížela vzteklým, upřeným pohledem. Jak to mohl ten malý fakan Tarcho zvládnout? Zrovna tady byla obrovská kupa koňského hnoje. Nikdy by to tak rychle nezvládla odklidit.
Zaslechla nad sebou smích, otočila se a spatřila chlapce s kulatou tváří, jak se na ni na vteřinku zašklebil a pak zmizel dírou ve zdi Dračího domu. Helena se zamračila, byla zmatena náhlým obratem situace. Hledala chvíli Lagdalen ve stájích, pak to zklamaně vzdala, zamířila k východu a doufala, že se během Velkého dne bude moci Flavii vyhnout
Později odpoledne, když se na loutkovém představení prodrala na místa ke stání, vzdálená od jeviště tak, že bylo od sebe těžké rozeznat loutky Staré čarodějnice a Dítěte, všimla si, řádně naštvaná, Lagdalen sedící na mnohem lepším místě, hned vpředu, a vedle ní chlapce v uniformě dragonýrů.
Helena zaskřípala zuby. Kdyby to jen viděla Flavia! Ale Helena byla bezmocná. Nahlásit přestupek znamenalo, že by ona sama musela představenou Flavii navštívit, což, jak dobře věděla, by nebylo v tento den zrovna vhodné. Flavia měla k starému Sappinovi silný odpor a pomstila by se jakékoliv dívce, která by mu zavdala příčinu vstoupit do jejího soukromí a pak si hlasitě a rozzlobeně stěžovat!
KAPITOLA 2
Později, když vyšel měsíc a slavnosti Velkého dne skončily, připojili se Relkin a Lagdalen k davu lidí, který se tlačil před Severní bránou. Seřazeny přesně jako vojáci na přehlídce tam staly v řadách Nejvyšší čarodějky a utvářely dva pravidelné čtverce.
Výjev osvětlovaly tisíce deset stop dlouhých pochodní. V tvářích lidí s rozzářenýma očima se zračilo očekávání.
Nastal čas obnovy Velkého kouzla. Bylo již téměř dokončeno, čarodějky v dokonalé souhře šeptem odříkávaly slova a ta takto propojena získávala větší sílu. Měly za sebou tisíce a tisíce řádků deklinací, texty z knihy Birrak a paradigmata Dekademonu. Provedení kouzla vyžadovalo mnoho hodin přípravy. K odříkání bylo zapotřebí pořádně se soustředit a nevnímat salvy, bubnování a křik lidí na slavnosti.
Když byly úvodní pasáže odříkány, začalo se s těmi hlavními, aby za úplňku obřad nabyl vznešenosti a síla Velkého kouzla se umocnila.

Dav se utišil, bylo slyšet jen občasný šum, jak se lidé zdravili a vítali s nově příchozími.
Relkin a Lagdalen vše sledovali vzadu v davu, z kopečku odkud měli přes hlavy lidí stojících vpředu lepší výhled. Oba viděli čarodějky semknuté v řadách, oděné v černém se znaky řádů na pravém rameni. Kolem nich bylo slyšet tiché mumlání zaříkadel.
Jakmile byla díky starobylého cunfshonského čarovného umění kolem hradeb Marneri opět zesílena magická aura, začali přítomni pociťovat narůstající moc kouzla.
Byla to nejposvátnější chvíle roku, oslava dne, kdy si kolonisté vyslaní z Cunfshonu znovu vydobyli země Argonathu a převzali moc. Dříve byly tyto země sužovány mocnými démony Mach Ingbokem a Cho Kwudem. Ti byli ve službách nepřítele a vládli terorem tam, kde kdysi vzkvétala, než byla uvržena do spárů temnoty, spravedlivá království Argonathu.
Osvobozování trvalo dlouho, bylo krvavé a stále ještě neskončilo. Šestkrát Cho Kwud přitáhl s armádou ze severu a obklíčil poklidné město Marneri. Šestkrát byl před městskými hradbami poražen a legiemi, které přišly na pomoc z ostatních měst, donucen k ústupu.
Než byla moc Mach Ingboka z Dugguthu zničena, bojovalo se asi v deseti velkých bitvách. Seznamy mrtvých hrdinů byly dlouhé, jména vepsaná na hradbách města. Marneri na padlé nezapomínalo, pamatovalo si, jak odvážně umírali, když bojovali za civilizaci ve východních končinách velké země Ianta.
Ozvalo se zatroubení, které oznámilo krátkou přestávku. Lagdalen a Relkin na sebe pobaveně pohlédli.
"Tak co, bavila jsi se, Lagdalen Tarcho?" zeptal se dragonýr.
„Ano, Relkine, bavila. Ještě jednou ti děkuji."
"Vlastně existuje způsob, jak bys nám to mohla oplatit, především Bazovi."
"Jak? Udělám ráda, co budu moci."
Relkin se k ní naklonil a šeptem řekl: "No, máme problém. S dokumenty. Chybí nám propouštěcí pečeť od bývalého zaměstnavatele. Měli jsme... prostě, pohádali jsme se, chápeš."
"Myslela jsem, že jsi nováček," odpověděla stejně tiše jako on.
"No, uvažovali jsme, že bychom se mohli zapsat u Nove legie, najímají vojáky."
"A pak už vás nikdy neuvidím," vyslovila, předstírajíc smutek.
"Ne, lady Lagdalen, zase se s námi setkáš," ujistil ji Relkin. "Ale kdybych tak mohl získat pro Baze dračí pečeť. Bez ní se přihlásit nemůžeme."
"Jak bych vám mohla pomoct?"
"Máme kamaráda v administrativním oddělení a ten má pečeť, kterou potřebujeme. Ale on se neodvažuje vynést ji ven z kanceláře. Rádi bychom věděli, jestli bys ty mohla.
Lagdalen na chvíli zaváhala. "Dobrá, myslím, že bych mohla."
"Výborně!" Přivítal to s radostí. "Tak jako tak brzy do administrativní budovy půjdeš pro narozeninovou pečeť - mám pravdu?"
Lagdalen byla šokována. Jak to věděl? Měla pocit, že její soukromí je ohroženo.
"Ano." Přestala šeptat a zvýšila hlas. "Jdu tam zítra. Minulý týden mi bylo sedmnáct."
"Omlouvám se, můj kamarád v kanceláři může tyto informace vyhledat, takže když jsem se dověděl, kdo jsi, požádal jsem ho, aby nahlédl do tvého spisu. Vím, že to nebylo správné, ale naše situace je stále zoufalejší. Nezbylo nám mnoho peněz, takže nemůžeme z Marneri odejít a potřebujeme si najít práci. Jsi naše jediná naděje."
"Opravdu?"
"Podívej, Bazil je jedním z nejlepších válečných draků a Marneri ho potřebuje."
"Vypadá strašně velký!" zvolala.
"Vlastně jako zelený drak je spíše střední váha. Ale umí výborně zacházet s mečem a má skvělou kondici. Hodně zelených draků má slabé nohy, nevydrží dlouhé pochody, ale Baz je voják, dokáže držet krok s každým. Taky má rád koně, ale nežere je, takže může být klidně u jezdectva."
"Věřím, že vše je tak, jak říkáš, Relkine. Ale provést něco takového, to je zásah do soukromí. Myslím, že ses mě měl zeptat přímo."
Relkin svěsil hlavu, vypadalo to, že ztratil naději. A on si byl tak jistý, že jim ta holka pomůže. Špatně ji odhadl, nepomyslel si, že bude vadit, když se zeptá, kolik jí vlastně je.
"Ale jestli to půjde, pomůžu vám."
"Pomůžeš?" Jeho naděje, už skoro ztracené, ožily. Jak by ho mohla odmítnout?
"Budu se samozřejmě muset dostat přes kontrolory."
Tahle myšlenka Lagdalen znepokojovala. Nikdy předtím nic neukradla ani nepropašovala, a tak ještě nezažila strach, že by mohla být kontrolory přichycena.
"No, jasně, ale ty jsi starší novicka. Můžeš použít krycí kouzlo a projít kolem kontrolorů beze strachu, že by tě poznali."
"To můžu, ale kontroloři mají přikázáno, aby si dávali pozor na novicku, která by se v jejich přítomnosti odvážila použít převlékacího kouzla."
Relkin to uznal a rezignovaně přikývl. "No jo, to je taky ten důvod, proč náš dobrodinec v kanceláři nechce pečeť propašovat. Večer, když odcházejí, jsou on i ostatní úředníci kontrolováni velmi pečlivě."
"Ano, chápu." Lagdalen tomu rozuměla. Je pravda, že jí Relkin pomohl, ale teď po ní chtěl, aby hodně riskovala, když měla získat pečeť. Může být i špeh. Právě nedávno se dost povídalo o špiónech, kteří pronikli do města.
Velký nepřítel ze severu opět sílil. Světem se plížil tíživý strach z mágů Temného vládce.
Znovu to uvážila. Žádný drak by Temnému vládci nesloužil. Draci k němu chovali odvěkou nenávist, tohle je s lidmi spojovalo. A jestli Bazil není špiónem, jak by jím pak mohl být dragonýr?

Lagdalen sebou trhla. Teď, když bylo vše nejisté, obavy ze špiónů rozšířené a fámy o nich tak přesvědčivé, bylo snadné jim uvěřit.
"Ale i tak, jakmile projdu přes kontrolory, co mám udělat?" "Nestarej se. Budu hlídat venku u dveří." "Ty jen půjdeš po ulici a já ti dám vědět, až si budu jistý, že je to bezpečné a že za tebou nikdo nejde."
Přepadla ji hrůza, co se stane s její pověstí, už tak pošpiněnou vztahem s Werrim.
"A když tě chytí, přiběhnu a přiznám se. To ti slibuji na všechny své předky."
Usmála se. "Ale Relkine, ty nevíš, kdo byli tví předkové. Jak na ně můžeš přísahat?"
"Pak přísahám na vlastní svědomí, které by mi nikdy nedovolilo, abych tě zradil, Lagdalen."
"Dobrá, děkuji ti, Relkine. Myslím, že by to šlo. Přesto mě znepokojuje ještě jedna věc."
"A co?"
"Důvod, proč jste měli s vaším bývalým zaměstnavatelem spor. Kvůli čemu to bylo?"
Lagdalen si ho pozorně prohlížela. Bylo to velmi důležité - věděla, že kdyby byl vrahem, poznala by to na něm.
"Měli jsme s baronem z Borganu smlouvu. Borgan, jestli si o něm ještě neslyšela, leží blízko Ryotwy v Modrých horách. Baron se rozhodl, že draci jsou příliš drazí, a koupil si hnědé trolly - hrozné stvůry, křížence elfů a želv."
Lagdalen zbledla. "Ale Argonath je trollům zapovězen."
"Pak je zvláštní, že jich je tak hodně. Baz a já jsme trávili život bojem s nimi, hlavně v zemi Modrých hor."
"Ale jak to?"
"Jsou levní. Žerou špínu a nejsou nároční. Dej jim slabé pivo a dobytek na ukájení a jsou spokojení."
Lagdalen byla zhnusena. "To je odporné!"
Relkin přikývl. "Já jsem si to taky vždycky myslel."
"Takže co se stalo?"
"Kdy?"
"Když baron přivedl ty trolly."
Relkin trochu přivřel oči a pokrčil rameny. "Nastal problém."
"Problém? Jaký problém?"
"No, tyhle hnědé bestie, když se opijí, začnou být agresivní, baron jim dal příliš mnoho piva. Provokovali Baze a nakonec došlo k bitce. Baz musel jednu z těch zatracených potvor zabít a té další zpřelámat hnátu. Baron pak nechtěl platit, a dlužil nám za šest měsíců."
"Co jste tedy udělali?"
"No, pomýšleli jsme na to, že ho oloupíme, ale nechtěli jsme být označeni za zločince. Chtěli jsme zůstat čestnými vojáky. To umíme nejlépe. Tak jsme zrušili smlouvu, vypařili se z hor a došli sem. Slyšeli jsme o Nové legii, do které se verbuje, však víš."
Jasně, do Nové legie byli verbováni vojáci ze všech koutů světa.
Lagdalen se přestala obávat. Na jeho tváři neobjevila žádnou známku lži a v tomto umění byla vycvičena.
"Dobře, Relkine, pomůžu ti. Ale jestli jsi mi lhal, zjistím to, a pak si dej raději pozor!"
Lagdalen se ohlédla zpět k řadám čarodějek. V měsíčním světle měly vlasy dlouhé a stříbřitě zabarvené, tváře s ostrými rysy a oči potemnělé. Věděla, že jednoho dne bude stát mezi nimi a odříkávat slova Velkého kouzla. To ji lákalo, ale zároveň i děsilo. Vypadaly tak hrozivé, tak sebevědomé, vzdálené životu, který znala. Byla zvědavá, zda se někdy naučí takové trpělivosti a zásadovosti, zda bude někdy přijata do jejich řad.
Nedaleko Severní brány, pod věžemi, z nichž se každá tyčila do výše šedesáti metrů, byl zapálen oheň. Nejvyšší kněžka Ewilra dirigovala mužský sbor ze Svatyně zpívající hymnus Velkého dne, a zatímco čarodějky se na chvíli odmlčely, mnozí v davu zpívali s nimi. Všechny přípravné deklinace, proslovy a obtížné pasáže byly odříkány bez chybičky.
Brzy budou vysloveny konečné deklinace. Byliny na oltáři byly pečlivě zapáleny a k lidem se linula nasládlá vůně kouře. Čarodějky se shromáždily k závěrečnému odříkání devadesáti řádků přivolávajících sílu, vyňatých ze zákonu Dekademonu. Vzrušení v davu rychle rostlo. Ozvalo se zabubnování a velký akt začal. Verše byly odříkávány rychle a kouzelná slova začala účinkovat, celý prostor byl náhle zaplněn napětím a prostoupen jakoby neviditelnou mlhou.
Čarodějky stále zvyšovaly hlas, poslední řádky úplně vykřikovaly a dav křičel v ohromném davovém šílenství s nimi.
Ohně jasně plály, ozvaly se bubny a třeskly činely. A bylo po všem. Velké kouzlo zůstalo dokonáno. Dlouhou chvíli bylo absolutní ticho, ani zakašlání, šepot či hlas ptáka, který by to porušil.
Začalo se vyhrávat na trumpety, lidé jásali, odevšad se ozývala hlasitá hudba.
Lidé vyrazili slavnostním krokem za čarodějkami, vcházeli jednou velkou branou, druhou pak vycházeli, proplétali se ulicemi mezi oběma branami. Nejdříve vešli Severní bránou, kterou střežil duch Osver.
"Na Osvera a jeho zdraví!" vykřikovali a nastavovali džbány s pivem, aby si připili se strážným u brány.
Pak vcházeli do města, po široké dlouhé ulici U Věže, za nimi byla masivní Strážní věž a vpředu krásná Vodní brána.
U Vodní brány připíjeli na zdraví Yepeře, a protože její duch střežil také přístav, provolávali její jméno, když kráčeli na západ města kolem doků a zálivu, i dál.
Tady v docích je z lodí hlasitě zdravili námořníci, volali na ně kupci a jejich sloužící, kteří se vyklánělí z balkonů vysokých domů s bílým průčelím lemujících ulici.
Byly tam lodě z každého argonathského přístavu, společně s obrovskými bílými loděmi z cunfshonských ostrovů, byli tam kupci ze všech obchodních stanic na východním břehu Ianty.
Nakonec lidé došli k západní bráně, kde zapěli chvalozpěv Ilimě, která bránu střežila.
Odtud se procesí obrátilo a vracelo se přes město do Západní a Široké ulice, do centra a na náměstí u Afovy brány.
A tady se vše najednou zastavilo.
V čele průvodu se ozvaly výkřiky zděšení a rozhořčení. Kněžky naříkaly a plakaly. Čarodějky začaly deklamovat a

okamžitě přivolávat kouzlo očištění.
Vojáci Královské gardy si razili cestu k bráně. Byli doprovázeni strážnými z celého města. Křik a povyk velmi rychle sílil.
Bylo spácháno zlo.
Uprostřed brány se tyčil trám a na něm svítilna. Na trámu visela s provazem uvázaným kolem krku mrtvola starší ženy, strašlivě mučené a zohyzděné. Aniž byl spatřen, někdo ji tu pověsil během dne, kdy město bylo zcela liduprázdné.
Tělo ženy vypadalo příšerně. Stala se obětí temného kouzla, snad z knihy Fugash. Pravou ruku měla uřezanou a zápěstí vraženo do úst tak, že ztuhlé prsty vyčnívaly odporně ven jako nějaké špice.
Ti, kteří dobře znali magii zla, to nazývali "ruka Leothy". Bylo to jasné znamení zlé černé magie.
Levá strana tváře byla stažena z kůže a maso strháno až na kost. Pravé oko neměla a levé, s odstraněnými víčky, zíralo ve smrtelné hrůze. Tři místa na těle měla popálené, tam, kde do ní pomalu zabodávali do ruda rozžhavenou kovovou tyč. Nohy měla k sobě přibité hřeby.
Taková hrůza ve Velký den znamenala vážné ohrožení Velkého kouzla.
Velký Afo, duch, jenž ochraňoval bránu před útoky zvenčí, byl proti takovému násilí samozřejmě bezmocný. Selhaly stráže.
Ještě tu noc se budou muset odříkat dlouhá kouzla na očištění a nezbude než Velké kouzlo zítra zopakovat.
Relkin a Lagdalen byli v procesí daleko vzadu, a tak o té hrůze u brány slyšeli dřív, než mohli za zády stráží něco zahlédnout. Když se zástup v tichosti a se svěšenými vlajkami pomalu posouval kupředu, viděli na trámu pouze visící končetinu.
Aby se tam dostali, museli pachatelé vejít do brány a vyklonit se z okna, které bylo vsazeno přímo nad trámem.
Při prohledání brány bylo nalezeno tělo mladého strážného. Měl podřezané hrdlo a mrtvola byla ve skladišti v přízemí vecpána za několik beden.
Relkin a Lagdalen byli davem taženi pryč, nahoru po Řemeslnické ulici. Lidé kolem blábolili hlouposti, každou minutu byly fámy hrozivější a hrozivější.
"Kdo to mohl udělat?" uvažoval Relkin šokován hrůzným výjevem.
"Zde v Marneri máme silné nepřátele, ale vůbec jejich jména nevyslovujeme, neboť to hrůzu, kterou se snaží šířit, jen zvětšuje," odpověděla Lagdalen.
Relkin najednou pochopil, koho měla na mysli, a zachvěl se. Tam v Modrých horách měli spoustu potíží, ale nikdy ne takové, jež by se týkaly přímo Temných mágů z Padmasy, chladnokrevných tvorů, kteří se snažili ovládnout svět.
Od té doby, co byl jejich přisluhovač Ingbok zničen, a po pádu Dugguthu panoval v pobřežních provinciích Argonathu klid a bezpečí. Vzpomínky na hrůzy vybledly.
"Říkáme jim Džinestrubové," zamumlal. "Nesmrtelní." Mám strach, že se už na ně v zemi Modrých hor spíše zapomnělo."
"Tak se jim říká také, ale tady v Marneri se na ně nezapomnělo."
"Takže mají agenty přímo v srdci Argonathu."
"Zdá se, že je to tak, Relkine."
"Co bude dál? Co udělá král?"
"Prohledají město křížem krážem, každého budou vyslýchat, ale zlosyna, který to provedl, nenajdou."
"Jakto že jsi si tím tak jistá?"
"Protože to je jen poslední z mnoha násilností. A nikdo nebyl zatím zatčen."
"Co se přihodilo?"
"Něco podobného jako tohle, ale se zvířaty."
Relkin pokýval hlavou. "K temné magii je zapotřebí obětí."
"Prahne po životech. Ničí veškerý život."
V tichosti se vydali k Severní ulici, prošli kolem úzkých domků v elfí čtvrti. Lagdalen se v myšlenkách vrátila k Werrimu a začervenala se. Bylo hrozné přiznat si to, ale otec měl pravdu. Werri ji nikdy nemiloval, nebyl schopen takového citu.
Nyní to bylo až děsivě jasné. Elfové byli spojenci lidí, ale v mnoha ohledech se zdáli citově vyprahlejší než draci.
Vrátili se k náměstí U Věže. Dohodli se, že se setkají zítra ráno před správní budovou Strážní věže, a rozešli se. Relkin pokračoval dolů k obrovskému Dračímu domu, zatímco Lagdalen zabočila k nedalekým vratům vysoké kamenné budovy noviciátu.
KAPITOLA 3
Ráno po Velkém dni bylo šedivé a chladné, ze západu vanul silný vítr. Marnerijské čarodějky vstaly časně - Velké kouzlo bude muset být zopakováno, i když tentokrát se vše odehraje bez tanců na zeleném prostranství a veselí, které by je přitom jen vyrušovalo.
Také město se probudilo a začal všední ruch. Obchodní lodě vplouvaly do doků v zátoce. Plameny ohňů v kovárně šlehaly severním směrem, tkalcovské stavy a kolovrátky pod kopcem Forulan tiše předly. Všude se však mluvilo o hrůze, kterou lidé prožili večer na Velký den.
Čarodějky se zachmuřenými tvářemi předstoupily, aby přednesly kouzlo, a zatímco jej odříkávaly, městští strážní za pomocí kněžek procházeli městem, pátrajíce po každém, kdo by chtěl plynulý chod zaříkávání přerušit.
V hradbách, které Marneri chránily, síla magie hodinu po hodině pomalu slábla. Pochmurné myšlenky narušily radostnou atmosféru, která se obvykle šířila městem po Velkém dni. Město však bylo centrem celé oblasti, a tak i přes násilný čin a strach, který je zachvátil, se jeho život a denní koloběh nesměly zastavit.
V Dračím domě z červených cihel byl velký zmatek a rozruch, neboť v tento první zimní den začínaly souboje mezi mladými draky a nováčky, kteří bojovali o místa v Nové legii.

Dragonýři ve stájích utahovali řemínky na obrovských ocelových brněních a přilbách. Brousili a leštili meče a štíty draků. Teprve až bude vše dokonalé, dovolí drakům, aby v aréně zaujali místa a zahájili závěrečné zápasy.
Draci se ztupenými meči, a palcáty s omotanými hlavicemi se připravovali k zápasu jeden na jednoho, dva na dva a tři na tři. Podle výkonů v těchto zápasech budou vybráni pro utkání s předchozími vítězi, které budou koncem týdne.
Hodně záleželo na vylosováni a na výkonu podaném v posledním souboji, kdy se nováčci v exhibičních představeních před zraky lidí z města postaví proti zkušeným zápasníkům.
Víří se prach, mohutné nohy dusají po dlažbě v aréně. Draci o délce dvaceti stop do sebe narážejí, devět stop dlouhé meče sviští a třeskají o sebe. Z těžkých štítů odpadávají úlomky dřeva a oceli, řinčí kov.
Nejsou to boje na život a na smrt, i když v jednu chvíli se jeden slavný veterán zapomněl a udeřil malého protivníka příliš tvrdě. Mladý, dvacet stop vysoký drak spadl na zem, zůstal nehybně ležet a poté byl odvezen na káře tažené třemi koňmi. Většinou to byla zranění, která se dala přežít. Sedřená kůže, modřiny, zlomené drápy, šrámy od mečů a polámaná žebra. Ošetřovna pro draky bude po celý týden plná a dragonýři budou mít spoustu práce se zlomeninami, obvazováním a dezinfikováním ran a přikládáním hojivých obkladů. Přesto úmrtí způsobené zraněním ze souboje se vyskytlo jen velmi zřídka.
Mezi nadějnými draky byl nyní čtrnáctiletý Bazil z Quosh urostlým veteránem, který měl za sebou mnoho menších válečných výprav do Modrých hor. Byl drakem střední váhy, měřil od nosu k ocasu dvacet dva stop a patřil k rase zelených draků.
Nevýhoda jeho malé váhy byla zanedbatelná, protože byl obdařen vrozenou dovedností ovládat zbraně. Zacházel s nimi zručně a rozvážně, měl neobyčejný talent předvídat protivníkovy výpady. Když bojoval s rapírem, byl stejně rychlý jako člověk, což bylo na draka značně neobvyklé.
Než však mohl vstoupit do ringu v Marneri, musel získat povolení s dračí pečetí. Tenhle kousek papíru velikosti lidské dlaně byl pro něj velmi důležitý. Dračí zákony byly přísné - draci jsou obrovské a potencionálně i dravé bytosti, proto každý z nich musí mít ve službách lidí povolení stvrzené pečetí, jež pak musí na požádání předložit.
Od doby, kdy se obě rasy spojily v společném zoufalém boji proti obávanému nepříteli z Padmasy a jeho hordám trollů, skřetů a jiných bestií, zajišťovaly Dračí zákony mír.
Aby se dostali do Marneri, bylo nejprve třeba, aby Relkin přemluvil stráže u Vodní brány. Přišli brzy ráno v době největšího
shonu a prošli dovnitř bez toho, že by museli glejt ukázat. Ve městě byla spousta draků.
Ale aby se dostali do ringu, museli se prokázat pečetí. Bazilovo první kolo souboje bylo stanoveno na poledne.
Relkin pobyl ve městě jen pár dní a už si našel několik přátel, jednoho i z kanceláře správního oddělení. Byl o něco starší než Relkin, ale tak jako on pocházel z vesnice Quosh.
Všichni odtamtud byli na Bazila nesmírně hrdí a velmi je pohoršilo, když s ním baron z Borganu zacházel tak špatně.
Známý z úřadu pro výdej povolení se snažil pomoci, ale on sám nemohl pečeť z budovy vynést. Kontroloři by to nepochybně odhalili.
Lagdalen Tarcho vstala, nasnídala se a nervózně si čistila zuby. Poté se v určenou hodinu vydala na místo setkání s Relkinem a nebylo jí vůbec lehko. Nikdy předtím se kontrolorů nebála, teď v ní ale narůstal nepříjemný pocit.
Setkali se před správní budovou a společně zamířili k Severní bráně. Cestou jí Relkin vysvětloval situaci a to, co má provést.
Relkin měl na sobě prostý hnědý plášť proti větru, jaký nosili venkované, ale u Severní brány to nebylo vůbec nápadné, neboť zde byl dobytčí trh, a tak tu pracovalo hodně honáků a pastevců.
Vše bylo připraveno a vysvětleno. Ten den byli kontroloři obzvláště ostražití, ale to se zároveň velmi hodilo a vynést razítko tak bylo pro Lagdalen bezpečnější. Kontroloři totiž pátrali především po tajemném cizinci nebo zkorumpovaném obyvateli města, takže novicku ze Svatyně si nebudou dlouho prohlížet.
Měla vstoupit do budovy, vyjít do druhého patra a jít chodbou tam, kde měšťané čekali na registraci či předběžná rozhodnutí soudu.
Místo bylo vždy rušné, lidé si neustále předávali malé i velké listiny, či dokonce celé stohy papíru.
Dojde k ní muž v šedé tunice a modrých kalhotách administrativních úředníků, setkají se jen krátce a on jí předá povolení. Lagdalen pak bude pokračovat až ke schodišti u východu. Kontroloři jsou rozmístěni na odpočívadlech a nebudou ji zastavovat.
Takto vypadal plán.
S nepříjemným pocitem u žaludku vstoupila Lagdalen velkými šedivými vraty do budovy. Uvnitř šla jako ve snu chodbou mezi hemžícími se lidmi ze všech vrstev společnosti a pak stoupala po mramorových schodech nahoru.
Objevil se před ní portrét krále Sankera v nejlepších letech, namalovaný asi před třiceti roky. Měl na sobě brnění, přilbu velitele legie a rudý plášť, ladící s výzbrojí.
Královy oči měly díky uměleckému triku Ruparchta, skvělého malíře té doby, takzvaný "efekt trompe l'oeil" a vypadaly, že sledují každého, kdo se na něj zezdola dívá, jako kdyby Jeho Veličenstvo všechny prověřovalo a přísně soudilo.
Sanker sledoval každého!
V té chvíli se Lagdalen cítila naprosto neschopná. Měla provést něco, čím poruší smysl, ne - li samotnou podstatu přísahy.
A co jí připadalo ještě horší, byla si jista, že ji chytí.
Jenže co pak?
Pokoušela by se teď, po debaklu s Werrim, vysvětlit otci, že se zapletla s dragonýrem, nuzným a potulným mladíkem odněkud zdaleka. A že kvůli tomuhle klukovi riskovala svou budoucnost v řádu.
Otcova tvář by se zkřivila potlačovaným žalem. Chladně by ji vyhnal a matka by propukla v hysterický pláč.

Lagdalen by to skoro i přivítala, kdyby byla poslána pryč, vykonávala by pak vojenskou službu v armádě na hranicích. V legii byl ženský oddíl a službu v něm dostávaly už po mnoho let dívky z Marneri za trest. Dovedla si představit sama sebe, jak tam slouží. Za ta léta by se stala drsnější a otrlejší. Možná by se nakonec na hranicích usadila, stala se venkovankou a její proslavená rodina by ji samozřejmě mezitím dávno vydědila.
Nohy ji nesly dál, a jakmile prošla kolem portrétu krále Sankera XXII., dovedly ji schody na druhé poschodí. Důstojní muži v oficiálních šatech úředníků a vážení obchodníci z cizích zemí se tiše pohybovali po ochozu, který byl postaven několik stop nad hlavní chodbou, ale až na jeden střežený skrytý vstup s ní nebyl propojen. Ochoz byl určen pro magnáty, kteří odtud mohli promlouvat k veřejnosti, smlouvat a obchodovat, a přitom si stále zachovávali odstup.
Jak ochoz, tak i mnohem větší spojovací chodba vedly do dlouhé obdélníkové soudní síně.
Zde Lagdalen procházela pomaleji. V obrovské oválné místnosti diskutovalo několik desítek lidí. Úředníčci táhli vozíky naložené listinami. Velké stojany na čtení byly rozestavěny podél zdí a většina z nich byla obsazená.
Náhle se před ní objevil obtloustlý chlapík v šedé tunice.
"Aha," zvolal. "Ty jsi určitě přítelkyně Bazila z Quosh."
"Ano," zašeptala. Neslyšeli je? Pohybovali se po místnosti kontroloři?
"Je to výjimečný drak. Všichni v naší vsi velmi pozorně sledujeme jeho kariéru." Podsaditý muž si mnul ruce a celý zářil.
"Vychovali jste jej, to vím."
"Ano, už z vajíčka, a vždycky to bylo hladové dráče. Dokázal sežrat deset kuřat na posezení už v pěti letech."
"Páni," podivila se Lagdalen.
"Pro vesnici je to velmi nákladné, vychovávat draka, ale když je dobrá úroda, má to smysl, protože se tak celá vesnice zbaví daní na legie."
Usoudila, že být tu kontroloři, byli by teď oba dva ztraceni, Quoshiťan z kanceláře pro udělování povolení jí připadal jako úplný šílenec. Pošlou ji do legie, nebo dokonce do vyhnanství.
Když si tlouštík povšiml její nervozity, naklonil se k ní blíže a řekl tichým hlasem: "Všechno je úplně v pořádku. Tohle místo nikdo nehlídá - je to blázinec. Jediné nebezpečí hrozí na schodišti, ale ty máš na sobě modré šaty novicky, takže na tebe se ani nepodívají."
"Přála bych si mít vaši jistotu," zamumlala.
"Všechno dobře dopadne, uvidíš. Tady je to povolení."
Tak a bylo to, okamžik provinění.
Převzala od něj malinkou věcičku, srolovanou a zasunutou do trubičky vyrobené z suchého listu symony.
Zastrčila si to do kapsy v rukávu.
"Nezapomeň, že vesnice Quosh do tebe vkládá naděje!" řekl chlapík.
Otočil se a odcházel kolem skupinky lidí hlasitě diskutujících o právech na vodu na nějakém území patřícím městu.
Lagdalen si olízla rty a zamířila opačným směrem k východu a ke kontrolorům.
Znovu pocítila strach. Zatracená vesnice Quosh -její vlastní budoucnost je teď ohrožena. Kdyby ji odhalili, nikdy by jí to neodpustili.
Schody byly dole plné lidí a první kontroloři vypadali, že jsou zcela lhostejní a sledují procházející zástupy docela nevšímavě.
Na terase s výhledem na schodiště seděli v pohodlných křeslech dvě tlusté dámy a starší muž a pozorovali lidi procházející kolem. Neustále debatovali a vypadalo to, že jsou k dění kolem zcela neteční.
Lagdalen seběhla schody. Když je míjela, ubránila se tomu, aby pohlédla směrem k nim, ačkoliv po tom strašně moc toužila. Bylo to, jako kdyby ji nutili, aby se podívala, a tak upoutala na sebe jejich pozornost.
Lagdalen prošla první odpočívadlo schodiště. Vzdalovala se od kontrolorů.
Šla dál, seshora se neozval žádný příkaz, aby se zastavila, hrozně se však přitom potila. Kontroloři v druhé skupině byli mladší a všichni to byli muži. Prohlíželi si každou tvář velmi intenzívně, a když Lagdalen procházela kolem nich a pak dolů po schodišti, cítila, že se červená.
Ale ani tady se neozvalo zavolání, neobjevil se žádný strážný, který by ji odvedl, a tak byla za pár chvil zpátky na ulici, s falešným dračím potvrzením bezpečně ukrytým v rukávu a srdcem divoce bušícím.
Téměř jako slepá kráčela přes náměstí U Věže a dolů po nábřeží.
Na rohu Bankovní ulice ji dohonil Relkin, a když byl vedle ní, předala mu razítko.
Odpřísáhl jí věčnou oddanost a vděčnost a pak zmizel. Měl čas právě jen na to, aby přihlásil Baze k polednímu souboji.
KAPITOLA 4
V prvním kole byl Bazil vylosován pro souboj jeden na jednoho proti Smilgaxovi, vyššímu drakovi, zelenému ještěru z kraje Troat.
Smilgax byl proslulý tvrdošíjností a neochotou učit se. V oddíle zaujímal v taktických dovednostech a znalostech spodní desáté místo. Jestli měl i nadále usilovat o místo v legii, potřeboval se teď v zápasech skvěle předvést. Pouze první dvě třetiny oddílu budou rekrutovány, zbytek se vrátí domů do vsí, aby tam vypomáhala v zemědělství, což byla čestná, ale nelákavá budoucnost.
"Hodně štěstí, Bazi," řekl Relkin, ještě než sklouzl z Bazilova hřbetu dolů. Naposled draka poplácal po zádech a šel si sednout do předních lavic za ochranný plot z hrubě osekaných kůlů, které široké zápasiště v aréně ohrazovaly.
"Je obrovský," hodnotil Bazil a klidně si utahoval řemínky štítu. Když Baz stál v bojové poloze na zadních, byl vysoký právě jen necelých deset stop. Jeho protivník byl o šest palců vyšší a tak trochu i širší. Podle neoficiálního odhadu byl Smilgax favoritem tohoto kola s šancí na výhru dvě ku jedné. Bazilovy možnosti byly nelichotivě odhadovány na devět ku jedné.
"Jasně, ale to, že je obrovský, neznamená, že je taky chytrý. Jinak by svět ovládali trollové," řekl si pro sebe Baz. Meč

Piocar nosil v již značně opotřebované pochvě.
Vstoupili do arény, blížili se k sobě, Smilgax se přitom předváděl. Máchal kolem sebe mečem, zuřivě funěl a řval. Baz byl zticha, ignoroval jeho předvádění se as nebojácným výrazem upřeně sledoval prostor mezi nimi.
Smilgax se zatočil, přitom tasil meč, devět stop dlouhý lesknoucí se kus kovu, a držel jej před sebou. Bazil vytáhl z pochvy Piocar, zbraň předávanou quoshskými draky z generace na generaci již mnoho let. Zazněl gong a souboj začal.
Oba se vyřítili vpřed, rozmáchli se a meče vážící asi pětadvacet kilo do sebe narazily a zajiskřily.
Točili se v kruhu. Smilgax měl přilbu z černé oceli a dvěma rohy, vyčnívajícími dopředu. Bazilova přilbice nevypadala tak okázale, neměla rohy, pouze jeden bodec.
Smilgax zaútočil první, rozběhl se, rozmáchl mečem a učinil rychlý výpad.
Bazil se bránil, ustupoval, dobře využíval štítu a máchal ocasem, kde měl palcát. Ten opsal ve vzduchu kružnici a tvrdě narazil na Smilgaxovu přilbu, tím mu zabránil v protiútoku.
Smilgax upadl, jeho přílba zařinčela. Sekl ocasem a zahrozil palcátem.
"Dobrá, ty Quoshiťáku, teď sssi to sss tebou vyřídím," vztekal se.
Smilgax znovu zaútočil, rozháněl se obrovským mečem, prudce jím sekal a vyrážel vpřed. Bazil tlumil nárazy štítem a výpady odvracel.
Znova zapojil do boje ocas, tentokrát byl ale Smilgax rychlejší. Ozval se dutý zvuk, jak o sebe palcáty na ocasech narazily, draci se pustili do boje a vráželi do sebe štíty.
Smilgax nebyl schopen získat převahu. Zaklel a zatlačil Bazila dozadu, znova zařinčely meče.
Tentokrát se však Bazil, místo aby ustupoval dozadu, přikrčil, předklonil, zespoda bodl mečem a ze strany zasáhl Smilgaxovu přední končetinu. Bazil stáhl meč a sekl zelenou bestii do brnění na prsou dole na levé straně.
Zazněl gong oznamující bod pro Baze a Smilgax ustoupil, proklínaje Bazilovy předky i celou vesnici Quosh.
Bazil se jen usmál a oči mu zazářily.
Zkušený veterán Margone volal z hlediště. "Vztek ti, Sssmilgaxi, do legie nepomůže!"
Ze sedadel, kde sedělo asi dvacet nebo i víc šampiónů těžké váhy, jako třeba Velký Vastrox, čtyřtunový mistr dračí školy, se ozvalo pochvalné zahučení.
Smilgax zaťal zuby a znova zaútočil. Ten zatracený quoshiťanský pitomec mu nebude stát v cestě!
Třeskly meče, zadunělo to, jak narazily do štítů. V tu chvíli se srazili těly, Smilgax využil své váhy a donutil Bazila k ústupu.
Znovu zasvištěly meče, Bazil se zoufale bránil, Smilgax zatím nabyl síly k zaútočení.
Smilgax narazil na Bazilův štít a odtáhl mu jej od těla. Předstíral výpad mečem, Bazil se natočil, aby útok odrazil, Smilgax nastrčil nohu a kopl jej do stehna.
Takovéto kopnutí bylo považováno za nečestný postup, neboť při odrážení útoku by zápasník mohl přijít o nohu. Bazil byl tím zaskočen a převrátil se.
Smilgax se na něj vrhl, mávaje mečem vysokou nad hlavou. Bazil před jeho seknutím uskočil. Smilgax zuřil a nic by jej nezastavilo.
V příštím okamžiku Quoshiťan po úderu málem upustil Piocar ze sevření a byl nucen potupně se v písku odplazit, aby se vyhnul dalšímu smrtícímu úderu.
Smilgaxův palcát na ocasu jej však ještě několikrát zasáhl do hlavy a do zad, a když se mu po chvíli podařilo postavit na nohy, dostal další ránu přímo do přilby, zahučelo mu v uších a zapotácel se.
Smilgax opět zaútočil, Bazil se bránil, Piocarem odrazil další silný výpad shora; natlačil se na vyššího draka a snažil se ho zasáhnout loktem do hrdla.
Smilgax uskočil, narazili do sebe štíty, Bazil učinil výpad Piocarem zezdola a přinutil tak soupeře odskočit.
Palcáty na ocasech třeskly o sebe, Smilgax se zapotácel dozadu, zakopl o vlastní nohu a praštil sebou, až se země zatřásla.
Bazil se nad něj postavil, avšak po zralé úvaze se zdržel smrtícího úderu.
Když se Smilgax znovu postavil, seshora z balkónů se ozval potlesk diváků. Takovéto čestné chování bylo velmi oceňováno. Tohle utkání dvou mladých draků bylo velkolepé.
Avšak Smilgax strašně zaklel a znovu se vyřítil kupředu. Třeskly čepele mečů.
Štíty narazily o sebe tlačeny veškerou silou obou dvoutunových těl. Smilgax nepřestal vztekle nadávat, plivl na Baze a snažil se mu podrazit nohu, což byl jeden z nejméně
čestných postupů. To zvedlo lidi na balkónech ze sedadel, draci se od sebe mezitím odtrhli.
Bazil přešel do protiútoku, mávaje Piocarem ze strany na stranu silnými rychlými švihy, které nutily Smilgaxe ustupovat stále dozadu bez možnosti vymyslet protiúder, či provést něco víc než jen se bránit.
Smilgax docouval až k dřevěnému hrazení, pak se přikrčil a ukročil stranou, Bazil jej udeřil plochou čepele přes zadek. Řádně to plesklo a Smilgax poskočil, jako by jej něco píchlo.
Oči zelenokožce byly teď zuřivé a plné vzteku. Smilgax skočil dopředu a rozmáchl se mečem ze všech sil.
Piocar úder zachytil a odrazil jej. Smilgax zavrávoral a téměř upadl. Bazil do něj prudce vrazil štítem a pak znovu zaútočil Piocarem, sekal mečem ze strany na stranu, protivník se tak mohl jen bránit, až byl nakonec znovu dotlačen ke hrazení, otočil se a dostal další ránu přes zadek.
Na balkónech se ozval potlesk. Závodníci spokojeně vykřikovali.
Smilgax maximálně zuřil. Ještě jednou se přiblížil a skočil po Bazilovi; Pustili se do rvačky. Smilgax plival, syčel a pokoušel se o úder, po kterém by soupeř ztratil rovnováhu. Nakonec vykopl mohutným kolenem a zasáhl Bazila do slabin.
Bazil zalapal po dechu, klesl na stranu a těsně uhnul před úderem meče, který následoval vzápětí. Zapotácel se a

Piocarem odrazil zákeřné Smilgaxovo bodnutí do zad.
Dav řval rozhořčením.
Znechucený a rozzuřený Smilgax prudce ťal do Bazilova ocasu, odsekl z něj asi dva palce včetně ohebného konce, který svíral malý palcát.
Bazil upadl, byla to omračující ztráta. Diváci na balkónech se postavili a vyjekli. Ozvaly se výkřiky volající po diskvalifikaci. Ale pravidla s něčím podobným nepočítala. Souboj mohl být ukončen jedině po uplynutí časového limitu, vzdáním se nebo při ztrátě vědomí jednoho ze soupeřů.
Se zachmuřenými výrazy dračí závodníci sledovali, jak se Smilgax ve zbývajících minutách zápasu chystá Bazila z Quosh zničit.
Bazil se nevzdal. Bojoval srdnatě a dobře, Piocar stále Smilgaxův meč odrážel a se štítem bojoval obratně. Ale bez konce ocasu nebyl chráněn proti Smilgaxově palcátu, ten jej neustále roztáčel a snadno zasahoval Baze do hlavy a zad.
Bazil vytrval, urputně se rval, aby zápas vyrovnal, a tvrdohlavě se odmítal vzdát. Když zaznělo poslední zatroubení, byl stále na nohou a nepokořen. Smilgax sprostě zaklel a vyřítil se z ringu, přičemž jej vyprovázel stále sílící potupný křik seshora.
Bazil si uchoval důstojnost a odpotácel se do Dračího domu. Dokud jej Relkin vedl, udržel se na nohou, nakonec se ale zhroutil a ztratil vědomí.
KAPITOLA 5
To, co se stalo Bazilovi s ocasem, byla pohroma. Felčaři v ošetřovně dělali, co mohli. Léčitelství v Marneri bylo na vysoké úrovni, ale pokus ocas znovu připojit se nezdařil a dvoupalcový konec začal brzy odumírat.
Relkin jej musel nakonec odejmout a pahýl zabalit do sirnatého obkladu. Bazil propadl naprosté beznaději.
Relkin se obával budoucnosti. Zmrzačení draci se vždy vracejí do vesnic, aby tam vypomáhali v zemědělství. Relkin půjde s Bazilem - tak přikazoval dragonýrovi, který byl k dvoutunovému svěřenci připoután od šesti let, zákon.
Když už se to stalo, Relkin se nevzdával a chytal se poslední naděje.
"V posledním zápase budeš bojovat proti Vastroxovi," zvolal radostně, když se podíval na rozpis na tabuli.
"No to je výborné, to předčilo mé očekávání. Vassstrox ssse mnou zatočí jako sss miminem."
"Ale Bazi, mysli na to, jaká je to pro tebe čest. Vastrox ví, že jsi byl, dokud se bojovalo fér, lepší než Smilgax. Všichni to ví."
"To nic neznamená. Bez palcátu na ocasssu ssse nikdy nemůžu dossstat do legie. Sssmiř ssse sss tím, chlapče! Už brzo budeme pracovat u pluhu, za večeři."
Bazil se zoufalstvím celý schoulil.
Ale Relkin nerezignoval, rozhodl se, že půjde najít nějaký kouzelný lék. Práci potřebují, peníze jim docházejí a tahle Nová legie znamená skvělou příležitost. Nový začátek, hlídkování na hranicích v Kenoru. Stovku stříbrných dukátů ročně a vesnice Quosh bude osvobozena od vojenské daně pro Argonath za každý rok, co oni dva odslouží. Vesnici se dobře splatí úsilí i to, že dala sirotkovi šanci žít.
Služba v legii byla desetiletá, poté mohli vojáci odejít nebo se přihlásit znovu. Starší legionáři sloužili u katapultů, v dopravě nebo u spousty dalších důležitých složek armády při plnění vojenského plánu vytvořeného enneadskými městy Argonathu.
Pokud legionáři včetně draků opustili legii, mohli se usadit v koloniích a stát se svobodnými zemědělci s vlastní půdou. Kolonii vypláceli pouze desátek, aby tak přispívali na legie a služby poskytované enneadskými městy.
Představovali také základní obrannou sílu na hranicích v případě nájezdů barbarského Teetolu nebo zabijáckých oddílů z pustého kraje Tummuz Orgmeen.
Ve výslužbě si Relkin představoval zemědělskou usedlost, snad dvě stě hektarů, mimo oblast Kenoru. On a Bazil začnou společně obdělávat půdu. Bude ještě mladý a najde si ženu mezi lidem žijícím v hraniční oblasti. Bazil se přihlásí u Dračí komise pro rozmnožování a dostane příležitost zplodit potomka. Později, až zbohatnou, najmou si jiné, aby pro ně pracovali, a povedou život, jaký se jim bude líbit.
Ale teď všechny naděje na takovou skvělou budoucnost pohasly. Místo do svobodné kolonie půjdou do Quosh jako zemědělští nádeníci.
Relkin se vyřítil z Dračího domu a běžel na náměstí U Věže. Prodávaly se tu kozy, mezi ohradami pobíhali špinaví pomocníci obchodníků s dobytkem a z kazajek z kozí kůže jim vyčuhovaly vyhublé ruce.
Relkin uvažoval, jaký je to život, když člověk vyrůstá v rodině, která pase kozy. Byl by šťastný, kdyby takhle žil?
Přešel přes náměstí. Bylo zbytečné o tom uvažovat. Narodil se jako sirotek, jeho rodiče jsou neznámí a budoucnost leží před ním, záleží jen na něm. To pochopil už v útlém věku. Otec byl možná vojákem v posádce v Ryo. Matka opustila zahanbena vesnici a její rodina odmítla vzít si jej k sobě. Nikdy žádnou rodinu nepoznal, až mu dali Baze.
Zabočil do Severní ulice a vydal se po ní. Po levé straně byla elfí čtvrť se stísněnými třípatrovými domky stojícími v nerovných řadách na uzounkých uličkách. Elfí děti, kluci a holky v halenách a kalhotách pobíhali sem a tam a všude se rozléhaly jejich jasné veselé hlásky.
Na jižní straně ulice byly vysoké řadové domky s bílými fasádami a vysokými okny s okenicemi. V poklidném prostředí bylo možné zahlédnout při práci jen sloužící. Tyhle vysoké bílé domy patřící úspěšným obchodníkům vypadaly, jako by přes ulici nevlídně hleděly na špinavou a nuznou elfí čtvrť.
Kousek dál, za řadou obchůdků s látkami, na rozcestí u kopce Forulan vypadaly domy s mnoha různými krámky do ulice snad ještě neuspořádaněji.
Zabočil do ulice Churavé kachny a vstoupil do obchůdku Azuley, báby léčitelky, která se zabývala nápoji lásky, zaklínadly, jejich odstraňováním a také tajemnými léky na neobvyklé nemoci. Doporučil mu ji jeden dragonýr jménem Gath, který už patřil do Nové legie a město znal velmi dobře.

Azulea Relkina vyslechla. Šustila listy v knize kouzel a příručce a pak mu sdělila, že nemá nic, co by bylo speciálně určeno na dorůstáni dračího ocasu. Měla dobrou mastičku pro draky, která léčí neštovice a výborný lék na podagru, zhotovený z kořene mandragory, ale ani jedno bolavému ocasu moc nepomůže.
Znala však kouzlo a recept na mast, po které na stromě vyraší nové větve, a nabídla mu, aby to za šest marnerijských dukátů na Bazovi vyzkoušel.
Relkin odpověděl, že o tom popřemýšlí. Vyšel ven a kráčel po ulici Churavé kachny dál, zastavuje se a nahlížeje do několika dalších výloh. Staré budovy byly dřevěné, trámy místy překrývala bílá omítka, a střechy, ty byly nejčastěji pokryty černou břidlicí. Zdi vystupovaly vpřed a stáčely se jakoby záměrně neuspořádaně. Mnohé obchůdky byly velmi staré, spravované současnými majiteli již desítky let.
Šest dukátů! Zůstaly mu s bídou dva a on i Baz musí jíst. Baz byl poslušný, ale rychle ho otrávilo žrát oves pro koně, který byl v Dračím domě přidělován zdarma.
Na rohu ulice Čarodějnic se Relkin stavil u starého Rochercaryho, místního mastičkáře, který měl vzadu ve stísněném krámku tisíce lahviček a zkumavek plných elixírů z léčivých bylin. Rothercary byl robustní šedovlasý chlapík s brunátnými tvářemi a velkým červeným nosem. Na Relkinovu žádost se rozchechtal a prohrabával se ve věcech v zadní místnosti, až
našel malý flakónek obsahující nepatrné množství husté červené tekutiny.
"To dělá zázraky!" prohlásil. "Krev mladého cunfshonského netopýra, která byla devětkrát ohřívána až na bod varu pod koncentrovaným měsíčním světlem. Cena je deset dukátů."
Relkinovi se při pohledu na malou lahvičku s tmavě červenou tekutinou otevřela pusa.
"Ale co to dělá?"
"Co? Právě tohle, znovu narostou třeba končetiny, pohlavní orgány a tak dále. Je to velmi oblíbené mezi kastráty v Cunfshonu. Alespoň se to říká, i když to nemohu, hmmm, tedy pro tuto část těla, odpřísáhnout. Ale už jsem pár kousků tady v Marneri prodal a ještě si žádný z nešťastníků nestěžoval. Prostě tím pahýl potři a v průběhu několika dní doroste. Je to znamenitá věc, proto také tak drahá."
Ale deset stříbrných byla neuvěřitelně obrovská částka.
Relkin se vrátil do Dračího domu a škrábal se při přemýšlení na bradě.
Na tabuli našel mimořádné oznámení o tom, že si Smilgax vyžádal na protest proti uznání remízy v duelu s Bazilem z Quosh odvetný zápas.
Co více, zápas byl povolen. Bazil bude muset se Smilgaxem znovu bojovat, ráno v den závěrečných soubojů. Vítěz tohoto kola se pak postaví proti Vastroxovi.
Tím byl Vastroxův ušlechtilý záměr zmařen.
Místo toho se příležitosti chopil Smilgax. Jeho jednání bylo sprosté, ale zelenokožci na mínění ostatních očividně nezáleželo. Jediné co chtěl, bylo dostat se do legie, i kdyby přitom třeba pošlapal svou čest.
Z chodby zabočil Relkin k ošetřovně a vzal nový lék, dezinfekční prostředek a mast na obnovení drápu. Vracel se zpátky do stájí, jejich současného příbytku, místnosti s kamennou sešlapanou podlahou, omítnutým stropem z trámů a těžkou plachtou místo dveří. Byla tam malá břichatá kamna, lůžko pro lidi a na druhém konci obrovská postel z dubových trámů pro draka.
Bazil seděl a pokoušel se ořezávat polámaný dráp nožem určeným pro lidské ruce. Při pohledu na všechny ty obvazy a odřeniny na drakově hlavě a zádech sebou Relkin trhl. Smilgax jej zle poranil palcátem, když se mu povedl ten neslavně proslulý zdařilý zásah.
"Podej mi to," řekl a nůž z obrovské drakovy tlapy sebral. Zdálo se, že Baz neodpověděl. Relkin cítil, že obrovského ještěra zachvátil hluboký dračí žal. Oči, ta obrovská žlutá a černá kola, vypadaly ustrašeně a matně. Hleděly do prázdna.
"Bil ses skvěle, Bazi, a budeš bojovat zas. Nedovolíme té bestii, aby nás porazila."
Zamžoural a rozjasnily se mu oči.
"Hm, o čem to mluvíš? Už nemám ocasss - jak mohou bojovat draci bez ocasssu? Do legie už mě nebudou chtít. Všechno to bylo zbytečné."
"Mám plán."
"Hm, vážně? No, tak sssi ten sssvůj plán nechej, chlapče! Do zimy budeme v Quosh vláčet a tahat, prolamovat ledy, óóó, to bude život."
Relkin si povšiml všech pěti typických příznaků nemocného draka.
"Otoč se. Musím se dostat k těm ranám na zádech."
"Ach jo. Zassse další muka a bolessst. To je fakt báječný život, už jsssem ti o tom vyprávěl? Na zápasssišti tě rozsssekají a v noci potírají pálivou tekutinou."
I přes nářky se Bazil převrátil a nastavil pět stop široká záda s obrovskými lopatkami a mohutnými provazci svalů, které se sbíhaly u páteře.
Relkin namočil hadřík do masti a začal větší rány dezinfikovat.
Jakmile se mast vpila, Bazil se zatřásl a zaklel v sykavé dračí mluvě, byla to prastará slova, která naštěstí v lidské řeči neměla žádný význam.
Relkin se rozhodl, že nadešel čas, aby přišel s návrhem, který promýšlel cestou z krámu starého Rothercaryho.
"Odpoledne jsem byl v Rothercaryho krámě v ulici Čarodějnic."
"A co chceš od toho massstičkáře? Dobře víš, že něco takového ssse odsssuzuje."
"Nabídl mi trochu krve z cunfshonského mladého netopýra.
Za deset stříbrných."

"Cože? Nemáme ani dva sssříbrné dohromady."
"Já vím, vím to, ale možná že existuje způsob, jak je získat."
"Uvažuješ o zločineckém životě? Znovu se zamysssli, chlapče. Tady jsssme v Marneri - čarodějky vše odhalí zatraceně včasss."
Baz se schoulil, když se zanícené rány dotkl hadřík. Relkin jej k ráně přitlačil, drak na okamžik hlasitě zasyčel a pak zase promluvil lidskou řečí.
"Mimochodem, co sss tou krví z cunfshonssského mladého netopýra, a co to do pekel je ten cunfssshonský netopýr? Ani to nemůžu vyssslovit, zní to příšerně."
"Nevím, ani já jsem o něm neslyšel, ale Rothercary přísahá, že po tom znovu narostou ztracené končetiny, dokonce i ocasy."
"Pchá, co ten Rothercary ví o dracích? Kdy pracoval v dračí ošetřovně? Jeho léky jsssou určeny pro lidi, ne pro draky."
"Ne, poslouchej, já mu věřím. Získáme deset stříbrných a koupíme krev cunfshonského mladého netopýra. Pak ti ocas znovu doroste."
"Pchá. Pravděpodobně mi narossste ossslí ocasss. Nehodlám sssi potírat žádnou část těla krví čehokoliv z tohoto čarodějssského ossstrova."
"Nemyslím, že by ti ublížilo, kdybys to zkusil. Musíš mít zase ocas! Budeš muset být schopen bránit se. Smilgax si vyžádal odvetný zápas."
"Cože?"
"Ano, chce odvetný zápas na protest proti remíze. Bude s tebou bojovat o právo utkat se s Vastroxem."
Bazil si hluboce a těžce povzdychl.
"Pak jsssme v koncích! Ten zelenokožec mě ubije k smrti a ssse ssslávou nassstoupí do legie. Pohřbíš můj popel na hřbitově a přidělí ti jiného draka. Prohrál jsssem. Zbavíš ssse mne Relkine."
"Nesmysl, Bazi. Koupím krev cunfshonského netopýra a ocas ti doroste včas právě na zápas."
Bazil zívl. Tenhle plán se zcela určitě nevydaří.
"Jak zíssskáš dessset ssstříbrných? Nemáš nic, jen šaty, které nosssíš na sssobě. Jsssi dragonýr, sssirotek bez domova. Zákon ve vesssnici říká, že nečissstokrevný drak nesssmí vlassstnit vůbec nic a dragonýr také ne."
Relkin odhodlaně zaťal pěsti. "Získám je. Pamatuješ si, jak jsem vyšplhal nahoru na věž paláce a viděl tam zahradu s orchidejemi? Seberu nějaké orchideje a prodám je před divadlem. Dnes večer tam je představení Orchidie, půjdou na dračku."
"Tohle bude krádež, chlapče. Chytí tě a zprássskají."
Relkin pokýval hlavou. "Relkina nechytí. A okno není hlídáno, ani orchideje ne, takže je jen snesu dolů v brašně."
Bazil na něj zasmušile pohlédl. "Sssbohem, Relkine Sssirotku. Žádám tě jen, abysss uložil můj popel do urny z quoshitského kamene."
"Mě nechytí, Bazi. Uvidíš, věř Relkinovi."
Ale draka to neuchlácholilo.
"Zmrssskání je prováděno ženssskými dráby, jsssou neoblomné a ssstatné. Jejich výprasssk nepřežiješ, Relkine. Budeš mi chybět."
KAPITOLA 6
Jakmile mezi bílými kamennými hradbami města Marneri nastala noc, začal ze severu vát chladný vítr. Zvony vyzváněly, na nebi se rozzářily hvězdy a měsíc je následoval.
U schodiště Strážní věže se náhle ozval jakýsi povyk. Bylo slyšet výkřiky, úředníci vybíhali ven. Stráž bránila vstup do zakázaných místností. Dvě ženy v šedých pláštích vědem Svatyně pospíchaly přes odpočívadlo schodiště a vběhly dvoukřídlými dveřmi do předpokoje královské ložnice.
"Vzbuďte krále," nakázala ta menší s kulatým obličejem, která měla na sobě rudou kutnu abatyše. "Musíme s ním mluvit."
Stráže poslaly pro komořího, starého Burlyho ze Sidinthu.
Burly a Plesenta byli dávnými nepřáteli. Zestárlá vráscitá tvář komořího se při pohledu na obtloustlou abatyši zkřivila. Zašklebil se ještě více, když spatřil její společnici, vysokou, šedovlasou kněžku bez emblému hodnosti. Viuris z Tajného úřadu. "Co se děje?" zeptal se podrážděně. "Víte přece, že je zatraceně pozdě."
"Je to neodkladná záležitost. Žádám o povolení použít Černé zrcadlo."
Komoří se zatvářil, jako by jej uštknul had, a kývaje hlavou odvedl Viuris do královské ložnice.
Král Sanker z Marneri nebyl nadšen, že jej budí, sotva se uložil. Nebyl potěšen ani jejich žádostí o průchod Černým zrcadlem. "K čertu! Kéž bych jim to nebyl nikdy povolil používat."
"Vaše Veličenstvo, nepoužilo se už tři roky. Nežádaly bychom o to, kdyby situace nebyla tak naléhavá a závažná."
"A co je to za situaci...?" Pohlédl na ně mrzutě. A sluhové mu přitom pomáhali zdvihnout se do sedu. Když se snažili urovnat mu kolem vychrtlého těla přikrývku, zlostně je odehnal.
Viuris zaváhala, pak se předklonila a zašeptala králi do ucha: "Vyšetřování té hrůznosti z Velkého dne."
"Hm, nic nezjistíte, vím to už teď, ještě než začnete. Je to pitomost a nesmysl."
"Přijde někdo ze samotného Cunfshonu."
"Sem je to dlouhá cesta, a určitě pekelně nebezpečná."
"Je to nebezpečné, ale ona je schopnou cestovatelkou."
"Zatraceně nebezpečné. Jediná chyba a mohli bychom ztratit celé město."
"Musíme zrcadlo otevřít, Vaše Veličenstvo."

"Tohle se mi vůbec nelíbí, ani trochu."
Abatyše dostala nápad. Naklonila se a zašeptala do druhého králova ucha.
"Vaše Veličenstvo, bude třeba, aby u zrcadla asistovala princezna Besita. Tento týden má službu."
Tvář krále Sankera se náhle změnila.
"Besita se opravdu musí zúčastnit?"
"Určitě, Vaše Veličenstvo, dnes večer má službu."
Škrábal se po bílém strništi na bradě.
"To je znamenité. Máte naše povolení - můžete jít."
"Děkuji, Vaše Veličenstvo." Poklonily se a rychle odešly.
Cestou k hlavnímu schodišti Viuris šeptala abatyši: "Co tak změnilo jeho rozhodnutí?"
"Víte, Viuris, už dlouho jste v Marneri nebyla, ale určitě víte, že Sanker svou dceru nenávidí. Vlastně popírá, že by byla jeho dcerou. Tvrdí, že matka, královna Losset, měla spoustu milenců. To bylo sice dávno předtím, ale Sanker není člověk, který by odpouštěl."
"Teď už si vzpomínám. Ano, chápu."
"Možná že chápete i to, proč princ Erald nemůže tady v Marneri usednout na trůn."
"Samozřejmě, je slabomyslný."
"Král to nechce uznat."
"Chápu, král má tak trochu zvrácený pohled na život."
"Asi tak. S posledními dvěma generacemi královského marnerijského rodu se jedná stále obtížněji. Jak Sanker, tak i jeho příšerný otec Wauk byli zcela nevypočitatelní."
Došly k velkým vratům, za nimiž královské komnaty končily. Prošly kolem stráží a zamířily rychle ke schodišti vedoucímu na nejvyšší poschodí.
Princeznu tam nenašly.
"Kde je?" podivila se Viuris.
Plesenta si povzdechla. "Besita je pragmatická žena. Má víc politického než náboženského ducha."
"Rozumím. Takovýto postoj je patrně v argonathských městech obecně rozšířen."
"Zajisté máte s tímto krajem málo zkušeností."
"Má oblast působnosti se na něj nevztahuje, matko představená."
Plesenta věděla, že Viuris není jen vědmou povolanou na dobročinnou misii. Když se využívalo Černé zrcadlo, vždy do toho byl zapleten Tajný úřad. A Viuris, přestože měla s Argonathem zkušenosti jen pramálo, byla očividně jednou z členek této organizace.
"Inu, pošlu jí vzkaz. Snad k ní dorazí."
"Doufejme, matko představená, neboť zpráva je velmi důležitá - právě teď, když spolu mluvíme, se kdosi nenápadně blíží. Jestliže neotevřeme zrcadlo včas, může dojít ke katastrofě."
"Zrcadlo je nebezpečné tak jako tak."
"Vím, matko představená, ale nezbývá, než abyste se s jeho otevřením smířila. Mám zkušenosti, to je vše, co mohu říci. Jestliže ucítím zlo, zrcadlo zavřu. Možná našeho návštěvníka ztratíme, ale bude to lepší, než kdybychom přišli o celé město."
Plesenta luskla prsty na páže.
"Rychle utíkej do komnaty princezny Besity a řekni jí, že ji očekávám s velmi naléhavou záležitostí v komnatě Černého zrcadla." Mladík vyběhl, bral schody po dvou. Abatyše se obrátila k sestře Viuris.
"Přijde, ví, že je to její povinnost. Víte, Besita se nesměla nikdy provdat. Sanker nechtěl žádné mladé uchazeče o Eraldův trůn. Určitě si pamatujete, že Sanker odsoudil Losset za cizoložství k smrti."
"Takže aby přežila, je Besita závislá na řádu sester, je to tak?"
"Víceméně. Nemůže se provdat, netěší se přízni krále, nesmí opustit Marneri. Sanker si pamatuje, jak jeho otec potlačoval kvůli uchazečům o trůn dvě povstání. A tak Besita vstoupila do řádu sester."
Nahoře na věži foukal vítr. Dveře, za kterými bylo zrcadlo uloženo, se zamykaly jednak na klíč, jednak pomocí kouzla. Plesenta přistoupila ke dveřím, přiložila na ně ruce a zrušila zamykací kouzlo. Pak vytáhla klíč a odemkla.
"Modlím se, aby princezna došla včas," řekla Viuris s ustaraným výrazem. Zdálo se jí, že v městech Argonathu je vše jiné. Do řádu sester pronikly místní zvyky a disciplína, na kterou byla Viuris zvyklá, vzala za své. Mise úřadu směřovaly povětšinou do vzdálených zemí, kde se lidé chovali nepřátelsky. Disciplína byla přísná, neboť bez ní přežít nešlo. Tam také viděla Viuris věci, z nichž by tuhle obtloustlou abatyši zamrazilo až do morku kostí. To byla jedna z příčin, proč si byly tak vzdálené.
Plesenta našpulila rty a potlačila chuť frašku ukončit a otevřeně se Viuris na Tajný úřad vyptat. V hlavě se jí rojily tisíce otázek.
Byla to tak tajemná instituce, říkalo se, že má úzké styky s císařskou rodinou v Cunfshonu.
Ocitla se někdy Viuris u dvora? Plesenta tolik dychtila po tom, zeptat se na císaře a císařovnu. Byli skutečně tak krásní jako na portrétu?
"Pospíší si, že ano?" Sestra v šedých očích nedokázala skrýt narůstající neklid.
"Ano, Viuris, pospíší, nebojte se."
Plesenta byla zvědavá, jaké to je být v úřadu, neustále cestovat z jednoho města do druhého, odhalovat intriky a neověřené zprávy, pátrat po špiónech, nikdy nemít místo, které by mohlo být označeno za domov. Plesenta byla ráda, že může zůstat na jediném místě, v krásném městě Marneri, bezpečně ukrytá za vysokými hradbami.
Když už chvíli čekaly, Viurisin neklid rychle narůstal. "Kde ta ženská je? Byla vyzvána, aby přišla neodkladně,

okamžitě."
"Ona přijde, Viuris, uklidněte se."
Čekaly dál a Plesenta doufala, že se Besita příliš neopozdí. V posledních dnech se princezna stávala stále lhostejnější, pravděpodobně měla ze služby u zrcadla strach.
Páže nesoucí vzkaz přistihlo Besitu v značně nevhodném okamžiku. Konečně se jí podařilo vlákat Thremboda mladšího, pohledného mladého adepta magického umění, kvůli němuž dvorní dámy upadaly do mdlob, do postele. Byl to snědý urostlý muž vzbuzující vášeň a touhu. Besita si to zrovna náramně užívala.
Takže klepání na dveře ignorovala tak dlouho, jak jen to šlo. Zatímco nervózně a zmateně vstávala a snažila se zjistit, kdo to je, prosila Thremboda, aby zůstal. Služebná jí podala vzkaz. Besita si jej přečetla a nahlas sprostě zanadávala, nic se ale nedalo dělat.
"Je pohotovost, můj drahý Thrembode. Musím odejít. Slibuji, že se vrátím, jak nejrychleji to půjde."
V Thrembodově tváři se objevil vztek a uražená mužská ješitnost.
"Cože? Besito, ty mě teď opustíš? Zrovna když jsem tak vzrušený? Nemůže ta záležitost pár minut počkat?"
Besita nešťastně zavrtěla hlavou.
"Bohužel ne. Jsem povolána, abych šla do komnaty Černého zrcadla!"
Thrembodovy oči se rozšířily, jeho chování se změnilo a výtky zmírnil.
"Někdo dnes večer vystoupí z Černého zrcadla?"
"To nemohu říci, ale výzva je naléhavá."
Besita si ve spěchu oblékla purpurové šaty a šedý plášť. Nosila černou a zlatou kutnu přináležející vysoké funkci, do které byla jmenována.
"Budeš na mne čekat, miláčku? Měla bych být zpátky do hodiny."
"Možná," odpověděl a rozmrzele pokrčil rameny. "Nemám rád, když se na mě kdokoli takovýmhle způsobem vykašle."
"Ale Thrembode, kdosi přichází z Temnoty. Já musím jít!"
"Na to kašlu. Pojď zpátky do postele, ať se o Černé zrcadlo postarají jiní."
"Ne, drahoušku, to nemohu udělat. Prostě musím."
"Besito, vážně mě strašně rozčiluješ."
"Thrembode, miláčku, prosím tě, buď hodný. Odpusť mi to. Zůstaň. Budu se snažit být zpátky co nejdřív."
Besita vyrazila a jemně za svým širokým zadkem přibouchla dveře. Thrembode sprostě zaklel, obtočil kolem sebe přikrývku a vstal z postele. Zatracená ženská, jak mi to mohla udělat?
Z okna sledoval Severní ulici, elfí čtvrť a městské hradby. Za nimi byly zelené louky, teď v noci zešedlé, a v dálce na kopcích blikala ve vesnicích světýlka.
Kdo přicházel z Temnoty? V Thrembodovi se probouzela zvědavost. Kdosi se odvážil podstoupit nebezpečí při zcela náhlém a neplánovaném přesunu. Uvažoval, zda má na Besitu čekat nebo zda bude lepší odejít a nechat ji, ať ho později odprošuje. Tak či tak dostane to z ní, o tom byl pevně přesvědčen.
Blahopřál sám sobě - ta nechutná věc u východní brány Afo splnila účel. Začaly se o to zajímat i císařské kruhy. Výborně, to je plně zaměstná a odvede pozornost od skutečného dění, které tak může klidně pokračovat.
Chvíli nerozhodně zíral na světla vesnic v marnerijských kopcích, poté se otočil a začal oblékat. Příště to bude s Besitou zábavnější, když ji donutí škemrat.
Natáhl si karmínové kouzelnické kamaše a zapnul zelenou sametovou kazajku, poté přes sebe přehodil těžký plášť z černé látky a vyrazil z Besitiny komnaty.
Venku před věží se ještě více zahalil do pláště a zamířil do města. Foukal chladný vítr, který byl předzvěstí blížící se zimy. Thrembode většinu života strávil v oblastech s teplejším podnebím, a tak se nastávající zimy děsil.
Při pomyšlení na ni jej vždy otřáslo, to však nemělo nic společného s teplotou nebo větrem, ale se vzpomínkou, jak byl unesen do ledové krypty v lůně Černých hor. Na hrůzostrašné místo, kde jej čarodějové Temného vládce přetvořili v jednoho z nich.
Zneklidněn hrozivými vzpomínkami odehnal silou vůle myšlenky na zimu z hlavy pryč, otočil se a pospíchal dolů do ulice U Věže. U kopce Forulan se zastavil a koupil si u prodavače pohárek horkého vína, pak pokračoval dál, prošel Širokou ulicí k dokům, až došel na náměstí se spoustou krčem a hotelů pro námořníky a cestující.
V komnatě Černého zrcadla se Besita přidala k abatyši Plesentě a sestře, kterou neznala. Plesenta vypadala nešťastně, ta druhá, která jí byla představena jako Viuris z dobročinné misie, zase hrozně nervózně. Začaly vyvolávat obtížné a složité kouzlo, které probudí jinak skrytou sílu zrcadla. Viuris se přitom téměř zlomil hlas, jak se při odříkávání deklinací snažila o dokonalou obřadnost. Na Besitu se přenesla trocha nervozity. Srdce jí začalo rychle tlouct. Ať se dělo cokoli, bylo to s největší pravděpodobnosti strašně důležité. Při tom pomyšlení pociťovala Besita neznámý strach. Přepadala ji také úzkost z toho, že asistuje u zrcadla. Četla o tom hrůzostrašné historky.
Zrcadlo zasazené do kulatého černého kamene o průměru čtyř stop bylo ještě studené a matné. Vypadalo jako kouřové sklo, nebylo v něm nic než odraz skutečnosti.
"Rychle, musíme si pospíšit. Náš příchozí riskuje kvůli nám všechno, musíme to provést včas!" Viuris se chvěla strachy.
Besita neměla ráda, když byla při deklinacích popoháněna, a první kouzlo dvakrát téměř zkazila. Šíleně se potila, a dokud nebylo vyřčeno, tak sebe i Viuris nenáviděla. Nakonec nad zrcadlem zapálily špetku rozmarýnu a všechny tři se chytily za ruce.
Magická síla v komnatě rychle narůstala a pak za syčivého zvuku, jako kdyby se do rozpálené pánve naráz hodilo několik vajec, se Černé zrcadlo rozevřelo. Odraz zmizel, místo něj bylo možné podívat se dovnitř, jakoby oknem do světa rozvířeného šedého chaosu. Temné obrysy se mihotaly, kroutily a převalovaly jako oblaka nebo vlny.

Zrcadlo pak samo od sebe zapraskalo a rozpálilo se do ruda, sršelo jiskrami a syčelo. Besita uviděla, jak jedna jiskra odskočila a vypálila jí v plášti díru. Otřásla se, tahle služba byla ze všech nejnebezpečnější. Historky, které se vyprávěly o úmrtích asistentek u zrcadla, nahánělyhrůzu. Vyletěly další jiskry. Vzduch byl naplněn pachem ozónu a síry.
Viuris ji sledovala, Besita se snažila zakrýt strach. Starší žena ji chtěla uklidnit.
"Už to nebude dlouho trvat. Provádí teď smyslové kouzlo, už nás nalezla."
"Můj nový plášť je zničený!!!" Chtěla na ni vykřiknout Besita, ale před Plesentou se neodvážila. Abatyše je drbna, člověk se musí mít na pozoru.
Občas se kolem nich rozprskly pálivé rudé jiskry, tři ženy se však nepohnuly z místa a nechávaly bránu do temného chaosu otevřenou.
Vcelku brzy jiskření ustalo úplně, ačkoliv v zrcadle se nadále klikatily blesky a vypadalo to, že jsou do světa uvnitř vtahovány dál a dál.
V dálce se zjevila malá postava, zápasící s temnými vichry. Razila si cestu přes chaotickou nicotu mezi oběma světy a běžela směrem k nim.
Byl to obrovský risk cestovat tímto děsivým územím. Zde se odehrávalo to nejkrutější násilí ze stran nepřítele, včetně strašných nástrah Temného vládce nicoty. Tady sídlil.
Malá postava se zvětšovala, i když jen pozvolna. Kolem ní běsnila chaotická nicota.
"Je tam nějaká síla, která ji pronásleduje, cítím to," vykřikla Viuris, která měla úžasnou intuici.
"Ano!" vyjekla Plesenta, "Taky to cítím. Přibližuje se to rychle, ovládá jí to."
Postava se stále zvětšovala, přibližovala k východu ze světa chaosu. Něco ohromného se za ní shlukovalo, něco obrovského jako hora a rozlehlého jako oceán.
"Rychle se to blíží, ví o ní, že tam je!" mumlala Viuris se zoufalstvím v hlase. "Nevím, jestli tuší, jak nedaleko..."
Vykřikla k zrcadlu: "Pospíchej, Lessis, poslechni mě a pospěš si! Je málo času - pronásleduje tě zlo Temného vládce."
"Lessis?" zvolala abatyše Plesenta. "Sama Lessis přichází z temnoty?"
"Ano," odpověděla Viuris. "Lessis. Prošla tím častěji než kdokoliv z živých."
Jejich společnice zbledla.
"Říkala jste, že ji sleduje Temný vládce nicoty?" zeptala se Besita tichým hlasem. Byla již nejednou zastrašována vyprávěním o děsivých věcech, které se mohly vynořit z území temnoty a chaosu. Ale nic z toho se nedalo srovnat s krutým Temným vládcem nicoty.
Žádná čarodějka, která jím byla lapena, se nikdy nevrátila, a když ano, tak jako zlá bytost ve službách temnoty.
Besitin masitý spodní ret se začal třást. "Neměly bychom přerušit spojení? Nesmíme dovolit nikomu z té kruté smečky, aby se dostal Černému zrcadlu města Marneri na stopu."
"Zadrž," přerušila ji Viuris. "Přichází Lessis!"
Teď už byla Lessis zřetelně vidět, rychle se přibližovala, plujíc ve vzpřímené poloze, jako kdyby stála na něčem pevném, její šaty se třepotaly v silném větru vanoucím z podsvětí. Za ní se řítilo kupředu jako obrovské beztvaré mračno zlo Temného vládce.
"Musíme to přerušit, nesmíme dovolit, aby bylo zrcadlo objeveno, když je otevřené!" zakřičela Besita bledá strachem.
Ozvalo se ohlušující zahřmění, svět v zrcadle se otřásal, nejasné okraje zhmotněného zla byly stále rozpoznatelnější.
Zrcadlo zajiskřilo nově nabytou silou, na zdi dopadaly drobné bílé pálivé záblesky.
Besita nakonec ztratila nervy a zkusila to zastavit a spojení jejich rukou přerušit, ale Viuris jí zápěstí nepustila.
Princezna to zkusila druhou rukou, ale Plesenta se jí pevně držela a vyštěkla, aby toho nechala.
Besita se rozechvěla a chtěla zakřičet, ale zjistila, že má jazyk svázaný Viurisiným kouzlem.
"K sakru, ty zatracená mrcho!" chtěla na ni zařvat Besita, ale nemohla a ruce zůstaly spojeny dál.
Viuris vrátila Besitě její nenávistný pohled s netečným klidem, a ten princeznu po chvíli úplně odzbrojil. Nakonec Viuris zasykla: "Besito, nech toho, všechno dobře dopadne. Neboj se, Lessis je ze všech cestovatelů v temnotě nejlepší. Zvládne to, uvidíš."
Avšak Viuris byla daleko méně jistá, než by si přála. Zhmotněné zlo bylo strašně blízko, tak blízko, že bylo až nebezpečné. Posel zla může kdykoliv vztáhnout ruku k zrcadlu. V té chvíli by byly všechny polapeny a vhozeny té obludě do vaku.
Zrcadlo bylo nabito nepřátelskou energií, vylétávaly z něj bílé a modré jiskry. Když se jí jedna roznítila u nohy jako výbušnice, Besita vyjekla. Rozléhalo se hřmění, jako kdyby v místnosti běsnila bouře. Vzduch se chvěl a pach síry byl stále pronikavější.
Zničehonic se objevil silný záblesk červeného světla a ze zrcadla vyběhla lidská postava v zelených a šedých šatech, svalila se na zem a těžce oddychovala, jako by se vynořila z hlubokého oceánu.
Viuris a Besita přerušily spojení rukou a zrcadlo zavřely. O vteřinu později začala chapadla obludy tápat ve tmě, snažila se je nahmatat, naštěstí ale záhy stopu ztratila.
Besita se svezla na podlahu a celá se roztřásla, úplně zmáčená potem. Nebyla schopna mluvit, hleděla na Viuris a pak na drobnou postavu šedovlasé ženy klečící na zemi.
Tohle je Lessis z Valmes?
Viděla vyčerpanou, vyzáblou ženu středního věku, jak stále zápasí s dechem. Když žena zachytila Besitin pohled, krátce se na ni usmála, sevřela dlaně, a než promluvila, zhluboka se nadechla. Měla široký obličej, vysoké lícní kosti a velké zářivé oči.
"Bože, to bylo tak tak, děkuji vám všem, že jste vytrvaly." Její hlas byl tichý, melodický.
Lessis se obtížně postavila na nohy a Besita si povšimla, že má pravou nohu obvázanou a natěsnanou do větší boty.

Pak přikulhala a pomohla Besitě vstát ze země.
"Myslím, že jsme tentokrát unikly jen o vlas. Sestry, děkuji vám, prokázaly jste odvahu, jak se od marnerijských čarodějek očekává."
Besita viděla, že Lessisin plášť je zašpiněný a od bláta, bota na levé noze sešlapaná a děravá. Vůbec nevypadala na význačného zástupce vladařů z Cunfshonu.
"Lessis! Moje milá!" Viuris se nedokázala ovládnout. Se slzami v očích sevřela její útlé tělo.
Lessis snesla objetí poklidně, pak se jemně od Viuris odtáhla, uchopila tenký pramínek šedivých vlasů a zastrčila si jej pod čepec. Zhluboka se nadechla a svěsila ramena. Teď je třeba dokončit záležitost, kvůli které sem přišla. Musí se udělat tolik věcí!
"Děkuji ti, Viuris, tobě i tvým kolegyním. Musím si pospíšit s kouzlem. Obávám se, že již slábne. Určitě mě vystopovali hned při vstupu. Kdybyste nevytrvaly, pravděpodobně bych si zrovna teď užívala hrůz v temnotách."
Odmlčela se, aby se znova nadechla, pak ironicky pokračovala. "Samozřejmě, tohle byste dělat neměly. Ohrozily jste město."
Besita se nemohla zdržet zlostného pohledu na Plesentu. Pak si všimla, že se na ni Lessis dívá, a cítila se hrozně trapně a zahanbeně. Besita se červenala ponížením.
"Ale," řekla Lessis se zdviženým prstem," tentokrát to bylo snad to nejlepší, co se dalo dělat."
Šly ke dveřím, a když se k nim blížily, Lessis na okamžik silně zakašlala. Opřela se o Besitu a ta ji jemně objala. Byla tak drobná, malá, Besita pocítila náhlou starostlivost.
"Děkuji ti, jsi statečná, Besito. Tvá odvaha nám velmi pomohla."
Lessis zná její jméno? Besita byla ohromená a taky patřičně hrdá.
Aniž si to uvědomila, změnila se, zdálo se jí, že se stala středem pozornosti.
Lessis z Valmes dokázala s lidmi jednat. Besita to nevěděla, ale ve chvilce prošla dvěma malými zázračnými proměnami. Její smysl pro povinnost a patriotismus nebyl nikdy předtím tak silný.
Lessis se dobelhala ke dveřím, stále se opírajíc o Besitu.
Za dveřmi se Lessis Besity pustila a šla chodbou po Viurisině boku, už byla docela schopna pohybovat se sama a bez pomoci. Odbočily ke schodům ponořeny do tiché rozmluvy.
Besita a Plesenta je s odstupem následovaly. Plesenta spiklenecky šeptala: "Nikdy nevím, co si mám o nich myslet. Cestují sem a tam, dokonce i na území nepřítele. Pak používají Černé zrcadlo. Je to pravda, co řekla, vystavily jsme nebezpečí celé město. Riskovaly jsme život -ještě chvíli a byly bychom polapeny peklem." Plesenta se při té vzpomínce zachvěla.
Besita na ni pohlédla, v tónu její řeči nacházela jen rozmrzelost a nepřejícnost.
"Matko představená, to jsou všechny jejich tajemství a také je svými činy umocňují. Viuris měla pravdu, Lessis odvedla zlo Temného vládce ze stopy."
Plesenta se na Besitu udiveně zadívala.
"Je ti dobře, Besito?" zeptala se.
"Jsem úplně v pořádku, matko představená, úplně." Besita se na ni klidně usmála a zamířila ke schodišti.
KAPITOLA 7
Dvě hodiny po setmění utíkal Relkin po cimbuří na hradbách kapituly, stojící za Strážní věží. Na východě nad horizontem svítil velký žlutý měsíc.
Jasný měsíc však nehřál a severní vítr Relkinův tlustý kabát i košili snadno profukoval. Když došel k místu, kde se cimbuří napojovalo na vnější hradby, roztřásl se chladem. Tenkrát v noci, když byl v Marneri poprvé, vyšplhal na věž, aby si odsud prohlédl město, a v místech, kde opadala omítka, našel několik štěrbin, kde se mohl zachytit.
Teď se zahleděl na střechu kapituly. Teplo rozsvícených oken přitahovalo, byly tam krásné pokoje s hořícími krby a rozsvícenými lampami. V teple u stolu večeřeli vojáci.
Vítr slabě skučel, znova se roztřásl chladem a vyšplhal k první štěrbině. Odtud věž prudce stoupala přímo nahoru více než čtyřicet sáhů k prvnímu cimbuří, až k místu, kde se zeď zužovala.
Relkin nacházel pukliny ve zdivu docela snadno, protože na věž se pravidelně nedohlíželo.
Nebyla dokonce používána ani vojskem. Bydlely tu rodiny vysoce postavených lidí z legií a správy. Do mohutného zdiva byla vsazena okna. Když se začaly objevovat trhliny, nechali je být, a ty se tak dále zvětšovaly.
Relkin byl obratný a uměl dobře šplhat. Brzy se už protahoval mezi okny pokojů, na nichž byly kvůli větru okenice. Prošel kolem nich, až se dostal na cimbuří, kde začínalo zúžené zdivo věže. V těchto místech se průměr věže zmenšoval na polovinu původní šířky. Věž pak stoupala dalších padesát stop až ke kuželovité střeše. Byla tak nejvyšší stavbou v Marneri a převyšovala všechny ostatní včetně obrovské kopule Svatyně.
Při letmém rozhlédnutí nespatřil žádné známky přítomnosti stráže.
Relkin svižně přeskakoval výstupky na cimbuří. Přešel po věži a podíval se dolů na jižní stranu. Byly tam honosné balkóny zapuštěné do zdi. Na nich stály velké květináče s okrasnými keříky a malými stromky. V mnoha oknech bylo rozsvíceno. Zde žili nejvýznamnější lide města - úředníci, vysoce postavení majetní lidé či členové správy obrany města.
Relkin vyhlížel stráže. Obvykle prováděly pochůzku ve dvou, jednou za půl hodiny. Nikoho nezahlédl, a tak měl čas provést plán. Když došel k místu, o němž věděl, že odtud může sestoupit na vyhlédnutý balkón nejsnadněji, přelezl cimbuří. Jižní strana věže byla přestavěna a kolem dveří a oken měla vybudovánu kamennou zídku. Nenápadně se sem vloupat by zvládlo i dítě. Relkin vylezl na široký balkón v jednom z nejvyšších pater, kde byla v malém kruhovém skleníku s odemčenými vrátky zahrada orchidejí.
V pokoji za prosklenými dveřmi svítily dvě lampy. Závěsy byly odhrnuty do stran a Relkin tak mohl vidět dovnitř

přepychového pokoje plného mohutného tmavohnědého nábytku. Uvnitř však nebylo nikoho vidět. Vzduch byl čistý.
Na chvíli se zastavil, aby se porozhlédl po balkóně. Nízko na horizontu plul měsíc, na nebi zářily hvězdy. Dole se ponořeno do tmy rozprostíralo bílé město s hřejivými světly lamp. Na molu vybíhajícím do temných vod stál marnerijský maják a jeho mohutná záře prosvětlovala každé dvě minuty okolí, jako kdyby stádo cvičených cunfshonských opic kývalo obrovskou svítilnou.
Relkinovy naděje ve věci příští opět ožily. Zámožní lidé, kteří půjdou do opery na představení Orchidia, si několik těchto nádherných květin určitě koupí, a on tak vydělá deset stříbrných. Pak nazítří sežene od starého Rothercaryho kouzelnou krev mladého cunfshonského netopýra a Bazův ocas doroste.
U dvířek opravdu žádný zámek nebyl, majiteli nikdy nepřišlo na mysl, že by někdo vyšplhal na věž, aby nakradl květiny. Vrátka se dala snadno otevřít a Relkin vklouzl dovnitř. Díky teplu sálajícímu z koše na žhavé uhlí se uvnitř udržovala pára a tropický vzduch byl naplněn zvláštní ostrou vůní nějakých tmavých červenohnědých rostlin, rostoucích v jezírku na jedné straně.
Na té druhé byly orchideje. A překrásné! Dlouhé, visící lalokovité okvětní lístky měly jemné odstíny žluté a růžové. Teď, v měsíčním světle, byly matné a pobledlé. Byly to nejkrásnější květy, jaké kdy Relkin viděl.
Otevřel brašnu a vytahoval orchideje z květináčů. U kořenů nechal trochu vlhké hlíny, aby nezasychaly. Každou květinu zabalil do tenkého papíru a strčil do brašny, až jich měl asi kolem dvaceti.
Brašnu zavřel, přehodil si ji přes rameno, znovu otevřel vrátka skleníku a vyšel ven. Všechno bylo hotovo, až na jednu maličkost. Na balkóně už nebyl sám. Kolem čmuchal pes s obojkem s velkými ostny.
Relkin se rychle po špičkách vydal opačným směrem.
Balkón končil. Bylo třeba přeskočit na druhý. Pes začal strašně výt a štěkat. Relkin slyšel, jak jeho drápy škrábou o kameny. Zpanikařil, špatně skočil, na zábradlí sousedního balkónu uklouzl a při pádu se skoro zabil. Zachránilo ho jen to, že dopadl nohama obkročmo. Snažil se došlápnout na druhou stranu. Vyrazil si dech, ale ještě než omdlel, stihl se převalit přes zábradlí.
Brzy se z bezvědomí probral. Stále se snažil nadechnout, bolela ho varlata. Dostat se třeba jen na kolena byl problém. Ještě těžší bylo sebrat brašnu.
Avšak než se mu to vše podařilo, kdosi jej přerušil. Otevřely se dveře a na balkón vyšla postava. Relkin pohlédl nahoru a spatřil tvář štíhlé ženy s rovnými šedivými vlasy a unavenýma očima. Byla zahalena do hnědé deky, která ji chránila proti chladu. V pravé ruce se jí zableskl asi třicet centimetrů dlouhý nůž, kterým mu mířila na hrdlo. Dlouho na něj zírala. Bylo to jen neškodné dítě, nebo někdo nebezpečný vyslaný nepřítelem?
"Co tu děláš?" zeptala se nakonec hlasem čarodějky, tak autoritativním, že nutil k odpovědi.
"Ukradl jsem ve skleníku orchideje," řekl. Přímá odpověď jej samotného překvapila.
"Proč?"
"Abych je prodal na představení Orchidea... A získal peníze na kouzelný lék... po němž by mému drakovi dorostl ocas..."
"Jsi dragonýr?"
"Ano," řekl, aniž věděl, proč odpovídá tak pravdivě. V té vyzáble vypadající ženě bylo něco, co jej nutilo být upřímným.
I nůž držela v ruce způsobem, který prozrazoval, že ví, jak jej použít. Ocel se leskla a on na ni hleděl jako v transu.
"Pojď dovnitř, posadíš se a já mezitím rozhodnu, co s tebou udělám."
Relkin pocítil, jako kdyby se mu uvolnila mysl, téměř jako by z ní byl shozen těžký plášť. Probudil se u něj pud sebezáchovy.
"Nebylo by jednodušší, kdybych pokračoval a slezl dolů?"
Otočila se k němu, její oči byly docela zvláštní, vypadaly, jako kdyby pronikaly do mysli druhého.
"Dovnitř! Ve věži nebudu trpět žádné krádeže. Květiny musí být vráceny člověku, který je s tak obrovským úsilím vypěstoval. Je obtížné vyšlechtit takovéto tropické rostliny v severních krajích."
Relkin se zadíval na zábradlí balkónu a odhadoval své šance. Žena to uviděla a dvakrát luskla prsty. Relkin ji následoval dovnitř jako ve snách. Usedl na židli v místnosti zalité žlutým světlem a vybavené velkou knihovnou naditou tlustými svazky v hnědé kůži. Bylo mu podivně špatně, ale bolest mezi nohama pomalu ustupovala.
Žena zazvonila stříbrným zvonkem. Objevil se strážný a dostal instrukce.
Obrátila se zpět na Relkina. "A teď mi přesně řekni, co je s tvým drakem."
Relkin chtěl promluvit, ale myšlenky měl jako v mlze a nebyl schopen artikulovat.
"No tak, mladý muži!" vybídla jej. Když pak uviděla jeho zhypnotizované oči, došlo jí to.
"Jsem to ale hloupá, omlouvám se." Potřetí luskla prsty a zrušila zaklínadlo. Relkinova mysl se kouzla poslušnosti zbavila.
"Teď," promluvila žena, "co je s tvým drakem?"
"Konec jeho ocasu byl uťat mečem."
"Jak se ten drak jmenuje a jaké je rasy?"
"Jmenuje se Bazil, Bazil z Quosh. Je to quoshitský zelenokožec s hnědými zády."
"Jsem si jistá, že je to fešák. Dobrá, budu tu za chvilku. Nechej květiny, které si ukradl, tady na stole. Vrátím je právoplatnému majiteli."
Relkin zasmušile vytáhl květiny z brašny. Teď bude potrestán a Bazil ve zkušebním boji neobstojí, pošlou je do Quosh, aby po zbytek života pracovali jako nádeníci.
Chvíli čekal, strážný se vrátil, tentokrát doprovázen dvěma dohlížiteli, mladými kanovníky kapituly, kteří vypomáhali při dodržování pořádku ve strážní věži.

Strážný ukázal na Relkina.
"Zloděj. Odveďte ho dolů do krypty a předejte dozorčím. Doporučuji podrobit bleskovému prošetření."
"Až budou mrskačky hotovy s výpraskem, bude vyslýchán," řekl jeden z dohlížitelů, mladík s úzkou tváří a lstivýma očima.
"Dnes večer jsou ve formě!" dodal ten druhý. "Už jsme odváděli tři opilé učedníky a jednoho kapsáře," pokračoval spokojeným hlasem. "Je úplněk, samozřejmě, takhle to je každý měsíc - a ty výprasky! Panečku, hmm, to máme dneska příjemný den!"
Mladíkova dobrá nálada nedodala Relkinovi ani trochu odvahy. Postavili jej na nohy, ruce měl spoutány před sebou a dohlížitelé pořádku se ho zrovna chystali odvést, když se otevřely dveře a bledá paní s unavenýma očima se vrátila.
"Okamžik. Než jej odvedete, něco tu pro něj mám."
Za košili mu zastrčila malý balíček, složenou hnědou obálku.
"Prosím, Relkine. Uvař obsah balíčku v hrnci vody a dej to svému quoshitskému drakovi vypít. Zaručuji ti, že mu to vůbec nebude chutnat, ale pomůže to."
Než jej vyvedli ze dveří a odvedli po schodech dolů, do krypty ve sklepeních, neměl Relkin ani čas jí poděkovat.
Na odpočívadlech jej vedli přes různé hloučky služebníků, novicek, stráží a příležitostně i význačných osob. Na nižších patrech byla odpočívadla větší a široké chodby se rozbíhaly třemi směry.
V přízemí Relkin prošel kolem skupinky novicek, které drhly mramorovou podlahu. Když jej vedli kolem nich ke schodům vedoucím do krypty, dívky se zahihňaly.
"Hádejte, kdo už si za chvíli nebude vykračovat tak domýšlivě?!" zaslechl hlas. Znova se ozvalo chichotání.
"Pošlete ho k řádnému výslechu, to ho trochu zchladí!" ozval se další hlas.
Skulil se po schodech dolů ke strážným. Byl zaregistrován a posazen na lavici před malou mučírnu, sloužící k vykonávání trestů. Sedělo tam několik mladíků. Většinou to byli učedníci, které sem nahnali za rvačku. Seděli zasmušile, tiše, otupělí alkoholem. Táhlo z nich nakyslé pivo a byli cítit potem.
Sňali mu pouta a strážní jej nahlásili u dozorčích, jež vyšli krátce ze dveří, aby vyzvedli dalšího mladého provinilce. Za dveřmi se ozývaly výkřiky bolesti, pro toto místo charakteristické. Relkin se otřásl. Věděl, že nemůže udělat nic. I když ho tu stráže nechaly, úniková cesta byla uzamčena.
Dveře vedlejší místnosti se znova otevřely. Vstoupila žena středního věku ve volném šedém hávu, na silných rukou měla obtočeny zlaté proužky patřící k její hodnosti mrskačky. Beze slov ukázala prvnímu z provinilých mladíků, aby vešel. Ten nešťastně a poslušně vstal a vstoupil. Relkin uvnitř zahlédl rozestavěné klády, vpředu řady křesel pro soudce.
Dveře se znova zavřely. Ostatní mladíci zírali do země, ani se nesnažili zapříst hovor.
Relkin byl ponechán se svými pochmurnými myšlenkami sám. Byla tu naděje na Bazilovo vyléčení a za to byl velmi vděčen. Ale nejdřív musel podstoupit toto.
V zámku dveří do vedlejší chodby se otočil klíč. Otevřely se a dovnitř někdo nahlédl. Chvíli na ni hloupě civěl a pak se vzpamatoval.
"Lagdalen!"
"Pst!" zašeptala a naklonila se k němu. Pojď se mnou, znám cestu ven."
Ostatní se na ni ani nepodívali - měla oblečený šedý šat řádu s modrým lemováním novicek. Snažila se vypadat co nejformálněji, přešla místnost a otevřela dveře do mučírny. Vykonávali zrovna trest, učedníci, ponořeni do myšlenek, sklopili hlavy.
Relkin následoval Lagdalen dovnitř a společně proklouzli za zády soudců, kteří sledovali klády s potrestanými a ani jednou se neotočili. Neviděli je. O kousek dál došli k úzkému schodišti, jež se objevilo na protější straně místnosti. Vedlo prudce nahoru k šatnám.
"Rychle, nesmí nás tu chytit," popohnala jej šeptem Lagdalen, táhnouc ho přes tmavou místnost a pak do další chodby. Došli k oknu, odkud byl výhled do úzké uličky.
"Tahle chodba vede do kuchyně. Když půjdeš pořád rovně, vyjdeš u stájí."
Relkin cítil obrovskou vděčnost. Vyprávěl Lagdalen o ženě s vybledlými splývavými vlasy a o balíčku, který mu dala.
Lagdalen vykulila oči.
"Ve kterém poschodí byl pokoj té ženy?"
Relkin pokrčil rameny, mělo to nějaký význam?
"Skoro nahoře ve věži, asi tři poschodí odshora."
Lagdalen se hryzla do rtu a potřásla hlavou. "Měl jsi štěstí, Relkine. Tohle jsou komnaty vlivných osob. Mohla tě klidně proměnit v žábu."
"Ale neudělala to. Myslím si, že byla velmi hodná."
"Pravděpodobně jedna z vysoce postavených čarodějek. Znova ti říkám, měl jsi ohromné štěstí. Měl bys sis dávat větší pozor, chlapče, příště už možná nebudu nablízku, abych tě dostala z bryndy."
"Děkuji ti, Lagdalen Tarcho."
"No dobrá," řekla nervózně, tisknouc ruce k sobě. Bude muset vrátit klíč do místnosti stráží, než někdo zjistí, že chybí.
"Proč jsi mě zachránila?" zeptal se.
"Procházela jsem po odpočívadle a uviděla tě, nelíbilo se mi, co říkaly ostatní holky, a věděla jsem, že tě musím zkusit osvobodit."
"Riskovala jsi, že dostaneš výprask." "Myslím, že když jsem vcházela, neviděl mě nikdo známý. Ti hoši byli příliš zoufalí na to, aby si mě všimli." "Ještě jednou ti děkuji, Lagdalen Tarcho." "Ahoj, Relkine, příště zkus být opatrnější."
"Prozatím se měj, Lagdalen, snad se ještě někdy potkáme."

KAPITOLA 8
Před polednem byl kouzelný lektvar připraven a Relkin se chvěl nedočkavostí. Drak však byl nesmírně rozmrzelý.
"Ten zatracený ocasss ssstrašně bolí." Baz si znetvořenou část těla prohlížel v slunečním světle, které sem do dračí kóje dopadalo přes otvory ve střeše.
"Samozřejmě že to bolí. Nedovolíš mi, abych na tom držel obklad dostatečně dlouho."
"Jenže k čemu je mi lidem určený obklad? Tohle je dračí tělo, chlapče."
Relkin si povzdechl. Péče o draka byla někdy docela utrpením.
"Každá rána se zanítí stejným způsobem, Bazi. Malinkými částečkami ve vzduchu a půdě. Všichni to vědí. Infekci chytí dokonce i draci."
Bazil zabrblal a dál si zranění, zanícený pahýl ocasu, prohlížel. Infekce se nyní rozšířila o celý palec.
Relkin ránu znovu jemně potřel jodovou dezinfekcí. Bazil vyjekl a bolestí příšerně zasyčel. Velké oči mu zrudly.
"Tohle trochu pomáhá," zabručel. Zahýbal malýma v zadní části hlavy vyrůstajícíma ušima, protáhl silné pysky barvy břidlice, čímž odhalil tesáky dlouhé tak dva palce. Pohled na zvíře vážící více než dvě tuny nebyl nijak uklidňující.
Relkin se snažil o co nejvíce konejšivý tón v hlase.
"Já vím, že to bolí, Bazi. Je mi to líto, ale kdyby ses napil toho kouzelného lektvaru, který jsem ti připravil, všechno by brzy přestalo."
"Vypít tuhletu břečku? Ne."
"Bazile!"
"Je to odporné."
"Je to kouzelné, nic ti neudělá, když to zkusíš."
"Když jen pomyssslím, že bych ssse toho napil, zvedá ssse mi žaludek."
"Musíš to zkusit."
"Dobře víš, jak mám choulossstivý žaludek."
"Bazi, za tři dny budeš bojovat se Smilgaxem. Musíš vyhrát, abys postoupil do finále proti Vastroxovi. Bez tohoto kouzelného lektvaru nemáš proti Smilgaxovi šanci. Nikdy se do legií nedostaneš."
"Jessstli doufáš, že drak sss takovým žaludkem, jako mám já, vypije tohle příšerné sssvinssstvo, tak ssse pleteš!"
Relkin tvrdošíjně trval na svém.
"Teď už vím, proč ti říkají drak povaleč! Chováš se jako pitomec."
Velké oči zrudly, zasyčel ještě silněji.
"Ty hloupý kluku, cožpak necítíš, jak to sssvinssstvo páchne? Nevím, co to je, ale sssmrdí to ssstrašně."
"Chceš se vrátit do Quosh? Připojit se k ostatním povalečům ve vesnici? Den co den vozit v káře hnůj a tahat pluh?"
Syčení náhle ustalo. Bazil se zahleděl na vysoký černý džber naplněný kouzelným lektvarem.
"Nebudu pít nic, co páchne jako kočičí hovna, je mi jedno, co..."
"Možná že je to nepříjemné, ale není to tak strašné."
"Tohle říká člověčí kluk sss člověčím nosssem, který je naprosssto k ničemu. Tssss, co ty víš o pachu. Žádný člověk nedokáže čichem najít cessstu z pivovaru, pokud nemá sssvětlo, kterým by sssi posssvítil!"
Drak si vzdorovitě založil obrovské paráty.
Relkin se odmítal vzdát.
"Byl jsi ve vejci devadesát dnů a nikoho už nebavilo čekat, až se vylíhneš, a tak vejce rozbili."
Což byla pravda. Když přišel na svět, byl Bazil malé nemotorné dráče. Drak na něj vrhl uražený pohled.
"Co má tohle sss tím vším ssspolečného, ty bláznivý kluku?"
Relkin pokračoval smutným hlasem.
"Říkali, že jsi zůstal stočený do klubíčka a čekal na ně. Nic víc jsi neuměl. Myslel jsi, že to tak na světě chodí, čekat, dokud někdo nepřijde a nerozbije ti vejce!"
Bazil se s hlasitým zavrčením otočil. Ocas se podivně zahýbal, dvoutunové tělo tak vyjadřovalo bolest a vztek. Opět se podíval na Relkina.
"Teď jsssi protivný a už sssi tě vůbec nebudu všímat."
"Vypij to vědro s kouzelným lektvarem. Čarodějka mi slíbila, že to bude účinkovat."
Bazil pohrdavě zafuněl.
"Hnusssná sssmradlavá břečka. Ne, díky."
"Jenom bych ti rád připomněl, že jsem hodně riskoval, abych pro tebe ten lék získal. Alespoň bys mohl zkusit napít se."
"Pchá!"
"Bazile! Chceš se opravdu vrátit do Quosh a vozit po zbytek života káru s hnojem?"
Drak jen trochu zafuněl. Podíval se jedním okem, a když uviděl Relkinův zlostný pohled a ruce v bok, otočil se.
"Víš, jaké to bude ve vesnici. Jakmile provedeš nějakou hloupost, opiješ se, převrátíš stoh sena, však to znáš, že... odvedou tě ke kováři a nasadí pouta."
Bazil zaskřípal tesáky a odvrátil pohled. U všech draků, tohle by byl nudný život. Jako nějaký dobytek na pastvině.
"Ve vesnici nebudou chtít žádného draka bouřliváka." Bazil si zhluboka nešťastně povzdechl. Chvíli si pro sebe v dračí mluvě cosi tichounce syčel. Pak se s povzdechnutím a mohutným kývnutím hlavou otočil zpátky k Relkinovi.
"Problém je, milý Relkine, že máš pravdu. Podej mi to vědro."
Relkin věděl, že by neměl promarnit příležitost. Neústupně pokračoval v útoku.
"Jen si představ, Bazile, jak celé jaro taháš pluh. V tomhle budeme vážně dobří, viď? Předpokládám, že za nějakou dobu zpohodlníš, ztloustneš a na nic jiného už ani nepomyslíš."
Baz zasténal.

"Ty víš, jak mě dossstat, ty povedený kluku! Podej mi ten džber!"
Bazil vědro příšerně páchnoucí hnědé tekutiny vzal do rukou. Bylo to husté, lesklé a mazlavé, trochu to vypadalo jako pivo v počáteční fázi kvašení - zakalené, tmavě hnědé, s žlutavou pěnou nahoře.
Bazil nevěděl, zda má Relkinově historce věřit. Na první pohled to byl nesmysl. Mocná čarodějka s komnatou ve velké věži ztrácela čas a obtěžovala se s přípravou lektvaru pro Relkina Sirotka. Výměnou za pár kytek, které měl u sebe, a za několik lechtivých komplimentů.
Bazil těm částem historky, které se týkaly čarodějčiny krásy a vzájemné sexuální náklonnosti, rozhodně nevěřil. Věděl, že Relkin se dokáže až moc chvástat. Přesto ale nedokázal chlapce zviklat a nemohl se zbavit pocitu, že čarodějka skutečně existuje a že lektvar připravila právě ona. Na první pohled to však bylo nepochopitelné.
A tak džber s odporně zapáchající tekutinou zvedl. Hnusně to smrdělo. Nozdry se mu odporem stáhly. Znova vědro odložil.
Jen z toho pachu se mu houpal a převracel žaludek.
"Sssmrdí to jak hovna přežrané kočky!" zařval.
Relkin se dál jen upřeně díval.
Baz otráveně zabručel, zvedl džber a zkusil rychle usrknout. Než to začne vnímat, mohlo by se mu možná podařit polknout co nejvíc.
Páchlo to jak hovna a, u všech svatých, právě tak to i chutnalo. Takhle si Baz vždycky představoval hnusné kočičí výkaly.
Odložil džber na zem a zašklebil se -tohle svinstvo nepolkne! Bylo to tak příšerné, že by to jeho hrdlo a žaludek vůbec nepřijaly. Zaťal zuby a zkusil polknout. Musel se hodně přemáhat.
Když ta mazlavá břečka stékala do hrdla, zoufale se v duchu ujišťoval, že čarodějka slíbila rychlý účinek.
Tekutina byla jako teplé bahno.
Napadla ho děsivá myšlenka. Co když ta čarodějka byla jen ženská, kterou prostě bavilo dělat si z ubohého draka legraci?
Takovéhle věci slýchával často.
První lok byl v něm. Otřásl se a zhluboka se nadechl.
"Byl to hnusss. Opravdu ssstrašné."
Čumák a čelo měl orosené potem. Dlouhé provazce svalů na zádech, tam, kde jeho předkům rostla křídla, ho začaly svrbět.
Relkin byl neúprosný.
"Dopij to, Bazi, už jsi začal."
Pohlédl na džber. Dokáže to? Opravdu tohle svinstvo vypije? Rychle džber zvedl a nalil si řádnou dávku do tlamy, polkl, polovina se vrátila, začal se dusit a lapat po dechu a prskaje hnědou pěnu, zbytek vyplivl.
Relkin se sehnul pod stojan na zbraně pro přikrývku a zase vykoukl. Bazil se na něj díval pohledem plným neskonalého utrpení, jaké mohou vyjádřit jen obrovským talířům podobné dračí oči.
Baz opět uchopil džber a nalil si do tlamy další lok. Otřásl se, zašklebil a polkl.
"K vejci vejcovatému! Jenom aby to sssvinstvo zabralo!"
Relkin pociťoval úzkost. Ta břečka se mu hnusila stejně jako Bazovi. Věděl, že drak provádí skutečný hrdinský čin. Vlastně bylo chlapci záhadou, jak to drak dokáže udržet v břiše. Bazův žaludek byl známý svou pro draky typickou citlivostí.
Ale Relkin věděl, že tekutina je nějak kouzelná. O tom vůbec nepochyboval, už když ji začal zahřívat.
Vlastně to byla prazvláštní věc. Když balíček otevřel, uviděl jen trochu hnědého prášku a asi deset větviček s několika malinkými žlutými lístky. Avšak jakmile to přihodil do kotle s vroucí vodou, překvapivě se to změnilo, zhoustlo a bylo z toho páchnoucí bahno, které bublalo, i když už ho vytáhl z ohně.
Baz ztuhl, zjevně zápasil s nevolností, říhl a málem všechno zvrátil. Po chvíli se vzpamatoval. Polkl a zhluboka se nadechl. Pak si obrovskou tlapou zakryl oči.
"Možná by nakonec nebylo tak špatné žít v Quosh, Relkine. Když jsssem tam v mládí byl, necítil jsssem se nějak nešťassstný."
"To bylo tehdy, Bazi, ale teď bys musel pro obživu celé dny dřít. Víš, jak to chodí. Zpočátku přijmeš hodně těžkou práci. Bude tam však krásná stáj, pravidelná strava a kamna, která budou hřát. A na jaře půjdeme orat, v létě vláčet a na podzim sklízet - chápeš, poklidný venkovský život." "Dobrá, dobrá, zkusssím to ještě jednou."
Baz se hodně překonával, zvedl džber a zbytek kouzelného lektvaru dopil. Postavil džber zpátky na zem, až to zařinčelo, a opřel se o zeď stáje. Motala se mu hlava.
"Cítím ssse ssstrašně," řekl. "Mysssslím, že umírám..."
Devět stop vysoké tělo se hroutilo, obrovské zadní nohy se podlomily a Baz se sesunul po zdi na zem. Svalil se a strašně se roztřásl. Schoulený usnul se zraněným ocasem zastrčeným pod krkem.
Relkin ho chvíli vylekaně pozoroval. Otrávil snad svého draka? Jestli ano, tak ho oběsí. Co když se ta čarodějka spletla? Nebo udělala chybu při kouzlení?
Baz začal hlasitě chrápat. Relkin přitiskl prst na velkou tepnu za Bazilovým uchem, drakův puls byl pomalý, ale pravidelný. Prohlédl mu vnitřní okraj ucha, byl zdravě růžový. Špička nosu byla studená. Bazil nevykazoval žádné obvyklé příznaky otravy.
Nakonec ohmatal kůži u zakrnělých křídel pod lopatkami. Byla normální. Nemocní draci měli zvýšenou teplotu nejdříve tam.
Minuty se vlekly, Bazil stále poklidně chrápal. Relkin vyšel po špičkách ven a pustil se do Bazilova brnění a štítu, obojí

Smilgaxovými údery utrpělo a potřebovalo vyspravit.
Baz chrápal dál. Když se na druhý den pozdě odpoledne probral, měl za sebou dvacet devět hodin spánku. Vzbudil se hladový a s novou špičkou ocasu, o trochu kratší, než byla ta původní, a zahnutou do nepřirozeného úhlu, takže vypadala jako nalomená.
Ale špička ocasu to byla, úplně ohebná a po chvilce tréninku ovladatelná.
Relkin vítězoslavně vykřikl a roztančil se po stáji. Baz jen zíral - ten hrozný lektvar účinkoval, i když si nebyl jistý, zda z toho má mít radost.
"No dobře," řekl smutně, "teď už budu mít navždycky ošklivý ocasss."
Špička byla šedá a podivně kontrastovala s olivově zeleným tělem.
Relkin zavýskal.
Aby si "novou" část těla vyzkoušel, sebral jí džber a vyhodil jej do vzduchu, chytil ho a mrštil na protější zeď. Bylo to, jako by jí měl po celý život!
Šťastně vykřikl, ocasem sáhl do přihrádky se zbraněmi a vytáhl dračí palcát. Roztočil ho ve vzduchu a několikrát pořádně bouchl do tréninkového pytle, visícího v rohu místnosti. Relkin se sehnul pro přikrývku.
"Vyšlo to, Relkine, ty kluku! Opravdu to vyšlo!" Palcát prudce praštil do pytle, zaklonil hlavu a radostně zařval.
O několik hodin později Bazil, nyní přezdívaný diváky Zlomený Palcát, intenzívně trénoval. Vlastně zjistil, že v některých věcech je nová špička lepší než ta stará, protože pevněji svírala rukojeť malého meče. Pomyslel si, že by mohl být dobrý v ovládání meče ocasem, což bylo jedno z nejobtížnějších dračích bojových umění a jediné, které ve výčtu jeho dovedností nikdy nebylo silnou stránkou.
Nakonec dal na Relkinovy prosby a přestal s tím. Byl čas, aby se opláchl v lázni a pak navečeřel. Zástup diváků se hrnul pryč, výjimkou byl vysoký, zelený drak.
"Zdravím tě, Sssmilgaxi!" zvolal Bazil, poznávaje protivníka.
"Bazile z Quosh, budeš dobře sssloužit říši, sssamozřejmě jako drak nádeník. Já vssstoupím do legií a ty ssse vrátíš k hromadě hnoje. Tak to chodí, že jo?"
"O tomhle nevím, Sssmilgaxi. Jsssem na tebe dobře připraven. Mám novou špičku ocasssu a mohu sssnadno ovládat palcát i štít."
Smilgax se krutě usmál.
"Když tě napadnu mečem zvaným "Modrá sssmrt", vyrobeným v měssstě Vo, tenhle mutantssský ocasss, co ti narossstl, ti nepomůže.
"Sssetkáš ssse sss mým mečem z Quosh, Piocarem. A ten nový mutantssský ocasss, jak jsssi jej sssprostě nazval, mi umožní bránit ssse palcátem. Jak sssi jissstě vzpomínáš, Sssmilgaxi, z minulého zápasssu, ještě než jsssi začal faulovat."
Smilgax soptil zlostí.
"Ten odporný pahýl, který máš teď mísssto ocasssu, tě nessspasí, Quoshiťáku! Až budu v aréně, pár úderů bude ssstačit a zůssstaneš ležet v prachu."
Vysoká zelená obluda tupě civěla a škubala sebou.
"Vypadáš hodně sssebejistě, Sssmilgaxi! Ale podívej ssse na můj ocasss, cha... cha..."
Bazil mrštil ocasem, roztočil palcát, vyhodil ho do vzduchu a při pádu dolů jej jednoduše zachytil. A než skočil do vody, vrhl na Smilgaxe pohrdavý pohled.
Drak jej sledoval se zuřivostí v očích. Když šel Relkin kolem, Smilgax se otočil a upřeně ho sledoval. Chlapec spatřil v jeho pohledu bezdůvodný vztek. Věděl, že ta zelená bestie byla potrestána za porušení pravidel Dračího domu. Při posledním incidentu těžce zranil svého dragonýra, zlomil mu ruku a při neopatrném, zlostném úderu vykloubil rameno.
Relkin šel dál, odmítal dát se na útěk, i když za sebou cítil zuřivého a silného Smilgaxe. Drak se se vzteklým a chrčivým zasyčením otočil a odkráčel naštvaně zpět do stáje.
Asi o hodinu později Relkina překvapil cizí muž, který se objevil ve dveřích jeho a Bazilovy kóje. Ten neznámý byl muž střední váhy s tmavými vlasy, zářivýma černýma očima a výstředním knírkem. Černý plášť měl rozepnutý a odkrýval tak šarlatové kalhoty a boty ze světlezelené kůže.
Bazil spal a stájí se rozléhalo klidné jemné pochrupování.
"Zdravím vás," řekl neznámý a trochu se uklonil. Na zem položil vak z černé kůže.
"Dovolte, abych se představil, jsem léčitel draků Herpensko, proslulý v Kadeinu a Monshagu, velmi známý v Minuedu a Karpensace, ve skutečnosti jsem léčil draky v každém jižním městě. Jsem na návštěvě u přátel v Marneri, a když jsem zaslechl, že je tu drak, který přišel o špičku ocasu, musím to vyšetřit."
Relkin se rozhněval, chlapík se mu nelíbil.
"Můj drak je už úplně v pořádku a odpočívá, takže se obávám, že jen zbytečně ztrácíte čas."
"Ale ne, čas bude využit dobře, věřte mi. Kromě toho, už jsem si dlouho nesáhl na draka, potřebuji si to znovu oživit. Ani nebudu chtít zaplatit. Není to výhodná nabídka?"
Cizinec zamířil do stáje a zastavil se u Bazilova ocasu.
"Ale to je podivná špička dračího ocasu. Nedokáži si představit, jak se mohla vyléčit."
Relkin vstal z lůžka. Prsty přejížděl u nože, který měl za opaskem.
"Prosím vás, utište se. Můj drak spí, je nutné, aby si dnes pořádně odpočinul. Zítra je den závěrečných soubojů a potřebuje hodně síly. Takže, jestli by vám to nevadilo, musím vás požádat, abyste odešel. Mimochodem, náhodní návštěvníci sem vůbec nesmějí."
"Když to říkáte," zamumlal cizinec a trochu pokrčil rameny, pak zamával Relkinovi dlouhými prsty před očima. Relkin se dusil. Nemohl se nadechnout.

Vytáhl nůž, zaútočil na muže, ale minul.
Pak ho muž chytil paží kolem krku a přitiskl mu na tvář polštářek namočený do štiplavě páchnoucí tekutiny.
Relkin se rval, ale když se nadechl, všechno mu připadalo jako v mlze. Ochabl.
Muž stál před ním. Vzal mu nůž. Říkal něco tichým drsným hlasem.
Jako by jej cosi sevřelo na prsou - Relkin zalapal po dechu a pak vše zmizelo.
Probral se úplně otupělý, dotrmácel se do chodby a zůstal stát, zíraje na obrysy dveří a stáje. Pár dragonýrů hrálo kousek od vchodu do dračí ošetřovny nakopávanou. Relkin na ně hloupě civěl a podivoval se, kdo to je.
Mezitím se cizinec vrátil k vaku a vytáhl z něj červený pytlík. Nožem jej rozřezal a vyňal světle zelené ovoce, které položil na zem před Bazila. Za vteřinu ovoce začalo schnout a scvrkávat se. Cizinec vyřkl pár kouzelných slov a zaklínadlo bylo hotovo.
Pak se muž spokojeně usmál, sebral vak a odešel z Dračího domu. Minul Relkina, který zíral na vlastní obraz v sudu s dešťovou vodu, a zmizel ve dveřích.
KAPITOLA 9
Zvony na Strážní věži ohlašovaly další západ slunce. V celém městě byly na ochranu proti prudkému větru zavřené okenice. Blížila se bouře, přinášela do Modrých hor sníh. Bílé stromy na kopci Forulan shazovaly hnědé listy. Vítr je unášel dolů po svahu a pak kolem nepřehlédnutelné budovy Svatyně na náměstí.
Večery byly nejpříznivější dobou pro pohřby. V hlavní síni Svatyně probíhal smuteční obřad za kupce Tahika Bea, který v osmdesáti letech náhle podlehl v domě na Loďařské ulici horečce. Zástup příbuzných, kapitáni, obchodníci i bankéři se shromáždili, aby mu vzdali poslední hold.
Zatímco přízemí bylo lidmi zaplněno, dole v kryptě, v tajné komnatě, se odehrávalo malé, ale významné setkání. V této místnosti, kam se vstupovalo přes studovnu starších kněžek, se sešli Strážci bezpečnosti města Marneri.
Uprostřed stolu ležela rozevřená Kniha obecného blaha v Cunfshonu. Byl to průvodce pravidly, která se dodržovala v případě jakéhokoli sporu. Po dvaceti minutách dohadů nastal čas, kdy jí bylo skutečně nutno použít. Taková situace, při níž nezbylo než odvolat se na text knihy, nastávala výjimečně, teď však byly vztahy napjaté až za kritický bod.
Výbor pro bezpečnost tvořili lidé s nejvyššími posty v městských civilních a vojenských službách. Jeho činnost spočívala ve výměně informací se samotným Tajným úřadem, řízeným z Cunfshonu. Kromě toho se v něm ještě hojně diskutovalo, čehož využívaly zejména organizace a zájmové skupiny, jež neměly možnost prezentovat své názory jinde.
Byly tu dva tábory, které mezi sebou tradičně soupeřily, Legie, spravovaná hlavně muži, a Svatyně řízená téměř výlučně ženami. Lidé s posty v Královských administrativních úřadech a zástupci pro obchodní a kupecké spolky zůstávali mezi oběma nejvyššími institucemi a při rozporech byli přetahováni na tu či onu stranu.
Přes široký, kulatý stůl hleděli generálové Hektor a Kesepton na nejvyšší kněžku Ewilru, abatyši Plesentu a princeznu Besitu.
Komoří Burly seděl po pravici Keseptona a ten měl po pravé ruce zase hlavní strážce bezpečnosti ve městě Glanwys.
Naproti nim byli usazeni kupci, Javin a Slimwyn, dvojice mohutných chlapů oděných do šatů z černé a zelené vlny.
Kvůli proslulému intelektu a vrozenému zdravému rozumu byla přítomná rovněž lady Flavia z noviciátu.
I přes to, že zcela postrádala pravomoci, byla to právě Flavia, kdo učinil mnohá rozhodnutí ve chvílích, kdy se jednání ocitla na mrtvém bodě. Byla zde i princezna Besita, protože byla v dominiu svého otce Velkou kněžkou Kapituly dobročinnosti. Při rozhodování se často postarala o nerozhodný výsledek, protože se zdržela hlasování. Besita velmi nerada o čemkoli rozhodovala.
V této chvíli právě Nejvyšší kněžka Ewilra odporovala generálu Hektorovi, který ji obvinil ze selhání při Velkém dni.
"Velké kouzlo bylo znovu přivoláno, městské hradby jsou bezpečné. Vaše slova Svatyni jen nespravedlivě pomlouvají."
Generála Hektora se to nedotklo, ani nemrknul.
"Vzdávám dík čarodějkám v Marneri za dobře odvedenou práci," řekla rychle abatyše Plesenta, aby přerušila ticho.
"Ale jak mohl někdo během Velkého dne používat ve městě magii a oběť zabít?" naléhal generál.
"Zabili strážné, všichni ostatní byli na slavnostech."
"U každé brány má být pět strážných," přidal se kupec Javine.
Ewilra znervózněla a posadila se.
"Přesně tak," souhlasil Hektor. "V Marneri se začíná rozmáhat nedbalost. Místo pěti tam byl jeden a toho zabili."
Glanwys na to neřekl nic, ale bylo vidět, že přemáhá zlostnou ostrou odpověď.
Komoří Burly rozhněvaně pokrčil rameny. "Nelíbí se mi snaha svalovat vinu na královské stráže. Jsou to ti nejlepší muži ve městě."
"To stačí, Burly, kvalitu stráží známe. Je ale pravda, že čtyři z posádky u brány Afo chyběli, a to zločincům umožnilo odporný čin provést."
Ewilra se zlostně rozhlédla. "Muži jsou bytosti slabé vůle, ovládané primitivními pudy. Nechají se koupit za méně než pár zlaťáků či stříbrňáků."
Generál Hektor a Kesepton si vyměnili pohledy.
Řekla "muži"? Ewilra se dnes očividně obhajovala.
"Myslím si, že strážným platíme dost, a čarodějky, ty mají zajišťovat, aby k podobným věcem vůbec nemohlo dojít," ozval se Hektor.
"Já bych rád něco dodal," přidal se Kesepton. "Vždy jsem prosazoval zvýšení pravomocí městských stráží. Není to tak, Glanwysi?"
Glanwys se na něj nepatrně usmál. Ewilra se znovu naštvala.
"Tak vy nám, pane generále, vyčítáte, že strážným platíme moc?" Ewilra zuřila. "Zrovna vy? Jak se vůbec opovažujete?

Všichni dobře víme, že jste na minulé slavnosti Velkého dne věnoval každému legionáři pivo za čtyřicet korun. Nekritizujte Svatyni za to, jak nakládá s penězi, když sám denně utrácíte těžce vydělané peníze rolníků."
Hektor zalapal po dechu. "Vážená Nejvyšší kněžko, nekritizoval jsem finance Svatyně, jen jsem..."
Do řeči mu skočil jeho nadřízený, generál Kesepton, vstal a zjevně rozzuřen pravil: "Podle úmluv, které spojují říše Argonathu, je stanoveno, že Marneri bude vlastnit dvě legie ve zbrani. A že musí zajistit, aby nehladověly. Platby pro muže První legie přicházejí do pevnosti Dalhousie stále opožděně. Proč tomu tak je? Proč bychom to měli našim mužům upírat, když všude kolem sebe v koloniálních městech vidí, v jakém lidé žijí blahobytu."
"Dostávají dost!" promluvila Plesenta. "Pro vás je důležité, abyste si uvědomili, kolik nás to stojí, vydržovat si vojsko. Nepřispíváme pouze na legie. Marneri financuje osm velkých lodí, polovina z nich je celou dobu pryč a likviduje piráty v Zářivém moři."
Hektor sebou trhnul, byl očividně netrpělivý.
"Díváte se na to špatně. Za prvé, ten den to bylo čtyřicet korun pro legionáře ve službě. Chci říct, abyste se nad tím, prosím
vás, na chvíli zamyslela. Čtyřicet korun na muže! Cena piva je pence za džbán. Jedna koruna má sto pencí. Kolik piva si myslíte, že voják chce? Tolik, aby se v něm mohl vykoupat? Jak můžete věřit takovým nesmyslům a ještě k tomu je tady opakovat? Čtyřicet korun za čtyři džbány piva pro oddíl ve službě. To jsou čtyři džbány na muže za den!"
Plesenta byla zmatena, Ewilra se rděla rozpaky. Hektor řečnil dál, rozhodnut zcela je přesvědčit.
"Kesepton má úplnou pravdu, zašlo to daleko. Legie nedostávaly pro uspokojení tělesných i duchovních potřeb svých vojáků dost. Je to ostuda, ale tady tomu nikdo nevěnoval pozornost, protože naši vyhladovělí muži zůstali v Kenoru, pět set kilometrů odsud.
Muži se s tím smířili, ale draci a koně chcípali hladem. Zásoby přicházejí zpožděně o celé tři měsíce. Legie v Kenoru tento měsíc nedostala jedinou zásilku."
Nejvyšší kněžka Ewilra odpověděla se značným rozrušením v hlase. "Prožívali jsme těžké období, všude v Modrých horách řádili bandité. Bandité, proti nimž legie zaútočily pozdě. V té věci nehledejte nic jiného než vlastní nedbalost!"
Generál se na ni zadíval přísnýma očima. Byl vzteky bez sebe: "Nedbalost!"
Flavia z noviciátu si v duchu povzdechla. Tohle jednání výboru bude velmi náročné. A to je ještě čekaly špatné zprávy od významné návštěvy.
Taky si povšimla, že Besita je neobvykle tichá. Normálně by byla v čele útoku proti legiím. Ale dnes měla oči upřeny ke dveřím. Čekala na příchod záhadného hosta.
Flavia si významu návštěvnice, jež jim z vnitrozemí přinášela bezpochyby jen ty nejhorší zprávy, byla dobře vědoma.
Dveře se otevřely. Lessis z Valmes vstoupila do místnosti, doprovázená Viuris z Tajného úřadu, obě měly oblečený prostý, jednoduchý šat bez ozdob.
"Zdravím vás, Lessis, jménem všech přítomných buďte v naší radě vítána," promluvila Besita.
Flavia na ni opět překvapeně pohlédla. Besita výdaje na Tajný úřad chválila zřídkakdy. Ve skutečnosti byla jednou z těch, jež předválečné praktiky v boji s nepřítelem, prováděné za zády veřejnosti, kritizovali.
"Děkuji ti, Besito," řekla Lessis tichým hlasem, který však všichni přítomni jasně slyšeli.
Flavia znovu pocítila výjimečnost osobnosti či jakousi vnitřní sílu, která Lessis halila jako neviditelná aura. Tahle docela obyčejně vyhlížející žena, oděna do nejprostších šatů, o níž se říkalo, že nic jiného nevlastní, byla jedním ze tří nejdůležitějších expertů v Říši růže. Velká čarodějka, vysoko nad ostatními, s důležitým postavením ve Svatyni samotného Cunfshonu.
Znova nás očaruje, pomyslela si Flavia, když je Lessis tak snadno a zkušeně obloudila kouzlem přitažlivosti. Zjevila se v prostém šedém hávu, se zakrytou hlavou a vypadala, jako by nebyla nikým jiným než prostou, chudou ženou středního věku.
"Všechny vás zdravím." Oči jí zářily, dívala se přímo na Flavii. "Nebudu ztrácet čas formalitami -již se známe, že ano?"
Hm, Flavia znala čarodějku dobře - až moc dobře. "Musím vám toho hodně říct, a proto s tím začnu hned."
Lessis se posadila. Pohybovala se jako vždy lehce a s půvabem. Flavia si ji dokázala představit jako tanečnici nebo baletku. Podezírala ji, že umí výborně zacházet s nožem.
Lessis hovořila dál.
"Už je to rok, nebo i víc, kdy jsem tu byla naposledy. Příliš dlouhá doba, bohužel. Vždy se sem tak ráda vracím, vaše město je něčím jako bílou královnou u Zářivého moře." Odmlčela se. Vypadalo to, že přemýšlí nad něčím hrozivým.
"Ale teď jsem zase tady," pokračovala pak, "a přináším velmi znepokojující zprávy."
Zdálo se, že Ewilra sebou trhla. Je to jako vždy, od šedé vědmy se nic jiného ani nedalo čekat. Všichni si nervózně poposedli.
Ewilra už to nemohla vydržet.
"Když sestry tvého úřadu přicházejí do Marneri, obvykle přinášejí špatné zprávy."
"A společně se zprávami také naléhavou žádost o peníze, je to pořád totéž," přitakal komoří Burly.
Lessis se k nim s jemným pousmáním otočila. Bránili se nenápadnému očarování, které vytušili. Burly zavřel oči a myslel na pořádnou soulož. Zatracené čarodějky! Ale se sexem to fungovalo vždycky, očarování se ubránil.
K čertu s čarodějkami!
"Bohužel," nezřetelně vyslovila Lessis, zjevně s tím souhlasíc. "Je pravda, že když už členky mého úřadu vůbec nějaké zprávy donesou, jsou to nejčastěji zprávy špatné. Vždyť je naším úkolem odhalovat spiknutí nepřátel, dříve než mohou být zosnována. Jsme tady od toho, abychom oslabily jejich sílu, či je dokonce zneškodnily. Pomocí špionážní činnosti jsme schopny překazit mnohé komploty hned u zrodu."
"Nebo to tak aspoň tvrdíte," řekl Burly. "Na každý pád, doložit něco takového je obtížné."

"Nepochybně. My pracujeme daleko od bezpečí úřednického stolu, kde by takovéto důkazy mohly být sestaveny. Ale chtěli byste, abychom s touto činností přestaly? Cítil byste se bezpečněji, Burly z Marneri, kdybychom nevstupovaly na utajená místa nepřítele a neodhalovaly tam ohniska spiknutí?"
"Ne, samozřejmě že ne," zabručel Burly se zamítavým gestem.
"Ne, samozřejmě že ne," zopakovala tiše Lessis. Pak zvolila ostřejší tón, a tak si vynutila jejich absolutní pozornost. "Poslouchejte mne, poslouchejte dobře, protože jsem se nedávno vrátila z důležité operace, kterou jsme prováděly v podsvětí pod Tummuz Orgmeen ve městě Smrtihlava."
Při vyslovení toho jména se všichni vyděsili, polkli a upřeně ji sledovali.
"V tom pekle je několik stovek otrokyň. Jsou natěsnány do kobek, po dvaceti v jedné cele, a dokud je nevysvobodí smrt, rodí jednoho skřeta za druhým."
Bylo vidět, jak to všemi otřáslo.
"Jak se jich tam tolik dostalo?" zeptal se generál Kesepton.
Lessis smutně pokrčila rameny, vypadala, jakoby tíha celého světa spočívala na jejích bedrech.
"Mnohé z nich koupili v Teetolu, když byly předtím zajaty v hraničních koloniích. Jiné, a to je ještě smutnější, získali na jihu, v Ourdh."
"Je to jako dřív," řekla přiškrceným hlasem Ewilra, "v Ourdh prodávají vlastní ženy nepříteli. Jsou to barbarské kmeny s brutálními a nelidskými zvyky. Za pár zlaťáků či stříbrňáků by prodali i matku."
Lessis se zdržela komentáře. Problémů v starobylé říši Ourdh bylo mnoho a řešit je šlo jen stěží. Lessis byla vždy vděčná, když jí tam úřad nevyslal. Práce v Ourdh byla v mnoha ohledech nevděčná, především proto, že ourdhijský lid se jevil zcela nezvladatelný. Odolávali už tolik věků. Po staletí rody vznikaly a zanikaly. Panovnické dynastie sílily a opět se hroutily. To vedlo k nápadné deformaci společnosti. Jejich nečitelnost a fatalismus byly mimořádné, láska ke krutosti se zdála cestujícím z jiných částí světa pozoruhodná. Bylo běžné, že vesničané prodávali děti majetným lidem ve městě, a ti je zneužívali, jak chtěli. Zvyk pojídat alespoň jednou za rok domácí zvířata byl hojně rozšířen. Nejpopulárnější zábava mezi chudinou byly krysí zápasy.
Tiché mumlání týkající se říše Ourdh ustalo. Lessis pokračovala dál.
"Ve sklepích v Tummuz Orgmeen Temný vládce připravuje obrovskou armádu skřetů. Naverboval také oddíl barbarů, vyvrhelů toho nejhoršího ražení, kteří budou lidi s potěšením zotročovat a zabíjet. Je tam také spousta trollů, více, než jsem kdy viděla. Předpokládám, že vojsko Temného vládce bude do jara mít dvacet tisíc dorostlých skřetů. A k tomu ještě nejméně dva tisíce trollů a mnoho jiných příšer.
Temný vládce si podmanil přírodu temnou magií. Sklepy jsou plné hrůzostrašných příšer."
Hleděli na ni. Byli otřeseni. Tato jména byla v starobylé knize psána krví, nikdo z nich v životě podobnou příšeru neviděl. Byly to hrůzy z dávných dob, které síla legií po stovky let držela před branami Argonathu.
"Dvacet tisíc? Slyšel jsem dobře?" zeptal se nakonec Burly ztichlým kuňkavým hlasem.
"Ano, a možná že je to nízký odhad. Co se děje dál za Hazogem, netušíme."
"Zničí nás," vykřikl Kesepton. "Naše napůl vyhladovělé vojáky bez problému smetou."
Ewilra si nervózně olízla rty. "Jak si můžeme být jistí? Jak můžeme vědět, že jejich armáda je tak velká?"
"Podařilo se nám proniknout do podsvětí nepřítele. Tummuz Orgmeen je závislý na pracovní síle armády otroků, většinou starších žen ve věku, kdy už nemohou rodit. Máme mezi nimi několik ochotných agentek - všechny do jedné své otrokáře nenávidí. Takže to nejsou dohady, ale podložené údaje získané z věznic."
Ewilra zbledla.
Hektor se nahnul dopředu. "Tohle jsou skutečně tragické zprávy, Lessis. Kde si myslíte, že udeří?"
"Hlavní útok nasměrují na Kenor. Nejdříve se budou snažit zmocnit údolí Argo a pak obsadit Dugguth."
"Musíme se na ně připravit," řekl Kesepton.
"To musíme. Jenže to je lest, protože asi pět tisíc skřetů bude nahnáno přes Oon a k údolí Lis, aby zaútočilo na pevnost Teot. Když zareagujeme tak, jak od nás očekávají, tedy že celé vojsko rozestavíme podél řeky Lis, zaútočí zrádný Teetol na pevnost Picon a v nových koloniích zajme tisíce žen."
Bylo naprosté ticho.
"Dobře naplánováno!" ozval se Hektor. "Byli bychom nuceni soustředit mnoho sil do údolí Argo. Když by druhá armáda pochodovala na pevnost Teot, přiměli by nás povolat oddíly z pevnosti Picon. A Picon by tak byl oslaben. Kdyby poté zaútočili z Teetolu, nemohli bychom vzdorovat, neboť z pevnosti Picon do osad Teetolu je to asi dva dny pochodu. A naopak, trvalo by nejméně tři dny, než by se nové jednotky dostaly do Piconu přes Velký průsmyk. Jestli by vůbec nějaké nové jednotky byly. Větší část našich sil v pevnosti Malgund by byla už poslána pryč a povolána k obraně Argo."
"Hektor má pravdu," vyjádřil se Kesepton. "A navíc bychom měli pamatovat na to, že bude trvat až osm nebo devět dní, než bude moci být poslána nějaká větší jednotka na pomoc Kenoru. Protože Kenor má velkou část legií na různých místech."
"Vždycky jsem říkala, že kolonizovat Kenor je chyba," řekla Ewilra upjatě.
Lessis trochu ztrácela trpělivost. Zdvořilým tónem namítla. "To je od tebe, Ewilro, hloupé. Čelit nepříteli je povinností měst Enneadu. Nemůžeme před tímto úkolem couvnout. Jestliže to uděláme, nepřítel se pak stane silnějším a nakonec neporazitelným."
"Můžeme z pohraničních oblastí stáhnout všechny ženy!" odsekla Ewilra.
Lessis neochotně souhlasila. "Možná to budeme muset udělat. Kenor je bezbranný a ohrožený zejména ze strany zrádného Teetolu."
Abatyše Plesenta vstoupila do debaty s další námitkou. "Legie měly Teetol pročistit už dávno. Tolikrát zradili naši

důvěru. Teď tamní klany promýšlejí novou zradu. Říkám, že legie musejí proti Teetolu zasáhnout."
"Pak se jim musí zaplatit!" namítl rozhorleně generál Hektor.
"Nikdy nemáte dost!" odpověděla Plesenta.
Lessis se obrátila na Plesentu. "Milá abatyše, všechno bude velmi drahé, ať už se rozhodneme a následně budeme postupovat jakkoliv. Jestliže nic nepodnikneme, Temnému se podaří uloupit dalších tisíc žen a pak do roka budeme čelit armádě dvanácti tisíc nových skřetů. A to si nemůžeme dovolit."
Plesenta rozpačitě hleděla na Lessis.
Ewilra se jako obvykle snažila svalit veškerou vinu na Ourdh.
"To jsou katastrofické zprávy. Kolik žen nakupují v Ourdh? To Ourdhané nevidí, že na nás sesílají zkázu, když nepříteli prodávají nejsilnější možnou zbraň, matky skřetů a všech těch bestií temnoty?"
Lessis smutně pokrčila rameny. V Ourdh přetrvávaly starobylé zvyky z dávných dob patriarchátu.
"Kupují v Ourdh, co mohou. Kradou mnoho matek a dcer z usedlostí v Kenoru..."
"Musí se tomu zabránit," vybuchla Plesenta.
"Ano, Plesento, to musí. Ale bude to vyžadovat veškeré naše síly a vynalézavost."
"Tím, že známe celý jejich plán, máme tu nejlepší zbraň vůbec," promluvila Besita, stále dávajíc nepokrytě najevo obdiv k Lessis, což přitáhlo pohledy Plesenty a Ewilry.
Lessis se na princeznu usmála.
"Připravíme obranu v Argo," ozval se Kesepton, "a pak napadneme jejich menší vojsko a zničíme ho do posledního skřeta."
"Nebo bychom mohli zaútočit jako první na větší vojsko v Argo a zničit je," přidal se Hektor.
Lessis přikývla, Keseptonovy a Hektorovy myšlenky jak vést legie vždy ubíhaly stejným směrem, boj tváří v tvář, rozhodující bitva, velké tažení.
Tajný úřad naproti tomu věřil v různá předběžná opatření, pokud ovšem byla možná.
"Správně, jestliže budeme bojovat. Generálové Hektor a Kesepton mají pravdu, zaútočíme jako první. Na druhou stranu, všechno se to odehraje v zimních měsících. Co když se ale přesuneme do Teetolu, abychom získali Krev přání a pravděpodobně i Šepot smrti a Rudé ruce zrovna uprostřed zimy? Všechno je v pevnosti Elgomy, náčelníka Severního Teetolu."
Hektor obdivně zabručel. Kesepton sklonil hlavu.
"To je pravda, budeme muset přitáhnout s dobře nakrmeným vojskem. Kenor je uprostřed zimy nevlídnou krajinou."
Plesenta kroutila hlavou. Opět byla překvapena. Jak čarodějky věděly, co se děje v tom drsném, vzdáleném světě teetolských klanů, světě ovládaném muži? Byla pravda, co se říkalo. Šedé vědmy mají oči a uši všude. Zašeptej slovo a už o tom vědí.
Plesenta byla trochu zvědavá, kdo v radě je špiónem úřadu.
Kdo by to mohl být? Dlouho si myslela, že je to Flavia z noviciátu. Pak se její pozornost přemístila na Glanwyse, náčelníka stráží v Marneri. Toto podezření ale vyvrátil poslední případ, na špióna byl příliš neschopný. A tak přesunula pozornost ke generálům. Hektor byl zbrklý a Kesepton občas opatrný. Plesenta se nedokázala rozhodnout, kdo z nich by byl vybrán za informátora.
"Musí být vytvořena jednotka složená ze tří oddílů, vycvičená a připravena pro zimní podmínky," řekla Lessis.
"Přesune se do Teetolu, kde bude uprostřed zimy zalezlá v domech. Porušili dohody, které s námi mají, musíme jim ukázat, že za to draze zaplatí."
"Tři oddíly! To je příliš hodně, nemyslíte?" zvolala Ewilra, rozhodnuta zabránit dalšímu zvýšení daní rolníků a statků v Marneri.
"Tři oddíly je nezbytné minimum. Správně bychom měli vyslat celé dvě legie. Ale uvědomuji si, jak by to bylo nákladné. Přesto Teetol musí dostat drsnou a hořkou lekci. Vyřídíme je v zimě, budeme - li muset, oni nemohou."
"Kde seženeme tři oddíly, které můžeme postrádat?" zeptal se Kesepton.
"Teď se tu zrovna utváří Nová legie. Vezměte z ní dva nejlepší oddíly a další doveďte z Modrých hor, aby je posílil. Myslím, že Marneri má v zimě v horách slavný čtrnáctý manipul. Využijte ho. A podél hranic, kde má nepřítel mnoho špiónů, nikdo nepozná, že se něco děje."
"Nová legie nemá odejít z Marneri až do příštího léta," zaúpěl Burly. "Jestliže vyrazí tak brzo, bude to stát tisíce korun, a ty v rozpočtu nemáme."
"To je jasné. Ale pak na nás příští léto zaútočí Teetol s Krví přání v čele. Bez praporce je jednota severních teetolských klanů oslabena. Shugga Teetol je dost chytrý na to, aby si rozmyslel, zda se vrhne u pevnosti Picon do nové války."
"Zemi Shuggy můžeme zničit během jednoho léta, když budeme muset," poznamenal Kesepton.
"Přesně tak a bez Krve přání, která by je sjednotila, se na rozkaz žádného z poslů Temného vládce proti pevnosti Picon nevydají."
"Temný vládce získává ženy i v Teetolu." Lessis vážně přikývla. "Lidé Teetolu jsou podivní. Jejich historie je tragická. Ale jestliže na ně udeříme letos v zimě, způsobíme jim značné ztráty, sebereme Krev přání, a tak můžeme jejich útoku chystanému na příští léto předejít."
"Co v tom případě nepřítel udělá?" otázal se Hektor. "Můžeme se spoléhat jen na dohady vycházející z dlouholetých zkušeností. Temný vládce na nás může vyslat celou armádu najednou. To bude více než dvacet pět tisíc vojáků se dvěma tisíci trolly."
Kesepton tiše odpověděl. "Do příštího léta budeme mít v poli šestnáct tisíc mužů a tisíc draků."
"A bude to záchrana na poslední chvíli. Bitva století, na jejímž výsledku bude záviset vše, co se zde v Argonathu za dvě stě let v potu a krvi vykonalo."

"Takže si musíme být jistí, že volíme místo, jehož terén nám poskytne všechny možné výhody. Kdybychom se s nepřítelem střetli a utrpěli porážku, mělo by to nedozírné následky. Zajal by tisíce žen a s nimi přivedl na svět obrovskou armádu skřetů, která by zaútočila na všechna města argonathského pobřeží. Marneri by pak bylo znova obklíčeno hordami nepřátel."
Plesenta hleděla na Lessis. Porážka v Kenoru, stovky mil odtud, by vedla k záhubě měst? Abatyše tomu nechtěla uvěřit. Tuhle myšlenku odmítala.
"To je nemožné," vykřikla. "Legie je zadrží - musejí." Lessis pokývala ustaraně hlavou. "V současné době má Argonath jedenáct legií, z nichž šest zůstává v nečinnosti. Tři hlídkují na hranicích v Kenoru, jedna je umístěna v Kadeinu, aby střežila jižní kraje, a ta druhá je rozdělena na dva oddíly, které se přemísťují po celém Argonathu od jednoho města k druhému. Trvalo by to asi měsíc nebo déle, než by města připravila nečinné legie do bojové pohotovosti. A zabralo by jim několik měsíců, než by se dostali do Kenoru. Co by se stalo,
kdybychom ztratili dvě tři hraniční vojenské jednotky, nebo by byly zničeny tak, že by nemohly uvažovat o dalším boji po dobu několika měsíců? Zůstali bychom s několika oddíly roztroušenými po městech do doby, než bychom mohli najmout posádku z Kadeinu. Mezitím by si nepřítel dělal, co by chtěl. Musíme na to pamatovat, protivník je schopen vypořádat se s velkými porážkami. Bude se vracet pořád. My si něco takového dovolit nemůžeme - pro nás by to byla zkáza."
"Pomoc by přišla!" ujišťovala Ewilra. "V krajních případech Matka ostrovů roztáhne křídla a děti Enneadu ochrání."
"Děkuji ti, Ewilro," odvětila Lessis, "tato pomoc by ale pro některá města přišla příliš pozdě. A i s vojsky všech ostrovů bychom neměli víc než dvacet pět tisíc vojáků. Za takovýchto okolností, jak už jsem zdůraznila, by to nemuselo stačit. Takže chápeš, že musíme vynaložit peníze, abychom mohli provést okamžitou akci a osudnému útoku zabránit?"
"Ale jak?" zvolala Besita. "Teetol napadnout můžeme, i Krev přání snad ukořistíme. Ale jak můžeme ovlivnit, co se stane ve věži Temného vládce?"
Lessis se znovu pousmála.
"Jestliže Marneri bude o nutnosti vypořádat se s Teetolem přesvědčeno, tak to bílé město dokáže. A co se týká zbytku, to zajistíme my, Besito. Je třeba každému městu přikázat, aby připravilo do jara další legii. Musíme mít v pohotovosti náhradní armádu, jestliže to bude nutné, a musíme posílit naše jednotky v Kenoru. Doufám, že po zimním tažení proti Teetolu budeme moci Novou legii vyslat do Argo jako celek."
Lessis si povzdechla, přemítajíc nad obrovským množstvím práce, které je před nimi. "Mezitím bude mít můj úřad spoustu úkolů při odhalování plánů nepřítele. Ale i přes všechno tohle úsilí si můžeme být jisti, že do jara bude Temný vládce schopen vybudovat obrovské vojsko. Kolem března začne v Kenoru válka a my musíme být připraveni."
Rada seděla na okamžik v tichosti a všechny ty hrozné zprávy zpracovávala.
Od posledních bojů v Kenoru uplynuly již tři roky. Při nájezdech v roce 2127 Marneri ztratilo v pevnosti Picon více než sto vojáků První legie. Zdálo se, že nyní přichází odplata za trvalejší mír.
Nepřítel žijící v pevnosti jako hrozivý přízrak nehostinného kraje Na-Hazog vybudoval početnou armádu. Příští léto vypukne totální válka. Bude velice nákladná a lidé si začnou stěžovat na předčasné povolání do legií nebo vysoké daně.
Ale jiná možnost neexistovala, a tak se zachmuřenými tvářemi odsouhlasili, že budou jednat podle pokynů, jež obdrželi. Poděkovali Lessis z Valmes za její práci a rada sezení ukončila.
Lessis a Viuris doprovázely Burlyho na soukromou audienci u krále Sankera v malém Královském paláci nacházejícím se v komplexu Strážní věže. Když procházeli ulicemi, snažil se Burly vyhnout rozhovoru. Propadal depresi. Budoucnost byla hrozivá, nevěštila nic dobrého.
KAPITOLA 10
Král Sanker XXII. měl teprve šedesát let, ale umíral a věděl o tom.
Slábl stále více, a přesto odmítal poslechnout lékaře. Navykl si na víno a tučná jídla. Srdce, játra i střeva měl poškozená výstředním životem, ale návyky měnit odmítal.
Povětšinou vypil dvě až tři láhve vína denně a občas pozřel i drogu zvanou batshooba, což bylo nečisté narkotikum hojně pěstované v Ourdh.
Čím více byl nemocen, tím se stával malichernějším a jakoby rozumu zbaveným. Stále nosil šaty, které byly módní za dob jeho mládí - úzké kalhoty ze saténu, boty s podpatky vysokými pět palců a těsné hedvábné vesty s krejzlíky. Bohužel to, co vypadalo ve dvaceti šesti romanticky, v šedesáti bylo odpudivé. Břicho mu vyčnívalo jako obrovský balón obepnutý hedvábím. Vrávoral v botách, a když si dopřál vína, občas i upadl.
Lessis z Valmes se se Sankerem setkala třikrát. Jednou v jeho patnácti při korunovaci, podruhé když mu bylo čtyřicet, v dobách velké krize, a potřetí minulý rok, když přijela, aby jej potrápila záležitostmi týkajícími se syna a dědice. Pro Sankera byly její návštěvy nevítané. Považoval ji za posla špatných zpráv, který vstoupil do jeho života, aby přinášel jen to zlé. A ta poslední věc byla svým způsobem nejhorší ze všech.
Ty proklaté čarodějky chtěly, aby odstavil syna ve prospěch Lossetina parchanta, Besity. Erald byl šílenec a k tomu ještě rozmazlený debil s nadměrným sebevědomím, ale byl to Sankerův syn. Určitě přenese jeho královskou krev do dalších generací. Besita nebyla naopak nic než pouhou překážkou v boji o trůn.
Vynořily se mu nepříjemné vzpomínky na dobu, kdy v roce 2114 přijela Lessis do Marneri a donutila ho, aby se po pohromě v pevnosti Redor, kdy Teetol zmasakroval První legii, vzdal kontroly nad armádou. Byla to vážná a kritická situace. Sanker měl tehdy ve vojenských záležitostech rozhodující slovo. Ignoroval veškerou snahu poradců a stavěl se k úkolům tak, že činil rychlá a pevná rozhodnutí.
A pak z Cunfshonu přišla Lessis s pokyny od císařských válečných mágů.
Nejdříve se jejím slovům vzpíral, ale bylo to velmi obtížné. Vždycky měla pravdu a její informace byly klíčové.

Přesvědčit ji nešlo. Dvakrát se před veřejností ponížil, když se pokoušel zdolat ji vojenskými znalostmi.
V mládí strávil tři roky putováním s První legii v horách Kenoru. Zažil několik půtek, včetně konce bitvy u Sashion, ve které přišel o život vojenský náčelník východního Teetolu, Mrtvá Noha. Uvěřil, že je talentovaným generálem.
Lessis jej před zraky svědků zahanbila. Cítil strašnou potupu, takže se z velení armády stáhl a zůstával mimo ně doposud.
Jediným stykem s legiemi za posledních šestnáct let byly formální návštěvy přehlídek, udělování vyznamenání, kdy stál ověšen nepohodlnými královskými klenoty jako loutka oddaná lidu. Kdykoli si Sanker na tu dobu před šestnácti lety vzpomněl, cítil lítost a k Lessis z Valmes pak nenávist.
A oni měli tu drzost, že ji před rokem poslali znovu, aby jménem císaře vyjádřila obavy o následnictví v Marneri.
Sanker ztratil několikrát nervy a odmítl vyslechnout jakoukoliv přímluvu za Besitu, kterou zavrhoval jako "hnusného parchanta z té největší děvky", tou byla myšlena její matka, Losset, a Lessis to chápala jako královo označení všech žen a čarodějek z cunfshonských ostrovů. Sanker z Marneri byl vzteklý ubožák.
Být králem v Argonathu znamenalo vykonávat ústavní roli, omezenou zákony říše. Panovníci se nad tím samozřejmě pohoršovali a jak králové, tak i královny se často stavěli do opozice proti všem centrálním správním silám v říši, proti Svatyni a dalším úřadům.
Sanker na ni zachmuřeně hleděl. Lessis věděla, co si myslí: Lessis z Tajného úřadu je zase zpátky s nějakou zasranou radou.
Ve skutečnosti mu tyto myšlenky proběhly myslí už dříve. Místo toho teď uvažoval nad tím, že se za ta desetiletí ani o krapet nezměnila. Vypadala přesně tak, jak si ji pamatoval z před šestnácti, nebo dokonce čtyřiceti let, to byl den jeho korunovace, záhadně se zjevila v jeho komnatě a strávila tam hodinu či více povídáním si s ním. Byla to dávná, ale živá vzpomínka, přesto si nemohl vzpomenout, na co se ho vyptávala a co jí odpovídal. Zůstalo to záhadou a nedalo mu to spát po celý život.
Samozřejmě bude chtít peníze, tím si může být jistý. Tyhle šedé vědmy chtěly vždycky peníze, obrovské sumy peněz. Pět tisíc dukátů sem, deset tisíc tam, měly neuvěřitelné požadavky.
"Vaše Veličenstvo." Lessis se trochu poklonila a mlčky stála s rukama podél těla a mírným úsměvem ve tváři.
"Paní, vrátila jste se tak brzy? Zdá se, jako byste tu byla před měsícem. Vidíme vás v těchto zlých časech často. Burly říká, že jste posel války. Je to tak?"
"Vaše Veličenstvo, byla jsem tu před rokem v jiné záležitosti, jestli si pamatujete, kvůli následnictví."
"Pamatuji, až moc dobře! Chcete, abych abdikoval ve prospěch své dcery! Chcete vládu žen v Marneri, kde jim nenáleží! Vězte, že... příštím králem bude Erald."
Lessis se zdržela jakékoliv odpovědi, její úsměv však posmutněl.
"Předpokládám, že máte pravdu, Vaše Veličenstvo. Ale já jsem zde kvůli jiné záležitosti. Podrobnosti ví Burly, takže těch vás ušetřím. Krátce řečeno, příští jaro budeme čelit velkému útoku z Tummuz Orgmeen. A když spojí síly, Teetol zaútočí a stovky žen budou uneseny z pohraničních provincií."
Sankerova tvář se zkrabatila, jak se zamračil. "Vždycky jsem říkal, že by na hranicích neměly být žádné ženy."
Nepatrně přikývla. "To je správný postoj, Vaše Veličenstvo. Ale císařská politika musela k tomuto problému zaujmout tolerantnější stanovisko. Musejí tam být ženy, aby se rodily děti, mladí lidé, kteří vyrostou v Kenoru a budou tam doma. To je jediný způsob, jak vyrvat území ze chřtánu nepřítele. Potrvá to jednu nebo více generací, než si vybudujeme pevnou pozici, ale už jsme tam zakotvili."
Stále se mračil, ale už mírněji.
"Ale teď toho musíme hodně utratit, abychom ty ženy ochránili. Budete chtít nasadit legie, že ano? To znamená nové daně."
"Obávám se, že to musí být, Vaše Veličenstvo."
"Řekněte mi, ženská, kdy byly na ostrovech naposledy zvýšeny daně? Proč my platíme tak moc a oni tak málo?"
"Musím tomuto tvrzení oponovat, Vaše Veličenstvo. Ostrovy vydržují velkou flotilu, ta chrání moře před pirátstvím a břehy Argonathu jsou tak bezpečné a prosperují. Kolik peněz z daní se vyšetří při tomto úkolu, tolik je pak odesláno na pomoc Argonathu, je to suma odpovídající té ze dvou zdejších měst."
"Tak kam to potom všechno mizí? Proč jsme v takové situaci?"
"Vaše Veličenstvo, kolonizace Argonathu je náročný úkol. Stojíme proti obávanému a mocnému nepříteli, osud celého světa závisí na míru tady. Jestliže nezabráníme expanzi nepřítele směrem na východ, pak se nám to krutě vymstí i jinde. Porážka není možná, nemůžeme dovolit tlupám z Tummuz Orgmeen, aby se probily přes Malguns a zaplavily pobřeží. Následkem toho bychom pak mohli za pár měsíců ztratit celý Argonath. Musíme tuto výzvu přijmout, ne zůstat zabředeni do malicherných hádek o peníze. Burly zná všechny údaje a ví, zda jsou finance Marneri využity správně."
Obrátila se k Burlymu, čekajíc na odpověď.
"Komoří, znáte cenu pšenice vypěstované letos na ostrovech? Úroda v Argonathu byla ubohá. Dá se tedy očekávat, že ceny porostou prudce vzhůru."
Burly potřásl hlavou. "Ne, paní, cena je i přes nedostatek dodávek stabilní. Císař buď za své skutky chválen."
Lessis se obrátila zpět k Sankerovi. "Peníze jdou právě na tohle. Ceny na ostrovech se zvýšily, tamní lidé trpí kvůli špatné úrodě tak jako vy. Císařství toto zatížení rozděluje a snaží se všem život usnadňovat."
Sanker potřásl hlavou, jako by chtěl setřepat pavučiny. K čertu s ženskými - jsou tak úskočné, tak domýšlivé, tak příšerně nemožné!
"Dobrá, dobrá, císařská moc nás všechny ochraňuje, to vím, vím to. Takže jaká je cena? Kolik mě to bude stát?"
Lessis na okamžik sevřela rty.
"Potřebujeme urychleně zformovat První legii. Nyní se verbuje hodně vojáků a jsou cvičeni na zimu. Chceme, abyste

dva nejlepší oddíly vyslal na výpravu do země Teetol."
Sanker vybuchl. "Cože? Poslat dva oddíly právě naverbovaných vojáků mezi ty divochy? Skončí uvaření v jejich kotlích. Proč máme tak nerozvážně obětovat životy?"
"Není třeba žádných obětí, Vaše Veličenstvo. Nové oddíly budou doprovázeny jedním zkušeným, který se nyní zdržuje v Modrých horách. Teetolané nebojují v zimě dobře. V tomto období je pro ně těžké nahnat bojovníky do bitvy."
"Válčit v zimě je pekelně náročné pro každého," namítl Sanker.
"Ale snazší pro nás než pro ně. Zajmeme některé vojevůdce a vyvoláme v jejich řadách rozboje. Příští léto se proti nám nepostaví."
Sanker zaváhal. Byl to výborný plán - odvážný, rázný a přesvědčivý. Kéž by na něj přišel on sám.
"Zní to jako velký hazard. Co když se nám nepodaří zatknout ty, které chceme?"
"Pak se budeme příští léto potýkat s vážnými problémy a nezbude než povolat všechny legie Argonathu. Možná budeme několik let ve válce, možná dokonce utrpíme totální porážku a ztratíme města."
Sanker na ni zíral. Věděl, že říká holou pravdu, ale nechtěl ji přijmout právě od ní. Nakonec souhlasil a nahlas si povzdychl.
"Udělám to."
"Jak jsem řekla, Burly má všechny potřebné informace."
Král ještě neskončil. "A vězte, paní - trůn zanechám synovi. Až zemřu, Erald bude korunován králem."
"Jak si přejete, Vaše Veličenstvo, Erald bude příštím králem Marneri."
Tohle Sankera částečně uklidnilo. Diskuse se krátce stočila na jiné záležitosti, poté Lessis s Burlym odešla.
V soukromé kanceláři Lessis komořímu prozradila, co dál musí v Marneri zařídit.
"Pane komoří, je tu ještě jedna záležitost."
Burly obrátil oči k nebi.
"Já to věděl, tušil jsem to, tyhle vaše návštěvy nejsou nikdy omezeny pouze na jednu věc."
"Budu upřímná. Jsme přesvědčeni, že sem byl mezi vrchní vrstvy marnerijské společnosti nasazen špión."
"Má něco společného s hrůzou na Velký den?"
"Ne, slouží pouze k odvracení pozornosti, běžný postup agentů nepřítele. Ne, špión je mnohem chytřejší než tamten."
"Strachem ze špiónů jsme sužováni pořád."
"Měli bychom se jich bát, zvláště teď, když přichází rozhodující období."
"Aha, následnictví. No, Erald bude králem."
Usmála se a souhlasně přikývla. "A vy mu budete dělat poradce?"
"Zpočátku, ale jsem starý, postoupím místo někomu jinému."
"Myslíte si, že budete moci ovlivnit volbu té osoby?"
Burly se spokojeně pousmál. "Nějaké slovo mít budu."
"Ale Erald se stane králem. Jestliže se rozhodne, bude moci na základě svých pravomocí provádět vlastní rozhodnutí. Bude přitahovat ženy, některá z nich možná nebude mít na mysli blaho Marneri."
Hm, to byla pravda, ale každý komoří hodný svého postavení by měl být schopen vypořádat se s proradnou ženskou.
"Myslíte si, že Besita bude vládnout rozumněji?" zavrčel Burly.
"Je to hloupá husa, to víme oba. Ale je jí čtyřicet a něco už o světě ví. Díky moudrým radám, ať už od vás či od jiných čarodějek, se vyhne opravdovým osudovým chybám, které lze u Eralda předpokládat."
"O trůn se nikdy příliš nezajímala."
"Hovoříte o rozmluvách, které jste s ní vedl, když byla mnohem mladší. Byla tehdy hloupou dívenkou. Věříme, že překvapí a ukáže se být dobrou panovnicí."
"Bude se radit s řádem?" To bylo směšné, stane se figurkou ve hře šedých vědem.
Burly rozhodil rukama. "Takže co s tím? Právo rozhodnout má Sanker, nikdo jiný."
"Ano, to je pravda. Mezitím ale musíme najít špióna, který brousí kolem královské rodiny."
Burly zkřížil ruce na svém pořádném břiše.
"Tušíte něco?"
"Někdo slídí blízko Eralda. Nebo Besity. Anebo obou."
"Ověřím to -jak víte, tyhle věci samozřejmě sleduji, i když o Besitu se starám méně než o Eralda. Momentálně je hlavním zájmem následníka mladá žena jménem Wassmussin, velmi hezounké devatenáctileté stvořeníčko z Troat."
"Je krásná, slyšela jsem."
"Velmi, Erald je do ní zamilován. Avšak princ je synem svého otce a vnukem Wauka Velkého. Možná že je to blázen, ale zároveň taky veliký sobec. V jeho srdci je málo místa na lásku k někomu jinému."
Zatvářila se ironicky.
"To je příliš málo, aby se na tom dala stavět bezpečnost Marneri pro příštích deset či více let."
Burly rozhodil rukama v gestu zklamání.
"Besita nebude královnou nikdy. Král ji nenávidí. To vše souvisí s její matkou, určitě si pamatujete, že mu Losset nasadila parohy, dělala si z něj blázna. Je přesvědčen, že Besita není jeho dítě."
"Eraldova matka pila v těhotenství víno. Často se zpila, kvůli tomu zemřela na chorobu jater. Následkem pití byl plod poškozen. Erald má všechny typické příznaky takových obětí, včetně toho, jak vypadá. Víme, že se jeho stav nikdy nezlepší a že nemůže chápat ani nejprostší státnické záležitosti, navíc má myšlení dítěte a je lstivý. Nemůže prožít žádnou skutečnou citovou náklonnost,
je ale hnán emocemi, které nemůže dostatečně ovládat. To je příliš nebezpečná kombinace pro trůn bílého města na pobřeží Zářivého moře."

"Nicméně je to královo přání."
"Je známo, že umírající král touží zničit zemi společně se sebou samým. V tomto případě královo přání musí být převáženo vyšší autoritou -je zavázán císaři."
Burly pokrčil rameny. "No, madam, máte pravdu. Jako vždy máte skvělé zdroje informací. Opět před řádem smekám klobouk. Odhalil jsem podobné sklony u Jeho Veličenstva zcela nedávno. Umírá mladý, mnohem mladší, než by musel, ale jeho rodina má osudnou slabost pro víno. Je zatrpklý a začal nenávidět svět."
"Pak, Burly, nesmíte zapomenout na přísahu, jste zavázán sloužit v této věci císařskému zájmu, ne jen příkazům krále."
Burly se usmál. "Samozřejmě si svou přísahu pamatuji. Také chci sloužit Marneri a vím, že tato služba musí pokračovat i po králově smrti. Takže, madam, co si přejete, abych udělal?"
Zdálo se, že ji to potěšilo a uklidnilo.
"Vždycky jsem věřila, pane Burly, že jste spolehlivý a zodpovědný. Jsem ráda, že má důvěra ve vás nebyla zklamána."
Mluvila, jako kdyby recitovala, pocítil, že se mu jako po nějakém zázračném kouzlu mysl povznesla do výšin. Tak se rozhoduje o osudu států.
"Na takových mužích a ženách, jako jste vy, pane Rodro Burly, závisí naše poslání. Mezi lidmi je jen hrstka takových, ale těch pár dokáže myslet na záležitosti mimo dosah svého postavení a vlivu. Víte, že stojíme proti nejstrašnějšímu nepříteli v dějinách lidstva a že jediná chyba by mohla vést ke katastrofě."
Odmlčela se a podívala se mu do tváře. Její oči přitahovaly jako magnet.
"Ohledně toho, o co by vás náš úřad požádal, mohu říci jen tolik: Pokuste se krále přesvědčit, že je skutečně Besitiným otcem. A pozorně sledujte nové tváře v blízkosti Eralda a Besity."
Burly pomalu přikývl. "Udělám, co budu moci. Jak jsem řekl, král dceru nenávidí, nebude chtít slyšet, jak na ni pěji chválu.
I když možná přijde čas, kdy se mohu pokusit ukázat mu její lepší stránku."
Odpověděla mu vřelým úsměvem.
"Burly, jsem si jistá, že císařovo očekávání ve všem předčíte. Děkuji vám jménem úřadu."
Poté odešla, Burly si těžce povzdechl, zazvonil na pomocníka a začal přemýšlet nad Besitinými nynějšími milostnými aférami.
Besitu přitahovali muži, tuto vlastnost měla po matce, ale na vínu závislá nebyla. Její posedlost mladými chlapci jasně dokazovala, že je Lossetiným dítětem.
Drželi ji dál od většiny vládních institucí ve městě a nedovolili jí podílet se na většině rozhodnutí. Seděla ve výboru, ale při hádkách o daních tam měla jen bezvýznamné slovo. Mladí muži se střídali v jejím loži poměrně často, nikdy ale nevydrželi dlouho.
Na první pohled se zdála být pro špióna bezcenná. Dostat se k ní bylo docela snadné, ale chyběla jí králova přízeň a o vnitřních záležitostech nic nevěděla. A tak Burly myšlenku, že by špión pokoušející se dostat ke králi využil zrovna ji, spíše vyloučil. Prošetřit to, jej příliš nezatíží a čarodějky mu budou vděčné. Pak předá Lessis úplnou zprávu.
Něco ho napadlo. Možná že měly v úmyslu odstranit Eralda samy. Často se říkalo, že otrávily krále Adalma v Kadeinu a zabily dvojčata, syny krále Ronseka z Ryotvvy, aby předaly trůn jeho nadané dceři, královně Vladmys.
Všichni panovníci v Argonathu žili v neklidu. Na základě dohody byli sjednoceni v rámci císařství s centrem v Cunfshonu. Měli k dispozici legie mnohem větší, než by mohli postavit každý zvlášť, a tak i přes vytrvalé útoky ze stran nepřítele přežili a prosperovali. Podléhali císaři a nenápadně jim vládly vědmy a Svatyně. Královská moc byla vždy omezena jakýmsi ujednáním a dohodou. A když pak Adalmo začal kvůli těmto choulostivým záležitostem dělat problémy, došlo k nehodě a on zmizel ze scény.
Stalo se to i Rugashovi z Taloinu, sklátila jej záhadná zhoubná choroba, poté co zavraždil svého syna Valinse. Byl odstraněn
Podenso Velký z Kadeinu, který během vlády teroru zabil většinu rodiny. Jednoho rána ho našli šíleného, jak poté, co vypil otrávené víno, štěká.
Ano, řád se činil neustále, třídil královské rody, aby zůstaly silné a zdravé. Burly si toho byl dobře vědom. A těšilo jej, že má příležitost spřátelit se s mocnou Lessis z Valmes.
KAPITOLA 11
Když Lessis vyklouzla od komořího, rozezněly se hodinu před půlnocí zvony Svatyně. Procházela po nábřeží k náměstí U Věže a do tváří jí foukal chladný horský vítr.
U Staré brány Lessis popřála Viuris dobrou noc a poslala ji do noviciátu na večeři. Ona sama pak šla přes staré nádvoří ke vchodu do věže, nahoru po hlavním schodišti a obrovskými chodbami vystavenými průvanu k pokojům, které jí byly po dobu návštěvy přiděleny.
Když stoupala nahoru, rozebírala události dne. Byla celkem spokojena. Podařilo se jí vyburcovat je, Marneri se teď vydá do boje proti Teetolu. A příklad Marneri jako obvykle přiměje ostatní, dokonce i bohatý Kadein na jihu, aby upravili rozmístění legií. Do letního tažení budou připraveny.
Avšak Lessisino srdce tížily vzpomínky na rozhovor s králem. Sanker zatrpkl. Jeho syn Erald byl tupý debil, poškozený už jako dítě v lůně matky nadměrným pitím. To, že Sanker Eralda prosazoval, poukazovalo na vysoký stupeň postupující demence.
Lessis se obávala, že pokud se Sankerovo rozhodnutí nezmění, bude muset zasáhnout úřad. Měla rovněž strach, že to bude ona, koho vyberou, aby zasáhl. To ona provázela Sankera z Marneri jeho trpkým životem. Znala Sankera, když byl ještě malý chlapec. Vládl Marneri dobře. V době krize zůstal v pozadí, jak se po něm žádalo, přestože se jej hluboce dotklo, když jeho návrhy na vojenskou strategii zůstaly nevyslyšeny.
Bylo by příšerné, kdyby dostala rozkaz zabít ho. Lessis zavrtěla hlavou. Život jí připadal vyčerpávající a tohle

schodiště tak dlouhé!
"Paní," zašeptal naléhavě hlas ze tmy na vrchním odpočívadle.
Lessis se otočila. Stála tam dívka v uniformě noviciátu se sepnutýma rukama.
"Ano, moje milá. Co je?" Lessisiny zkušené oči zkoumaly dívku, pátrajíce po příznacích očarování či přeludu vytvořeného černou magií nepřítele.
Nic takového na ní nespatřila, byla to jen novicka ve službách Svatyně.
"Paní, je mi velmi líto, že vás obtěžuji, ale musím vás požádat o pomoc pro někoho, koho znáte, pro někoho, kdo má velké potíže."
Lessis se zamračila. Co to má znamenat?
"Víte, paní, mám kamaráda - dragonýra. Říkal, že se s vámi jednou setkal a že jste k němu byla hodná."
Lessis přikývla. "Ano, ano, pamatuji si na něj. Relkin Sirotek, myslím, že tak se jmenuje. Pochází z Quosh, z vesnice pod Modrými horami."
"Ano, paní, to je on."
"Dobrá, takže co se děje?"
"Paní, byl očarován a jeho drak také. Je na ně žalostný pohled, musíte se jít podívat."
"Očarováni? Jak? Kým?"
"To nevím. Kdosi říká, že je ve stáji navštívil muž v černém plášti a s lékařskou kabelou."
Lessis nastražila uši.
"A pak?"
"Relkin ztratil rozum - nikomu neodpovídá, jen se usmívá. Jeho drak se všeho děsí, i vlastního stínu. Krčí se v rohu, chvěje se strachem, vůbec to není on. Věděla jsem, že Relkin s vámi minulou noc mluvil a že jste mu pomohla, a proto jsem se odvážila přijít sem a obtěžovat vás."
Lessis na dívku hleděla. Kdo to mohl udělat a proč? A jak mohl očarovat draka?
"Ocas toho draka, jak to s ním teď vypadá?"
"No, paní, to je další podivná věc. Drak měl až do dnešního dne zraněný ocas. Ale zahojil se. Je pořád trochu křivý, ale už ho používal - sledovala jsem jej v aréně."
Lessis si povzdechla. "Ano, je to opravdu velmi zvláštní. Hm, jak se zdá, měla bych se na to opravdu raději i podívat. Odveď mě k tomu chlapci a drakovi."
Snažila se překonat únavu a následovala dívku po schodech dolů.
"Řekni mi, moje milá, jak se jmenuješ?"
"Lagdalen Tarcho, paní."
"Lagdalen Tarcho, opravdu? Vznešené jméno. Znám některé členy rodiny Tarcho, třeba lorda Mahjuka z Susuf."
"Nikdy jsem se s lordem nesetkala, paní. Nikdy jsem necestovala z Marneri dál než osmdesát mil."
"To je jasné, moje milá. Ale jednou snad cestovat budeš. Možná z místa na místo a pořád."
"Takhle cestují pouze námořníci, paní, a tím já nikdy nebudu. Předpokládám, že zde v Marneri zůstanu po celý život."
Lessis se usmála. Dívčina neoblomná jistota o budoucnosti v čarodějce cosi vzbudila, cosi nevyzpytatelného, téměř nutkání provést zlomyslnost.
Lagdalen ji vedla dolů po schodech, ven na nádvoří u věže. Prošly kolem stájí, kde tiše stálo šedesát koní. Před nimi se objevil obrovský Dračí dům. Dvě ženy v šedém oděvu nevzbudily u stráží žádnou pozornost. Prošly širokými chodbami na hlavním patře. Zde byli umístěni šampióni, významní draci, kteří odešli z legií, žili v Marneri a trénovali mladé draky z okolí.
Dorazily k širokým dveřím vedoucím do nuznější chodby a prošly kolem kójí draků začátečníků. Ty byly menší, skromnější, s dřevěnými stěnami a kamennou dlažbou. U dveří posedávali dragonýři a leštili si brnění a zbraně. Ve stájích svítily malé lampičky.
Dostaly se k Bazilově stáji. U zdi seděl na stoličce Relkin, několik dalších chlapců dřepělo vedle něj. Drak ležel v ohradě jako obrovská hromada neštěstí a pod přikrývkou se třásl.
Chlapci poplašeně vzhlédli.
"On nic špatného neprovedl!" vykřikl jeden z nich.
"To je v pořádku, Meekile, paní nám přišla pomoct," vysvětlovala Lagdalen.
Lessis obrátila pozornost k Relkinovi, který opravdu vypadal, že zcela přišel o rozum. Měl prázdné oči, rozevřená ústa. Okamžitě pocítila, že jej obklopuje kouzlo. Silné, zlé a kruté, které užíralo chlapcovy síly a udržovalo jej ve stavu přihlouplé apatie.
Zakletí bylo primitivní, ale účinné. Lessis použila schopnost vcítění a několik znaků zlého kouzla odhalila. Dost na to, aby kouzlo provedené někým jiným rozpoznala.
Díky tomu přišla na spoustu věcí. Byla to práce nějakého muže, tím si byla jistá. Kouzlo tvořila slova a mělo přímočarý účinek, pocházelo z mužské mysli, poměrně primitivní a velmi domýšlivé.
Lessis přikývla. Odříkávala rychle za sebou slabiky a položila ruce nad chlapcovu tvář.
Relkin zalapal po dechu a chvíli se dusil, zlo bylo dobře zakořeněno, zbavit se jej šlo těžko. Lessis si vyhrnula rukávy. Relkin se začal třást, a jak se dostávala hlouběji k smyčce omotané kolem jeho mysli, velmi se potil.
Trvalo to dlouho, ale po usilovném boji se Lessis podařilo z chlapce kouzlo sejmout. Relkin se okamžitě svalil na lůžko a usnul. Chlapci spolu s Lagdalen ještě zůstali ve dveřích a vylekaně a s úctou na čarodějku hleděli.
"Bazile z Quosh, neboj se mne," pokračovala uklidňujícím tónem čarodějka.
Drak hlasitě zaúpěl a převrátil se na druhou stranu. Lessis stála v zadní části stáje. Všimla si na zemi před drakovou ohradou nějakého seschlého hnědého ovoce.

Rázně jej sebrala a prohlížela. Stále z něj vycházela jemná exotická vůně. Cítila, jak se jí vzadu na krku naježily chlupy. Ovoce s drsnou slupkou, hlíza houby yamumba pěstované na krvi.
"To je v pořádku, je to jen nějaký lektvar. Draci jsou vůči magii velmi odolní, a jen málokdo má šanci je očarovat."
Chlapci na ni stále ode dveří hleděli. "Co můžeme dělat?" otázala se Lagdalen. Lessis se na okamžik zamyslela a pak si na to jméno vzpomněla.
"V ulici Churavé kachny je stará bylinkářka jménem Azulea. Znáš její obchod?"
"Myslím, že ano. Má bílé průčelí a v okně vycpaného kocoura."
"Ten kocour není vycpaný. Jeho život visí na vlásku, a tak už se nesmí hýbat. Ano, tohle je její obchod. Chtěla bych, abys tam šla a dala jí to." Lessis podala Lagdalen oschlé ovoce.
"Požádej ji, aby mi na tuhle zvláštní hlízu namíchala protijed. Azulea bude vědět, co je to za druh - zná o rostlinách a houbách všechno. Řekni jí, že jsem tě poslala já, Lessis z Valmes. To jméno bude znát."
Lagdalen vyběhla z Dračího domu na náměstí a pokračovala po Severní ulici. Jednoho dragonýra poslala Lessis do stáje, aby jí donesl studené obklady pro horečkou sužovaného Relkina. Stála tam a dívala se dolů. Soustředila se na podrobnosti té podivné příhody. Někdo s velkou mocí a temnými silami zde nelítostně zasáhl.
Nebyla to falešná stopa, byla si tím jistá.
Obrátila se k ostatním dragonýrům stále postávajícím u vchodu do stáje a zeptala se jich, s kým bude Bazil soupeřit v příštím zápase.
"Se Smilgaxem z Troat, to je ten, který mu v posledním zápase usekl ocas," odpověděl jeden z mladíků.
"Ale Bazil byl do té doby lepší. Přestože to neuznali, byl to faul," řekl druhý.
"Kdy mají zápasit?"
"Zítra ráno."
Lessis pokývala hlavou. V mysli se jí vytvářel obrázek.
"A s kým bude zápasit vítěz?"
"Se šampiónem Vastroxem, na druhý den."
Žádný mladý drak nemohl doufat, že přemůže Vastroxe. To cílem nebylo.
Pak si s leknutím uvědomila, že Sanker a Erald budou při Vastroxově zápase skoro celé odpoledne v královské loži.
KAPITOLA 12
Ve stáji Dračího domu běsnila bouře, kterou Lessis rozpoutala, aby zneškodnila osvobozené zlo. Teď už nepochybovala, že zelený drak z Troat, Smilgax, je součástí spiknutí proti marnerijské koruně.
Dragonýři běhali se vzkazy sem a tam mezi Dračím domem, noviciátem a Strážní věží. Další dva mladíci byli posláni, aby donesli nosítka a přenesli Relkina, jenž byl v bezvědomí, do Strážní věže a odtud pak nahoru do Lessisiny komnaty.
Kouzlo bylo odstraněno, ale následky mohou přetrvat, a Lessis jej proto chtěla pečlivě prohlédnout. Byly poslány vzkazy komořímu a do noviciátu. Vybízely Marneri k bdělosti.
Když Viuris přinesli vzkaz, okamžitě vstala. Oblékla se, potřásla hlavou, aby odehnala spánek, a pospíchala do věže.
Mezitím mladá Lagdalen vzbudila bábu Azuleu v ulici Churavé kachny.
Azulea jí za její drzost řádně od plic nadávala. Když pak zaslechla jméno Lessis z Valmes, její chování se zčistajasna změnilo.
"Poslala tě samotná Lessis?" zeptala se babizna s vykulenýma očima viditelně plnýma respektu.
"Ano, poslala mne ona, šedá paní."
"Tak pojď dál a neztrácejme čas. Musíme se okamžitě pustit do práce."
Lagdalen vstoupila do krámku a pozorně si prohlédla mourovatého kocoura v okně. Nehybně zíral ven. Azulea si jejího pohledu všimla.
"Starého Thusela neprobudíš, děvče. Je ztracen někde výš."
"Omlouvám se, ale vždycky jsem si myslela, že je prostě mrtvý a vycpaný."
"Mrtvý? Starý Thusel? To je dobrý vtip! Cha, Cha! Jestli se během mého života rozhodne ještě probrat, řeknu mu to. Mrtvý? Cha, cha!"
Lagdalen následovala bábu dozadu do krámku. Azulea si seschlé ovoce prohlédla. Oddělila malé kousky a pozorovala je pod zvětšovacími skly od brusiče Feshdorna z Cunfshonu.
O tomto muži se Lagdalen dozvěděla teprve nedávno, když v noviciátu začali studovat okem nepostřehnutelnou přírodu. Učitelka tehdy přinesla mnohem menší soustavu sklíček, a ty byly také vyrobeny Feshdornem. Novickám tehdy hrdě sdělila, že aparát je pravý, přímo od něj - a že je jeden z nejlepších na světě!
Nahlédnutím do tubusu se jim zjevilo tolik zázraků, že se Lagdalenin pohled na svět úplně změnil.
Poté co si Azulea hlízu dvacet minut prohlížela a udělala si na bílý papír několik přesných náčrtků, prolistovala obrovskou knihu, kterou vytáhla s podobně tlustými svazky z police.
"No, víme dost na to, abychom mohli odhadnout, že je to svinka, otázkou zůstává která. Je jich celá řada, a ačkoliv většina z nich je škodlivá, neslyšela jsem o žádné, která by škodila především drakům."
Sevřela stařecké rty a otočila další stránku.
Lagdalen ji sledovala s obrovským zájmem.
"Svinka, svinka, tady to je." Namířila na místo dlouhým prstem.
"Je to oblíbená rostlina do lektvarů zla užívaná v černé magii."
Lagdalen ucítila, jak jí vyschlo v ústech. Byla to práce nepřítele. Přímo tady v Marneri.
Azulea si stále cosi mumlala.
"Ve všech je jed, jsou to neuvěřitelně jedovaté malé rostlinky. Ukaž, je tu falešný zázvor, který je známější jako svinka zlatá. Malá špetka usmrtí člověka, malá lžička zabije koně. Ale draka? Draci jsou tak odolná zvířata. Je třeba silného

jedu, aby to na ně mělo účinek."
Otočila na další stranu.
"Aha, teď už jsme blízko. Svinka fialová, nachová, ano, to je ono. Svinka nazelenalá. To je ale pěkná malá mrcha. Je pro lidi jedovatá, ale ne vždy, u draků může způsobit mentální labilitu, paranoiu, strach ze stínů, přetrvávající celý život."
Azulea vzhlédla a zachmuřeně pokývala hlavou. "Jedovatá také pro koně a chobotnatce. Velmi nebezpečná." "Existuje na to lék?" zeptala se Lagdalen vystrašena pomyšlením, že by drak zůstal v paranoidním stavu po celý zbytek života.
"Cože?" Azulea vypadala, že je ponořena do myšlenek. "Nějaký lék?"
"Ano!" Azulea sebou škubla a probrala se. "Ano, existuje, jsem si jistá, ale u všech otrav svinkou je podávání protijedu smrtelně nebezpečné. Řekla bych, pro jeden případ z padesáti. Ale ze všeho nejdůležitější je, že po užití protijedu nesmí drak alespoň šest hodin spát."
Lagdalen zvědavě pozorovala, jak je Azulea zabrána do práce s hmoždířem a paličkou drtí křehké černé lístky. Ty pak promíchala s bílým práškem a vhodila do malé nádoby s ohřátou vodou.
Tu nakonec podala Lagdalen.
"Vem to a dej to drakovi vypít. To jej zbaví jedu. Ale musí se stále hýbat, jinak se mu v těle vytvoří jiný druh jedu a ten jej usmrtí."
Při pohledu na Lagdalenin výraz bába jen pokrčila rameny. "Je to jediný možný protijed. Všechno to Lessis z Valmes zopakuj, rozumíš?"
Když Lagdalen vyšla na studený noční vzduch, zadržela dech. Pořádně se zahalila do pláště a ztemnělými ulicemi, jak jen nejrychleji mohla, běžela zpět do Dračího domu.
Za pár minut tam stála, lapajíc po dechu a ve tváři rudá. Lessis si malou nádobku a její obsah prohlédla.
Získat protijed na svinku byla jedna věc, dostat jej do vzpírajícího se draka druhá. Ať to zkoušely, jak chtěly, Lagdalen a Lessis nedokázaly blouznícího draka přesvědčit, aby obsah nádobky spolkl.
Nakonec odnesla Lagdalen vzkaz samotnému velkému Vastroxovi. V něm žádala Lessis draka šampióna o pomoc.
Probuzený Vastrox neochotně vstal, aby se na Lessisino naléhání dostavil. Scházel ve stopách Lagdalen do nižších pater Dračího domu a ve vlastní mluvě nadával.
Kurážného draka, kterého před dvěma dny viděl, jak byl málem poražen, když statečně bojoval i bez špičky ocasu, teď našel třesoucího se pod dekou. Byl to smutný pohled.
Po chvíli si šampión povšiml útlé ženy se světlými vlasy v prostém šedém šatu.
"Hledám Lessssis z Valmesss," zahučel hrozivě.
"To jsem já," odvětila žena.
Dračí obr byl překvapen.
"Nejssste oblečena jako většina význačných osssob."
Lessis se usmála. "V mé práci je obvykle nejlepší příliš na sebe neupozorňovat."
Vastrox si ženu pozorně prohlédl. Něco už o Lessis z Valmes zaslechl, ale s čarodějkami z Tajného úřadu se stýkal málo a nečekal, že uvidí někoho vypadajícího tak nuzně. Přesto byla obklopena aurou nepopiratelné autority.
"Co ssse tu ssstalo?" zeptal se Vastrox.
Lessis to stručně vysvětlila a Vastrox nazdvihl roh přikrývky. Bazil příšerně zaskučel, přikrčil se u zdi a začal vrčet a syčet jako zvíře zahnané do kouta.
Vastrox pohrdavě hvízdl a odstoupil. Pak cosi hromadě pod dekou v dračí mluvě řekl. Baz se zachvěl, ale neozvala se žádná odpověď. Vastrox promluvil znovu. Tentokrát se dočkal: "Nedělejte sssi ze mě blázny! Běžte pryč. A vezměte sss ssebou všechny ty modré červy."
"Modré červy?"
"To říkal už předtím," pravila žena. "Všechno se to prý hemží modrými červy."
Vastrox se nadechl. Opět něco řekl.
Bazil se zkroutil a zavrčel.
Lessis znepokojovalo, že se Smilgax o odhalení spiknutí může dozvědět, a tak Vastrox okamžitě poslal pro Geruna, Talba a Fencinor. Byli to starší šampióni z legií a vládli podobnými schopnostmi jako Vastrox.
Rychle jim vše vysvětlil a poslal je, aby Smilgaxe chytili a drželi pod kontrolou, třeba i v řetězech. Lessis se k nim přidala - musela se toho mladého draka na některé věci zeptat, nemohla otálet. Nařídila Lagdalen, aby zůstala u Bazila a dala jí vědět, až si protijed vezme.
Když odešli, Vastrox se na mladého draka z Quosh zadíval.
Ale trvalo to téměř hodinu, než se Bazil dostal do stavu, kdy začal na Vastroxovy otázky odpovídat. Nakonec souhlasil a protijed vypil.
Tekutina v nádobě chutnala trochu po bylinkách, ale nebylo to nepříjemné. Jakmile polkl, začalo to rychle účinkovat a Bazilova krev se pročistila.
Halucinace a strach Bazila brzy opustily. Strašně se zpotil a třásl ustavičně hlavou, jako kdyby se chtěl zbavit nějaké mlhy.
"Kde to jsssem?" zamumlal nakonec.
Vastrox jej poplácal na hřbetě a nařídil mu den či dva odpočívat. Zápas bude odložen, Vastrox se o to postará. Prozatím je Smilgax uvězněn a souboj s ním bude zrušen. Bazil nad těmito zprávami potřásal udiveně hlavou. Od konce zápasu se Smilgaxem a ztráty špičky ocasu si na nic nepamatoval. Alespoň že ti modří červi a děsivá mlha, která mu před chvíli zatemňovala mysl, zmizeli.
Stále se chvěl a potil.
Lagdalen na něj promluvila.

"Pane draku, musíte se pořád hýbat. Azulea, stará bylinkářka, která připravila protijed, mi řekla, že když zůstanete ležet, v těle se vám vytvoří nový jed a usmrtí vás."
Bazil zasténal. "Ach, to jsou ssskvělé zprávy. Já ssse cítím tak, že bych prossspal týden. Co ssse mi to ssstalo? Nic sssi nepamatuji."
Náhle mu vyschlo v hrdle a zachraptěl. Rozkašlal se.
"Vodu!" zasípal.
Děvče zvedlo z dračího džberu víko. Bazil si ho takřka celý nalil do hrdla.
Málokdy voda chutnala tak skvěle. Opřel se o zeď a ještě se třásl. Bylo to jako nejhorší případ horečky, jaký kdy měl.
Děvče na něj stále hledělo vykulenýma očima. Něco mu na ní vadilo, stával se až nevrlým.
"Co je to za holku? Kde je můj dragonýr?" Neznělo to spokojeně a Baz ani sám sobě příliš spokojený nepřipadal.
Dívka na chvíli úplně oněměla, ale pak se vzchopila. "Pane draku, jsem zde, protože... no, protože mi ta paní řekla, abych na vás dávala pozor. Váš dragonýr je v její péči, byl očarován a vy jste byl otráven."
Bazil objevil na ocase novou špičku. Byla šedá, úplně odlišná od jeho běžné olivově zelené barvy. Na okamžik si ji podržel před očima, pak se jí ustrašeně dotkl. Byla zahnuta do podivného úhlu. Vypadala jako zlomená, jako by ji přejelo kolo těžkého vozu.
"Ocas vám dorostl. Copak si na to nepamatujete?"
"Ne. Nevzpomínám sssi na to." Špička ocasu byla neobvyklá. Silná a ohebná, snadno se s ní kroužilo a sekalo. Ale přesto vypadala nalomená.
Bazil dýchal vyplazeným tlustým jazykem rozdvojeným do vidlice.
"Pane draku, musíte se pohybovat. Jinak se vám ve svalech vytvoří jed."
"No jo, jo, jo." Bazil vstal a procházel se po stáji. "Není tu mísssto na chození. Pojďme ven. Zima mi pomůže probudit ssse. Když zůssstanu tady, usssnu."
Lagdalen si přehodila plášť a šla za ním ven. Procházeli se svižným krokem po Dračí ulici až ke Strážní věži. Bazil ji zasypával dotazy.
Když se ptal na Relkina, řekla mu, že chlapec je ve věži, kam jej paní nechala odnést k dalšímu ošetření.
"Ale Relkin je naživu? Ty znáš Relkina?"
"Ale ano, pane draku. Relkin je na mne velmi hodný."
"Aha! Takže ten hloupý kluk je pomaten čarodějem, který ssse pokouší zabít čessstného draka z Quosh."
Kluk očarován, drak otráven. Aha! Bylo to přesně, jak vyprávěly staré pověsti.
"Proč to ten čaroděj udělal?"
"Nevím, pane draku. Jsem pouhou novickou ve službách Svatyně."
Paměť se mu náhle vrátila. Novicka a hromada koňského hnoje ve stájích.
"Už sssi vzpomínám, ty jsssi Lagdalen. Ty nám pomáháš zíssskat dračí razítko. Ty jsssi dobrý přítel Bazila z Quosh."
"Děkuji, pane draku."
Na okamžik sklopila oči.
Došli až na horní konec Dračí ulice, pod cimbuří kapituly. Hned za nimi se vynořila obrovská Strážní věž.
"Můžeš dojít až k bráně. Já počkám venku a ty půjdeš dovnitř a zjissstíš, jak ssse daří mému dragonýrovi."
"Jasně, pane draku."
KAPITOLA 13
"Chceš ještě červené víno, Thrembode... miláčku?" zeptala se laskavě princezna Besita.
Přikývl. "S těmi žebírky a omáčkou to chutná výborně! Je to opravdu báječné. Lepší omáčku jsem nejedl dokonce ani v Kadeinu."
"To je dobře," řekla Besita šťastně.
Princezna se bavila. Bude to nádherná noc!
Nejdříve snědého, pohledného Thremboda mladšího ulovila a odvedla z večírku v domě Tesouanů na Věžné hoře.
Besita věděla, že samotná Lariga měla na šviháckého Thremboda zálusk, a tak si vychutnávala vítězství i to, že sokyni plány zmařila a přitáhla mladíka po zbytek večera k sobě.
Navíc překonala kuchařky v přípravě báječné večeře. Je pravda, že hodně toho bylo z restaurace U Modré štiky, nicméně jídlo Thremboda výborně naladilo.
Byla si jistá, že jí to trapné přerušení, ke kterému došlo před dvěma dny, odpustil.
Měla na sobě takřka nic nezakrývající večerní toaletu, šaty ze zeleného hedvábí odvážného střihu podle kadeinského stylu s hlubokým výstřihem, úzké v pase a na bocích těsně přiléhavé. Na prsou se jí pohupoval náhrdelník z perel, rodinná památka, z uší jí visely hrozny růžových a modrých perel, další části dědictví po královně Losset.
Nalila mu do číše víno a jejich oči se opět setkaly. Podívala se přímo na něj.
"Ale, ty nestydo!" chichotala se, když jeho oči pomalu, velmi pomalu bloudily po jejím těle.
"Princezno moje!" pravil. Pozvedl číši a usrkl vína.
K čertu, to je ale dobré víno, pomyslel si v duchu. Z Kadeinu, předpokládal. Ta marnerijská byla všechna bílá, těžká, s trpkou příchutí severu. Tak daleko od jižního slunce nemohla uzrát červená vína, která by se dala pít. Byli na nesprávné straně kontinentu, u moře bez teplých proudů. V zimě se brzy ochladilo a ta místní pitomá réva zmrzla.
Při pití kadeinských vín po tom skvělém slunečném městě zatoužil. Marineri by za Kadein vyměnil kdykoli. Bral by jej místo jakéhokoliv města, které poznal, a to už žil v šesti.
No, nemá smysl utápět se v lítosti. Alespoň byl zase jednou vyslán do Argonathu.
Podíval se na víno v číši.
Zatraceně, bylo mnohem lepší než cokoliv, co se dalo sehnat k pití v díře mágů Temného vládce! Čarodějové zanevřeli

na všechny tělesné požitky. Studená voda, podávaná v pokojové teplotě jejich ledových cel - to bylo jediné, co pili.
"Copak nemáš ve své daleké rodné zemi žádnou princeznu?" zeptala se Besita hláskem malé holčičky.
Spokojeně se zachechtal. Nebyl to příjemný smích.
"Ne, tam u nás žádné princezny nejsou."
Skutečně, jen představa něčeho takového, jako je princezna, v chladném temném světě Padmasy byla k smíchu.
"Takže já jsem tvá jediná?"
"Jsi moje jediná princeznička."
"Dobrá." Usedla zpátky do křesla. Thrembode si v rukou představil její velký, hebký zadek a cítil, jak mu po zádech běhá mráz. To je zvláštní, jak jej může přitahovat taková mohutná ženská ze severu. Je třeba připustit, že v první řadě jde o úkol a ne o zábavu, ale přesto jej tohle tlusté, světlovlasé stvoření vzrušovalo, i když jinak než jeho obvyklé favoritky - ourdhijské otrokyně.
Samolibý výraz v její tváři mu naznačoval, s čím počítá, totiž že zůstane přes noc. U děsného démona Uruka, tyhle ženské ze severu jsou tak přitažlivé, ale zároveň pekelně arogantní. Zvláště ty děvky z Argonathu. Jak se chovají nadutě a uhlazeně. Čarodějové z Padmasy si libují v trestání takové domýšlivosti a pýchy. Byly by přiděleny chovatelům skřetů.
Jedna část Thremboda však při této myšlence pocítila smutek. V posteli byly dobré a jejich nevázaná záliba v sexuálních hrátkách mu bude chybět. Ourdhijské otrokyně byly povolné, až někdy nudily - necítil u nich žádný odpor, či vůli probouzet vášeň.
"To je skvělé, že tě tady mám, miláčku Thrembode," zašeptala Besita chraptivým hlasem.
"Hm," zahučel a hleděl jí do výstřihu.
I když věděl, že touží, aby ji uchopil a na silných mužných rukou odnesl do ložnice, v této chvíli jej více zajímala její mysl než dráždivé tělo.
Při rozhovoru narazili na případ s Černým zrcadlem, událost, která je nepříjemně odloučila před dvěma dny. Thrembode se snažil nevypadat příliš netrpělivě a dotkl se tématu jen jemně.
"Víš, stále mě fascinuje ta záležitost se zrcadlem. Určitě chápeš, že taková věc, skvělá dovednost čarodějek, je pro adepta magie velmi zajímavá. Považuji to za nejvyšší umění, v němž jsem já, bohužel, pouhým učedníkem zabývajícím se malými kouzly."
Besita se vrátila do křesla.
"No, víš, to je tajemství. Ve skutečnosti jsem ti o tom neměla nic říkat..."
"Ale, moje nejmilovanější princezničko," spustil Thrembode nejpokornějším a nejmilejším hlasem. "Ty víš, že jsem oddaný říši. Ani ve snu by mě nenapadlo někde opakovat, co z tvých líbezných úst uslyším."
"Jsem opravdu tvá nejmilejší?" zeptala se okamžitě s rozzářenýma očima.
"Samozřejmě, moje milovaná. Ale řekni mi, kdo byla ta osoba, která přišla přes zrcadlo?"
"Ale ty hloupý, nemyslela jsem, že ti budu muset říkat právě tohle. To ví přece každý! Byla to Lessis, šedá paní z Valmes," prozradila mu.
"Panebože," zvolal. "No, raději už nic neříkej. Neměl jsem ponětí."
Šedá paní, samotná velká čarodějka! Páni, tak tohle byla skutečně mocná osoba. Vlasy se mu samy od sebe zježily. Jednou, ne tak dávno, málem skončil v nebezpečné pasti, která byla v Kadeinu nastražena na síť agentů. Naštěstí se nestihl se skupinou spojit. Všichni byli zatčeni a vyslýcháni samotnou Lessis. To ona k nim pronikla a na základě informací, které získala, byla odhalena celá základna. Následně pak zatkli vůdce dalších dvou sítí v Kadeinu.
Ten den se Thrembode z města vypařil a odjel na rybářské bárce na ostrovy Guano. Strávil tam šest měsíců v děsném zápachu guanoských podzemních chodeb, až pak se opovážil připlout zpět do Argonathu.
Přistál v Bea a okamžitě obdržel rozkazy pokračovat do Troat, sledovat draka Smilgaxe a dohlédnout, aby odešel do Marneri. Spiklenecký plán proti králi Sankerovi rychle dozrával.
Thrembodovi se náramně ulevilo, když se dozvěděl, že debakl v Kadeinu se jej nedotkl. Ostatní agenti tolik štěstí neměli. Byli odvedeni zpátky do Tummuz Orgmeen na přešetření. Otřásl se při pomyšlení, co by se s ním stalo. Temný vládce byl někdy nevypočitatelný, ale vždy krutý. Jestli měl v životě z něčeho strach, pak to bylo střetnutí se šedou paní. Dopil víno a snažil se zakrýt zděšení. Mezitím se Besitino chování změnilo, rozjařenou smyslnost vystřídal naprosto pošetilý výraz, tvářila se jako velká hrdinka.
"Víš, když paní Lessis přišla skrze zrcadlo, cítila jsem, že mi byla zjevena velká pravda. Taková, které jsem si povětšinu života nevšimla."
"Opravdu?" otázal se Thrembode.
"Ano, její příklad mi ukázal, že naše věc je spravedlivá a dobrá. A díky ní jsem si uvědomila, jak významné to všechno je, mám na mysli říši. Vybudování Argonathu je jako jedna z velkých bájí starověkých autorů."
"No, to ano," zamručel Thrembode. To teda jo! Ženská naivita!
"Z nějakého důvodu jsem si nikdy předtím neuvědomovala, že jsem zapletena jen do těch našich malicherných místních problémů. A že svět je mnohem důležitější."
Hvízdl si. Byla to čirá propaganda, jako by ji recitovaly děti při hodinách ve Svatyni.
"Takže třeba budeme muset dohodnout snížení daňových sazeb." brebentila dál. "Vše musí být sladěno a zjednodušeno Růst obchodu v Argonathu je nezbytný -je to důležité pro celou říši."
Ta spokojená pošetilost v jejím hlase mu rvala uši, představil si, jak pravděpodobně dopadnou všichni lidé Argonathu, když skončí dobývání, a v duchu slyšel svůj strašlivý smích.
Hlupáci! Jsou zatraceni! Jsou jen zrníčky, které rozdrtí mlýnské kameny mnohem mocnějších.
Temní mágové z Padmasy jsou nejmocnější ze všech, brzy to dokáží celému světu. To bylo vytesáno do kamenů.

Představovali věž na šachovnici osudu, brzy budou na tahu. Lidstvo se pod jejich vládou bude třást strachy.
Nic ale nevyzradil, dál se příjemně usmíval a přikyvoval, aby ji v jejím fantazírování podpořil.
Besita se ráda poslouchala, zvláště po několika sklenkách vína. Najednou mu vyklouzla otázka.
"Co si nedokážu představit, je, proč se šedá paní vydala do Marneri na tak nebezpečnou cestu."
Besita polkla víno. "No, příští léto bude válka. V Kenoru." Vyžvanila to tak snadno, jako by to ani nebylo státní tajemství. Zdálo se, že ji myšlenka na válku vůbec nevzrušuje. Jenže Kenor je daleko odtud a ona je přesvědčená, že se jí to nemůže dotknout. Hlupáci! Běžný přístup k bezpečnosti. Řekni jí ráno tajemství a do dvou hodin ho bude znát celý svět.
Děsil se pomyšlení, co by se stalo těm, co by takhle žvanili a byli pak polapeni v labyrintu Padmasy.
Sežralo by je absolutní zlo Temného vládce. Krmení ve tmě, užírání, šílená bolest, ano, už to viděl. Byl to učitel ze sofistické školy, jednoho dne jej chytili a odvedli. Umístili ho do klece nedaleko školních vrat a lidé mohli několik týdnů sledovat, jak je požírán. Tak likvidovali čarodějové ty, co selhali či zradili. Ale tohle byla důležitá zpráva. Bezpochyby.
"Válka? S kým - s Teetolem?"
"Ano a s nepřítelem, znova s velkým nepřítelem. Mysleli jsme si, že nebezpečí ustalo navždy. Nyní se dozvídáme, že Temný vládce je někde u moci, a to slibuje v kenorských koloniích krvavou válku."
Thrembode se zašklebil. Tohle byly zprávy, které by měly být okamžitě odeslány do Tummuz Orgmeen. Jestliže ty odporné šedé čarodějky věděly, že se příští léto bude v Kenoru bojovat, pak se to musí oznámit Temnému vládci.
Odevzdaně rozpřáhl ruce.
"No, moje milá. Myslím, že se na jaře vrátím zpět do jižních krajů. Na válku nejsem stavěný - je to ošklivá, brutální věc. Nedoporučuji ji ani tobě, moje princezno."
"Thrembode." Natáhla k němu baculatou ruku, aby ji políbil. "Tobě na princezně záleží, že ano?"
Na prstech měla tři rubínové prsteny.
"Samozřejmě, určitě."
Políbil prsteny.
"Ale, Thrembode, válka bude daleko, myslím, že Kenor je odtud měsíc jízdy na koni. Náš zdejší život neovlivní. Takže tady můžeš být, jak dlouho se ti zlíbí. Cožpak nechceš zůstat u své milované princezny?"
"Hm, to víš, že chci."
Znova se nahnula přes stůl a její velké poprsí se mu ocitlo blízko tváře, oči jí zářily.
"Miláčku Thrembode," řekla chraplavým hlasem.
"Moje milovaná princezno."
Ohlédla se směrem k ložnici. Nemůže se dočkat, pomyslel si.
Když ji pak po chvíli položil na postel, uvědomil si, že zvony Svatyně odbíjejí půlnoc.
Besita zašeptala: "Teď chci, aby to bylo jinak než minule," a pak jej k sobě přitáhla. Byla neukojitelná, alespoň chvíli to tak vypadalo, ale pak přece jen usnula, šťastná a vyčerpaná.
Lehl si, opřel se o tlusté polštáře a ruce si položil na břicho. Byl sám se sebou velmi spokojen. Čekal je velký den, Smilgaxovo poslání bude skončeno a nastane čas, aby se pustili do další fáze. Eraldovo očarování.
S princem to půjde velmi snadno. Už projevil zájem o výstřední sexuální praktiky. A ty Thrembode znal velmi dobře, najde skvělou návnadu.
Porozhlédl se kolem, zda ještě nezůstalo víno. Zůstalo. Nalil si je do číše a vrátil se do postele. Postavil si číši na hruď. Celý svět byl skvělý.
Někde dole zaslechl vzdálené bouchnutí vrat. Pak zvuk otevírání brány. Strážník zavelel: "Rychle!" Pod Besitiným oknem klusala skupina strážných.
Thrembode se zaposlouchal.
Co to bylo? Teď v jednu ráno. Samolibý a uspokojivý pocit se vytratil. Lessis je v Marneri! To samo o sobě znamenalo nebezpečí. Byla to obrovská smůla, že se tu objevila, zrovna když se plán chýlil ke konci. Když vše dobře vyjde, brzy bude novému králi Marneri, debilnímu Eraldovi, našeptávat.
S Eraldem se už spřátelili. Princ oceňoval jeho vulgární vtipy a oplzlé obrázky. Thrembode měl malé karty, které koupil v Ourdh, byly na nich ty nejzajímavější polohy!
Měl přednosti mladého muže. Věděl, že mise nabízí obrovské možnosti. Než skončí, bude velet celé sekci. Možná jej vyšlou do Kadeinu, nebo dál na západ, do záhadných končin Endro, kam moc Padmasy nedosahovala a její vláda byla nepatrná. Všichni mluvili o tom, že tam jsou pohádková místa, plovoucí města a elfí zahrady.
Jenže teď byla v Marneri samotná Lessis. I ta nejnepatrnější věc by mohla vzbudit její pověstnou podezřívavost. Cítil, jak mu buší srdce, vyschlo mu v ústech. Ubozí muži v Kadeinu. Když je vyslechli, byli tajně oběšeni. Tyhle čarodějky takhle jednaly vždycky.
Vypochodoval další oddíl a vydal se jiným směrem! Nasadili na to mnoho mužů. Ten zvuk poznal: nohy dusající po schodech, řinčení brnění a štítů. Otevírání a zavírání dveří. Hluk z kapituly sem doléhal stále hlasitěji. Byli zalarmováni další muži.
Vyklouzl z postele a pootevřel okenice. Dovnitř zavanul mrazivý vítr. Dole uviděl oddíl mužů pochodujících ze zadní brány a na náměstí.
Z Dračího domu přes Dračí oblouk přibíhala malá postava. Pak se ve tmě objevily další postavy a hnaly se k zadní bráně.
Když se zadíval na velkou budovu noviciátu, zahlédl několik mladých žen, které seběhly se schodů a zamířily k Dračímu domu.
Něco se dělo! Něco natolik důležitého, že byl uprostřed noci vzbuzen střed města. Olízl si rty. Venku bylo chladno, vítr

ho na břiše studil, ale díval se dál.
Přes Dračí oblouk, který vedl k Dračí ulici, běžely další postavy. Z dálky se ozýval řev a postupně sílil. Dračí hlasy! Nic jiného se jim silou nemohlo rovnat. Někde řve drak!
Zamrazilo ho v zádech. Plán byl odhalen! Určitě! Ale jak? Jak se jim to povedlo? Jak to spiknutí odhalili? Zaklel a řádně okenici přibouchl.
Byla to ta zatracená mrcha Lessis. Pověstná věčná hrozba z ostrova čarodějek.
Thrembode měl zneklidňující pocit, že oddíly mířily k městským branám. Hlídky budou zostřeny, a aby se dostal z města bez dopadení, bude se muset spolehnout na podzemní chodby pašeráků. Sevřel rty. Bylo očividně třeba zmizet.
Samozřejmě nemohou odhalit, že v tom měl prsty Thrembode. S drakem z Quosh a tím klukem to vyřídil osobně, a navíc, kdo si ho bude pamatovat? A od obětí informace rozhodně získat nemohli.
Navíc Smilgax sám byl doživotně očarován. O Thrembodovi by jim řekl málo. Setkali se pouze několikrát, a to krátce. Smilgax si bude pamatovat víc o tom chlápkovi, který se o něj staral v Troat. Toho budou hledat.
Thrembode se v duchu suše zasmál. Jasně že ti hlupáci nenajdou toho, kdo drakovi velí, jedině že by jej chtěli navštívit v Tummuz Orgmeen!
Ale i tak byl Thrembode v pěkném průšvihu. Temný vládce bude velmi nespokojen, když se doví o ztrátě Smilgaxe. Byl zbraní, která se pečlivě vychovala a dobře ovládala. Trvalo to roky, než vyrostl. V boji o vládu nad Marneri prostřednictvím královské rodiny mohli dosáhnout významného pokroku.
Agent, který zpackal takovou věc, může očekávat trest. Třeba vhození do hluboké temné jámy na rok a den, nebo něco horšího, mnohem, mnohem horšího.
Aby Thrembode vynahradil ztrátu Smilgaxe, potřeboval nějaký rázný tah - něco zcela výjimečného.
Jeho pohled spočinul na zaoblených Besitiných křivkách. V okamžiku byl u ní a rychle ji začal zaklínat. Vzal svíčku a škrtl zápalkou. Do ruky uchopil pár Besitiných vlasů a trochu opálil konce. Prsty plamen uhasil. Besita se ani nepohnula, dál se ozývalo tiché pochrupování.
V pokoji se šířil zápach spáleniny, pokračoval v odříkávání hrozivých slov, řízl se do předloktí a nakapal na vlasy krev. Zapálil i to.
Brzy nato Besita otevřela oči a na jeho pokyn se posadila. Všimla si, že si cárem z jejího krásného hedvábného prostěradla obvazuje ránu na zápěstí.
"Besito, kde by mohla být Lessis z Valmes, kdyby dnes přespávala v Marneri?"
Tohle bude určitě vědět!
"Lessis má pokoj zde ve věži," odpověděla, "je to přesně o tři poschodí nad mou komnatou."
Ha! Bylo to snazší, než doufal. Alespoň něco mu vycházelo!
Zamířil zpátky k oknu, otevřel okenici a podíval se nahoru. Sledoval trasu, kterou bude muset zdolat. Rychle se uklidnil. Uviděl balkóny a byl si jistý, že po nich hravě vyšplhá.
Zničehonic se roztřásl - venku bylo zatraceně chladno. Znova se stáhl dovnitř a okenice zavřel.
Dal poslušné Besitě řadu instrukcí a donutil ji, aby je slovo od slova zopakovala. Měla se obléci a nařídit, aby jí okamžitě připravili kočár. Pak má sejít dolů a kočímu rozkázat, aby jej přistavil v prostoru mezi věží a kapitulou. Tam počká, dokud k ní Thrembode nedojde. Kdyby se jí ptali, řekne, že jedná na příkaz šedé paní. To odvede jejich pozornost.
Z Dračího domu sem doléhal hluk. Odněkud se ozýval řev draka. Thrembodovy nejhorší obavy se potvrdily, nedalo se nic dělat, jen improvizovat a chopit se jediné příležitosti, která mu zbyla. Rychle se oblékl, řemínky utáhl plášť kolem pasu.
Besita se oblékala. Beze slova vyšla, vytáhla služebnou z postele a nařídila jí, aby kočímu do pokoje v kapitule ihned odnesla vzkaz.
Thrembode se ujistil, že byl sdělen srozumitelně, a služka zmizela ve tmě. Vrátil se k oknu. Rozevřel okenice a vyšel na balkón.
KAPITOLA 14
Helena Roth se rozhlédla po místnosti a popotáhla nosem. Byla skromná, jako pokoj novicky. Jen pár kusů laciného, opotřebovaného a odřeného nábytku.
Na Helenu Roth to neudělalo žádný dojem. Byla hrdá na svou slabost pro drahé zařízení, koberce a také na vědomosti o všech možných rafinovanostech bytové architektury. Její pokoj v noviciátu byl malý, vybavila si jej však kadeinskými koberci a talionským dubovým nábytkem. Vypadal díky tomu skvostně, aniž by překročila hranice toho, co je vhodné pro mladší novicku ze zámožné rodiny.
Teď ale byla v pokojích samotné Lessis z Valmes a ty jí připadaly naprosto nezajímavé! Ta žena neměla žádný vkus. To bylo šokující zjištění.
Pokoje byly prostorné, tak jako ostatní místnosti ve věži. A příliš velké na to, aby se v nich udrželo teplo, ale u stropu měly hezké ozdoby a v každém bylo okno. Navíc z balkónu byl nádherný výhled na řeku a město, které se pod ní rozprostíralo jako na dlani.
Ale dlažba z modravého kamene nebyla naleštěna a v rozích viděla prach. Stěny byly holé a lůžka pokryta fádními modrými přikrývkami dodanými z noviciátu. A málo koberců! Jak může někdo tak význačný, jako je Lessis z Valmes, bydlet takhle?
V přední místnosti stál jednoduchý masivní stůl z tmavého dřeva, se zásuvkami na jedné straně. Židle k němu neladily, nehodilo se k němu vůbec nic, byl podstatně mohutnější než všechno ostatní. Vypadal hrozně, byl těžký, takový styl vyšel z módy už před sto lety.
A koberce, jen staré vybledlé hadry, které se měly dávno vyhodit. Vlastně jediná věc v místnosti, která vypadala, že se

o ní někdo stará, byla knihovna, jež se téměř prohýbala pod těžkými svazky.
Helena si představila, jak by pokoje vypadaly, kdyby je mohla dát do pořádku. Na zdi by pověsila nějaké současné obrazy z Kadeinu, nejspíš veselé olejomalby. Co se týká nábytku, dala by sem celou sestavu z talionského dubu. Kdyby se modrá kamenná dlažba naleštila a na ni se položily nějaké hezké marnerijské koberce, pokoje by ožily.
Ale tohle byly jen představy. Potrvá to dlouho, než bude moci získat komnaty ve věži. Tyhle místnosti patřily jen vyvoleným.
Na pokoj v noviciátu bude už taky brzy jen vzpomínat. Postoupí do hodnosti mladší kněžky a to znamená, že se přestěhuje do Svatyně.
Zachvěla se. Ve Svatyni to není nic příjemného. Je tam pořád chladno a mladší kněžky bydlí na pokoji po čtyřech.
Zachmuřeně projížděla prsty po knihovně. Byla tam kompletní řada knihy Birrak, všech třináct svazků, několik kopií Dekademonu a příručky. Byla tam Rutingova Historie Veronathu a kompletní Básně a balady paní Worthy. Všechno příšerně nudné.
Zrovna jako ten Birrak! Naučit se nazpaměť všechny deklinace bylo tak obtížné. Helena memorování nenáviděla. Na tento druh duševní činnosti nebyla zrovna stavěná. Ale věděla, kam směřuje a co bude dělat. Po prvním ročníku, kdy bude mladší kněžkou, postoupí do obchodní kanceláře. Díky rodinné protekci se tam určitě dostane. A nebude si muset nikdy lámat hlavu s Birrakem nebo něčím podobným. Avšak knihovna obsahovala i věci, které Helenin zájem vzbudily. Kromě nudné staré knihy Birrak tam bylo asi dvacet černých tlustých svazků v kůži, jež byly bezpečně uzamčeny a utaženy koženými řemínky.
Tituly byly psány v cunfshonském písmu a Helena je mohla rozluštit jen stěží. Věděla však, že jeden z nich je určitě nazván Prostá kouzla, čarování řeky, zpěvy stromů. U dalšího si byla jistá, že má v názvu slovo "smrt", ale víc z těch šesti rozšifrovat nedokázala.
To ji zklamalo! I po třech letech studia historického jazyka Cunfshonu byla úplně bezradná. Když přestoupí do obchodního oddělení, bude tento jazyk potřebovat.
Jeho učení je tak nudné a spočívá hlavně v memorování, ale moci se jen dotknout těch cizokrajných, významných knih připadalo Heleně napínavé. Tohle byla skutečná síla. Knihy plné největších tajemství magie. Jak proměnit lidi v žáby a krysy, jak se nepříteli pomstít za zlomyslné a zákeřné jednání.
Helena ještě jednou zkusila všechny zámky, ale byly pevné a vůči všem metodám odemykání, které znala, odolné. Musela si přiznat, že jich ale mnoho nezná. Rozebírání zámků nepatřilo k oblíbeným činnostem dívek z dobrých rodin a Helena byla v první řadě dobře vychovanou mladou dámou.
Samozřejmě že už zkusila zásuvky umístěné u hrany rozviklaného starého stolu. Bohužel, ty byly také pevně uzamčeny.
Vrátila se k posteli a povzdechla si. Neexistoval žádný způsob, jak se dostat k zakázaným tajemstvím.
Na lůžku ležel chlapec, dragonýr zotavující se ze zlého zaklení, což se v dlouhé válce s nepřítelem stávalo běžně. Chlapec byl očarován neznámým agentem nepřítele, který pronikl přes hradby Marneri.
Helena zjistila, že samotná skutečnost už tak vzrušující není. Když se Flavia ptala na dobrovolníka z vyšší třídy, Helena byla ráda, že ji vybrali. Znamenalo to, že jí Flavia tu nepříjemnost s hrozně navztekaným Sappinem z Velkého dne už odpustila.
Když pak stoupala po schodech do velké věže a vstupovala do komnat, naslouchajíc Lessisiným instrukcím, pořád se jí to zdálo vzrušující. Koneckonců, kolik dívek mluvilo s Lessis z Valmes?
Jenže teď?
Kluk spal a tiše pochrupoval. Byl to pohledný hoch, s hezkým nosem a vysokým čelem, ale Helena byla k půvabům chlapců z nižších sociálních vrstev lhostejná. Připadal jí jako obyčejný špinavý dragonýr, a jak to tak vypadá, bude tu muset celé hodiny jen sedět a zírat na něj.
A to nechtěla. Přála si, aby se Lessis vrátila z Dračího domu a dovolila jí jít zpátky do postele v noviciátu. Bylo už pozdě, dávno po večerce. Chtěla, aby tohle dobrodružství skončilo.
Navíc, kluk byl úplně v pořádku. Vypadal zcela normálně. Kdyby jej napůl proměnili v žábu nebo krysu, to by bylo něco, co by mohla ráno ostatním povyprávět, ale takhle jí vše přišlo naprosto nudné. Vlastně nechápala, proč má na něj někdo dohlížet, když celou dobu spí.
Neklidně se na židli zavrtěla. Oheň uhasínal, brzy bude muset přiložit další polena. Přesto v pokoji nebylo příliš teplo. Potvrdilo se jí to, co se o komnatách ve věži obecně říkalo, v létě skvělé, v zimě k nevydržení.
Dosud se jí dařilo zahnat to velké pokušení, ale teď, když se začala nudit, se přistihla, že je posedlá taškou, která ležela na lůžku ve vedlejším pokoji.
Byla to prostá brašna z hrubé šedé látky. Helena neviděla, že by měla nějakou přezku. Vypadala, že je široce rozevřena k rychlému tajnému nahlédnutí. Ale byla to bezpochyby osobní taška Lessis, a tak Helena váhala.
Co když je chráněná nějakým kouzlem? Velké čarodějky to tak dělaly. Všechno na nich bylo magické, už způsob, jakým dohlížely na předměty, které nosily s sebou. Například nikdy nestárly. Měly podivné společníky, kočky a ptáky, co uměli mluvit, dokonce psy, kteří byli výbornými řečníky. Kromě toho byly samozřejmě absolutními mistry na jednoduché pasti a léčky.
Klidně se mohlo stát, že v tašce, která tam tak nehybně a lákavě ležela, je nějaký nepříjemný strážce. Zmije nebo kousavá krysa.
Znovu zahnala myšlenku na tašku z hlavy a zahleděla se na toho pitomého kluka. Na nic jiného se tu dívat nedalo.
K dívání se z okna bylo příliš chladno a vlastně už i tma, takže toho stejně moc neuvidí, snad kromě hvězd, a ty Helenu nezajímaly. Když byla ještě malá, babička ji poučila, že vědomosti o takových věcech, jako jsou hvězdy, vítr či vlny, mají jen nižší vrstvy. U lidí její třídy se předpokládalo, že se vyznají v něčem jiném, především v obchodu a financích.
Zachvěla se a objala rukama. Byla tak zvědavá, co by v tašce mohlo být! Pak téměř bez uvažování, co bude dál, vstala

ze židle a vešla do vedlejšího pokoje. Stála a hleděla na tašku.
Klidně si ležela na bleděmodré přikrývce přehozené na lůžku. Šedá s prostým látkovým uchem. Byla plná neznámých věcí.
Tak toužila prohlédnout si je. Jaké fascinující poklady by tam jen mohly být. Možná homunculus. Anebo rapidterous. Věděla, že velké čarodějky s sebou takové věci nosí.
Prohlížela si ji z několika stran. Prostá, nezajímavá, ale uvnitř očividně něco bylo. Když se jí nedotkne, nemůže nic víc zjistit.
Najednou už to nedokázala vydržet. Kdyby se objevila kousavá krysa, byla připravena odskočit, vyběhnout z pokoje a třísknout za sebou dveřmi. Přistoupila k tašce, jemně do ní strčila a ona se otevřela.
Nebyla dokonce ani zavřená!
Uvnitř byly šaty, jen nudné šaty. Žádná krysa, zmije, skutečně se neobjevilo nic, co by tašku střežilo.
Když došla tak daleko, teď už přestat nemohla. Vytáhla menší taštičku, která byla nahoře. Obsahovala nějaké skromné toaletní potřeby a malinké váčky s bylinkami.
Pak tam byly lehounké šaty z černého hedvábí a pár kusů vlněného prádla. Teď už byla Helena naprosto upoutána. Košile z bílé bavlny, kamaše, tři páry vlněných ponožek a hřeben s černým držadlem.
Dále kapesní, stručné vydání Birraka. Kniha vypadala, že je hojně užívána již několik let. Byla tam černá bavlněná sukně a kožené sandály. A potom, úplně na dně tašky, našla mosaznou krabičku, stejného rozměru jako Birrak. Vepředu byla klíčová dírka a krabička byla pevně uzamčena.
Zatřásla jí a zdálo se jí, že uvnitř se něco hýbe.
Co by to mohlo být?
Bylo to vzrušující!
Určitě je tam nějaký kouzelný talisman. Něco, o čem nebude mít nikdy právo vědět, protože nepostoupí do elitní společnosti.
Náhle bylo její zaujetí přerušeno úlekem. Ve vedlejším pokoji zaslechla nějaký zvuk, vstala a hrůzou zatajila dech. V žilách jí tuhla krev.
Lessis se určitě vrátila! A Helena Roth bude přistižena, jak se přehrabuje v jejích věcech. Helena upustila krabičku z roztřesených rukou. Ta na přikrývce poskočila a spadla se zařinčením na zem.
Helena v duchu zaúpěla a sehnula se, aby ji zvedla. Teď byla v koncích, o Lessis se vědělo, že má výborný sluch. Určitě to zaslechla.
Stála odevzdaně u dveří a čekala. Uběhlo hodně sekund, ale Lessis se neobjevila. V pokoji bylo opět ticho. Zaváhala a pak, skoro se ani neodvažujíc doufat, vykradla se z pokoje a prošla chodbou do druhého.
Byla tam zima a ještě něco - nepatrný zápach, skoro jako pach potu. Rozhlédla se po místnosti, ale byla prázdná a všechno na svém místě.
Chlapec spal dál ničím nerušen. Možná že se převracel a to byl ten zvuk, který zaslechla.
Přistoupila k němu a zblízka se na něj zadívala. Ne, nevypadalo to, že by se pohnul. Chudák kluk oddechoval pravidelně a pomalu, s každým nádechem se ozýval tichý chrapot.
Takže co bylo příčinou toho zvuku?
A pak se objevila silná ruka a zakryla jí ústa. Byla stržena dozadu, druhá ruka ji chytila kolem těla a držela ji, aby se nemohla hýbat.
Úplně zapomněla podívat se za dveře!
Útočník jí silnými prsty svíral hrdlo, pak ji hravě nazdvihl ze země a začal škrtit.
Helena cítila, jak jí v hlavě pulsuje krev a hučí v uších. Zoufale se v jeho sevření kroutila a zuřivě kopala. Musel sevření povolit a v tom okamžiku se k němu natočila.
Uviděla snědou úzkou tvář plnou vzteku. Černé oči na ni civěly nenávistně i vítězoslavně. Když se dusila a házela sebou, měl na ústech krutý úsměv. Zastavit jej nemohla.
Jeho oči ji děsily. Ale nedýchat bylo ještě horší. Obklopila ji rudá tma a pak už o ničem nevěděla.
Thrembode vzal tělo do náruče, odnesl jej do vedlejší místnosti a odhodil na postel. Řádně ji zakryl přikrývkou.
Podle nepořádku na posteli bylo zřejmé, že se ta drzá holka velké Lessis hrabala v soukromých věcech. Thrembode se usmál. Slídilství začíná u čarodějek brzy.
Mezi koberci ležela malá mosazná krabička. Opatrně si ji prohlížel, takové věci mohou být nebezpečné. Co když to zaznamenávalo jeho činnost a nějakým záhadným způsobem pak přenášelo k uchu Lessis? Musel být opatrnější.
Soustředil mysl na Padmasu a opakoval kouzelné slabiky. Místnost se stala neviditelnou, městské hradby se rozplynuly.
Při tomto stupni vnímání byla místnost jiná než normálně, Thrembode viděl pohyb živých tvorů jako plazmu ve tmě. Dokonce i malé myši zářily v děrách jako jasné hvězdičky.
Vedle svítil chlapec i postava té malé coury. Byla na pokraji smrti, ale ještě ne zcela mrtvá, vyzařovala oranžovou barvu na okrajích přecházející do žluté. Výborně, usmíval se spokojeně, jestli bude žít, tak ať si žije. Na tuhle noc nikdy nezapomene, tím si byl jist!
V tomto stavu vědomí byla mosazná krabička neviditelná, ne však její obsah. Ve tmě svítily jako žluté a růžové perly čtyři naprosto hladké koule energie. Thrembode poznal, že to jsou koule pro hru čarodějek "pinti". Pobaveně si odfrkl. Takže čarodějka má slabost pro hry... Thrembode jí pár nových ukáže!
Probral se několika prudkými hlubokými nádechy z transu a protřel si tvář, aby se mu vyčistila mysl. Vrátil perly pro pinti v zamčené krabičce na postel. Teď se ukryje a vyčká příchodu Lessis.
Vyslovil rozptylovací kouzlo, které jej ukryje v rohu místnosti. Až Lessis vstoupí, udeří. Z pouzdra vytáhl nůž. Byla to

ourdhijská čepel vyrobená pro vraha. Rovný nůž, dlouhý osm palců, s dutou špičkou, která mohla být naplněna jedem. Obyvatelé Ourdh, kteří byli v těchto věcech mistry, užívali jed vyplivnutý kobrou, nebo občas i jed šarlatové žáby žijící na stromech. Ale Thrembode dával přednost noži před jedem, jednoduché bodnutí do zad postačí.
Chvíli přemýšlel o ubohých věcech rozházených po přikrývce. Výborná návnada. Když čarodějka vstoupí do pokoje, odvede to na potřebnou chvíli její pozornost. Neprohlédne jeho kouzlo. Přistoupí, aby zkontrolovala tak drze prohrabané věci, a on pak zaútočí, bodne přímo do hrudi. Zlomek vteřiny a velká čarodějka zmizí navždy.
Její umírající oči jej ani neuvidí!
Když si ty ubohé věci prohlížel, nemohl si pomoci a musel souhlasit s všeobecným míněním. Tyhle čarodějky si opravdu myslely, že jsou něco lepšího než ostatní lidé. Myslely si, že vlastní vše, takže se majetkem nezabývaly. Když uviděly něco, co chtěly, jednoduše si to vzaly. Samozřejmě, byly tak nafoukané, že nechtěly nic vlastnit, alespoň nic, co bylo vyrobeno muži. A to bylo na tom to nejhorší - arogance a namyšlený feminismus.
Když pomyslil na to, že by žil na jejich ostrovech, otřásl se. Být ovládán ženami, být manipulován těmi proklatými čarodějnicemi a jejich poskoky. Řekni něco nevhodného a zavřou tě do vězení. Udeř ženu a vykastrují tě. Znásilni ji a oběsí tě. Byl to naprostý despotismus.
To musí být hrůza, vyrůstat jako muž v takové hrůzovládě. Thrembode by tam nikdy nezůstal, věděl, že by si našel cestu, jak se odtamtud dostat.
Někdo zvenčí zaklepal na dveře. Thremboda zamrazilo. Klepání se ozvalo znova a pak někdo zkoušel petlici. Nebyla zastrčena. Do vedlejšího pokoje kdosi vstoupil.
Prošel pokojem a sedl si na postel. Lessis to zcela jasně nebyla - proč by klepala na vlastní dveře?
Thrembode se netrpělivě zavrtěl. Když bude Lessis zabíjet, neměl by u toho být svědek. Možná že bude muset skoncovat i s ním.
Vyčkával.
Příchozí ve vedlejším pokoji zůstal.
Zanadával a zrušil rozptylovací kouzlo, pak po špičkách vešel do místnosti, kde ležel chlapec.
Byla to holka, přibližně stejného věku jako ta první.
Vsunul nůž zpátky do pouzdra. Tohle malé kuře zvládne stejným způsobem jako tu první - rychlé zakroucení krkem postačí a nezanechá tu Lessisinu pozornému oku žádnou krev.
Dívka držela chlapcovu ruku a šeptala mu něco. Hlupáček! Chlapec byl v bezvědomí - nic z toho neslyšel. Proč plýtvat dechem, zvláště když je to naposledy?
Thrembode cítil, jak jej zachvátilo vzrušení ze zabíjení. Tahle práce jej občas bavila. Blížil se k ní a nešťastně narazil do stolu. Náhlý hluk ji vylekal, otočila se příliš brzo.
Smrtící sevření se mu nevydařilo. Chytil ji za rameno a přitáhl k sobě. Pak to začalo být špatné.
Dívka divoce vykřikla a podrápala mu tvář. Jedním prstem jej škrábla do oka, ucukl náhlou bolestí a leknutím. Překvapila ho a kolenem jej silně nakopla do rozkroku, a když se zkroutil bolestí, vysmekla se mu.
Vztekle zařval a vrhl se na ni, jí se ale podařilo mezi ně posunout velký stůl, narazil do rohu a téměř upadl.
Pak z krbu sebrala pohrabáč a ohnala se jím, jako by to byl meč, mířila na kotníky. Vyskočil, aby se ráně vyhnul, a když dopadal na nohy, praštila ho do žeber. Uvědomil si, že kdyby to byl meč, zabilo by ho to. Zatracené čarodějnické holky!
Posunul stůl a přitlačil ji ke zdi. Vysmekla se, ale uklouzla.
To už stál nad ní a jeho napřažená ruka se chystala ji lapit. Ale koberec mu podjel pod nohama a spadl na zem. Hned vedle ní.
Okamžitě byla na nohou a u dveří. A v sekundě za nimi zmizela.
Katastrofa!
Ta holka utekla.
Zděšeně vstal.
Ta zatracená coura uprchla, slyšel ji, jak běží po schodech a ječí.
K čertu!
O několik poschodí níže byly stráže, nemohl tu holku zabít, aby si toho nevšimly. Pravděpodobně je nestihne zabít všechny, dřív určitě nastane pozdvižení.
Nedá se nic dělat, musí se dostat ven a prchnout s tím, co může pobrat.
Vyběhl na balkón, přelezl jej a šplhal po věži dolů. Pohyboval se rychle. Naštěstí ve slézání zdí byl dobrý, aspoň že to, když už se vražda nevydařila a všechno se postavilo proti němu. U černého Gozubgy, strašně ho štvalo, že mu to nevyšlo.
Ještě že má princeznu, a kdyby ji dostal do Tummuz Orgmeen živou, možná by mu to k záchraně stačilo. Bude muset doufat - jinou možnost neměl.
KAPITOLA 15
Na konci cesty, která vedla k hlavnímu vchodu Strážní věže, se Bazil z Quosh zadíval nahoru na hvězdy a otřásl se chladem.
Snadno rozeznal Červenou hvězdu Zebulpator, nejzářivější hvězdu souhvězdí Draka. Nad ní zářily Hasades a Kelsab, jasné bílé body, které představovaly dračí oči, a pod nimi bylo sedm zářivých hvězd ocasu.
Vzpomněl si na noci v quoshských horách, když byl ještě mladý. V létě, sotva se vylíhl z vejce, starý Macumber, jeho opatrovník, sedával pod hvězdnou oblohou, popíjel víno a zpíval staré písně macumberského klanu, jenž žil v Quosh od dob obnovení Argonathu. Tyto písně opěvovaly doby mocného Veronathu a krále Zlatého trůnu.
A když si Macumber zrovna nepobrukoval, ukazoval Bazilovi hvězdy a vyprávěl mu příběhy o vzniku jejich jmen.

Hvězdy, malý Bazile, pojmenovali draci, ti, jež se jimi jako první naučili při nočním putování řídit. Na počátku věků žili v cizích zemích.
A jak se ta jména dozvěděli lidé?
Tehdy neexistovaly mezi draky a lidmi žádné rozbroje. Obývali svět společně a pro obě rasy bylo místa dosti. A tak draci učili lidské plemeno jména hvězd.
Jenže lidí bylo stále více a zanedlouho jich byl svět plný, zatímco draků ubývalo. Nakonec draci bojovali o přežití, ale byli vytlačeni do severních krajin, kde až do založení Argonathu žili odděleně.
Samozřejmě že Macumber znal i příběhy o pravlasti draků, o té bájné zemi okřídlených draků a divokých šelem. Bazilovi se líbily daleko nejvíc Pověst o lysém medvědovi, Píseň opuštěného tygra, Příběhy vlků.
Dobře si je pamatoval.
Uvažoval, jak starý teď může být Macumber. Byl ještě natolik zdráv aby mohl putovat po svých milovaných horách? Vyprávěl příběhy i jinému malému drakovi, který byl vychováván, aby nahradil Bazila z Quosh?
Slyšel Macumber o pohromě v Borgan a o jejich útěku do Marneri? Věděl, že jeho odchovanec byl potupen?
Jak to jen zjistit? S těžkým srdcem sledoval družinu strážných, jak vychází ze zadní brány a směřuje k branám východním. Studený vítr svištěl kolem masivní věže a hnal spadané listí po Dračí ulici. Bazil se díval na tlusté kabáty strážných a přál si také takový.
Pak se vysmál sám sobě. Byl až příliš mnoho let připoután k lidskému způsobu života! Jakápak zima. V dračí pravlasti, tam bylo teprve zima. Vzpomněl si na starou píseň.
Byla kdys země pod sněhem a ledem
S půlnočním sluncem a modravým nebem
Legenda stará tak praví drakům všem.
Jenže Bazil byl samozřejmě drak z Argonathu, neměl jako předkové křídla ani nechrlil plameny. Narodil se a vyrůstal v mírném podnebí v Quosh. Nikdy nespatřil mrazivé pustiny dračí pravlasti.
Když tam tak postával, začal cítit, že jej svrbí šupiny, zvláště na hřbetě. Svrbělo to, jako kdyby už měsíce nebyl řádně zbavený prachu. Poškrábal se obrovskými drápy a rozhodl se vyrazit. Takovéto svrbění mohlo být známkou lenivosti. Bohové v dračím nebi sami věděli, jak dlouho tam ležel otrávený jedem, takže by nebylo žádným překvapení, kdyby zlenivěl.
Pod cestou, která ústila do vchodu věže, byl prostor ve tvaru fazole, který vznikl mezi vnějším a vnitřním zdivem původní Strážní věže. Po celou dobu, než byla nahrazena současnou stavbou, odolala věž několika útokům nepřátelských vojsk.
Nyní byl tento prostor využíván třikrát týdně pro trh s květinami a bylinkami. Podél zdi byly rozloženy stánky.
Baz prošel zadní bránou. Stráž ho pečlivě prohlédla. Dnes v noci byli neobvykle ostražití. Ta strašná vražda na Velký den a zprávy o spiknutí proti králi každého znepokojovaly.
V Marneri se odehrávaly strašné věci a všude kolovaly hrůzné zvěsti. Kromě jiného se všeobecně vědělo, že se do města vrátila šedá paní z Cunfshonu. Bylo jasné, že když přijela na návštěvu, tak brzy nastanou potíže. Její příchod v roce 2114 byl nezapomenutelný. Tehdy se občané sami vyburcovali k tomu, aby čelili Teetolu. Vynaložili veškeré síly a porazili armádu nepřítele u rozvalin starobylého Dugguthu. Poté pohřbili více než tisíce mrtvých, desetinu marnerijské populace.
Ano, Lessis si pamatovali velmi dobře.
Teď se vrátila, byla symbolem války a nejistoty.
A proto strážní odmítli Bazila pustit, až si pak jeden z nich povšiml ocasu s podivně zahnutou špičkou. Bazilův ocas byl již známý u stráže i v dračích jednotkách, takže pohled na něj vyloučil celou řadu podezření a vyvolal jinou reakci.
"To je přeci Zlomený Palcát," ozval se jeden z nich.
"Vypadá to legračně, že jo?"
"Co myslíš, co se tu k čertu děje?"
"Šedá čarodějka je ve městě, co jiného?"
Prošel bránou. Podél vnitřního zdiva byly další stánky, teď prázdné, vyčkávající na majitele až do rána, kdy bude trh s houbami a vřesem z Modrých hor a s koriandrem a kořením z tropických ostrovů otevřen.
V severní části se Bazil zastavil, škrábal si hřbet o kamenný pilíř a přál si, aby by tu teď byl Relkin.
Ta myšlenka v něm vyvolala vzpomínku na chlapce, ležícího na pokraji smrti v jakémsi studeném lůžku nahoře ve věži. Bazil se modlil, aby se kluk z následků zlého kouzla, kterým byl očarován, uzdravil a úplně zotavil.
Děly se to ale zlé věci, když kluka takhle očarují ve vlastní stáji. A draka otráví! Jako ve starých bájích.
Povzdechl si. Tohle byla důležitá chvíle v jeho životě. Kdyby Relkin zemřel, nebo zůstal šílený, nevěděl by, co dělat. Připojit se k legii s novým dragonýrem se mu nezamlouvalo.
Ale drak na volné noze by se musel odstěhovat do své pravlasti, a to by znamenalo navyknout si na zcela jiný způsob života.
Ach jo! Tiše zaklel, u všech starých draků, vypadalo to, že jsou prokletí. Věční smolaři. Možná že baron Borgan zaplatil nějakého agenta, aby je zaklel. Baron vypadal mstivě až moc, tím si byl Bazil jistý. Nebo možná že během pobytu na severu nechtěně urazili nějakého zdejšího ducha či démona. Země Argonathu byly takovými mocnými silami prošpikovány.
Ach jo! Byla to vcelku nepříjemná záležitost a cítil se tím již značně unaven. Snažil se vidět světlejší stránku věcí.
V Dračím domě se konečně rozhostil klid. To řvaní a burácení lezlo na nervy. Draci jsou nervózní bytosti a na tak obrovská zvířata jsou značně citliví.
Bazilovi bylo chudáka Relkina líto. Navíc se dozvěděl, že ten velký zelený drak z Troat neměl sebemenší šanci. Byl

vychován přísnými zlými lidmi ve službách nepřítele a jeho osud byl tak zpečetěn.
Nyní byl Smilgax podezírán, že je zlosynem. Bude postaven před Dračí soud a rozhodne se o jeho osudu. Přinejlepším mu nařídí sloužit někde na farmě. Meče a štítu už se ani nedotkne.
Otočil se za zvukem. Po dláždění se kodrcal uzavřený kočár se staženými okýnky a mířil k zadní bráně.
Strážní vyměnili pár slov s cestujícími, které Bazil nezahlédl, a kočár pak pokračoval dál směrem k náměstí U Věže.
Bazil kráčel zpět k bráně. Nakoukl do ní a uviděl, že kočár zmizel v ulici U Věže.
Strážní ho zneklidněně pozorovali.
"Tohle je zase Bazil" zamumlal jeden z nich.
"Dobrý večer, pane draku," zvolal druhý.
Bazil jim pokynul a kráčel dál.
Na čerstvém vzduchu dostal najednou hlad. Před očima se mu vznášela vidina bramborové placky a čerstvého másla. Pár placků a jeden či dva džbány piva by bodly.
Opět se blížil na začátek Dračí ulice. Za ním přicházela dvojice postav a kráčela velmi rychle. Postavy měly na sobě prosté a fádní šedé pláště, na hlavě kvůli zimě kapuce.
Procházely kolem něj, náhle se jedna z nich k němu přiblížila a dotkla se jeho přední končetiny. Zařval, protože se vylekal.
"Bazil z Quosh se mne nemusí bát," řekl tichý laskavý hlas.
Bazil viděl, jak si sundává kapuci. Objevila se žena jemných rysů s vybledlými šedivými vlasy. Její oči byly zvláštně pronikavé.
"To jsssem tedy v nevýhodě, paní. Já vásss neznám."
Usmála se. "Já tebe ano, silný Bazile. Jsem Lessis z Valmes. Samozřejmě že si mne nepamatuješ, ale pouze před dvěma hodinami jsme spolu dlouze mluvili."
Bazil cítil, jak se mu krk ostychem zbarvuje do zelena.
"Omlouvám ssse, paní. Nebyl jsssem při sssmyssslech."
"Samozřejmě že nebyl. Ale teď už se zdá, že jsi zdravý a při síle. Jsi silný, Bazile z Quosh - máš pevnou vůli."
Bazil byl dojatý.
"No, paní, myssslím, že vám dlužím velké poděkování za ještě jednu věc. Můj hoch mi řekl, že jssste jej docela nedávno zachránila před životem zločince."
Lessis se široce usmála. Slyšela, že draci jsou výjimečná zvířata, ale v jejich společnosti nestrávila mnoho času. Teď pochopila, že pověsti nelhaly.
"Pro tuto chvíli jsme jej snad utvrdili v předsevzetí respektovat zákony Marneri."
Baz smutně přikývl, nabyl přesvědčení, že se v Relkinovi mýlil. "Je to uličník, to přiznávám."
"To ale není tvoje chyba," upokojovala ho.
"Měl jsssem ho krotit, víte, někdy ssse chová zbrkle, ale byl jsssem zabrán do vlassstních problémů, a tak jsssem ho pussstil z dohledu. A podívejte ssse, co ssse ssstalo. Krádeže, kouzelníci, traviči!"
Lessis nad tím vším žasla. Draci byli opravdu prazvláštní zvířata.
Bazil hleděl k věži žalostnýma očima. Co pro toho kluka udělal špatně? Když stočil pohled dolů, Lessis přistoupila k druhé ženě, ta si mezitím taky sundala kapuci.
Podobala se v mnohém šedé paní, až na oči, ty její postrádaly sílu, kterou působily Lessisiny. Poklonila se.
"Jsem Viuris z Ufshan, pane draku."
"Je mi ctí, že vásss poznávám, Viurisss z Ufshan."
Než se jich mohl Bazil zeptat na něco o osudu chudáka Smilgaxe, u hlavní brány věže nastal rozruch. Nějaká postava běžela dolů po schodech a z plna hrdla křičela.
"Ach, Lagdalen," řekla Lessis s nepatrnou odevzdaností.
Lagdalen přiběhla úplně bez dechu - zpočátku, když se snažila promluvit, se začala dusit a lapala po dechu.
"Pane draku... paní..."
Nakonec se jí to však podařilo.
"Ve vašich pokojích, paní... nepřítel... Zabil Helenu Roth, myslím, ale ne Relkina. Zabil by mne, ale já ho uslyšela, když se přiblížil."
Lessis přísně pohlédla nahoru.
"Zalarmuj stráže, Viuris." Otočila se k Bazilovi.
"Jak dlouho tu jsi, Bazile z Quosh?"
"Po celou dobu, co byla Lagdalen ve věži."
"Viděl jsi někoho vycházet z věže?"
"Ne, ale před minutou projel bránou kočár."
Lessis zostražitěla. "Rychle za ním. Kterým směrem jel?"
"Rovně přes náměstí a do ulice U Věže."
K Bazilově překvapení se Lessis vyřítila branou, volajíc na stráže, aby ji následovaly, a bezhlavě uháněla přes náměstí. Lagdalen a Viuris běžely se strážemi za ní. Bazil zakroutil hlavou a přidal se také.
KAPITOLA 16
Na prvních sto yardech měl bitevní drak rychlost závodního koně. Když se Bazil řítil prudce klesající ulicí U Věže dolů, brzy nechal ostatní za sebou.
Naštěstí tou dobou v ulicích Marneri nikdo nebyl. Kdokoliv by mu stál v cestě, byl by sražen k zemi. Na tomhle svahu a dlažbě se Bazil nemohl zastavit.

Rychle pronásledovaný objekt dohánìl. U kopce Forulan zahlédl, jak kočár zahnul do postranní ulice.
Bazil se zoufale snažil zpomalit, jeho obrovské drápy ryly do dlažebních kostek, ale bylo to zbytečné. Hnal se dál, řítil se Širokou ulicí a pak postranní uličkou. Spatřil kočár, ale setrvačnost mu nedovolovala zabrzdit.
Kopec byl směrem k dokům velmi strmý. Bazil se to snažil ustát, ale na mokrých dlažebních kostkách stále více ztrácel rovnováhu. Pak se stala nehoda. Zadní nohy mu podjely a potupně sjížděl z kopce, přes ulici, směrem k vyjeveně zírajícímu opilci, který se pozdě v noci potácel z přístavní krčmy. Řítil se dál směrem k dokům, nakonec přistál na rohu Řemeslnické ulice, přičemž vrazil do velké hromady prázdných pivních sudů, které byly nastavěny za domem městského bednáře.
Bazil proletěl sudy a přes terasu na bednářův dvůr. Jeho rychlost se naštěstí trochu zbrzdila. Rozplácl se o kamennou zeď. Stálo ho to jen pár naražených kostí, zlomené neměl nic.
Stavba se od základů zachvěla, ze střechy spadla taška a rozbila se. Bazil slyšel, jak z polic uvnitř domu padají věci a na zemi se rozbíjejí. Otevřela se okna a vykouklo několik hlav.
Někdo začal vykřikovat něco o sudech, které se kutálely po ulici dolů. Jiní začali lamentovat. Vypadalo to, že se mu podařilo vzbudit celou čtvrť.
Bazil potřásl hlavou. Ještě mu v ní z posledního nárazu zvonilo. Ty zvony slyšel zcela zřetelně.
Ale nemohl čekat, až se mu rozjasní v hlavě. Musel sledovat kočár. Vyšel z dvora právě včas, aby zahlédl, jak projíždí Lodní ulicí, poté Řemeslnickou a míří k přístavu.
Bazil se ohlédl na svah ulice U Věže. Bolelo ho břicho. Spousta odřenin mu krvácela. U hromu všech starých bohů, zaklel. Tělo ho bolelo skrz na skrz.
Ale Lessis a stráže ho dohánìly, viděl je, jak běží po Široké ulici v jeho stopách. Ukazoval jim k Lodní ulici, zahnul za roh a rozhlížel se dokola.
Necelých třicet yardů odtud se zavíraly dveře hostince U Kosa. Nic jiného neviděl, ulice byla prázdná.
Bazil běžel po Lodní ulici a před hostincem U Kosa se zastavil. Tohle nebyl hostinec pro draky. Neměli tam upravený vchod ani místnost, kde by mohli pít. Dveře byly pevně zavřené, ale uvnitř slyšel kroky. Zařehtal kůň, možná cítil draka. I když na ně byli navyklí, většina koní na dračí pach reagovala s vrozeným strachem.
Bazil se ohlédl do ulice. Lessis a Lagdalen zatáčely za roh, běžely pořád rychle. Bazil byl překvapen, kolik Lessis vydrží. Vypadala tak slabě a křehce, ale teď pádila jako závodník.
V okamžiku byla u něj. Pak doběhli dva strážní, kteří byli v brnění a přilbě řádně zpoceni, a nakonec dorazila, lapajíc po dechu, i Virius.
Lessis vypadala, že během utrpěla nejméně. Jen se párkrát zhluboka nadechla, zvážila situaci a rozhodla.
"Musíme vejít dovnitř. Bazile z Quosh, počkáš zde a budeš střežit dveře? Ať nikdo neuteče."
Baz přikývl. "Rád, paní."
Lessis nechala strážné, ať se ještě třikrát zhluboka nadechnou, a pak zaklepala na přední dveře hostince, ten byl zavřený a uvnitř vládla naprostá tma. Klepání nemělo žádnou odezvu.
Nad nimi ve větru skřípala tabule s názvem U Kosa. Lessis se obrátila k dívce.
"Lagdalen, ty zůstaneš tady s drakem. Viuris, ty půjdeš se mnou."
Lagdalen si zklamaně povzdechla. Samozřejmě, něco takového čekala, když dojde k něčemu napínavému, vždycky posílali novicky dozadu - bylo to tak nespravedlivé.
Na Lessisino klepání stále nikdo nereagoval. Zkusila to znovu, pak dala pokyn strážným a ti bušili na pevné dveře konci svých kopí.
V hostinci byla pořád tma. Hlas ozývající se přes ulici jim nadával, že ruší pokojný spánek počestných lidí.
Lessis nařídila Lagdalen, aby rozbila okno v prvním poschodí. V okamžiku měla Lagdalen v praku kámen. Ani se neptala, jak šedá paní ví, že ho má. Nevěděla, že kdysi i v městě Valmes žila mladá novicka, která uměla dobře střílet. Lagdalenin kámen letěl správně, jako kdyby si jej schovávala právě pro tento úkol. Malá okenní tabule se roztříštila a kousky skla spadly na ulici. Takhle se to má dělat, pomyslela si spokojeně Lagdalen.
Ale v hostinci bylo stále absolutní ticho. Lessis se rozčileně nadechla a popošla ke dveřím. Položila na ně ruce.
Na dveřích nebylo žádné kouzlo. Ale cítila, že byly zavřeny na závoru nahoře i dole, takže se nijak nedají rychle odemknout.
Obrátila se na Bazila.
"Vážený draku, musím se opět spolehnout na tvou sílu. Obávám se, že hostinský je určitě mrtev nebo jej zajali."
Bazil zkoumal dveře. Byly z dubu, po desetiletí leštěném do černa. Byly to jednokřídlé dveře, které se otevíraly do ulice. Zámek měly na pravé straně a byly zasazeny do kamene. Klika byla plochá a těžká, dost široká na to, aby ji dračí dráp mohl uchopit. Bazil ji sevřel a zatáhl.
Dveře zaskřípěly, ale nepovolily.
Odstoupil, zhluboka se několikrát nadechl a znova kliku stiskl. Pak ještě jednou obě obrovské tlapy a mohutnou nohu zapřel o dveře, aby měl větší sílu.
Dveře zavrzaly a zatřásly se. Zvýšil tah. Mohutné svaly na předních končetinách se mu napnuly jako ocelová lana.
Se strašlivým skřípotem se klika ze dveří, hřebů a všeho uvolnila. Bazil spadl na zem, která se pod ním zatřásla.
Postavil se a v dračí mluvě nadával. Teď byl rozzuřen. Pořádně zasyčel.
Lidé, když se mu podívali do očí, ustoupili o několik kroků dozadu. Pak do dveří vrazil svým dvoutunovým tělem.
Dveře se po nárazu uvolnily z pantů a vypadly. Bazil proletěl dovnitř a přistál ve výčepu, promáčkl hlavní pult a rozlámal spoustu nábytku.
Rány odezněly. S hlasitým sténáním se Bazil převrátil a pokoušel posadit. Na druhý den ho tělo nebude jen pobolívat, bude se přímo zmítat v bolestech.

Lessis a strážní už stoupali po schodech. Strážní v botách s těžkou podrážkou dusali po chodbách. Našli majitele, jak se krčí ve skříni své ženy. Žvanil něco o snědém muži, který je ve sklepě, a prosil o slitování.
Mezitím Viuris našla ve dvoře kočár a kočího s probodnutým srdcem a povaleného přes sedadlo.
"To je kočár princezny Besity," oznámila Lagdalen po krátkém prohlédnutí. "Na dvířkách je její erb."
Lessis se zděsila. Agent nepřítele unesl dědičku marnerijského trůnu. Musí ho zastavit!
Dveře do sklepa byly pootevřené. Kamenné schody vedly do temné díry. Viuris vrazila dovnitř svítilnu. Puch piva a kvasnic byl silný, ale nic jiného tam nebylo - až na závan pachu zeminy, který Lessis okamžitě rozpoznala.
"Byl tu troll, možná tu ještě je."
Teď to ucítili všichni, pach plísně a potu promísený s odvěkým zlem. Strážní vykulili oči. "Troll? Tady v Marneri?"
"Je tu cítit, buďte velmi opatrní, pánové, dávejte dobrý pozor."
Viuris držela svítilnu vysoko a vedla je. V jejím světle uviděli sudy naskládané u zdi, úplně na konci stály bečky se sladem a nádoby na vaření piva. Za úzkými velmi starými dveřmi byla další místnost napůl zaplněna pytli s ječmenem.
Došli po schodech dolů.
Lessis se obávala, že už ví, proč se nepřátelský agent skrýval zrovna tady. Hostinec U Kosa byl starý a z jeho sklepa pravděpodobně vedla ven pod hradby pašerácká podzemní chodba. Otázkou bylo, kde je vchod.
A taky kde je troll. Pach by! silnější u dveří do skladu s ječmenem. Lessis pokynula Viuris. Společně ke dveřím došly. Počítala do tří, přidržovala svítilnu uvnitř, a zatímco Lessis pátrala po stopách nepřítele, svítila do místnosti.
Pytle s obilím byly naskládány u zdi, v rozích jen prázdno. Uprostřed, pod stropními dvířky, uviděla vyklizený prostor.
Viuris ukázala na dvířka. "Určitě vedou na dvůr."
Lessis přikývla. V rozích byly hrozivé stíny. Tady se zdál pach trolla nejsilnější. Cítila, jak jí vstávají vlasy hrůzou na hlavě, instinktivní reakce na přítomnost bytosti, která požírá lidské maso.
Zahleděla se na stropní dvířka a vracela se zpátky ke schodišti říct Bazilovi, aby je nadzvedl.
Strážní vešli do místnosti, kopí připravená. Jeden z nich náhle zachroptěl a namířil do rohu.
Do něčeho bodl, kopí mu bylo vyrváno z rukou, pytle s ječmenem začaly padat a ven vyskočila obrovská obluda.
Stál tam modročerný troll, osm stop vysoký, s kůží tlustou jako kůra stromu. Měl tělo přibližně jako člověk, až na to že byl příliš masivní, stavěný spíše jako medvěd. Na hlavě měl hustou hřívu černých vlasů a nápadné rudé oči. Tlama plná ostrých zubů se široce otevřela a v místnosti se ozval vzteklý řev. V rukou se mu objevila bitevní sekyra s obrovským ostřím.
Strážný jménem Durkin, který do něj bodl, vytáhl meč a držel jej před sebou, i když se ve srovnání s trollem zdál mrňavý jako dětská hračka. Podlamovaly se mu nohy.
Troll zuřil. Upíral rudé oči na strážného a máchal kolem sebe obří sekyrou. Strážný uskakoval dozadu.
Ostatní se stahovali také a Lessis urychleně připravovala zvlášť silné uspávací kouzlo. Věděla, že trolla jinak zastavit nemůže. Byl odolný vůči magické síle skoro jako drak.
Zařinčel kov o kov, to strážný provedl výpad a sekl trolla do topůrka sekyry. Pak Durkin rychle uskočil dozadu, vzpamatoval se, ale troll ho rychlým, nacvičeným pohybem tupým koncem sekyry udeřil do přilby. Strážný se svalil.
Vyděšenýma očima sledovali, jak v dalším okamžiku sekyra čistě rozpůlila Durkina jako na řeznickém špalku.
Lessis vychrlila magická slova, rychle čarovala a vysílala na trolla kouzlo, ale cítila, že nedokáže zaúčinkovat. Propadala beznaději. Ten příšerný troll byl proti magii speciálně chráněn.
Obrovská sekyra znovu zasvištěla vzduchem a oni ustupovali ke dveřím, prchali do sklepa se sudy. Při cestě zpátky druhý ze strážných málem přišel o hlavu, sekyra ale minula a zasekla se do dveří. Do vzduchu vyletěly kousky dřeva a kamene. Troll neustále sprostě klel a ve svém primitivním jazyce jim nadával.
Lessis se pokusila o uspávací kouzlo znovu a tentokrát použila efekt zakroucení, jenž se naučila kdysi dávno od jedné staré nemocné ženy v dalekém Noldafu.
Tentokrát to zabralo. Troll zasténal a ve dveřích se zastavil. Vydechla si úlevou, snad to zvládneme. Znehybnila ho. Ne na dlouho, protože k jejímu zděšení začal znova útočit, jen hlasitěji skučel. Kouzlo ho nedokázalo zadržet. Troll prošel dveřmi.
Strážný mrštil z malé vzdálenosti kopí a viděl, jak se zabodlo dobré tři palce do trollova břicha.
Tvor pronikavě vztekle zaječel, vyrval kopí a hodil jím po nich. Netrefil a kopí dopadlo do bečky se sladem.
Pořád vztekle řval. Couvali zpátky, strážný se snažil dostat ke schodům. Hleděl vyděšenýma očima - chtěl uprchnout.
"Nemůžeme ho zabít!" zařval a běžel nahoru po schodech.
"Řekni drakovi, ať sem vtrhne!" vykřikla za ním Lessis.
Strážný vrazil do Lagdalen, která postávala nahoře na schodišti, přivolána zvukem zápasu.
"Mazej odsud, holko pitomá!" zařval strážný, byl tak vystrašený, že byl až hrubý. "Tam dole je troll - zabil Durkina, jako by to bylo kuře."
Lagdalen uskočila ke zdi, zakopla, skutálela se ze schodů a přistála na zemi ve sklepě. Lessis a Viuris se trolla, jenž váhal, kterou má udeřit nejdřív, snažily zmást.
Lessis vytasila nůž, ten se ve tmě nepatrně zablyštěl. Byl ukovaný samotným Cirem Celadonem a přinášel záhubu všem temným silám - v jejich přítomnosti se rozzářil. Teď blyštěl mezi útlou ženou v šedém šatu a ohromnou obludou.
Při pohledu na Lagdalen se troll rozběsnil, zvedl obrovskou sekyru a vyřítil se kupředu. Lessis nemeškala, vykřikla a kličkujíc vyrazila. Mohutné ostří sekyry zasvištělo blízko ní, ale minulo, pak proběhla kolem příšery a ocitla se za jejími zády.
Sekyra znovu zaútočila, Lagdalen vykřikla. Viuris vběhla dovnitř a vrazila do trollova obličeje svítilnu. Strašně zařval a zapotácel se. Rozehnal se volnou rukou a prsty naneštěstí zachytil Viurisin plášť.
Zatáhl a Viuris podjely nohy. Obří ruka ji uchopila za hlavu. Ženin výkřik náhle ustal a lebka se v obrovské tlapě

rozprskla jako nahnilý meloun.
"Néééé!" zavyla Lessis a vrhla se kupředu. Troll máchal sekyrou, ale vyhnula se jí a ve zlomku vteřiny byla u něj. Blýskajícím se ostřím trolla propíchla, zrůda ji chtěla vlastní vahou rozplácnout jako mouchu, ale dokázala uskočit. Troll byl probodnutý! Řval a sténal bolestí. Chvíli rozdupával Viurisino tělo a pak se znovu vrhl na Lessis.
Uskočila před dalším útokem sekyry a ta se zasekla do velké nádrže na pivo. Troll ji vyprostil a pivní pěna začala stříkat. Svítilna na podlaze uhasla a ocitli se tak v naprosté tmě. Trollovy červené oči se znovu podívaly po Lagdalen, schoulené a strnulé strachem dole u schodiště.
Potácel se k ní a obrovská tlapa se po ní natahovala. Výkřik jí zamrzl v hrdle. Zoufale se snažila rozhýbat nohy a vyběhnout zpátky po schodech nahoru, ale svaly ji odmítly poslouchat.
A pak se nad nimi ozval strašlivý rachot a do skladu s ječmenem dopadlo něco obrovského. Celá budova se otřásla. Troll otočil hlavu.
"Vstávej, děvče, utíkej nahoru po schodech!" sykla Lessis.
Lagdaleniny nohy znovu ožily, brala schody po dvou.
Než doběhla nahoru, dveře do skladu se náhle rozšířily. Cosi velkého a zeleného vrazilo ve sprše padajícího dřeva a omítky dovnitř.
A náhle bylo ve sklepě velmi málo místa, stáli tam proti sobě troll a drak.
Zrůda zavrčela, ale úplně jiným tónem, protože trollové sice jedí lidské maso, ale draci zase to trollí, a tak jediná žijící bytost, které se dospělý troll bojí, je právě drak.
Zasvištěla sekyra, ale Bazil vzal z kuchyně v hostinci těžkou ocelovou pánev, a tak útok odrazil, pak trolla udeřil ohromnou zelenou pěstí, čímž jej prudce odhodil na zeď.
Troll se od zdi odrazil, jako by byla z gumy, Baz jej chytil za zápěstí ruky, ve které třímal sekyru, a zatímco si vzájemně zasazovali rány pěstí a koleny, pevně ji držel. Nakonec se do sebe pustili a troll se pokoušel zakousnout špičáky do drakova ramene, ten novou špičkou ocasu sevřel pánev a několikrát udeřil trolla do hlavy.
Zablýskala se sekyra a Bazil tak tak uskočil z jejího dosahu. Teď byl v pasti u zdi, neměl místo, aby mohl vykličkovat. Sekyra se zvedla a Lagdalen seshora vystřelila z praku, kámen se odrazil od trollí hlavy.
Chvíli byla bestie zmatená, pak zavrčela a pohlédla na Bazila - drak odskočil od zdi. Zatímco držel trolla za zápěstí, bušil do něj pánvi. Bestie strašlivě zaúpěla a upadla do bezvědomí.
Lessis vítězoslavně vykřikla.
"Výborně, draku! Tohle bylo skvělé. Teď ale musíme najít podzemní chodbu a chytit zlosyna."
Drak se zadíval na dívku s prakem stojící na schodišti.
"Děkuji ti, malá Lagdalen Tarcho. To byla záchrana na posslední chvíli."
Lessis zvedla čadící svítilnu a znovu ji zažehla. Pak se vrátila přes proražené dveře do skladu s ječmenem. Zkoumala vchod do podzemní chodby. Byl dost široký pro pašerákův vůz i poníka, proto se sem troll mohl dostat. Nakonec přišli další strážní a Lessis vedla do podzemní chodby skupinu šesti mužů. Nebylo jí to nařízeno, ale ani zakázáno, a tak se Lagdalen plížila za nimi.
Podzemní chodba byla temná, dobře postavená a pravděpodobně velmi stará. Po sto yardech se náhle rozbíhala do tří stran. Lessis vyslala dvojici strážných do pravé a do levé chodby, sama se vydala tou prostřední. Lagdalen ji opatrně následovala.
Srdce ji z toho boje s trollem stále bušilo, byla zaplavena dojmy. Nikdy se jí nic takového nepřihodilo. Pak si vzpomněla na ubohou Viuris a zabylo jí špatně od žaludku. Radovala se, ale Viuris byla mrtvá. Pocítila náhlé zahanbení.
Přesto pokračovala dál, následujíc svítilnu v Lessisině ruce. Po mnoha minutách chůze ve tmě se náhle zastavili pod prudce stoupajícím schodištěm.
Tehdy si Lessis povšimla Lagdalen.
"Á, malá Lagdalen Tarcho, boj s trollem ti nestačil a ráda by ses postavila agentům nepřítele, co?"
Lagdalen neměla co říct. V ústech jí vyschlo. Lessis se pokusila o úsměv. "To nebyla tvoje chyba, děvče. Viuris by tě také neobviňovala."
Lagdalen cítila, jak jí vytryskly slzy. Lessis se zamračila.
"Ani by neplakala, ani by ti neodpouštěla. Teď běž nahoru a vezmi rozum do hrsti. Budu potřebovat roznést vzkazy."
"Ano, paní."
Strážní vyslaní do dalších chodeb přiběhli zpátky a hlásili, že neobjevili po uprchlících žádné stopy.
Pak vystoupali po prudkém točitém schodišti a ocitli se před těžkými dubovými vraty, které byly na jejich straně zataraseny kládou.
Strážní ji odstranili, vrata otevřeli a ocitli se v dolní části města, u čerpacího žentouru postaveného blízko průlivu, dobrých osmdesát metrů od Vodní brány.
"Skvělé místo pro pašeráky, co?" řekl velitel stráže.
"Skvělé - po vodě do Bea, a zrovna těmito vraty. Jak dlouho myslíte, že to tu stojí?" zeptala se Lessis.
Pokrčil rameny.
"Dobrá," pravila, "náš uprchlík touto cestou nešel. Pojďme, musíme se vrátit."
"Máte na mysli tu kládu. Takhle by za sebou vrata zavřít nemohli."
"Samozřejmě."
Vraceli se zpátky po vlastních stopách k místu, kde se chodby rozbíhaly, a prozkoumali tu po levé straně, co vedla do sklepa domu postaveného u cesty do Bea, asi dvě stě yardů za hradbami.
Ani tady nenašli žádnou stopu po uprchlících.
Nakonec prošli pravou chodbu a zjistili, že vede do podzemního překladiště, které bylo vyhloubeno pod domem

bohatého kupce v přístavišti.
Lessis si překladiště prohlížela. Malé lodě sem mohly snadno vplout i vyplout tunelem, který, jak si byla jistá, ústil pod přístavní hrází v docích.
Lessis nařídila okamžité prohledání všech plavidel kotvících v současné době v Marneri, což bylo celkem asi třicet lodí. Prohlídka trvala celou noc, ale nebyla nalezena jediná stopa.
Ráno, když se rozednilo, Lessis věděla, že neuspěla a že nepřítel uprchnul pravděpodobně v malém člunu a unesl dědičku marnerisjkého trůnu.
Okamžitě vypluly dvě lodi a několik člunů s příkazem prohledat průliv a po malém člunu pátrat, ale Lessis věděla, že nic nenajdou.
Když o tom později informovala krále Sankera, snažil se nedávat najevo radost, kterou tak očividně cítil. Později se konal krátký smuteční obřad za ubohou Viuris. Po něm se Lessis vrátila do pokojů, a když viděla, že se Relkin rychle uzdravuje, vyčerpaně usnula.
KAPITOLA 17
Čtvrtý den po srážce s trollem ve sklepě hostince U Kosa, byla Lagdalen ráno povolána do Flaviiny kanceláře.
Vzkaz dostala v nemocnici, kde byla navštívit Helenu Roth, které se vrátilo vědomí teprve den předtím.
Helena zůstane na lůžku dlouho. Bylo podezření, že má zlomenou krční páteř. Tvář měla podřenou a napuchlou, nemohla skoro ani mluvit. Lagdalen při pohledu na sádru na Helenině krku jen zamrkala a zamumlala něco o tom, jak doufá, že se Helena brzy uzdraví. Setkaly se očima a Heleniny byly plné překvapení. Lagdalen byla poslední osoba, od které by očekávala, že ji navštíví.
Zvláště teď, když ten malý spratek Lagdalen Tarcho je velkou hrdinkou!
Takže co to má znamenat? Jedna hrdinka navštěvuje druhou? Když se Helena probrala, usoudila, že hrdinka je vlastně ona, protože přežila útok nepřátelského agenta.
Už se ji na něj zkoušeli vyptat, jenže ona ho sotva zahlédla. Jediné co si pamatovala, byla snědá úzká tvář a svítící oči.
Sestra přinesla Lagdalen zprávu od lady Flavie, a tak ten fakan odešel. Helena si přála, aby v nemocniční posteli ležela Lagdalen, zatímco ona by byla venku a přijímala gratulace. Život byl tak nespravedlivý!
Lagdalen vyšla z nemocnice a zamířila do kopce k noviciátu. Svítilo slunce, bylo tepleji než před týdnem. Město bylo rušné a živé, netušilo, v jakém se před čtyřmi dny ocitlo strašném nebezpečí.
Troll uvnitř města! Dokonce ještě teď to pomyšlení Lagdalen děsilo. A když vzpomínala na vlastní účast v dobrodružství, vlasy jí hrůzou vstávaly na hlavě, naskakovala husí kůže a snažila se na smrt ubohé Viuris i mrtvolu zavražděného strážného zapomenout.
Ale Lagdalen zároveň věděla, že prožívá čas velkých dobrodružství a vzrušení. Nikdy předtím nic podobného na vlastní kůži nepocítila. Každý den byl báječný, jako ty nejskvělejší prázdniny, co kdy měla. A jak byly tyhle dny nabity událostmi! Nejdříve pohřeb paní Viuris. Uložili ji na hřbitově mučedníků blízko přístavu. Lessis pronesla smuteční řeč. Byla oděna v prostém bílém rouše, prostovlasá a po tvářích jí stékaly slzy.
Abatyše Plesenta předčítala z Birraku a poslední modlitbu předříkávala Lessis. Tělo zabalené do šedého rubáše položili do úzkého prostého hrobu.
Na kameni bylo jednoduše napsáno: "Viuris" Lagdalen Viuris moc neznala, ale věděla, že to byla statečná žena a Lessisina družka. Kdokoliv, kdo pracoval pro Lessis, byl určitě výjímečnou a obdivuhodnou osobou.
Po obřadu uviděla Lagdalen Lessis u brány vedoucí do Vodní ulice. Čarodějčiny oči byly smutné, slzy na tvářích jí ještě neoschly. Pokývla Lagdalen, a než pokračovala dál, dlouze se na ni zadívala. Vypadalo to, jako kdyby se zrovna rozhodla k něčemu, o čem přemítala už delší dobu.
Lagdalen čekala, až abatyše Plesenta s asistenty projde, a pak vyšla na ulici také.
Dosud od Lessis nic neslyšela, kromě nějakých povídaček. Do ostatních měst Argonathu prý vyslali lodě. Kraje byly zalarmovány až po Eardhu. Na všechny severní cesty nasadili pátrací skupiny. O Lessis se říkalo, že je uprostřed velkého nebezpečí a neskutečných dobrodružství jako doma.
Samozřejmě že se její účast v epizodě s trollem stala známou a Lagdalen se v noviciátu proslavila. Snažila se nezpychnout. Ale bylo to těžké, protože se jí moc líbilo, jak si jí každý všímá, ocitla se v centru dění, tentokrát pro statečnost a ne proto, že byla přistižena s elfím klukem ve skříni. Dokonce i starší novicky, které obyčejně ty mladší neuznávaly, na ni kývly a šeptaly si za jejími zády. Některé ji dokonce zdravily.
Jenže věděla, že její role nebyla nijak zvlášť hrdinská. Když se na ni troll vrhal, jen zírala s nohama hrůzou zdřevěnělýma a neudělala nic. Cítila se provinile a v koutku duše si byla jistá, že tehdy měla zemřít ona a ne Viuris.
Procházela starou budovou noviciátu, skákajíc po značně sešlapaných kamenných schodech. Vešla do předpokoje Flaviiny kanceláře a dveřnicí pak byla zavedena ke vstupu.
V kanceláři pocítila z nejasného důvodu strach a hned si připomněla poslední návštěvu, zrovna před Velkým dnem. Místnost měla bílé zdi a nábytek z tmavého dřeva v masivním stylu známém jako "raný koloniální sloh". Na zdech visely portréty předchozích představených noviciátu. Flavia čekala a vypadala jako vždy zachmuřeně. Vedle na židli seděl Relkin Sirotek.
Lagdalen vykulila oči.
"Ahoj," špitla.
Relkin ji pohledem varoval, a tak se otočila.
"Poslala jste pro mne, lady Flavie?"
"Ano, Lagdalen."
Lagdalen zaslechla, že Relkin a Bazil byli odvedeni do Nové legie. Neviděla je už tolik dní.
"Zavolala jsem tě, protože mám závažné zprávy. Obávám se, že způsobí tvému otci a matce velkou bolest. A rovněž se

obávám, že to jsi ty, kdo jim je bude muset donést."
Lagdalen zatajila dech. Co by to mohlo být? Někdo z rodiny zemřel? Ale proč by ji žádali, aby ty zprávy vyřídila právě ona?
"Víš, byli jsme upozorněni, že oslavovaný drak Bazil z Quosh, řečený Zlomený Palcát, sem přišel bez platného dračího razítka."
Lagdalen cítila, jak ji zamrazilo. Flavia pokračovala dále, nedala se zastavit. "Jak si asi dokážeš představit, odhalení zrady týkající se chudáka Smilgaxe z Troat vedlo k pečlivé kontrole v úřadech. Záležitost se zfalšovaným razítkem vyšla najevo. Tvůj společník přiznal, že se na té věci podílel."
Flavia chladně pohlédla směrem k Relkinovi a pak opět na Lagdalen. "Jmenoval tebe. Prosil mne, abych byla v tvém případě shovívavá, a tvrdí, že tě k tomu, abys porušila přísahu a zákony Marneri, donutil."
Lagdalen se cítila, jako kdyby měla místo srdce těžký kámen. Samozřejmě! Kvůli aféře se Smilgaxem prohledali v Dračím oddělení všechny záznamy. Byla na dně. A bude to muset říct otci. To ho zabije.
"Vyslechla jsem jeho vyprávění velmi pozorně a prověřila si fakta. Vůbec nepochybuji, že jsi jako čarodějka noviciátu porušila přísahu a rovněž zákony tohoto města. Také není pochyb, že jsi to provedla ze soukromých důvodů. Takové chování osoby ve tvém postavení je naprosto nepřijatelné. Takže bohužel v této záležitosti nemám na výběr - trest je naprosto jasný. Budeš z noviciátu okamžitě vyloučena. Jestliže budeš chtít, můžeš se přihlásit k pomocnému ženskému oddílu Nové legie. Půjdeš s těmito zprávami za rodiči a vyřídíš, co jsem ti řekla." Flavia vyslovila konečný rozsudek.
Lagdalen svěsila ramena. Všechno to bylo k ničemu, celé ty dlouhé roky vzdělávání ve škole. Veškerý čas a úsilí, aby získala místo v noviciátu, a teď to všechno padlo.
Vyhýbala se pohledu na Relkina Sirotka. Tušila, že by se rozplakala, a to by před lady Flavií neudělala. Polkla a snažila se ubránit slzám.
"Je mi líto, lady Flavie. Myslela jsem, že by bylo správné, kdyby se Bazil z Quosh připojil k Nové legii."
Flavia si povzdechla, to ubohé dítě mělo dobré srdce. "Drak Bazil bude legiím prospěšný a ty jsi to nemyslela špatně. Ale co kdyby to byl další takový Smilgax a tenhle malý uličník patřil k nepříteli? Pak bys přichystala cestičku pro nebezpečné spiknutí. Díky našim předpisům přežíváme, a když je porušíme, ohrožujeme svůj život. Tohle musí chápat všechny novicky ve třídách i kněžky všech hodností." "Ano, paní."
Flavia se rozhněvaně podívala na Relkina. "Co se týká tebe, mladý muži, doufám, že rozumíš také. Musím dbát předpisů, které napomáhají našemu poslání. Bez nich jsme předurčeny k zániku. Zničil jsi Lagdalen životní dráhu ve Svatyni, měla před sebou skvělou kariéru." Relkin alespoň projevil lítost.
"Mrzí mě to," zamumlal. "Nevěděl jsem, že to tak dopadne."
"Samozřejmě," Flavia vzdychla. "No dobrá, teď patříš k legii a nemá smysl tuhle věc rozmazávat. Jsme přesvědčeni, že ani na tobě, ani na drakovi není nic podezřelého, a protože brzy budete v Kenoru, považujeme za zbytečné předvést vás před městský soud."
Relkin si nervózně olízl rty.
"Teď můžeš jít."
Vstal a snažil se setkat s očima Lagdalen, ale ta se na něj odmítala podívat. Nakonec něco neslyšně zamumlal a vykradl se ven.
Když se za ním zavřely dveře, Lagdalen ucítila, jak se jí do očí derou slzy, a musela je rychlým pohybem ruky setřít.
"Je mi líto, že k tomu došlo, Lagdalen Tarcho. Před několika dny jsem si myslela, že bych ti mohla konečně porozumět, ale vypadá to, že nejsi schopna zásady života v tomto chrámu pochopit."
Lagdalen přemáhala pláč. Flavia věděla, kdy skončit. "Už můžeš jít, děvenko. Myslím, že by bylo nejlepší, kdybys šla za rodiči hned a řekla jim to. Věci si můžeš vzít později."
Lagdalen vyšla na ostré denní světlo, ale pro slzy, které se jí hrnuly do očí, skoro neviděla.
Když se jí někdo dotkl, otočila se.
Stála tam žena prostě oděná v šedém hávu. Nebyla o mnoho vyšší než Lagdalen a zdála se velmi drobná.
Lessis!
Posmutněle se usmála.
"Lagdalen Tarcho. Myslím, že jsi byla vyhozena z noviciátu, mám pravdu?"
"Ano, paní. Porušila jsem pravidla. Jjá..." Zakoktala se.
"Dobrá, děláš na mne dojem, že tě pravidla nezajímají. Něco ti řeknu a ty se budeš muset správně rozhodnout. Závisí na tom zbytek tvého života."
Lagdalen se na ni rozpačitě podívala. Přestala plakat. Nechtěla vypadat slabá, když mluvila s Lessis.
"Podívej, v úřadu tvou odvahu potřebujeme. Abych to upřesnila, já potřebuji tvou kuráž. Chci, abys byla mou pomocnicí."
Lagdalen zalapala po dechu. Zdálo se jí to? Trpěla bludnými představami?
"Máš zájem o takový způsob života? Mohu tě ujistit, že to nebude snadný život. Ale ani nudný."
"Já, paní, ano, mám," koktala Lagdalen.
"Dobrá. Takže půjdeme za rodiči společně. Máš pro ně zprávy od lady Flavie a já potřebuji získat jejich souhlas, abys mohla začít pracovat u mě."
Lagdalen zakroutila hlavou. V jednu chvíli to vypadalo, že život skončil naprostou prohrou, a teď byla spasena a nabídli jí nejlepší příležitost, jakou si jen mohla přát. Bylo to příliš nádherné, aby se tomu dalo věřit.
KAPITOLA 18
Zima končila. Byla drsná se spoustou sněhu a plná zvěstí o válce daleko na jihu v zemi Teetol. Nová zeleň pokryla stráně, a přestože se proudy tajícího sněhu ještě divoce valily, každým dnem slábly a hladiny velkých řek se na dolním

toku zvyšovaly.
Drobný bílý kvítek označovaný kolonisty bílý princ už odkvetl, stráně a mýtiny teď byly zaplaveny modrými zvonky a nachovými kopretinami.
V lesích vysoká zvěř horlivě vyhledávala potravu. Byla po chudobných měsících zimy vyhladovělá, zajíci i lišky měli mláďata a stěhovaví ptáci se vrátili ze zimovišť na jihu. V údolích porostlých bolehlavem hlasitě vyzpěvovali drozdi, v každém živém plotě a na poli bylo slyšet skřivánka.
S jarem přišla válka. Jezdci z chladných krajů za řekou Oon, malé armády skřetů a trollů pod velením mužů oděných do černých uniforem města Tummuz Orgmeen, přijížděli přes lesy, aby vraždili a loupili ženy.
Jako ochránci vesnic v koloniích přitáhly legie Argonathu.
Do krajů nejblíže k řece Oon a rozlehlým pustinám Ganu se legie vypravily v plné síle - několik kohort - každá s pěti sty koňmi a padesáti draky v záloze.
V krajích dál na východ, tam kde kolonie existovaly už padesát i více let, hlídkovaly malé oddíly, které byly často nevyužity, neboť samo hlídkování bylo chápáno jako nepříliš náročná služba. Tyto oddíly byly převeleny k jednotkám, které v zimě prošly řádným výcvikem.
A tak se vyčerpaní draci 109. oddílu ocitli v nádherné krajině Horního Argo a pochodovali po bohatých pastvinách i přes rozlehlé lesy.
Po dlouhém tažení ve sněhu proti Teetolu byl 109. oddíl oslaben, zůstalo šest draků, šest dragonýrských hochů a dva dragonýři s vyšší hodností. Zatímco hledali náhradu, dostali za úkol hlídkovat v relativně poklidné oblasti údolí Argo mezi horami Ulmo a Červený dub.
Odcházeli z pevnosti Dalhousie, když zrovna roztával sníh, a pochodovali směrem na východ a na jih cestou Razac, stáčející se do hor. Stoupali výše a zákruty řeky Argo vytvářely nádherné meandry zařezávající se do kopců s vinicemi rozprostřenými po strmých svazích.
Teď odpočívali vysoko nad klikatým ohybem řeky, nedaleko argonského přístaviště. Byl teplý slunečný den, z místa na úbočí hory Červený dub měli po krajině za řekou skvělý rozhled. Rozlehlý les Tunina bujel novou zelení a na východě za velkou horou zvanou Sněhová zástěrka se k nebi tyčila skalnatá Zadumaná, čnící z lesa jako zahnutý dráp. Na západě vévodila krajině Ulmo s obrovskou sněhovou bání.
Draci byli obklopeni rozvalinami a ruinami starobylého místa, chrámu z rozpadlého Veronathu, který kdysi dávno zmizel v dubových lesích.
Klid byl bohužel jen iluzí. Všichni věděli, že hrozivé zvěsti, které vyslechli ve Widefieldu a dole v údolí, se ukázaly být pravdivé.
V Tunině byli spatřeni jezdci. Skupina skřetů a trollů překročila řeku Argo a v okolí argonského přístaviště vzbudila velkou paniku. Vypadalo to, že znavený 109. oddíl se zanedlouho ocitne v těžkém boji.
Když procházeli krajinou na horním toku Argo, historek přibývalo a byly zveličovány. Teď se potvrdily. Seržant Duxe se vrátil právě před hodinou a všechny varoval, že zahlédl meče, přilby, štíty a pancíře. Zatímco dragonýři pracovali horečně na výstroji, draci se posadili a reptali.
Dva muži přinesli džbány s vodou a naplnili čutory. Malá čutora rozpáleným žíznivým drakům nestačila, a tak sešli dolů k nedalekému potoku, který byl díky tajícímu sněhu hodně hluboký, pořádně se napili, skočili do vody a ponořili se, co nejvíc to šlo.
Přišli osvěženi, ale vyhladovělí. Potrvá to ještě hodně dlouho, než se objeví hrnce a uvaří nudle.
Vrátili se k pracujícím hochům v lepší náladě, ale stěžovali si na hlad. Stěžovali si však bodrým a srdečným způsobem, z něhož chlapci poznali, že jsou vlastně v dobré náladě. Bylo to zvláštní, ale vidina boje je vždycky povzbudila, jakkoliv byli zmoženi.
Bazil našel Relkina při práci na drakově malém ocasním meči, měl jej položený na klíně a špičku ostřil hranou kamene. Za chlapcem se nejasně rýsovala deset stop velká hlava nějaké roztříštěné sochy. Ležela převrácená na znak, v trhlině polorozpadlého zdiva starobylého chrámu, kam před dávnými časy dopadla. Nad hlavou se tyčil strom bez listí a obrůstal ji kolem dokola kořeny, připomínajícími hady. Oči byly stále rozeznatelné, zíraly na horu Ulmo a krajinu na severu, odkud přijel nepřítel, který zabil sochaře těchto očí, rozbořil chrámy a vypudil staré bohy.
Drak se přesunul a posadil, opíraje se o bok. Ze způsobu, jak švihal ocasem ze strany na stranu, a z blaženého syčení vycházejícího z jeho ohromné hrudi Relkin poznal, že Baz je sice hladový, ale poměrně spokojený.
Relkin skončil s čepelí malého meče. Teď už byl ostrý dost, když jej bude Bazil třímat na konci ocasu, může probodnout cokoli.
"Zdála se ti voda dostatečně studená?" řekl nepřítomně.
"Voda byla zatraceně ssskvěle ssstudená, asssi bysss v ní okamžitě zmodral."
"Hm."
Relkin si prohlížel luk, malý prvotřídní, vyrobený z oceli a kvalitního střívka. Byl lehký, ale silný, snadno se pomocí malých cunfshonských koleček natahoval. Byla to smrtící zbraň s dostřelem na čtyřicet yardů, nabíjela se lehce a rychle.
"Potřebuji nějaké peří, budu za chvíli zpátky."
"Potřebuješ ssspoustu šípů, protože jen málokteré zasssáhnou cíl. Běž, vezmi jich tolik, kolik jen unessseš."
"Hm."
Ale místo aby Relkin šel pro šípy, zamířil k zásobovacímu vozu. Požádal kuchaře Wilbryho o dva bochníky nekvašeného chleba a dostal je. Rozpůlené si je Wilbrym nechal tlustě namazat "akhou", oblíbenou přílohou k jídlům, nevyrobenou z masa, ale určenou pro dračí žaludky.
Akha se připravovala z cibule, česneku, zázvoru a zkvašených bobů, lidem to i v nejmenším množství úplně spálilo

jazyk, ale bezkřídlým drakům z Argonathu to moc chutnalo.
Přikradl se zpátky k převrácené hlavě sochy a našel Bazila, jak si prohlíží svůj dlouhý meč Piocar, hlavu měl sehnutou a sykal si nějakou písničku v dračí mluvě.
Relkin opatrně vstrčil jeden bochník za kámen a pak s tím druhým přišel k Bazilovi.
"Myslel jsem, že bys mohl chtít tohle - dnes máme za sebou dlouhý pochod."
Drak na něj chvíli upřeně hleděl, pak jeho nos zavětřil akhu a podíval se na bochník, rozpůlený a tlustě namazaný hustou hnědou pastou. Nevrlost v okamžiku zmizela.
"Kluku, ty jsssi někdy ssstrašně fajn, víš to?"
Za pár sekund bochník zmizel. Relkin se vrátil ke kontrole šípů a koutkem oka Bazila sledoval.
Drak byl netrpělivý. Kolem byla cítit ve vzduchu akha a to stačilo, aby začal slintat. Náhle došel k logickému závěru.
Ten kluk Relkin si s ním zase hraje.
Bude ho muset znova požádat, potom prosit, něco na oplátku slíbit, a až pak dostane druhý bochník tlustě namazaný akhou.
Bazil zavětřil. Mohl to najít jednoduše po čichu. Jenže to by samozřejmě musel provést důstojně, není možné, aby se drak plazil kolem a hledal bochník chleba s akhou.
Alespoň ne, dokud se kluk bude dívat.
Ale Relkin se zdál být zcela zaměstnán lukem. Bazil se natáhl, aby mohl tiše vstát a posunout se doleva, kde cítil, že je bochník ukrytý.
Relkin zvedl oči, mírně se na draka usmál a zadíval se za řeku. Jeho pozornost přitáhl jakýsi pohyb ve vzduchu.
"Podívej, Bazi!" ukazoval.
Nad údolím pomalu kroužili dva jestřábi. Odletěli dál a připojili se k dalšímu páru. Čtyři ptáci kroužili nad lesem Tunina a horou Sněhová zástěrka, která se tyčila nad ním.
"Sněhová zástěrka má pořád ještě hodně sněhu, až po ramena," řekl Relkin.
"V těch lesssích na ssseveru bude chladněji. Ale my musssíme zůssstat tady a očekávat boje ssse ssskřety a trolly. Takový je dračí život."
"Ne navždy, Bazi. Jednou odejdeme do výslužby. Možná bychom mohli žít v těch lesích, v Tunině."
"Pchá, elfí lesss! Prolezlý ssstromovými bytossstmi a kdo ví jakými tvory, to není pro draky."
Relkin se zadíval na rozlehlý zelený les. Jaké to je žít tam jako myslivec, nevázaně a svobodně?
V lesích se to jen hemžilo vysokou zvěří a veverkami, na jezerech a u vodních toků žila spousta divokého ptactva. Zimy tu byly asi drsné. Člověk by si musel vystačit jen s ořechy a zásobami bobulí, byl by to ale svobodný život bez každodenních omezení, jako při službě v legii.
Samozřejmě, v Tunině stále vládli elfové, takže by bylo třeba vycházet se stromovými lidmi zadobře, ale Relkin si nemyslel, že by to bylo až tak těžké. Stromové bytosti mu vždycky připadaly spravedlivé a velmi štědré k těm, o kterých se domnívaly, že jsou k jejich stromům přátelští.
A jaké divy mohl člověk spatřit, když byl úplněk a elfí háje ožily rituály a tanci. V té době se lesem ozývala zvláštní hudba, okouzlovala všechny, kteří ji zaslechli, a užaslé oči lidí mohly sledovat, jak je elfí život nádherný.
Bazil natahoval krk doleva - tam někde je ten chleba. Zakručelo mu v břiše. Jeden bochník byl málo.
Bazil se obrátil a Relkin jeho pohled zachytil. Dostal ho!
"Chlapče, máš na ssstarosti hladového draka." Otevřené přiznání byl teď jediný způsob, jak z toho ven.
"Já vím, ale ten drak byl včera tak unaven a vyčerpán, že ani nepozvedl meč... a nenasekal pro dragonýra pár větví... na kterých by mohl spát, ne, to neudělal, i když dobře věděl, že je tu tvrdá zem."
"Byl jsssem unavený, velmi zmožený. Víš, kolik jsssme včera ušli?"
"Vím, a taky vím, který dragonýr ušetřil trochu vody a tahal se s ní přes půl dne jen proto, aby si jeho drak mohl schladit dlouhé, vyschlé hrdlo."
Drak byl zkroušený. "Dobrá, přiznávám, že to nebylo ssspráwné. Příště vždycky nasssekám větve, aby sssi na ně mohl můj dragonýr lehnout, je hrozné pomyssslet, že by dragonýr měl uložit sssvé vzácné kosssti na ssstudenou, tvrdou zem."
"Díky, Bazile. No a bochník s akhou je zrovna tamhle za tím zbořeným sloupem po levé straně."
V momentě se bochníku zmocnil a zálibně žvýkal. K čertu s dragonýry - vždycky vědí, jak někoho dostat!
Když za nimi zaskřípalo kamení, Relkin se otočil. Z křoví vylézal svým charakteristickým těžkopádným krokem Kepabar.
Starý Kep byl v oddíle z draků nejtěžší, s bronzovou kůží, celý v brnění z rohoviny a kostí, pro jeho rasu typickém. Při pochodu šel často na rozdíl od ostatních po čtyřech.
Za ním přicházel Tomas, jeho dragonýr, modrooký chlapec z chudých hor Seantu, které se nacházely daleko od Marneri, až za dlouhým průlivem.
Mezi starým Kepem a Bazilem se vytvořilo přátelské pouto. V zimě bojovali bok po boku a nyní byli ve skupině s malou Nesessitas na levé straně útvaru.
Pozdravili se silným plácnutím předních tlap.
"Dossstávám takový hlad, že budu šlehat plameny," zamručel Kepabar.
"Byl to dlouhý den, pořád jen šlapat a hladovět," odpověděl Bazil.
No, skoro. Bazil se vyhýbal pohledu na Relkina. Naštěstí Kep měl necitlivý nos a nepatrnou vůni akhy, která se ještě linula vzduchem, nemohl ucítit.
"Horší je, že se zase budeme přesouvat," ozval se Tomas.
Relkin zasténal - bolely ho po těch patnácti mílích, které ten den ušli, nohy. Tomas byl neklidný, jako vždy před bojem.
"Jestli budeme dnes večer bojovat, chtěl bych to vědět," pravil Tomas. "Nerad jím před bitvou, vždycky mi je pak

špatně. Ale teď už mám vážně hlad, a když bojovat nebudeme, pak musím něco sníst, jinak mi bude v břiše kručet celou noc."
Relkin nikdy takový problém neměl, ale snažil se být chápavý.
"Seržant Duxe řekl, abychom se připravili. Myslím, že budeme bojovat."
"Myslíš? To jsou hrozné zprávy, všichni jsou tak unavení."
Relkin pokrčil rameny. Byl to dlouhý den, rád by něco dobrého pojedl a pak se na deset hodin natáhl pod deku, jenže když budou muset bojovat, pak nezbude než poslechnout rozkaz.
Během zimy zažil Relkin spoustu potyček. Měl najednou ze zbraní strach, který před výpravou do země Teetol neznal.
"No, Tomasi, myslím, co se má stát, ať se stane, chápeš?" Co se má stát, ať se stane, to byla útěcha prostého vojáka.
Tomas nespokojeně zabručel, pak ukázal na obrovskou hlavu.
"Kdo to byl, co myslíš?"
"Nevím, ale vypadá hodně starý."
"Ssstarověcí lidé uměli ssstavět," poznamenal Bazil mrzutě.
Kepabar si protáhl končetiny, jednu po druhé, natahoval každý sval.
"Bolí tě nohy, Zlomený Palcáte?"
"Jasssně že bolí. Šlapeme už dvacet dní. Alessspoň nechodíme ve sssněhu. Myssslíš, že budeme bojovat?"
"Nevím. Ale přál bych sssi, abychom dossstali k večeři massso. Pořád jíme jen nudle a knedlíky."
"Když budeme bojovat, tak budou k sssnědku trollové," řekl Bazil.
"Odporní tvorové, jedině v krajním případě."
Bazil pokrčil rameny. "Když jsssi tak vybíravý, nevím, co pro tebe udělat. Troll není tak špatný, můžeš sssi ho připravit měkčího. Umlátíš ho mečem, pak ho griluješ a sssníš sss akhou a divokými cibulkami."
"Quoshiťáku!" Kepabar si odfrkl. "Naučili tě tam jíssst všechny ty podivné potvory, že jo? Například ryby. Vsssadím ssse, že jsssi jedl i ryby." Poslední slova vyřkl mimořádně zhnuseně.
Bazil se rozchechtal. "Ryby jsssou dobré, velmi chutné zvláště opečené na horkých uhlících nebo v troubě. Vlassstně je mám rád i sssyrové."
Kepabar si plácl ohromnou tlapou po velkém břiše.
"Fuj, víš, mají pravdu, když říkají, že Quoshiťané ssse od ossstatních liší."
"Modré hory jsou nejkrásnějším krajem Argonathu," řekl Relkin hrdě.
"Aha, dragonýři!" zabručel Kepabar. "V případě, že ssse bude bojovat, bude na večeři grilovaný troll."
"Myslím, že bojovat se bude. Cítím to," oznámil Relkin.
"Cítíš to? Na pocity ssse nemůžeš ssspoléhat, Relkine."
"Před bojem mám vždycky takový pocit. Vím, že k tomu dojde."
"Jsou tam jezdci. Nic víc nevíme," přidal se Tomas.
Bazil ukázal na polorozbořené zdi starobylého chrámu. "Možná že zde sssídlí bůh války. A možná že bůh války ví, zda budeme dnesss večer bojovat. Možná že to bůh války klukovi řekne, co? To víte, kluci jsssou na takovéto věci citliví."
"Hm." Kepabar se podíval na Tomase a ten se na něj zazubil.
"Nevím," řekl Kep. "Někteří kluci mají tvrdé palice, takže nechápu, jak by mohli být k něčemu vnímaví. Možná že Relkin je jiný."
Tomas tomu nevěnoval pozornost.
"Vsadím se, že Marco bude vědět, pro koho bylo toto místo vystavěno."
Relkin přikývl. "Možná... určitě ano. Marco vyrůstal v zemi Argo." Ale než našli Marca Veliho, dragonýra malé Nesessitas, přišel rozkaz znovu vyrazit. S hromadným reptáním se postavili, na záda hodili rance, seřadili se a dali na pochod. Procházeli přes rozvaliny starobylého chrámu. Mystické sloupy s vytesanými velkými runami Veronathu čněly z kamení.
Pak měli chrám za zády a pochodovali dál do lesa s duby, borovicemi a jedlemi, které tu rostly.
Došli k části ležící mimo hlavní budovu, k malému chrámu s basreliéfy vytesanými do kamenů. Seržant Duxe, vysoký, světlovlasý, životem ošlehaný muž přicházel, jak bylo jeho zvykem, dlouhými kroky a jeho zástupce Poulters těžce oddychoval, aby mu stačil.
"Prohledejte to tam," nařídil. "Běžte po téhle stezce, až narazíte na poručíka Wealda. Zavede vás na místo."
"Takže dnes budeme bojovat, seržante?" zeptal se Tomas.
"Řekl bych, že budete bojovat za necelých dvacet minut. Pokračujte. Máme pro vás přichystanou práci. Nahoru přichází skupina nepřátel a blíží se rychle."
Relkin stál u chrámu, upravil si toulec s šípy a zahleděl se do chladných očí tváře vytesané před mnohými lety. Bůh války? Tvář se zdála Relkinovi velmi krutá. Pomůže jim v nastávajícím boji? A kdyby vypomohl, jak by se to dozvěděli?
Mystická říše byla pro Relkina z Quosh vždycky záhadou. Znamení byla tak nenápadná, že člověk přemýšlel, zda se to vše neodehrálo jen čirou náhodou.
Samozřejmě, vždy v tom byla skutečná magie, ale Relkin o mystické minulosti velkého umění nic nevěděl. Nudilo ho memorovat pasáže z Birraku, a tak se z vyučování v malém chrámu v Quosh ulíval.
Chrám zůstal za nimi a oni pokračovali dále po stezce, která vedla přes les na rozlehlou louku.
KAPITOLA 19
Útočníci byli nejprve spatřeni v lese Tunina, horda skřetů, skupiny trollů, všichni pod velením krutých mužů na koních. Poprvé je zahlédli v severních lesích, jak přes mělký brod Riunna překračují řeku Thun. Poté zamířili na jih k úbočí hor. V těchto místech nedaleko řeky Argo byli v noci ve stanech překvapeni a zajati čtyři lovci. Po výslechu tři z nich sežrali trollové. Čtvrtý uprchnul a běžel celou cestu až k předsunutým hlídkám vojenského ležení.

Během několika hodin se po celém argonském kraji rozšířily znepokojivé a poplašné zprávy. Uplynulo už mnoho let od doby, kdy došlo k podobně obrovskému nájezdu až tak hluboko do vnitrozemí.
Útočníci se vyhnuli vojenským patrolám a přebrodili řeku Argo někde nad přístavištěm na horním toku. Projeli farmou nešťastného Hanserta Kapela. Jeho tělo bylo nalezeno strašlivě zohaveno přibité ke stojanu lampy na křižovatce.
Pro většinu bylo záhadou, proč jej trollové nesežrali. Vytáhli vozy, zapřáhli muly a vyrazili k brodu v argonském přístavišti.
Když byla skupinka dívek v kočáře jedoucím do přístaviště pronásledována dvaceti skřety, rozšířila se mezi lidmi panika a malá města u řeky Argo se začala vylidňovat, jak jejich obyvatelé prchali na sever do Dalhousie nebo na jih přes průsmyk do Razacu.
Farmy zůstaly opuštěné, dobytek a prasata zanechána drancujícím trollům, tak obrovský měli lidé strach. Začalo se zdát, že opustí pole a z oblasti Horního Argo nebude letos žádná úroda.
Pak přijel z Dalhousie kapitán Hollein Kesepton s armádou a objevil se zrovna v pravou chvíli. S mladým Keseptonem přijelo sedmdesát osm mužů 13. marnerijského regimentu, dvacet tři jezdců šesté talionské lehké kavalerie a šest draků, kteří přežili z 109. dračího oddílu, se svými důstojníky a pomocníky.
Pochopitelně, tenhle nájezd byl poslední věcí, kterou by Kesepton očekával. Hlídkování na Horním Argo mělo poskytnout jeho malému vojsku zasloužený odpočinek.
Teď však mladý Hollein Kesepton náhle čelil závažné situaci. Během zimy byl povýšen, poprvé velel v nové hodnosti vlastnímu regimentu. Byl dříve dobrovolníkem, přiděleným k regimentu Nové legie, která se vytvořila v Marneri minulý rok a vyslali ji proti Teetolu.
Bylo to tažení plné útrap a s mnoha mrtvými na obou stranách, nakonec výprava neuspěla a nepodařilo se získat Krev přání ani chytit Shuggu, vojenského vůdce Teetolu.
Hollein se vyznamenal při útoku na sídlo Elgoma. Nejprve muže z Marneri, kteří už chtěli začít ustupovat před sílícím útokem teetolských lučištníků, uklidnil a pak lučištníky zahnali na útěk, vytlačili z lesa a zahnali do smrtonosného prostoru před hradby Elgomy.
Byl to on, vnuk slavného generála Keseptona, se svým prvním skutečným vojskem, zdecimovanou mamerijskou Novou legií a několika talionskými jezdci, kdo zažil v teetolském kraji také zimu.
K tomu všemu se ještě potýkal se vzpurným seržantem Duxem velícím 13. marnerijskému regimentu a zcela nemožným Subadarem Yortchem, jenž měl na starost talionské jezdectvo.
Liepol Duxe byl tvrdohlavý, umíněný chlap pohrdající slabostí ostatních, seržant ze staré školy, rychlý s mečem a zrovna tak při kritizování. Přestoupil z mamerisjké První legie, deset let byl svědkem bojů na hranicích.
Bohužel, Duxe Holleinovo rychlé povýšení na kapitána nelibě nesl. Liepol to přisuzoval vlivu generála Keseptona, který ve prospěch vnuka zapracoval. Liepol i jeho muži se zimní výpravy nezúčastnili a o úspěchu mladého Keseptona u sídla Elgoma věděli jen málo.
Hollein seržantovy pocity chápal a přál si, aby mu mohl říci, že se naprosto mýlí. Kdyby Duxe generála znal, věděl by, že starý Kesepton by nikdy příbuznému v ničem nepomohl. Generál byl rovněž voják ze staré školy. Ale bohužel, nic se nedalo
vysvětlit. Duxe by to považoval jen za jasný projev slabosti a to si nemohl dovolit.
Navíc, i když šlo Duxeho zvládnout jen těžko, byl alespoň uznávanou osobností. Naproti tomu vyjít s Subadarem Yortchem, arogantním domýšlivcem z Talionu, bylo skoro nemožné. Byl to pyšný, zuřivý a pošetilý floutek. Byl o dva roky starší než Hollein a dospěl k závěru, že on sám, daleko spíš než ten protekční kapitán infanterie, měl být velícím důstojníkem vojska.
Yortch byl po tři roky nejvyšším velitelem jezdeckého oddílu a bylo pro něj těžké přijímat rozkazy od někoho mladšího. Kesepton vyřešil Subadarovo počáteční odmítání sdělením, že jestliže okamžitě neuposlechne rozkaz, nechá ho zatknout. Pak bude poslán zpět do Dalhousie před vojenský soud. Rozhostilo se ticho. Zatímco Kesepton a nadporučík Weald sledovali Yortchův užaslý pohled, on sám se sebou půl minuty bojoval, a nakonec se vzdal.
Yortch byl zlomen, ale zůstal nevrlý a předváděl veškeré projevy talionské arogance. Mladému Keseptonovi se nezamlouvalo, že musí jít do boje s Yortchem jakožto velitelem kavalérie, ale neměl jinou šanci. Jejich mise do Argo je vrhla na to nejnebezpečnější místo.
Pouhá přítomnost vojáků, obrovských bitevních draků a víření prachu za jejich kolonou napomáhalo do jisté míry zklidnit paniku. Když však pochodovali kolem ohybu řeky Argo, k nebi začal stoupat kouř z hořících farem. Tlupy krutých skřetů byly za hranicemi a trollové požírali dobytek.
Celý den stoupali po úbočí hory Červený dub procházejíce kolem opuštěných vesnic. Nad lesem se vznášely sloupy dýmu.
Odpoledne dostali konečně příkaz zastavit se a odpočívali mezi rozvalinami starobylého chrámu nedaleko rozlehlé louky, která se táhla až k úpatí hory.
Bylo zřejmé, že se přibližují nepřátelé. Dým byl odsud jen necelou míli. Kesepton vyslal talionský oddíl, aby prozkoumal lesy před nimi a dál pod horou.
Kavaleristé zmizeli. Za půl hodiny Kesepton uslyšel z lesa hlasité zvuky útěku, sekání a boje.
Varován svolal vojáky a draky z chrámu a nařídil jim, aby se rozmístili podél okraje lesa, vojáci po obou křídlech, draci ve středu.
Než se seřadili, přes louku přicválal osamělý jezdec se vzkazem od Yortche.
Kapitán jej rychle pročetl a krátce se radil s nadporučíkem Wealdem. "Yortch píše, že se směrem k nám blíží přinejmenším sto skřetů a někde za nimi jsou další."
"A trollové?"

"Dosud žádná stopa. Ale jsou tam - vzpomeňte si na zprávu z Tuniny."
Weald zachmuřeně přikývl. "To je pravda. Dobrá, hned se sešikujeme."
Kesepton se zadíval přes louku. Bylo by nejlepší, kdyby mohl kavalérii odvolat a stáhnout zpět do pozice pohyblivé jednotky na křídle. Nepřítel měl podle některých zpráv značnou početní převahu, bylo by důležité ponechat si jezdce v rezervě. Ale přimět Yortche, aby se stáhl, bude pochopitelně obtížné. Načmáral na druhou stranu listu instrukce a poslal je zpět Yortchovi. Jezdec odcválal.
Kesepton se rozhlédl po rozestavěných řadách. Stáli na okraji lesa, vojáci rozmístěni po dvou s připravenými luky a kopími. Na povel se mohou srazit do obranného šiku nebo útočné řady. Ve středu byli soustředěni draci s mohutnými svalnatými těly.
Náhle se za loukou ozvaly trubky a ohromný řev. A znovu - primitivní, těžké nástroje, ne marnerijské rohy či talionské polnice. Tohle byly obrovské mosazné trubky nepřítele.
A pak se ozvalo příšerné ječeni útočících skřetů.
Kesepton tiše zaklel. Vypadalo to, že už je příliš pozdě. Co dělal Yortch?
Na druhé straně louky se cosi pohybovalo, postavy v sedlech koní cválaly zpátky. Jak přijížděli, létaly kolem nich šípy, ale k obrovskému štěstí nikdo nebyl zasažen. Rychle se blížili ke Keseptonovu šiku. Náhle se za nimi vynořila hrozivá tlupa v čele s jezdci v černých uniformách. Řev skřetů stále sílil.
Vrátil se Weald. "Připadá mi, že je jich víc než sto, pane."
Keseptonovi to připadalo také tak.
"K čertu s těmi Talioňany. Nepotřebuji útočnou řadu, potřebuji jednotku na křídle."
"Už přijíždějí, pane. Vypadá to, že se Subadar zapletl do boje víc, než počítal."
V té chvíli jeden kůň padl, skřeti radostně zařvali a hrnuli se dopředu. Když pak postupovali dál, nasazovali do luků nové šípy.
Důstojník přicválal zpátky, lapil muže a uháněl s ním vpřed. Muž se ho vzadu na sedle pevně držel a byl tak vystaven šípům.
"Jsou dost odvážní, ti Talioňané, jen je s nimi strašně obtížné se dohodnout," ozval se Kesepton.
"To ano, pane," přitakal Weald.
Talionský oddíl začal vjíždět do řad, procválali mezi vojáky, v lesním porostu zpomalili a na pěšině se znovu seřadili. Yortch se objevil jako poslední, jezdec, který přišel o koně, seděl v sedle za jeho zády. Zastavil se u Keseptona, který jej uvítal pozdviženou rukou.
"To je dobře, že jste se vrátil Subadare. Myslel jsem, že jsme vás ztratili."
Yortchovi to polichotilo, byl rudý ve tváři a těžce oddychoval. Z přilby mu vylézaly rozcuchané plavé vlasy.
"Omlouvám se, ale zdržel nás nepřítel - toužili okusit naše zbraně a my jsme jim byli nuceni vyhovět."
Kesepton si v duchu povzdechl, ale pokárání se zdržel.
"Chci, abyste seřadil muže a držel je za šikem. Ať si odpočinou - brzy je budeme potřebovat."
Tentokrát Yortch neprotestoval. Hlavou s mohutnou lví hřívou přikývl. "Ano, myslím, že to je vskutku to nejlepší."
Kesepton se nucené usmál a podíval se na Wealda, ten se jen rezignovaně mračil. "Pokračujte," řekl Kesepton. Yortch pobídl koně. Hollein se zadíval zpátky na louku.
V tom okamžiku cosi zahlédl a srdce se mu zastavilo.
"Do pekel," zamumlal.
"To nevypadá dobře, pane - je jich přinejmenším tucet. Řekl bych, že hnědí trollové."
"Viděli je draci?"
"Vypadá to, že ano, pane."
V hloučku draků to opravdu vřelo. Přes les cílevědomě postupovaly mohutné postavy. Obrovská zvířata natahovala dlouhé krky, aby měla na přibližující se trolly dobrý výhled.
"Měli bychom se raději připravit na útok, Wealde. Vezmu si na povel levé křídlo - uvidíme se za chvíli tady."
Velitelé obrátili koně a vjeli do lesa.
KAPITOLA 20
Rozšířenými černými zornicemi sledovali draci 109. oddílu, jak se přes louku valí obrovská hrozivá nepřátelská tlupa vydávající hlasitý válečnický pokřik. Mohutné tlapy pevně svíraly jílce mečů a silné svaly se napínaly v očekávání boje.
Skřeti zpomalili, jakoby něco cítili. Muži, kteří jim veleli, tlupu zastavili. Díky citlivému, takřka zvířecímu čichu dokázali skřeti odhadnout, že koně se zastavili někde dál v lese.
Okraj lesa tvořil přirozenou obrannou linii. Vůdci skřetů, kteří byli vysocí asi tak pět a půl stopy, se znepokojeně zadívali kupředu. Zbytek divoké tlupy hleděl na vůdce, očekávaje uklidnění, žádné útěchy se jim ale nedostalo.
Muži na koních odění v kůži je popoháněli vpřed sliby i hrozbami. Takhle to dělali vždy - byli krutí a k životům skřetů zcela lhostejní. Ti vykřikovali, ostře protestovali a v zoufalství mlátili šavlemi do těžkých čtvercových štítů.
Muži byli neoblomní - vytáhli důtky a mrskali jimi vše, co jim přišlo pod ruku.
Skřeti se hnuli, ale pohybovali se pomalu a váhavě. Dlouhonozí trollové je dostihli a nebýt nelítostných povelů mužů, prošli by přes jejich řady dál.
Skřetové si opět začali stěžovat, že ti hnusní trollové jsou před nebezpečím vždycky chráněni a špinavá práce zase zůstane na ně. Obrovští hnědí trollové zavrčeli cosi o tom, jakou chuť má pečený skřet a jako odpověď uslyšeli posměšnou poznámku o tom, že jim, trollům, chybí pohlavní orgány.
Muži rozdávali rány a skřety řádně mrskali, aby sjednali pořádek a donutili je jít dál, trolly pak brzdili vzadu, čekali na okamžik, kdy se přesně dozví rozmístění nepřítele. Pak je vyšlou vpřed, aby rozdrtili řady nepřítele, rozbili jeho formace

a vystavili tlupě útočících skřetů.
Vyčkávající draci hučeli rozrušením, na únavu zcela zapomněli. Jejich divoká povaha vyvřela na povrch, byli nedočkaví boje.
Relkin už viděl takovou touhu po boji během válčení v Teetolu několikrát, ale stále jej z toho mrazilo v zádech. Bylo to typické, náhlý příval divokého odhodlání. Draci byli soustředěni do sebe, dostali se do stavu, kdy s nemilosrdnou odhodlaností třímali zbraně a zabíjeli vše, co se jim připletlo do cesty.
Přirozená lidská reakce by byla okamžitě před těmito obrovskými nebezpečnými tvory utéct. Jejich divocí nepřátelé požírali vše, co se jim postavilo do cesty, včetně lidí. Dal se očekávat strašlivý masakr.
Hnáni kupředu nelítostnými pokřiky mužů v černém se skřeti nakonec přiblížili k obranné linii. Marnerijští zahájili střelbu a do vzduchu náhle vyletěla spousta šípů. Urostlí skřeti se sehnuli a naříkavě řvali. Velitelé je bičovali, zazněly obrovské trubky. Skřeti nepostoupili ani o píď. Vůbec se jim nechtělo jít dopředu a schytat další příděl šípů. V lese na ně čekala smrt, jejich hrubé rysy se vraštily pocitem marnosti a zuřivostí.
Ale praskaly důtky a oni věděli, že za neuposlechnutí je čeká něco mnohem horšího. Pocit zoufalství dosáhl nejvyššího stupně. Znenadání masa mohutných tvorů zařvala a vyrazila do útoku.
Blížila se tlupa svalnatých bizarně stavěných oblud, které se víceméně podobaly lidem, ale většina z nich byla méně než pět stop vysoká. Máchali nad přilbicemi velkými šavlemi.
Relkin se nadechl a zvedl luk. Tohle bude skutečná zkouška. Za skřety se blížili trollové, příšery s tvrdou kůží, vysoké devět stop. Nikdy předtím s trolly nebojovali. Při výpravě v zimě stáli jen proti teetolským bojovníkům a ti, ať se zdáli jakkoliv zdatnými válečníky, byli pořád jen lidmi. Na trolly tu ale měli válečné draky.
Šípy skřetů prolétly mezi větvemi. Relkin se těsněji přitiskl ke stromu. Podíval se doprava. Bazil byl skrčen a vyčkával s Piocarem v tlapě. Špičkou ocasu třímal malý meč. Přes levé rameno měl štít, pět stop široký, vyrobený z třívrstvé oceli a kůže.
Při pohledu na Bazila Relkinův strach zmizel. Byli 109. bojový oddíl, nepřátelé brzy zjistí, co to znamená!
A už tu byli skřeti.
Kolem dvaceti zavalitých tvorů vrazilo do řady draků. Ti se vyřítili a dlouhými meči skřety bili, ocel se blyštěla, odlétávaly jiskry, draci rozsekávali skřetům přilby a roztínali jejich těla. Vyděšeni takovým náporem uskakovali skřeti s výkřikem "Gazaki!", nejhrozivějším slovem v jejich vulgární řeči, dozadu. Ano, v lese čekal odporný strašlivý Gazak.
Skřeti znovu vypálili. Šípy ve tvaru peří se ale od silných kožených ochranných vest, které měli draci na sobě, odrazily. Kepabar, stojící hned za Bazilem, hrozně zaklel, když jeden šíp nalezl v kůži trhlinu a probodl mu na chráněném rameni sval.
Tomas vyskočil ze skrytu za mohutným drakem a šíp odřízl. Kepabar po celou dobu vztekle vrčel.
Skřetové si začali na tuto část řady dávat pozor. Na jiném místě se za řinčení kovu o kov střetli s vojáky a dařilo se jim zatlačovat je silou, i když vojáci bojovali se zarputilým odhodláním a linie se brzy stabilizovala. Těla skřetů se před nimi s krutou pravidelností hromadila.
K mužům na koních se ze středu donesla zpráva - v lese jsou příšerní draci a vyřídili už pět skřetů!
Muži se rychle radili a pak okamžitě vyslali trolly. Polovina trollů nesla obrovská kopí proti drakům. Měla dvě stopy dlouhé ostré ocelové hroty ukované v nitru Tummuz Orgmeen.
Ostatní trollové nesli ohromné sekyry, zbraně, které dokázaly rozseknout člověka tak snadno, jako meč krysu.
Šípy létaly, dopadaly na trolly a z jejich hnusných chřtánů se dralo vzteklé úpění. Postupovali kupředu a vyřítili se na draky, kteří na ně čekali v lese pod stromy.
Vůdčí trollové se pokoušeli bodat kopími, draci se bránili štíty a meči, se záměrem kopí odrážet a dostat se trollům více na tělo. V pozdním odpoledni se na slunci zaleskly ohromné meče a větve ze stromů a keřů odlétávaly jako plevy při mlácení obilí.
Bazil a Kepabar byli uprostřed skupiny draků. Čtyři trollové, dva ozbrojení dlouhým kopím a dva třímající oběma rukama obrovské sekyry, se k nim přibližovali.
Skřeti jásavě zavřeštěli, trollové vyrazili kopími dopředu a draci ustupovali mezi obrovskými stromy, mávajíce ohromnými meči, aby ostré hroty odrazili.
Z křoví se nečekaně vyřítili čtyři skřeti a pokoušeli se draky obklíčené v houšti poranit. Relkin a Tomas bleskově vystřelili z luků a dva skolili zásahem do hrdla a oka. Oba zbylí se přiblížili na dosah a dragonýři na ně zaútočili meči.
Relkin bojoval se skřetem, který se zdál menší než on, ale byl dvakrát tak širší. Sklonil hlavu a vyrazil, mávaje mečem stvůře před tváří, ta se jej na oplátku pokoušela zasáhnout svou těžší zbraní. Vypadalo to nebezpečně, stromy kolem jim překážely. Relkin několikrát jen tak tak unikl, pak se mu podařilo bodnout skřeta do paže a ten začal krvácet. Vztekle na něj zaječel a vrhl se dopředu. Relkin při couvání zakopl a spadl skřetovi přímo do cesty. Bestie vítězoslavně zařvala a pozvedla meč.
A pak náhle zasvištěl Bazilův meč na ocase a sekl přímo do skřetovy železné přilby, až se zajiskřilo.
Skřet se svalil a zůstal nehybně ležet.
Relkin vyskočil na nohy a přiběhl, aby upoutal pozornost dalšího skřeta, který bojoval s Tomasem. Skřet se otočil ve snaze zablokovat jeho výpad, a Tomas jej okamžitě ze strany probodl mečem. Zoufale zasténal a skácel se dozadu. Než se stačil odplazit, Tomas mu zasadil další prudkou ránu.
Mezitím Kepabar rozsekal kopí jednoho trolla a zápasil s druhým, ozbrojeným sekyrou. Kepův meč "Gingle" trolla minul a ke všemu se zasekl do stromu. Obrovský drak v mosazném brnění zaklel a snažil se meč vytáhnout. Troll radostně zaječel, napřáhl se sekyrou s úmyslem useknout Kepabarovi paži u lokte. Ze strany mu však hlavu zasáhl Relkinův šíp, zavrávoral a tím sekyra minula a udeřila neškodně do země.
Kepabar nechal meč být a zasadil obrovskou pěstí ránu trollovi do břicha, ta jej poslala k zemi. Troll si vleže vytrhl z

hlavy šíp. Proud černé tekutiny mu stékal po tváři a na krk. Kepabar stačil vyprostit Gingle a zaútočil. Troll se málem nestačil odplazit včas.
Na jiném místě Bazil odrážel dalšího trolla tělem, a podařilo se mu vyrvat kopí, které svíral. Troll zlobně zavřískal a zasáhl draka kolenem do břicha.
Bazil měl pocit, jako by jej nakopla kobyla. Zapotácel se, ale kopí nepustil.
Druhý troll se sekyrou se ho snažil zasáhnout, ale byl odražen mečem na ocasu. Pak Kepabarův Gingle opsal plynulý oblouk a rozsekl trolla od ramen až po pás. Bez hlesu se zapotácel a svalil na zem.
Zbývající trollové ustupovali se skřeky zděšení. Všude se jim dostávalo od odporných Gazaki krutého potrestání.
Dva z nich byli mrtví, jeden rozsekán rychlým mečem Mercuri patřícím Nesessitas. Ostatní měli spoustu odřenin a řezných ran.
Když muži viděli, že trollové ztratili chuť bojovat, zatroubili a síly stáhli. Skřeti a trollové přestali bojovat a ustupovali, přičemž vystřelovali další šípy. Pravda, jak oni, tak i marnerijští vojáci toužili po oddechu.
Hollein Kesepton okamžitě kolem šiku projížděl, povzbuzoval vojáky a přeskupoval je.
Měli tři mrtvé a dvacet zraněných. Sotva pětina celkových ztrát nepřítele, ale přesto to bylo dost a Keseptona to trápilo. Co se týká draků, Chektor a Vander měli lehká poranění po útoku skřetů na nohy.
"Zastavili jsme je, pane," řekl Weald. Na kořeni nosu měl malý šrám od skřetovy šavle.
"Ach, nadporučíku, zastavili, ale oni se vrátí. A teď už znají naši sílu a rozmístění."
"Nebude snadné přinutit skřety znovu bojovat, když takhle dopadli. Nejsou to spolehliví vojáci."
Kesepton se pochmurně usmál. "Možná jsme je měli udělat ještě nespolehlivějšími." Obrátil koně a odklusal zpět do lesa, aby vyhledal Subadara Yortche.
Našel ho, jak klečí u zraněného vojáka s paží obvázanou od zápěstí až k rameni.
"Vaši muži bojovali dobře," ozval se Yortch a postavil se.
"Je to zkušená jednotka, Subadare - vše záleží na zkušenostech."
"S tímto rozmístěním si však dovolím nesouhlasit. Dva draky byste měl umístit na konec každé řady. Vojáci byli zatlačeni dozadu hned při prvním úderu -je třeba se opevnit."
Kesepton stiskl rty. Yortch neviděl, že by střed nechali otevřený útokům trollů, ti by se probili a v následné vřavě vojáky a draky pobili?
"Nehodlám s vámi diskutovat o taktice, Subadare. Jen mě ujistěte, že vaši muži mohou nasednout na koně a přemístit se na pravé křídlo. Chci, až dám znamení, aby na ně křídlo zaútočilo zezadu, když zase přijdou. Chci, abyste napadli jejich vůdce, kteří se zdržují mimo dostřel luků."
Yortch zamyšleně přikývl. "Ano, to zní dobře."
Kesepton cítil, jak mu na spáncích pulsuje žíla. Snažil se ovládat hlas.
"Jak nejrychleji to půjde, Subadare. Každou chvíli očekávám druhý útok."
Yortch znovu přikývl. "Samozřejmě." Hvízdl a jeden muž mu přivedl koně. Vyšvihl se do sedla a jízlivě Keseptonovi zasalutoval.
"Tak tedy sbohem, kapitáne, my se přesunujeme dopředu a možná už se nevrátíme, já a má statečná družina z Talionu. Přežijete-li a my nikoliv, vzpomínejte na nás v dobrém."
Kesepton potřásl hlavou a pak se rozesmál. "Určitě, Subadare, vaši odvahy jsme si už všimli. Až přijde čas, žeňte je, ať je můžeme oslabené o velitele pevně sevřít."
Kesepton obrátil koně a odcválal pod stromy.
Nepřítel se seskupil do dvou početných houfů. Ve středu každého shluku byli trollové. Muži na koních na ně cosi řvali v jejich vulgární řeči.
Liepol Duxe vystoupil z křoví napravo. "Co myslíte, že dělají?" zeptal se.
Kesepton nepatrně pokrčil rameny. "Zaútočí, ale tentokrát ve dvou oddílech. Budou se snažit zaměřit na naše křídla. Vědí, že nás převyšují počtem."
"Vojáci jsou na ně připraveni. A draci podle všeho také."
Jako zázrakem se vedle nich objevil dragonýr Tetzarch.
"Slyšel jsem to, seržante Duxe, a mohu vás ujistit, že 109. oddíl bude připraven." Tetzarch byl vysoký, rozložitý chlap s předčasně zešedivělými vlasy a světle hnědýma očima.
"Draci bojovali skvěle, dragonýre," řekl Kesepton.
"Ne lépe, než jak se od nich očekávalo, pane. Je to ostřílená skupina."
"Ale trolly, myslím, ochutnali poprvé."
Tetzarch se usmál. "Zrovna o tom debatují a je to docela živá diskuse."
Kesepton a Duxe si vyměnili pohledy.
"Opravdu?"
"Drak Zlomený Palcát tvrdí, že troll je nejlepší marinovaný na víně a s bylinkami. Kepabar s ním nesouhlasí, Vander by ho pro změnu rád syrového a Chektor zase vařeného."
Duxův hluboký smích bylo slyšet zřídka, teď se však nahlas a svérázně rozesmál, až se marnerijští vojáci ohlédli. Dodalo jim to odvahy. Když si Liepol Duxe myslí, že situace je zábavná, nebude to tak zlé, než si mysleli.
KAPITOLA 21
Znovu zavřeštěly trubky a opět začaly švihat důtky. Skřeti vyrazili kupředu sešikováni do tupého klínu s nataženými kopími, štíty nesli těsně jeden vedle druhého. Nad nimi se rozléhal ječivý válečný pokřik a přidával se k rámusu trubek a bubnů.
Na kraji lesa se s nimi střetli marnerijští s meči a štíty a lesem se znovu rozléhalo řinčení.

Kesepton zatroubil na vojenskou trubku, aby dal znamení Yortchovi, a v několika okamžicích se vojáci z Talionu vyřítili z lesa. Z pravé strany uháněli směrem k jezdcům oděným do kůže, stojícím za trolly.
Ve chvíli byli mezi nimi, překvapení jezdci se dali přes louku na ústup a vztekle sekali meči. Propadli panice a jejich splašení koně se dali na útěk.
Za nimi byl boj v houštinách stále zoufalejší. Vůdci skřetů věděli, že marnerijské vojáky mohou snadno napadnou z boku. Kolem se vyrojily skupiny skřetů, které se začaly přibližovat zleva i zprava.
Kesepton a Weald se vrhli do boje na pravém křídle, zahnali zpět asi dvacet skřetů a snažili se zformovat linii.
Na levém křídle se boj chvíli pozdržel, ale pak se zezadu přihnalo asi tucet dalších skřetů a řadu okamžitě rozbili.
Kesepton se tam dostal právě včas, aby seskupil vojáky a vytvořil formaci, která by řítící se skřety, houfně se rojící z křovin, zabrzdila.
V jednu chvíli to vypadalo dost zle, pak ale seržant Duxe zabil skřeta, který útoku velel, a karta se začala pomalu obracet.
Kesepton se opřel o malý strom a zhluboka se nadechl. Paže, ve které držel meč, se mu zdála těžká jako z olova, dostal štítem řádnou ránu do žeber, bolest vystřelovala pokaždé, když se pohnul.
"Velmi dobrý zásah, seržante," řekl kývaje hlavou směrem k rozpolcené mrtvole skřeta. Duxe stál, těžce oddychoval a nepatrně se z toho vypětí třásl.
"Příliš mnoho legrace na pohodlnou službu v Dalhousie, kterou nám slibovali."
"Tak to vypadá," souhlasil Hollein. Duxe se vzpamatoval a začal seskupovat ty, kteří z jednotky na křídle přežili.
Weald sehnal koně. Nadporučík měl na čele šrám, který mu hodně krvácel, a krev mu zabarvila tvář i prsní pancíř.
"Zpráva od jednotek ve středu, pane."
Přišel dragonýr Heltifer, zástupce velitele dragonýrů, bledý, vyzáblý mladík se špinavou tváří.
Přinášel hrozivé zprávy. Sorik byl zraněn, v břiše měl trollí kopí.
Keseptonovi přeběhl mráz po zádech. Jeden drak raněn, malá cenná jednotka se zužuje jen na pět draků schopných boje? Jeho malé vojsko je zde v početním oslabení - nemohou si dovolit další ztráty.
Co když je nedokážou zadržet? Mají vytrvat až do setmění a pak se dát na útěk? Se zlou předtuchou pobídl koně k lesu, až přijel do středu, na pozici draků.
Místo vypadalo jako po strašlivé řeži. První, co uviděl, byl mrtvý skřet napíchnutý na nízkém stromku. Kousek dál na keři byl další, úplně rozsekaný a zborcený krví.
Ležel tam také dragonýr Rosen Jab, vykrvácel z rozťaté tepny na krku. Schoulený u svého chlapce seděl obrovský drak, silný Vander. Kesepton a velký drak si beze slov vyměnili pohledy a Hollein šel dál s nesmírným smutkem v duši.
Vedle hromady mrtvých skřetů ležel zraněný drak Sorik. Obrovský tvor byl opřen o strom. Dragonýři se pokoušeli zastavit krvácení, ale kopí bylo vraženo velmi hluboko a zajelo přímo do drakova břicha. Jestliže ne ztráta krve, pak jej usmrtí infekce.
Ostatní dva draci, Nesessitas a velký Kepabar v mosazném brnění, dřepěli u umírajícího druha. Kalstrul, Sorikův dragonýr, seděl vedle nich a plakal.
Kesepton přistoupil.
Dračí oči se k němu obrátily a dívaly se bezvýrazným pohledem, který děsil.
"Jak je mu?" dokázal se Hollein tiše zeptat.
Nesessitas si hluboce povzdychla. Byla také zraněna, na přední končetině měla škraloup ze zaschlé krve.
"Umírá."
"Je mi to líto. Byl to statečný a skvělý bojovník."
Draci chabě přikývli, všichni s tím souhlasili. Kalstrul plakal, ale nebylo ho vůbec slyšet. Kesepton si k němu na chvíli dřepl a položil mu ruku na rameno. Naštěstí nebylo třeba žádných slov.
Z houštin přišel dragonýr Tetzarch.
"Kapitáne, měl byste se vrátit a dohlédnout na svou řadu. Něco se děje."
Co asi? pomyslel si Kesepton. Už se začalo stmívat. Následoval dragonýra přes rozsekaná křoviska, překročil mrtvého trolla, který uprostřed té změti ležel jako poražený kmen stromu.
Na pokraji lesa čekal dragonýr Relkin a ukazoval přes louku.
Nejdříve bylo obtížné něco rozeznat, mlha a světlo pozdního odpoledne klamaly, pak si uvědomil, co vidí, a srdce se mu zastavilo.
"Další," tiše zaúpěl.
Horda skřetů se valila z lesa na druhé straně louky pod velením malé skupinky mužů na koních. S nimi se blížili i trollové, nejméně tři.
"Kde je Yortch a jeho muži?" zeptal se Hollein, chytaje se poslední naděje.
Tetzarch ukázal dolů ze svahu nalevo.
"Někde tam daleko, pronásledují nepřítele." Bylo jasné, že Talionští marnerijským kapitánem pohrdají.
Hollein zaklel. Yortch byl pryč na divoké vyjížďce a úplně zapomněl na bitvu. Možná se dokonce rozhodl své muže stáhnout a vrátí se zpět do tábora se zprávami, že marnerijská jednotka je rozdrcena a Talionští jako jediní přežili. U Yortche bylo možné všechno.
Snažil se ovládnout se a rychle zamumlal: "Doufejme, že se vrátí včas."
Se zachmuřenými výrazy sledovali marnerijští vojáci novou hordu skřetů, která se připojila k té první. Vůdci skřetů vyzvali k dalšímu útoku a brzy se tlupa začala valit vpřed, vysoko nad nimi se rozléhal hrozivý válečný řev.
Teď to bylo velmi vážné, boční křídla se stahovala dál a dál do tvaru obráceného U a Hollein věděl, že se tak brzy vytvoří kruh, kde budou obklíčeni. Mezitím se vrátili v plné síle trollové a draky čekal zoufalý boj.

Vojáci se stahovali a šípy skřetů přilétaly ze všech směrů.
Hollein si uvědomil, že pozice je nadále neudržitelná. Sešel se s Duxem a Tetzarchem. O chvíli později se k nim přidal Weald.
"Nemáme příliš na výběr. Musíme ustoupit, stáhnout se k rozvalinám starého chrámu a snažit se zabrzdit je odtamtud."
"Nemůžeme tu zanechat raněné."
"Samozřejmě že ne."
"S některými se nesmí hýbat - ale nechat je tu, to nepřipadá v úvahu."
"Jestliže je tu necháme, sežerou je trollové," varoval Weald.
Holleinovi vyschlo v ústech, tep mu šíleně bušil. Všude kolem byli skřeti připravující se na další útok. Kdykoliv mohou prorazit a to pak bude opravdu konec.
Rozhodl se.
"Nemůžeme zůstat tady, musíme se stáhnout zpět. Dejte příkazy. Připravte muže, na třetí zatroubení vyrazíme. Určete ty, co ponesou raněné a nemohoucí."
"A Sorik?"
"Sorik je mrtev," oznámil Tetzarch.
"K čertu, to je špatná zpráva. Na místa - pamatujte, při třetím zatroubení vyrážíme."
Hollein nařídil, aby jednoho těžce raněného položili na jeho koně a předal uzdu Kalstrulovi.
Ozvala se trubka, vojáci a draci se přesouvali v rojnici zpět, bloudili lesem, až znovu našli rozvaliny chrámu, tam se opevnili a zatarasili.
"Tady zůstaneme a buď zvítězíme, nebo zahyneme," řekl Hollein Wealdovi a Duxovi.
Weald si olízl rty. Hlavou se mu honily myšlenky na předčasnou smrt. Měl před sebou dlouhý život, deset let ve službách legie a poté odchod do výslužby a na farmu v Dalhousie. A teď se místo snu blížil konec a následná potupa, totiž sežrání trolly a skřety.
Liepol Duxe se pouze napřímil a plivl na zem. "Zadržíme je. Musíme," to bylo vše, co řekl.
Kesepton soustředil muže v rozích chrámu na výstupcích, draci byli uprostřed. Dychtivě očekávali útok.
Náhle mezi ně začaly dopadat obrovské kameny. Trollové je brali z nedalekých rozvalin a vrhali je na ně. Muži se zděšeně přikrčili k polorozpadlé zdi a kryli se.
Draci se stáhli do bezpečí také, ale chudák Kepabar byl zasažen balvanem do přilby a upadl do bezvědomí.
Z lesa se ozvaly trubky a začali se valit skřeti. Bazil a Relkin, Nesessitas a Marco Veli se ocitli u převrácené hlavy sochy dávno zapomenutého boha. Hlava ležela mezi nimi a nepřítelem jako hradba.
Nepřítel se blížil, ječeni a bubnování bylo stále divočejší. Avšak Relkin cítil, že strach překonal. Prostoupil jej neobvyklý klid. Pomalu natáhl luk a na kámen si připravil další tři šípy. Otočil se k Marcu Velimu, mladíkovi, z dragonýrů, jestli se to tak vůbec dá nazvat, nejvzdělanějšímu.
"Takže, Marco, komu byl tento chrám zasvěcen?"
Marco se zasmál, hodně studoval tradice starobylého Veronathu.
"To je jasné, je to jeden z chrámu Asgaha. Boha války králů Veronathu. Tahle hlava patří jemu. Tehdy Veronath bojoval pod praporem Asgaha v čele padesátitisícové armády kopiníků. Teď je to jen zapomenutý bůh."
"Bazil si myslel, že to bude bůh války. Měli bychom starému Asgahovi obětovat mrtvoly nepřátel."
Marco se neradostně pousmál. "Asgaho, mrtvý bože zašlého světa, jestli nás teď slyšíš, skřety, které tu zabijeme, obětujeme tobě!"
Marco se podíval na Relkina. "Jestli tam ve stínech stále žije, pak ví, co na tomhle starobylém místě děláme, a bude souhlasit."
Najednou u nich byli skřeti, vyběhli z křovin a mávali nad hlavami šavlemi. Za nimi se objevili trollové. Bazil a Nesessitas se vyřítili a pustili se do boje.
Zasténaly luky, vyletěly šípy a dva skřetové padli na zem. Ale další se v tlupě blížili.
Obrovské meče zasvištěly a dunivě se odrážely od trollích štítů a přilbic. Bazil se vyhnul výpadům kopí dvou trollů a Piocar je na oplátku udeřil do tváří. Pak se po něm třetí troll rozehnal obrovským palcátem, jen o vlásek minul a zasáhl obří hlavu dávno mrtvého boha. Ta se nebezpečně zakymácela, jako kdyby se měla skutálet. Relkin raději uskočil - rozmáčkla by je jako zrníčko v mlýnu na obilí.
Troll na Bazila opět zaútočil, jejich štíty při prvním nárazu hlasitě zařinčely a útok byl odražen.
Troll si pevněji utáhl přilbu na hlavě a se vzteklým vrčením se znovu rozběhl.
Piocar v Bazilových tlapách zajásal, avšak oběma obrovitým zvířatům překážely kamenné zdi, zápasu s mečem bránily. Přesto Bazil zasadil do trollova štítu pořádnou ránu a netvor na moment padl na kolena.
Pak se znovu vzchopil a rozmáchl se sekyrou, která by Bazilovi, kdyby rychle neuhnul dozadu, rozsekla krk.
Přiběhl skřet s napřaženým mečem a mířil drakovi na nohy, ale po Relkinově zásahu mu z pravého oka zůstal trčet šíp.
Bazil udeřil trolla ještě jednou, ten se zapotácel a málem skřety, krčící se za jeho obrovským tělem, zašlapal. Šípy létaly zobou stran. Během okamžiku se Bazilovi tři zapíchly do pravého ramene. Relkin vystřelil na dalšího skřeta. Mezitím se troll, doprovázen dalším, vrátil. Oba na Bazila zavrčeli a pak se do něj pustili. Naštěstí byl zezadu chráněn kamennou hlavou Asgaha, a před výpadem kopí uskočil. Vzápětí Piocar mocně sekl a rozťal bližšímu trollovi štít.
Otřesený troll se odpotácel pryč s paží u lokte těžce raněnou. Ten s kopím znovu zaútočil a Bazil jen tak tak nastavil štít a kopí zastavil.
Troll se vydrápal přes rozvaliny a pustil se s drakem do rvačky. Bazilovi v té chvíli štít překážel, a tak ztratil rovnováhu. Obrovská pěst hnědé bestie udeřila Baze do citlivého nosu.
Quoshitský drak zařval bolestí a zasáhl jílcem meče trolla do tváře. Ten klopýtl dozadu a zaječel. Jeho druh se mezitím

zvedal na nohy. Relkin ho zasáhl do hrudi, ale bez viditelného účinku. Pak se skřeti seskupili kolem trollů a šplhali po hradbách. Vojáci se natlačili před Relkina a útočili na ně z hradeb. Relkin přiložil další šíp a vystřelil jej do houfu skřetů.
Bazil udeřil Piocarem, kov zanaříkal a nad hlavami valících se skřetů se zajiskřilo.
Přiběhli další vojáci a prodrali se dopředu, aby příval skřetů zastavili. Objevili se dva trollové, jeden útočil na Bazila, druhý dorážel na vojáky a srážel je k zemi nečekanými údery obřího palcátu.
Relkin před obrovským palcátem uskočil a bodl mečem bestii do kolena.
Vytryskla černá krev. Příšera zařvala bolestí, nečekaně rychle máchla rukou a zasadila Relkinovi prudkou ránu, po které se odpotácel dozadu k Asgahově hlavě.
Měl vyražený dech. Nemohl se hýbat. Blížil se k němu skřet připravený useknout mu hlavu.
Zezadu udeřil Bazilův ocasní palcát a skřeta srazil k zemi.
Relkin se pomalu postavil a uskočil před kopím. Jeho hrot se zapíchl se skřípěním do stromu. Relkin mečem odvracel další útoky a marně se pokoušel skřeta, který ho svíral, seknout.
Voják vedle něj se náhle zapotácel, měl šíp v hrdle, a než upadl, skřet mu ještě do břicha vrazil meč, voják se skácel.
Relkin odrazil další skřetův výpad a zahlédl Cowstrapa, kováře posádky, jak bestii srazil štít a bodl ji do břicha.
Vedle se k zemi svalil troll a jeho Piocarem uťatá hlava se odkutálela. Bazil stál nad jeho tělem a máchal mečem, jako kdyby kosil vysokou trávu, díky tomu rozsekl i skřeta před sebou.
Relkin se podíval za Bazila a zahlédl, jak Nesessitas zneškodnila dalšího trolla ranou do břicha a střeva, jež se mu vyvalila z břišní dutiny. Avšak blížil se další tucet skřetů, byli sroceni na druhé straně Asgahovy hlavy.
Bazil dostal najednou nápad. Další troll se vyšplhal přes zeď a skočil na něj. Bazil upustil meč, odrazil sekyru obludy štítem a oběma tlapami sevřel trolla v pase.
Rychlým švihem zdvihl vyjeveného trolla ze země a držel ho nad hlavou. Troll zděšeně zařval - stejně jako všichni jeho druhové se děsil výšek. Pak jím Bazil mrštil na převrácenou hlavu boha.
Troll dopadl, chuť bojovat se z něj vypařila, obří hlava se zakymácela a skutálela se na skřety srocené na druhé straně. Za zděšených výkřiků byli rozdrceni a zmasakrováni, hlava se kutálela dál, a když se konečně zastavila, tvář starobylého Asgaha zírala na draky a chlapce s pohrdlivým chladným úsměškem, jejž lidé dříve dobře znali a vzývali.
"Asgah!" zakřičel Marco Veli a chlapci to zopakovali. Asgah vyslyšel jejich volání!
Měli chvilku na vydechnutí, i když jinde se stále bojovalo, a to velmi těžce. Pár trollů se nyní pokoušelo vyšplhat po pobořené zdi a dostat se mezi vyčerpané marnerijské vojáky.
Bazil a Nesessitas odpočívali. Pak se znovu vzchopili a mávajíce obrovskými meči se opět vnořili mezi bojující.
Bazil měl štěstí, hned při prvním úderu odsekl trollovi paži a jeho útok tak zastavil. Další z trollů, kterému bezvládné tělo zatarasilo cestu, nemohl dělat nic jiného než se bránit.
Nesessitas na tom byla hůř. Troll se už dostal přes rozbořenou zeď nahoru, přeskočil ji a zasadil dračici pořádnou ránu do štítu, téměř ji povalila. Pak se troll prudce rozmáchl sekyrou a udeřil ji do přilby. Nesessitas se zapotácela, v té chvíli omráčená a neschopná boje. Linie byla protržena.
Přiběhli vojáci, zuřivě do obludy sekali a podařilo se jim odvrátit její pozornost. Se vzteklým vrčením máchala sekyrou, jako by kosila obilí, dva muže rozsekala a rozdupala.
Ostatní muži s vystrašenými tvářemi setrvali, odmítli ustoupit, jejich meče se nořily do trollova těla zleva i zprava.
Kolem prýštila černá krev, kameny byly sice kluzké, přesto nestvůra stála pevně na nohou a druhá už se drápala nahoru, aby se k ní přidala.
Velký Vander sekl, meč modře zajiskřil a strašnou ranou do přilby trolla omráčil. Zatímco bezvládně ležel, Nesessitas se vzpamatovala, udeřila jej plochou meče přes tvář a troll se odplazit. Vojáci ho dorazili meči a noži.
Vander se už věnoval dalšímu trollovi.
Začali se vracet skřeti, a to v mnohem větším počtu než předtím. Proti nim stálo jen několik zoufalých vojáků, dragonýři a Tetzarch.
Tetzarch hlasitě zařval, aby je svolal, a pak se náhle zhroutil. Šíp mu proletěl škvírou mezi prsním pancířem a těžkým opaskem. Když jej obrátili, byl už mrtvý.
A už tu byli skřeti. Relkin vypálil šíp, pak upustil luk a vytasil meč. Skřet se rozmáchl, chtěl zasáhnout hlavu, Relkin uskočil a bodl stvůru nad kolenem do nohy. Skřet upustil štít a vyřítil se proti němu. Byl jeho vahou tlačen dozadu a téměř upadl.
Udržoval rovnováhu jen tak tak, pak udeřil do štítu a zasáhl protivníka z boku do hlavy, až mu srazil přilbu. Skřet odklonil štít na stranu a sekal do prostoru před ním, ale Relkin uskočil do boku a fintu zopakoval. Přiskočil a udeřil, pak se sehnul a zasáhl skřeta do obnažené hlavy. Ten zaúpěl a skácel se.
Slavit nebo děsit se hrůznosti tohoto činu nebyl čas, protože už u něj byl další a za ním ještě jeden.
Všem se jevilo, že to je konec, neboť na obou křídlech to vypadalo podobně. Nebylo jich už ani padesát a byli obklíčeni více než třemi sty nepřáteli.
Na druhém křídle na sebe Hollein, Duxe a Weald vyčerpaně pohlédli. Všichni cítili, že se blíží konec.
Pak se nad rámusem ze skřetích bubnů a hrůzostrašným válečným rykem ozvaly trubky a polnice, vysoký stříbřitý zvuk. A hned zase ohromné burácení, jako kdyby se blížila legie.
"Jsme zachráněni!" zakřičel Weald.
"Posily," odhadoval Duxe. "Ale jakto?"
Znovu se ozvaly trubky, jedna, dvě, tři, čtyři polnice. A další pokřik.
"Není čas vyptávat se," konstatoval Hollein. "Zatrubte, zaútočíme. Hned!"
"Útok? Máme méně než padesát vojáků na nohou a jen čtyři draky."
"To nevadí - nepřítel váhá. Poslouchejte."

Byla to pravda, bubnování utichlo, trubky také. Znova se ozval čistý zvuk polnic legie.
Kesepton sebral trubku a zatroubil do útoku. Duxe projížděl řadou a křičel na vojáky, někdo další sebral druhou a zatroubil také, vojáci se vzchopili a ždímajíce ze sebe zbytky sil, s mohutným pokřikem vyrazili. Valili se přes polorozpadlé zdi, hrnuli se na nepřítele.
Skřeti byli nerozhodní, vyděšeni, nečekali, že budou napadeni zezadu, a teď se k nim navíc přibližovali vojáci, které už téměř porazili, řítili se na ně s meči a zuřivostí v očích. V panické hrůze se dali na útěk, bezmyšlenkovitě se řítili lesem, prchali jako králíci, odhazovali zbraně, štíty a vše, co by jim při útěku překáželo.
Za nimi běželi vojáci, kteří z 13. marnerijského regimentu přežili. Hnali je až na louku, kam šťastnou náhodou zrovna přijížděl Subadar Yortch se svými znavenými muži, vracející se z pronásledováni nepřátelských jezdců.
Yortch okamžitě poslal muže za prchající hordou skřetů a těm se už nepodařilo znovu sešikovat, prchali až k Argo, kde se mnozí utopili v řece.
Zůstali jen trollové. Byli obklíčeni, a dokud konečně nevypustili duši a nepadli k zemi, vojáci do nich stříleli jeden šíp za druhým.
Hollein projel rychle loukou a hledal posily, jejichž trubky je na poslední chvíli zachránily, ale neobjevily se.
Vjel do lesů. Nebylo tam ani stopy po legii či posádce. Žádná stopa, že by tam vůbec někdo byl.
Zmateně jel dál. Všichni to slyšeli, ti prokletí skřeti také, a proto prchali. Tak kde jsou, kdo to tak nádherně troubil?
Když se vracel, slunce zapadalo a vrhalo na louku temně červené světlo. Vraštil čelo a byl velmi udivený, takřka zmatený. Potkal Wealda, který měl na hlavě místo přilby široký obvaz.
"Tak co, pane, kde jsou? Kam se poděli?"
Hollein potřásl hlavou. "Nikdo tam není, Wealde, vůbec nikdo."
Nadporučík Weald na něj zíral užaslýma očima, podíval se směrem k lesu.
"Muži mluvili o mrtvém bohu Asgahovi, slyšel jste?"
"Asgahovi?"
"To byl veronathský bůh války. Tenhle chrám mu patřil. Říkají, že jeho hlava spadla, skutálela se a naráz rozmačkala tucet skřetů."
Hollein nevěřícně odfrkl.
"Vy myslíte, že na ty trubky, které jsme slyšeli, troubil Asgah?"
"Nevím, ale pokud tam nikdo není a my jsme je určitě slyšeli, pak..." Wealdovy oči se zadívaly do šera přes louku.
Hollein Kesepton pokrčil rameny, nevěděl, jak to vysvětlit. Mohli snad staří bohové ještě žít? Cožpak nejsou všichni mrtví a nenahradila je Velká Matka? Hollein v bohy ani bohyně příliš nevěřil, ale teď byl skutečně zmatený.
Nakonec zamumlal: "Bohové nebo lidé, nevím, kdo to byl, a myslím, že je mi to jedno, zachránili nám ale život. Bez nich bychom se nedožili západu slunce."
Weald se podivně usmál. "Draci chtějí spálit trolly na podlaze Asgahova chrámu, myslí si, že by je mohl přijmout jako zápalnou oběť."
"Dobrá, bude to páchnout, ale úlitba bohům je úlitba bohům..."
Pomalu se vraceli se zpátky k ohňům.

KAPITOLA 22

Tou dobou se už i poslední paprsky slunce z louky vytratily. Sčítali ty, co přežili, a konaly se pohřební obřady.
Z sedmdesáti osmi mužů 13. marnerijského regimentu mělo být pohřbeno devatenáct, dalších dvacet pak bylo zraněno, od řezných ran až po bodnutí mečem do břicha. Lékaři si byli jisti, že přinejmenším další tři ještě tu noc zemřou.
Talionské jízdě chybělo sedm mužů, pravděpodobně leželi mrtví někde mezi loukou a dalekou řekou Argo, kam Yortch štval nepřátelské jezdce. Dalších pět mělo zranění, které je vyřadí z aktivní služby až do jara.
A z 109. oddílu draků zůstali schopní boje jen čtyři, k tomu chudák Kepabar, který už se sice probral z bezvědomí, ale pořád mu po úderu balvanem zvonilo v uších.
Zatímco muži pohřbívali mrtvé, Yortch vyslal několik vojáků, aby z okolních farem dotáhli vozy, kterými by odvezli raněné dolů do tábora. Dragonýři sekali větve a pokládali je na hromadu, vytvářeli jakýsi katafalk, kam pak draci uloží mrtvé Sorikovo tělo.
Jakmile se setmělo, Relkin a Tomas založili malý oheň a od něj pak zapálili několik velkých pochodní. Draci je pak vrazili do velké hromady větví a tím ji zažehli. Nejprve jen stoupal dým, ale pak se najednou objevily plameny a rozhořel se obrovský oheň, ze kterého létaly vysoko do vzduchu jiskry.
Plameny prozářily celý výjev rudou barvou a ohně pohlcující hromady skřetů a trollů, které byly navršeny nedaleko, vrhaly na louku strašidelné stíny.
Začali přicházet místní lidé, přiváželi vozy s jídlem a pivem, zásoby, které jak vojáci, tak i draci vítali. Brzy se rozhořely další ohně a ve velkých kotlích s kaší a těstovinami to začalo bublat.
Draci popíjeli pivo v obvyklém, tedy velkém množství a pak začali hlubokými hlasy zpívat truchlivé pohřební písně za mrtvé. Burácivé hlasy obřích draků se rozléhaly skalami, zněly údolími a bylo je slyšet na míle daleko. Lidé vycházeli ze dveří a dívali se udiveně směrem k hoře.
Když se však objevily první kotle s nudlemi, mohutná zvířata přestala zpívat. Jako všichni ostatní v legii, i draci se živili pšenicí, nejčastěji ve formě těstovin. Žádná jiná potrava nevydržela tak dlouho. Draci ochucovali těstoviny akhou, lidé méně ostrými pochutinami.
Poté co draci obrovské porce snědli, chopili se opět pivních džbánů a pokračovali v pohřebním zpěvu. V té době přicházeli další místní lidé, a než pohřební zpěv skončil, byl jich na louce shromážděn celý zástup.
Draci se uložili ke spánku, každý vedle svého dragonýra, a ohně dál vrhaly přes louku obrovské tmavé stíny.
Hollein Kesepton však ještě spát nemohl. Po zdlouhavém přesvědčování přiměl Yortche, aby vyslal hlídky na průzkum.

Ze zpráv místních lidí, kteří stále houfně docházeli, se dozvěděl, že velké nepřátelské vojsko se rozpadlo a uprchlo k dolnímu toku Argo. Někteří přešli přes les Tunina a tam zmizeli. Ostatní byli zahnáni oddíly farmářů, kteří svá hospodářství neopustili.
Nepřátelští jezdci se rozprchli rovněž. Šest jich bylo zatčeno a zadrženo ve vězení v argonském přístavišti, další byli zabiti v boji u rozcestí jižně odtud. Zbytek se dostal přes Argo a zmizel v obrovském lese.
Stále tu byla možnost, že se objeví další jezdci. Kesepton byl obklopen vystrašenými farmáři, kteří žádali, aby jim ochránili majetek. Kesepton měl ale k dispozici jen třicet devět vojáků, čtyři draky a jedenáct vojáků kavalérie. Ve skutečnosti bylo jeho vojsko ve stavu blízkém rozpadu.
Kdyby se v příštích několika dnech objevili další jezdci, velmi pochyboval, že by bez posil z Dalhousie mohl bojovat.
Hollein v argonském přístavišti nikdy nebyl, ale z toho, co o rozměrech pevnosti věděl, usuzoval, že bude potřebovat víc než padesát mužů, aby je rozmístil. Bezpochyby lidé z města pomohou, už se prokázalo, jak jsou odvážní, když porazili hlavní nepřátelské vojsko a zahnali je z pole. Ale co mohl nabídnout farmářům?
Jen tak pro sebe uvažoval, jak dlouho by to mohlo trvat, než by se sem dostaly posily. Kdyby poslal do Dalhousie vojáka se vzkazem ráno, trvalo by mu to tři dny, za předpokladu, že by nepršelo a cesta byla průjezdná. Poté to mohlo trvat až měsíc, než by se pomoc dostavila. Ale na druhou stranu, kdyby se opět objevil nepřítel, mohlo být jeho vojsko kdykoliv zničeno. Tohle nebyla nadějná vyhlídka.
Z obrovské pohřební hranice pro Sorika stále šlehaly vysoké plameny, pach páleného dračího masa odnášel vítr na sever a západ.
Kesepton se snažil ovládat, když naslouchal dalším šesti horlivým žádostem o okamžité prohledání farem, u nichž se vesničané obávali, že by se tam mohli skrývat skřeti. Jeho muži byli vyčerpáni, tuto noc se po nich už nedalo nic žádat. Nakonec mu pomohl nadporučík Weald a farmáře odmítl.
Weald mu zašeptal do ucha.
"Rozložili jsme se na druhé straně za kotli. Váš stan je postaven a máte tam schované jídlo." A tak si Hollein konečně sedl před stan, jedl, pil druhý džbán piva a zkoušel si odpočinout.
Napětí z bitvy jej pomalu opouštělo. Ať už se v několika příštích týdnech stane cokoliv, dnes v noci ani zítra se už bojovat nebude. Může si dovolit jít spát.
Ale než se zcela pohroužil do spánku, dostal zprávu od hlídky a před nim se objevily dvě štíhlé postavy celé v šedém šatu řádu. Pokusil se postavit. Žena mluvila rychle a odměřeným tichým hlasem.
"Kapitáne, dnes jste ze sebe vydal všechny síly, nevstávejte. Dovolte, abychom si k vám přisedli. Musíme si o některých věcech promluvit, vy a já."
Vzhlédl k ní a spatřil krásnou ženu jemných rysů, se širokou tváří a vysokými lícními kostmi. Její věk nebylo možno určit, nebyla mladá, zato však pobledlá, i když ne až tak moc. Byly to oči, které ho přitahovaly, obrovské, zářivé a světle šedé.
Její společnice byla mnohem mladší, ještě dívenka a docela pohledná se zčervenalými tvářemi a živýma hnědýma očima.
"Vítám vás obě, sestry. Posaďte se ke mně a řekněte, jaké přinášíte zprávy."
Ženy, starší i mladá, se obřadně usadily a okamžitě nahlédly do hrnce.
"Armádní nudle, vždycky jsem je milovala," řekla starší žena.
"Bohužel, to je to jediné, co vám můžeme nabídnout."
"Děkuji, kapitáne, rády přijmeme."
Mladší sestra naplnila dvě malé misky, polila to trochou sladkokyselé omáčky a pak jednu misku podala starší společnici.
"Odkud přicházíte?" zeptal se Hollein.
"Z jihu, šplhaly jsme na starou horu Červený dub celý den."
"Aha," ozval se Hollein. "Možná nám pomůžete vyřešit jednu záhadu. Zaslechli jsme trubky nějakého vojska přicházejícího odtamtud, před několika hodinami, ale dosud jsme je neviděli. Nepotkaly jste je?"
Mladší sestra potlačovala smích a odvrátila pohled do hrnce s nudlemi. Ta starší jen pokrčila rameny.
"Ne, nepotkaly. Byly jsme v lesích. Dokonce jsme zabloudily."
"Hm, tak tomu já nevěřím. Šedé vědmy se nikdy neztratí."
Usmála se. "Děkuji vám za poklonu a přála bych si, aby to byla pravda, když to tak přesvědčeně prohlašujete."
Hollein, přestože byl zcela vyčerpán, měl v přítomnosti této ženy nevysvětlitelně dobrou náladu.
Čarodějka! pomyslel si v duchu. Použila nějaké kouzlo a mé prosté vnímání to nedokázalo odhalit.
"Dovolte, abych se představila, kapitáne. Jmenuji se Lessis a to je moje pomocnice Lagdalen Tarcho."
Hollein si pomyslel, že to první jméno už někde slyšel, ale zařadit si jej nedokázal.
"Hollein Kesepton, paní. A někde tamhle je můj pobočník Sandron Weald. Jsme 13. marnerijský regiment s oddílem šesté legie talionské lehké jízdy a 109. oddíl válečných draků."
"Dnes jste, kapitáne, bojovali dlouho a urputně."
Nalil si do džbánku zbytek piva.
"Bylo to setsakramentsky jen o fous, záchrana na poslední chvíli. Chtěl bych najít to vojsko, je někde tam. Nerozumím tomu - vůbec se neukázali."
Lessis se znovu usmála.
"Možná že to, co jste slyšeli, nebyli vojáci."
"Cože? Ale slyšeli jsme trubky. Někteří říkají, že to byl Asgah, jakýsi dávnověký bůh války, který vládl v těchto končinách, ale já jsem to slyšel jako opravdové troubení, žádné zjevení ducha."
Lessis si zakryla ústa dlaněmi a náhle do nich foukla. Ozval se jasný čistý zvuk marnerijské trubky ohlašující útok.

Hollein pár sekund jen zíral. Pak se plácl do kolen a rozchechtal se.
"No jo, už vím. A že prý Asgah! Vy jste ta posila! Jenom vy dvě."
Přikývla. "Obávám se, že ano, Holleine Keseptone. Viděly jsme, že potřebujete pomoc, naštěstí nepřítel byl dostatečně dlouho zmaten, atak jste mohli znovu sešikovat vojáky a draky."
Souhlasil. "To bylo setsakramentsky skvělé. Pak jsme je rozsekali na kusy, i když jsme se předtím jen bránili."
"Dejme tomu." Znovu se pousmála. "Avšak Argonath je stále ohrožen a my se musíme znovu vzchopit, abychom síly nepřítele porazili."
Holleinův údiv překonal zklamání z toho, že v lesích nebyla žádná vojska a průběh bitvy jim pomohly zvrátit jen dvě ženy.
"Není divu, že jsme nikoho nemohli nalézt. Ale teď mi řekněte, jak jste zabloudily. Určitě jste byly blízko, když jste nás slyšely bojovat."
"Zpozdily jsme se. Musela jsem najít posla a naučit jej mluvit."
Udiveně zvedl obočí. Mluva čarodějek!
"No, raději už se vás na to nebudu ptát!"
"Není to tak složité, jak si myslíte," řekla tiše.
V té chvíli došel ke kotlům Weald a přisedl si k nim.
"Duxe vyslal hlídky, šest farmářů odjelo na koních do přístaviště, aby přinesli další zprávy."
Hollein pokýval hlavou na souhlas a pak ukázal na čarodějky v šedém šatu.
"Připravte se, nadporučíku, na překvapení."
Weald vzhlédl, v očích barvy písku měl úlek.
"Překvapení?"
"To jsou Lessis a sestra Lagdalen z Tajného úřadu. To ony nám před pár hodinami zachránily kůži."
Weald vytřeštil oči. "Ony co?"
"Umějí troubit."
Lessis pomocí dlaní znovu krátce zatroubila.
Weald se poškrábal na hlavě. "No, teď už jsem to pochopil."
"To sotva, vážený pane," namítla Lessis. "Ale dovolte, abych vám poblahopřála - všichni jste dnes bojovali nadmíru dobře."
Weald se vzpamatoval. "To ano, paní, kdybychom tak nebojovali, byli bychom rozdrceni a skončili jako žrádlo pro trolly, úplně všichni."
"Já vím, nadporučíku Wealde."
Na chvíli se odmlčely, muži stále překvapení, Lessis v duchu probírala další postup.
"No, mám pocit, paní, že po nás něco chcete," ozval se nakonec Kesepton.
Přikývla a vypadala, že slova zvažuje.
"Ano. Chci vás požádat, abyste přijali velmi riskantní úkol a odvedli službu, která je mnohem dál než vám velí povinnost. Budete vystaveni nebezpečí, ve srovnání s nimiž se tento strašlivý den bude zdát docela příjemným."
Řekla to tak otevřeně a jasně, že oba muži na ni chvíli jen hleděli.
"Dobrá," ozval se Hollein a pořádně polkl. "Jenže co když nechci nic slyšet?" Probudila se v něm jeho přirozená ostražitost.
"Ne, kapitáne, teď mě vyslechnout musíte," zvedla útlou ruku.
S pocitem, že toho bude jednou litovat, se znovu posadil a naslouchal.
"Nejdříve vám to musím vysvětlit. Pronásledujeme velmi nebezpečného agenta nepřítele. Unesl dědičku marnerijského trůnu, princeznu Besitu."
"Takže ona žije?" zeptal se překvapeně Hollein. "Slyšeli jsme, že je mrtvá."
"Ne, byla tím mužem unesena. Celou zimu jsme ho pronásledovaly po městech Argonathu. Nakonec jsme v Talionu nastražily léčku, ale byl nějakým zrádcem předem varován a unikl nám. Teď se blíží po lesní cestě přes Tuninu. Musíme ho tam chytit."
"Jak je silný?" zeptal se Hollein.
"Setká se s armádou skřetů a trollů, kteří se skrývají pod horou Sněhová zástěrka. Proto potřebujeme vaši pomoc."
Hollein přikývl. Zimní výprava, pak tahle strašlivá bitva a teď ještě další boje ve starém lese Tunina. Nebylo kdy si oddychnout.
"Máme velké ztráty a nejsme skoro vůbec schopní vydat se na pochod, natož bojovat."
"Chápu, kapitáne. Ale jste jediné vojsko v okolí, které se může postavit nepříteli, než projde obranou a unikne do Gan. Naše šance chytit ho tam a osvobodit princeznu jsou zcela nepatrné. A jakmile bude odvedena do města umrlčí lebky, nebude už nikdy schopná v Marneri vládnout." Hollein pokrčil rameny. "Panovat bude Erald, stejně si to král přeje. Všichni to vědí."
"Erald je umíněný blb, mladý a hravý a až příliš zkažený.
Nesmí v Marneri dosednout na trůn." Hollein se kousl do rtů a pak promluvil. "Neměla by se respektovat vůle krále a jeho lidu?" "Samozřejmě, ale někdy jsou lidé při podobných záležitostech k pravdě neteční. Erald se stal populárním tím, že rozdával dary. K tomu ho zmanipuloval otec. Sám Erald by byl brzy ovládán poradci, a ty by si nikdy nevybral moudře. Vím, že lidé Argonathu zásah říše odmítají, ale ten je nyní nezbytný. Vše, čeho jsme dosáhli, závisí na rovnováze a náš velký nepřítel opět povstal."
"Muži v Marneri si nepřejí vládu žen. Jinak by odešli do Cunfshonu a přijali ji tam."
Lessis pohrdavě vydechla a sklopila oči.

"Muži Marneri zvítězili silou a podlostí. Jakýkoliv menší zásah z ostrovů by určitě neuškodil."
Hollein přikývl "Ne, máte pravdu. Ale vstávají mi vlasy na hlavě hrůzou při pomyšlení, že by čarodějky běžně zasahovaly do otázek nástupnictví."
Lessis si povzdechla a pokrčila rameny. "Bylo by lepší, kdybychom nezasahovaly, to připouštím. Ale za těchto okolností, kdybychom dovolili, aby se příštím králem Marneri stal Erald, by to byla katastrofa."
"Někteří by dokonce řekli, že se dopouštím zrady, když s vámi o tom mluvím."
"Skutečně, ale mýlili by se, to víte." Natáhla ruce. "No tak, kapitáne, buďte ke mně upřímný. Jistě by posloužilo zájmům města Marneri i celého Argonathu lépe, kdyby na trůn usedla rozumná zdravá osoba, a ne pomatené dítě, které oškubou zkorumpovaní a ctižádostiví lidé."
Hollein pokrčil rameny. "To ano."
"Takže pojedete s námi do Tuniny?"
"Musím k tomu dostat příkazy. Ty nynější sahají jen na tento břeh Argo."
Sevřela rty. "Samozřejmě, chápu. Dnes večer pošleme do Dalhousie posla a do zítřka budete mít rozkazy nové."
"Dalhousie je odsud tři čtyři dny cesty na koni."
"Můj posel nejezdí po zemi, kapitáne." Přiložila si dlaně k ústům a zatroubila, ale tentokrát se místo zvuku marnerijské trubky ozvalo zvláštní houkání. Za pár chvil s tichým pleskáním obrovských křídel přilétla velká sova a přistála nahoře na tyči Holleinova stanu.
Lessis znovu zahoukala a vyložila si kolem sebe věci. Sova mávla křídly a přistála vedle ní.
"Tohle je můj posel, Chinook z Červeného dubu. Dokáže myslet, ale pro člověka je těžké porozumět mu."
Hollein sovu pozoroval. Byla obrovská. Najednou zakroutila hlavou a znovu na ně obrovskýma očima hleděla. Jaké porozumění se skrývá v těch hrůzu nahánějících očích?
To Holleina zaujalo.
"Dobrá," promluvil. "Pošlete ji a uvidíme, co na to řekne velení v Dalhousie."
Hollein byl zvědavý, jak se sova s generálem Hektorem domluví.
Lessis komunikovala se sovou tichým kňouráním a houkáním, cosi šeptala a psala na pergamen zprávu. Tu pak přivázala k ptačí noze kouskem provázku. Sova se neklidně se posunula, zvedla nohu, do pergamenu klovla, ale neshodila ho. Lessis jí ještě něco sdělovala, překryla veliké oči dlaněmi, pták zamrkal, roztáhl obrovská křídla a mávaje jimi, odletěl.
Lessis se obrátila ke Keseptonovi. "Do zítřka budeme mít rozkazy, ale nemůžeme tu teď zůstat a čekat na ně. Zítra ráno se musíme přebrodit přes Argo. Než dojdeme na místo střetu, máme před sebou dlouhou cestu."
"To po mně žádáte moc, Lessis. Bez rozkazů to nemohu provést. Byl bych postaven před vojenský soud."
"Budete mít, kapitáne, rozkazy ode mne. Věřte mi, když vám to říkám, nikdo vás kvůli tomu neobviní."
Hollein hvízdl. "Naopak, myslím si, že by to znamenalo konec mé kariéry v legii."
Lessis hovořila tvrdším tónem.
"Kapitáne, nenechejte se zmást mými prostými šedými šaty. Já jsem přímý zástupce koncilu říše. Podle hodností v legiích bych byla generálem, rozumíte mi? Budete sloužit pod mým velením."
Znovu polkl, tohle slibovalo větší problém než jakákoliv bitva. Má se vzdát velení v prospěch té čarodějky?
Co by tomu řekli Liepol Duxe a Yortch?
Lessis znovu promluvila. Zítra se musíme přesunout, v lese máme schůzku s přáteli."
"Přáteli?"
"Ano, s elfy z Matugolinu. Prozkoumali cestu a budou mít zprávy o pohybu nepřítele."
Hollein cítil, jak mu tuhne krev v žilách. "Elfové v Tunině nejsou přátelé Argonathu, je to divoká podivná rasa, všem nepřátelská."
Lessis to poslouchala se znuděným úsměvem.
"Bohužel, obyvatelé Matugolinu jsou už léta uráženi. Lidé z Argo se k elfům nechovali správně. Z tohoto důvodu jsou proklínáni a zlořečeni, vina je ale v lidech, kteří se tak chovají. Mohu vás ujistit, že stromové bytosti jsou přesto připraveny proti nepříteli bojovat."
"Mluvíte, jako kdybyste ty divoké elfy dobře znala."
"Znám je." Řekla to klidně a on jí uvěřil.
Uviděl, že si jej mladší sestra nesměle se zájmem prohlíží. Byla to přitažlivá mladá žena. Hollein nedokázal odolat a musel se na ni pozorně zadívat. Začervenala se a odvrátila pohled.
Avšak pořád zůstal myšlenkami u ní. Vypadala tak mladě. A už byla pomocnicí Lessis. A co se týká Lessis, Hollein dobře věděl, že je v přítomnosti jedné z nejmocnějších čarodějek. Takových žije velmi málo, jejich vliv však je obrovský. Tahle dívka byla tedy zasvěcena do velkých tajemství. Sloužila ve světě špehů, agentů a záhadných poslání v zemích, které se táhly za hranicemi vnímání běžných lidí.
"Nu," ozval se Hollein, "musím vidět nějaký důkaz toho, že jste tím, co říkáte. Vím, že ovládáte velkou magii, ale nepřítel také."
Lessisiny oči sotva na půl sekundy zajiskřily. Když však promluvila, zůstala klidná a rozvážná.
"Samozřejmě, kapitáne, důkaz mít budete. Ale nemyslete si, že nepřítel ovládá velkou magii. Umění nepřítele je jen magie falešná využívající strachu a pověr. Není v tom žádná úcta, cit k životu. Jejich čáry a kouzla jsou vždy chladné a způsobují bolest."
"Vysvětlila jste mi to hezky, ale tyhle věci nejsou mým oborem. My v legii používáme přímější, jednodušší způsob uvažování."
"To je pravda, a tak to má být. Jste vojáci, ne špióni. Věřte mi, císař a celý koncil si odvahy a umění bojovat nesmírně

váží. Vy jste náš kord, kterým bodáme do všech velkých plánů nepřítele. Řád je zase štítem, takže každý z nás je svým způsobem důležitý."
Odmlčela se, pohlédla na pomocnici a opět se k němu obrátila.
"A teď, kapitáne, myslím, že bychom měly odejít do lékařova stanu a pomoci svými dovednostmi. Je tam spousta vážně raněných mužů."
Hollein chtěl vstát a rozloučit se s nimi, ale obě jej uchopily za ruce.
"Nevstávejte, kapitáne," řekla Lessis. "Šetřete síly na zítřek."
Lessis a Lagdalen odešly z kapitánova stanu. Když byly bezpečně z doslechu, Lagdalen promluvila.
"Opravdu může pták uletět tu vzdálenost tak rychle?"
"Ano. Pak bude hladový, takže mám docela strach o veverky v Červeném dubu, zítra ale bude zpátky. Rassulane zprávu generálovi Hektorovi donese. Asi tak do týdne tu budou posily."
KAPITOLA 23
Rozednívalo se, bylo jasno a na vysoko položených svazích hory Červený dub bylo chladno. Relkin se probudil, až když slunce zářivě svítilo a tábor pomalu ožíval.
Zjistil, že Bazil se už odešel napít a vyválet v potoce. Bylo na čase zahnat spánek a nasnídat se. Z kuchyně se táhla vůně placek a katlu, černé kávy z Ourdhu, která se pila v legiích Argonathu.
Začal se hýbat. Tělo ho bolelo, zvláště ruka, ve které držel štít a do které byl předešlý den zasažen. Při chůzi zjistil, že ho bolí stehno pravé nohy a trochu i kotník.
Sorikova pohřební hranice shořela za táborem na hromadu doutnajícího popele. Bylo slyšet, jak muži kopou na louce. Pracovala tam skupina místních hrobníků, kteří hloubili společný hrob pro mrtvoly nepřátel.
Pár vojáků bylo vzhůru, snídali nebo postávali u kovárny a čekali na opravené zbraně, přilby a štíty. Všechno bylo včera poničeno.
Kovář měl několik zapálených ohnišť, zvuky dmýchadla se prolínaly s bušením kladiva do kovu.
Relkin musel nejdříve vyměnit obvaz u řezné rány na Bazilově paži, tam kde držel štít, a pak nechat opravit i štít samotný.
Kováře tahle práce nepotěší. Ale Relkin si uvědomil, že poškozené štíty a zbraně mají určitě všichni draci. Včerejší boj byl nejurputnější, jaký kdy zažili od útoku na sídlo Elgoma. Po několik příštích dnů budou mít kovář a jeho pomocníci co dělat až do noci.
U ohně postávala skupina mužů, pojídali pšeničné placky a zapíjeli je horkým kaltem. Při jídle si povídali. Relkin nastražil uši, aby zaslechl, o čem mluví.
V noci přišly dvě šedé vědmy a Kesepton vydal rozkazy, že zbylá část vojska bude tyto sestry doprovázet přes Argo až do rozlehlých lesů. Vypadalo to, že už brzy se bude opět bojovat.
Relkin si vzal pečivo, kukuřičnou placku a hrnek horkého kaltu. Jedl rychle a poslouchal, jak si muži stěžují, že budou znovu vrženi do nebezpečí a že je čekají další míle pochodu. Každý se na to cítil příliš vyčerpán. O další bitvě nebylo řeči. Zůstala sotva třetina vojska, jak mohou bojovat bez posil?
Když Relkin dojedl, vrátil se k místu, kde přespal. Byly tam uloženy Bazilovy zbraně, štít, přilba a brnění.
Piocar byl příliš dlouhý a těžký, aby jej Relkin uzvedl, a tak podle vzájemné dohody se Bazil o meč staral sám. Navíc drak měl k meči zvláštní vztah a trávil spoustu hodin tím, že jej leštil a pečoval o něj. Ale meč na ocas, palcát, přilba a vše ostatní, to bylo na Relkinovi.
Když sebral nejvíce poškozené věci, kromě štítu, a chtěl se vydat ke kováři, objevila se před ním postava.
Uviděl šedý šat a hnědé oči, zaslechl své jméno a srdce mu radostí poskočilo.
"Lagdalen!"
"Relkine Sirotku, zdravím tě, ty odvážný bojovníku."
Usmívala se, byla pobavena a potěšena zároveň. Od doby, kdy ji viděl naposledy, ještě v Marneri, vyrostla. Změnil se jí hlas, už nebyl takový dívčí. Všiml si i jiných věcí, Lagdalen vyspěla. Už z ní byla žena.
"Takže to jsi byla ty, jedna z čarodějek, o kterých jsem ráno slyšel vyprávět."
"Ano, přišly jsme sem včera v noci. Paní Lessis měla vážnou rozmluvu s vašimi veliteli. Opravdu to byla náročná noc."
"Hm, my jsme měli náročný den včera. Bazil byl k trollům nemilosrdný, sám zabil tři."
Přikývla. "Byli jsme po celou noc s lékaři vzhůru. Měli jsme hodně práce, bylo to velmi smutné."
Zdálo se, že ho probodává očima. Zachvěl se, neviděl rád lékaře při práci, bylo to skutečně hrozné.
"Ano, rozumím. Včera jsme všichni málem skončili jako žrádlo pro trolly."
"Ale zvítězili jste," řekla s úsměvem. "Nepřítel byl z pole smeten."
Připomnělo mu to konec bitvy. Kde byly posily? Rozhlédl se kolem, ale neviděl žádný jiný prapor než ten od 13. marnerijského regimentu. To bylo záhadné.
"Je to podivné. Pořád tomu nerozumím."
Znovu se na něj upřeně zadívala.
"Stal se z tebe ostřílenější chlapec, než byl Relkin, kterého jsem poznala v Marneri."
Také se na ni upřeně zadíval. "I ty jsi vyrostla, Lagdalen Tarcho."
Zachichotala se a v ten moment vypadala jako holka, kterou si pamatoval.
"Zdá se, že od doby, kdy jsme byli spolu v Marneri, uběhlo tolik času," řekl. "Co se stalo, když jsme odpochodovali?"
"Nic moc," odpověděla. "Ani se nezdá, že to bylo tak dávno, viď? Ale to je proto, že jsme od té doby tak zaneprázdněné. Byla jsem už ve všech městech Argonathu: Bea, Volut, Kadein. Kadein miluji. Ženy se tam oblékají tak vkusně, město je neuvěřitelně kulturní ve srovnání s Marneri. Myslím, že bych tam jednou chtěla žít."
Ženám se vždy první návštěva Kadeinu líbila. Relkin to už slyšel snad víc než stokrát. Jak se zdá, Langdalen mu jeho

podíl na vyhození z noviciátu odpustila.
"A co vás přivádí sem na starý Červený dub do Argo?"
"Máme tu společný úkol. Celou zimu jsme pronásledovaly kouzelníka Thremboda. Stále má princeznu Besitu, ale paní Lessis věří, že ho nakonec chytíme. Vaši draci jdou s námi do Tuniny, kde ho předjedeme a zatkneme."
Relkin hvízdl. "Mám strach, že většina draků teď nebude k ničemu. Včera jsme dostali pořádný výprask."
Její tvář zvážněla. "Budete muset chytit druhý dech, Relkine, všichni, protože dnes ráno přebrodíme Argo."
Relkin na ni zíral. "To nemůže být pravda."
"Ale je, není času nazbyt. Musíme se setkat s elfy z Matugolinu. Zítra budeme bojovat."
"Ale Lagdalen, z tebe je opravdu povedená vědma. Už i ty nám přinášíš zlé zprávy. Jsme zranění, musíme si převázat rány, veškerá výstroj je pomačkaná, rozedraná, a ty mi říkáš, že ráno musíme vyrazit."
Vypadala, že ji to nedojímá. "Bohužel, není jiné volby, kamaráde. Musíme se znovu pokusit zachránit princeznu."
Brzy nato se omluvila a slíbila mu, že se uvidí později a že mu povypráví o všech svých dobrodružstvích a na oplátku zase vyslechne ty jeho. Pak odešla pomoct paní Lessis a Relkin se vydal ke kováři s Bazilovým řádně otlučeným štítem.
KAPITOLA 24
Les Tunina byl temný a strašidelný. Břehy potoků hustě obrůstaly bahenní jedle. O něco výše rozprostíraly větve javory a jasany, nad nimi se tyčily už jen masivní duby.
Po klikaté pěšině mezi obrovskými stromy přicházeli vyčerpaní vojáci a draci vojska kapitána Keseptona.
Kesepton dal každému muži koně. Také vozy se zásobami vezly čerstvá zvířata, takže každý den postoupili o řádný kus cesty. Ovšem draci byli na pokraji vyčerpání a zaostávali vzadu. Vypadali víc než nespokojeně. Kepabar trpěl příšernými bolestmi hlavy. Jen Bazil a Nesessitas byli schopni pochodovat celý den. Dragonýři měli spoustu práce, nutili je k chůzi a odháněli od potoků, které míjeli.
Aby to bylo ještě horší, cestou napadala draky hejna much a chlapci ty hnusné potvory neustále plácali koženými opasky. Drakům docházela trpělivost a byli schopni i vraždit.
Relkin a Bazil šli vpředu. Relkin se vysvlékl do půl pasu, aby mu nebylo vedro. Na jaro panovalo vražedné horko a vlhko. Relkin musel šlapat celý den, protože Bazil byl příliš unaven, aby ho nesl. Bolela ho noha, toužil si lehnout a hodně dlouho spát.
Pěchota a kavalérie se stále přesouvaly vpřed a teď už byli víc jak míli před nimi, alespoň Relkin už je neviděl, jen stopy, které zanechali.
Podle občasných záblesků slunce věděl, že odpoledne pomalu končí. Uvažoval, jak dlouho to ještě potrvá, než se budou moci zastavit a odpočinout si. Byl si jistý, že všichni draci i dragonýři by v okamžiku usnuli, hned po povelu "Stát!".
Pěšina před nimi byla rozpůlena malým potůčkem, který na druhé straně protékal mezi dvěma masivními duby. Bazil přísahal, že hned u dalšího potoku se zastaví, napije a zchladí bolavé nohy ve studené vodě. Relkin by neřekl ani slovo proti. Ať se Liepol Duxe vrátí a promluví si s drakem sám. Velká zvířata byla na pokraji zhroucení.
Náhle se v soutěsce za potokem objevily dvě útlé postavičky. Relkin je zahlédl a upřeně na ně zíral.
Elfové! Divoké stromové bytosti. Drželi luky a šípy, bezpochyby měli na hrotech šípů smrtící jed. Nevypadali vůbec přátelsky.
Relkin se zkoušel nepohnout, aby je nevyrušil. Kolem nich může být celá armáda těchto bytostí s hrozivými tvářemi.
Bazil se najednou zachvěl a zastavil. Byl tak znaven, že si elfů všiml až teď.
"Kluku ušatá, jsme v bryndě. Podívej ssse před sssebe."
"Vidím je, Bazi. Elfové z Tuniny."
Už je zahlédli i ostatní. Dragonýr Heltifer, který teď 109. dračímu oddílu velel, se opatrně přesunul dopředu. "Mluví někdo lesní řečí?" zeptal se velmi tiše. Nikdo, dokonce ani Marco Veli neodpověděl.
Na druhé straně se objevili další elfové. Drželi luky napnuté, s tenkými šípy, které mohly usmrtit člověka i draka.
"Zdar!" vykřikl nakonec Heltifer.
Elfové u potoka ustoupili stranou a objevila se postava v oděvu z peří, který mezi obyvateli lesa symbolizoval vysoké postavení.
"Co to je?" zabručel Bazil.
"Někdo velmi důležitý, to je vše, co vím," odpověděl Relkin.
Dragonýr Heltifer se k nim otočil. "Ticho! Čekejte, až promluví."
Bazil nevrle odfrkl a položil tlapy na meč. "Tak jako tak ssse dnesss máme sss elfy sssetkat, to jsssem ssslyšel," zašeptal provokativně.
"Ticho," vyzval je Heltifer.
Elf v oděvu z peří se přiblížil.
"Zdravíme vás!" řekl, pozvedl ruku a namířil k nim dlaní.
"Výborně, alespoň mluví argonathským jazykem," ozval se Relkin.
"Přicházíme v míru," promluvil nervózně Heltifer.
"Přicházíte do Tuniny a přivádíte draky. Přinášíte Tunině potíže."
Heltifer jen zamrkal, elfové je měli při tom riskantním úkolu považovat za spojence.
"Podívejte, my jsme zadní část vojska, ostatní jsou před námi. Nechtěl byste si promluvit s kapitánem Keseptonem?"
Elf v peří přistoupil blíže. Byl typickým představitelem své rasy, střední výšky, štíhlé postavy s hluboko posazenýma očima a dlouhou úzkou tváří. Relkin si všiml zelených pih rozházených po kůži jako malé trojúhelníky.
Zároveň bylo jasné, že elfí vládce je rozzloben.
"Obracíme se na vás, abychom vám sdělili, že máte odvést draky z našich posvátných lesů."

Heltifer se bezmocně rozhlédl. "Ale my se máme setkat s elfy z Matugolinu."
"Jsem princ Afead. Tato část Tuniny je mým územím, nesouhlasím, aby tudy procházeli draci."
Ozval se Relkin. "Přicházejí sem trollové. Bez draků je nemůžeme zastavit."
"Pchá, jen ať přijdou a brzy zase odejdou. Pro elfy neznamenají žádné nebezpečí."
"Musím se poradit s kapitánem," namítl Helfiterse známkou bezradného zoufalství.
"Ne!" vykřikl elf nahlas a zvedl ruku. "Teď se otočíte a vrátíte zpátky."
Bazil a Nesessitas se stávali nepokojnými. Přicházel velký Vander, aby to vyřídil. Relkin tušil pohromu. Špatně naladění draci a divocí elfové by mohli vyvolat bitvu hned tady a veškeré plány tak zničit.
Nakonec se Bazil nahnul k Heltiferovi a zašeptal: "Řekněte té ssstromové bytosssti, ať ssse klidí z cesssty. Chci sssi namočit nohy v potoce."
Relkin to zaslechl a přešel k Heltiferovi.
"Bazi, myslíš si, že to je zrovna teď to nejlepší?"
"Ano."
Nesessitas byla také nervózní. "Nohy mi jen hoří - taky sssi je ponořím do ssstudené vody," oznámila.
Nesessitas byla z draků 109. oddílu obvykle nejrozumnější. Relkin se k ní otočil a přísně promluvil.
"A pak budeme bojovat o život s kdo ví kolika elfy. Jejich šípy jsou napuštěné jedem."
"Přidělí mi nového dragonýra," řekl Baz klidně. "Moje nohy jsssou důležitější."
"Aha, díky, to je skvělé, že to vím. Nového dragonýra. A co bude s draky, kteří budou prošpikováni šípy a zemřou na otravu?"
"Tragédie pro draky, tragédie pro chlapce, ale zrovna teď je to tragédie pro mé nohy."
Všichni draci se pak hromadně nahrnuli dopředu a posadili se s hlasitými výkřiky úlevy do potoka.
Překvapený elfí vládce na ně nevěřícně zíral. Pak začal v lesní řeči nadávat.
Relkin už chtěl sáhnout po luku a v zoufalé naději na přežití po lučištnících, kteří, jak viděl, na ně okamžitě zamířili, vystřelit.
Za zády uslyšel, jak mu dragonýři nadávají.
"To je strašně hloupé nechat se takhle zabít!" reptal Marco Veli.
"Ksakru, to jo," ozval se Rosen Jab.
"Ostré šípy jsou horší," řekl Relkin.
Zaslechli další zvuk, pokřik někde vepředu a pak tři pronikavé tóny trubky. Na druhé straně k elfům cválalo po pěšině několik jezdců.
O chvíli později zastavili u potoka, kde seděli draci chladící si své opuchlé nohy. Byla to Lessis na štíhlé bílé kobyle a elf na podobném ušlechtilém malém koni.
Tento elfí vládce měl oděv z červeného a modrého peří, malou vestu, jezdecké kalhoty a čepici. Řekl Lessis cosi v lesní řeči a ta mu odpověděla tak, že se elfí vládce rozchechtal.
Pak slezl z koně přešel přes potok těsně kolem draků a kráčel k princi Afeadovi. Začal ho peskovat tichým, rozhněvaným hlasem. Afead se urazil a nafoukl se, ale bylo zřejmé, že přišel o velení a ví to.
Objevili se další jezdci: Subadar Yortch, dva z jeho mužů a nadporučík Weald. Jejich koně vypadali vedle drobných elfích koníků jako obři.
Lessis sesedla a připojila se k oběma vládcům na druhé straně potoka. Relkin sledoval, jak diplomaticky mezi elfím králem Matugolinem a domýšlivým princem Afeadem vyjednává. Nejdříve krále rozesmála. Pak vzala Afeada za ruku, odvedla ho pár kroků stranou a konejšivým hlasem s ním mluvila. Afead reptal a brblal, ale když se vrátili k Matugolinovi, poklekl a políbil králi ruku.
Matugolin prince objal a něco vykřikl. Zdálo se, že princ to přijal dobře a krále objal také. Pak se vrátili zpět k čekajícím mužům, elfům a drakům.
Lessis si všimla, že Relkin je poblíž a pokynula mu. "Jsem ráda, že tě vidím, Relkine z Quosh. Lagdalen mi řekla, že jsi tady."
"Rád vás vidím, paní," vykoktal Relkin, byl stále ohromen tím, jak zkrotila rozezleného elfího prince.
Král se přiblížil k potoku a oslovil draky.
"Vážení draci, prosím, omluvte hloupá slova prince Afeada. Jsem král Matugolin a vítám vás v Tunině." Draci si chladili nohy a slastně vzdychali. Elfímu králi věnovali jen malou pozornost. Dragonýr Heltifer byl příliš ohromen na to, aby něco řekl. Relkin chvíle využil, postoupil dopředu a hluboce se uklonil.
"Jménem draků 109. dračího oddílu, vám děkuji, velký králi."
Všiml si, jak jej Lessis sleduje s výrazem uspokojení. To mu dodalo odvahy a pokračoval. "Zrovna teď jsou draci příliš zaujati bolavýma nohama a nemohou zdvořile odpovědět, ale vím, že by byli rádi, kdybych vám jejich jménem vyslovil poděkování."
Král Matugolin se podíval na něj, pak na Lessis a nakonec se rozesmál. Otočil se k elfím lučištníkům a vykřikl na ně něco v lesní řeči.
Šípy vrátili zpět do toulců a luky si nasadili na ramena.

KAPITOLA 25

Než se setmělo, Keseptonovi vojáci a draci založili na pasece v hlubokém lese tábor. Ušli dvě třetiny cesty ke staré obchodní stezce, vedoucí jihovýchodně přes les Tunina. Bylo velice pravděpodobné, že Thrembode projede právě tudy.
Rozhořely se ohně a kovář Cowstrap se pustil do práce na opravách a nýtování, jež se ještě musela dodělat. Dokončit všechno se zdálo nemožné. Avšak kovář a jeho pomocníci ještě ani nezačali bušit kladivy do kovu a z lesa se vynořilo

půl tuctu elfích kovářů, kteří se prohýbali pod tíhou kovadlin a pytlů s dřevěným uhlím.
Muži je překvapeně sledovali. Elfové zapálili ohně, vybalili dmýchadla, kladiva a pytlíky se svarkovým kovem. Bylo jasné, že přišli pracovat.
Cowstrap a jeho pomocník Rogin se z počátečního překvapení rychle vzpamatovali.
"Vítejte u ohniště," pozdravil Cowstrap. "Už dávno obdivuji staré umění elfích kovářů."
Jeden z elfů, postarší s šedivými vlasy a bohatým knírem, odpověděl i za ostatní. "Děkujeme za přivítání, ukážeme vám, že umění našich předků nevymizelo."
Dragonýra, který tady lelkoval, vyslali požádat kapitána Holleina o malou lahvinku pálenky, aby se kovářům zvedla nálada. Hollein souhlasil a brzy si kováři, vojáci a elfové na tento historický okamžik v lese Tunina připíjeli.
Elfové se pak s nadšenými výkřiky pustili do práce. Dvacet marnerijských mečů mělo zářezy nebo byly polámané. Byly tam také rozsekané štíty a poškozené části brnění. Všechny zbraně byly vyrobeny pro lidi, a tak byly těžší a mohutnější, než kdyby patřily elfím bojovníkům.
"Myslíte si, že to půjde?" zeptal se Cowstrap a ukázal jim Bazilův poškozený štít a Nesessitin ocasní meč se zářezy.
Elfové povzdechli nad velikostí a váhou zbraní. Tleskli rukama a začali mezi sebou vzrušeně debatovat. Zahučela dmýchadla a ohně se rychle rozhořely.
Mezitím se Relkin vrátil s Bazilovou přilbou, kterou někdo v bitevní vřavě promáčkl. Všiml si, že je tu rušno. .
Masivní štít velikosti dveří se rozehříval nad dvěma ohni, dokud poškozena místa nebyla rozpálená do ruda. Pak se elfové s malými kladivy pustili do práce, narovnávali proděravělý kov a mistrovsky zpracovávali jeden ze svárů.
Cowstrap vzal Relkinovi přilbu z rukou.
"Vypadá to, že ji budeme muset vyklepat kladivem. Tvůj drak byl určitě zraněn."
"Je poraněný dost, ale zítra se budeme bít, jestli nám nic jiného nezbude. A když dojde k bitvě, pak záleží i na štítu."
Cowstrap přikývl a usmál se. "Myslím, že štít bude pevnější než v době, kdy byl nový. Se sváry dělají zázraky."
Relkin si všiml vojenské čutory plné pálenky. Oči se mu rozsvítily. "Zůstalo tam ještě něco?"
Cowstrap se na něj podíval a pak zabručel. "Zůstalo, ale to není pro takové, jako jsi ty. Mám tu deset elfů a při práci je žízeň." Odmlčel se a zazubil. "A kromě toho jsi na to ještě příliš mladý.
"Nejsem!" vykřikl Relkin, dopálen takovým nařčením. "Je mi patnáct a zažil jsem pět bitev. Už jsem pálenku pil."
"Já ti něco řeknu," funěl Cowstrap, "dohodni se s kapitánem, rozumíš, pak ti naliji třeba půl hrnku."
Relkin se zklamaně otočil. Věděl o něčem lepším než se ptát kapitána. Mrzutě kráčel pryč. Je už ostřílený bojovník a nedovolí mu ani hlt erárního pití. To bylo velmi nespravedlivé.
"Příště," řekl Cowstrap. Relkin uviděl Tomase, jak se potácí pod Kepabarovou rozbitou přilbou.
Relkin zamířil k ohništi, kde připravovali nudle k večeři, a čekal, až dostane velkou misku a odnese ji drakovi. Pořád ještě vyčkával, když se ze tmy tiše vynořila Lagdalen.
"Lagdalen," zvolal.
"Relkine, takže ty jsi ten pochod přežil."
"Jen tak tak. Jistému princi Afeadovi se znelíbilo, že jeho územím procházejí draci."
"Slyšela jsem o tom. Elfové z Tuniny nenávidí divoké draky, jedovaté hady a mantikory."
"Mantikory?"
"Lidi s hlavou lva - už dávno vymřeli. Alespoň v této části světa."
"Teď připomínáš Marca Veliho, který má na starost Nesessitas. Také všechno ví."
Lagdalen se usmála. "Hodně jsem se naučila. Když jsi ve společnosti Lessis, zjistíš hodně věcí, jako třeba co znamená zpěv drozda, nebo jak využít Birrak... nebo něco o osudu mantikor v Eardhu."
Relkinovi nemohlo ujít, jak hezky Lagdalen vypadá, když se směje. Znovu si přál, aby byl mnohem starší. Oba od Velkého dne v Marneri vyrostli, ale Relkin si smutně uvědomoval, že je pouhým dragonýrem, a to ani ne dragonýrem vyšší hodnosti, zatímco Lagdalen je po boku paní Lessis neustále zapletena do sporů horních vrstev společnosti. Cítil, že jí závidí.
"A víš, co budeme dělat zítra?" zeptal se.
Obezřetně přikývla. "Bojovat, všichni. Přijede nepřítel - bude mít početní převahu."
"O kolik?"
"Sto skřetů, nebo i víc a nejméně pět trollů."
"Nemáme dostatek vojáků."
"Dvě stě elfů bude bojovat s námi. Jejich šípy pomůžou."
"Ale ne proti trollům. Trollům jed nevadí."
Lagdalen posmutněle přikývla. "Trolly budou muset zničit draci."
"Draci nejsou v nejlepší kondici. Kepabar pořád vidí dvojitě. Vander a Chektor si stěžují na bolavé nohy."
"Budeme s vámi a paní vymyslí způsob, jak přesilu srovnat."
Lagdalen mluvila s nezvyklou jistotou. Relkin si řekl, že pravděpodobně ví něco, co on ne.
"Přesto to bude těžký boj - pět nových trollů, stovka skřetů - budeme potřebovat každého, koho máme."
"Já tam budu, Relkine," ujistila ho. Sundala si plášť a uviděl, že má u pasu na opasku krátký meč.
Vytáhla jej a ukázala mu ho, byl to kadeinský mečík, lehký a ostrý s úzkou čepelí asi dvě stopy dlouhou.
"Budu pyšný na to, že můžu bojovat vedle tebe, Lagdalen Tarcho. Pamatuji si, jak jsi na mne vystřelila ten kámen - předpokládám, že jsi v zacházení s mečem dobrá."
Dala ho zpátky a otočila se, jako kdyby byla v rozpacích, což taky při takovém předvádění byla. Divila se, co se to s ní děje. S takovým chováním by Lessis nesouhlasila.
"No, učím se, jak ho používat. Abych řekla pravdu, ve skutečném boji jsem ho ještě nevyzkoušela a krev jsem taky

neprolila."
"Pak zítra budeš mít šanci," řekl. Pak dostal znamení, aby zašel ke kuchařům, kteří přichystali obrovskou misku nudlí zalitých akhou.
Relkin ji nesl v rukou a vrávoral. Potácel se zpět ke drakům. Našel Bazila sedícího o samotě. Brousil špičku Piocaru. Drak vzhlédl obrovskýma, nedočkavýma očima a pořádně se olízl.
"Aha, dragonýr konečně přináší hladovějícímu drakovi nějaké jídlo."
"Jsem tu, jak nejrychleji to šlo, Bazi. Dostali jsme první várku."
Bazil odložil Piocar stranou a sebral misku. Nejdříve oddělil menší porci pro Relkina, který jedl z kovové přilby.
"Méně akhy," žádal Relkin.
"Nesssmysl, akha je ssstejně dobrá pro tebe jako pro draka. Nudle bez ní nessstojí za nic. Vlassstně nudle bez akhy nutí draky vrátit ssse k masssu, což znamená konec pro dragonýry."
"Což znamená konec drápání na zádech a leštění šupin."
"Ano, to je pravda, takže nejlépe bude, když sssi dáme hodně akhy, co?"
Nebylo nic slyšet, jen draka a chlapce, jak jedí. Pak se Bazil usadil a říhl. Snědl polovinu obrovské misky a zahnal nejhorší hlad.
"Takže co ssse zítra bude dít?" zeptal se chlapce.
"Budeme bojovat. Mimo jiné s pěti trolly."
"Hrome, tím že byl Kepabar tak pitomě zasssažen, zůssstávají jen čtyři unavení draci."
"Kep bojovat může."
"Doufejme - ale já pochybuji." Baz se hrabal v nudlích. "Proč tu je tak málo akhy? Víš, že jí mám rád hodně."
"Je toho tolik, aby to vyšlo - nevíme, jak dlouho budeme na cestě."
"Pchá, potřebujeme dračího kuchaře. V Dalhousssie to bylo dobré, měli jsssme kuchaře, kteří uměli vařit."
"Proč sis nevzal nějakého trolla, kterého jsi zabil? Myslel jsem, že je chceš opékat."
"Trollí massso je příliš těžké. Ale jessstli zítra nebude víc akhy, pak bude drak mussset doplnit ssstravu čímkoliv, co sssi chytne."
Na to Baz obrovskou tlamu zavřel a i Relkin dojedl misku v tichosti. Zítra bude asi dlouhý a únavný den a doufal, že na konci zůstanou naživu nějací draci, kteří se budou starat o to, kolik dostanou k nudlím akhy.
Zatímco dragonýři probírali zítřejší bitvu, jejich kapitán už jednu sváděl, třebaže jen s vyššími důstojníky. Na druhé straně ohniště, ve stanu co nejvzdálenějším od bušících kovářů se prudce hádal s Duxem a Yortchem. Ani jeden z nich si nemyslel, že by měli podstoupit boj jen kvůli šedé paní.
"Jsme tak oslabeni, že musím okleštit formace. Dokonce nemáme ani dostatek kopí. A vy chcete na příkaz té cunfshonské čarodějky riskovat vše v boji s několika elfy?" Duxe na něj mluvil a díval se umíněným pohledem.
"Seržante, musíme uposlechnout rozkaz. Ta žena má pravomoc velet a říká, že bojujeme, abychom osvobodili princeznu Besitu."
"Pchá," odfrkl si Yortch. "Jste muži! Bojujete, abyste Marneri přivodili vládu žen?"
"O tom nemluvte, Talioňane," vyštěkl Kesepton. "nástupnictví v Marneri je naše věc, ne vaše."
"Je to má věc, zamýšlí-li kapitán zmařit životy mých vojáků jen z příkazu nějaké čarodějky."
"Vy odmítáte sloužit císaři, je to tak?"
Yortch zrudl. "Samozřejmě že nikoliv."
"Dobrá, čarodějka patří do jeho koncilu, mluví jménem císaře."
"Jak si tím můžeme být jistí? Jak máme uvěřit, že nás nevyužívá jen pro vlastní účely. Čarodějky chtějí královnu, to je přirozené - vždy chtějí raději královny než krále."
"Myslím, že to není pravda a tento případ je zvláštní."
Ale Duxe to chápat nechtěl. "Ne, Yortch má pravdu. Ta proklatá čarodějka chce vystrnadit Eralda a dát nám za královnu tu hloupou husu Besitu. Pak budou čarodějky moci provádět v Marneri, co se jim zlíbí, a začnou zvyšováním daní. Pamatujte na má slova, uvalí daně na vodu a hned pak na vzduch."
"Podívejte se," Kesepton se snažil mluvit rozumně, "víte, že Erald je příliš hloupý, aby byl králem. Jestli chceme panovníka z rodu Sankerů a ne z jiného, zbývá nám jen Besita."
"A pak občanská válka, která Marneri zničí? Pochopitelně ne." Dux byl vzteky bez sebe. "Navíc chcete, abychom zítra bojovali bez rozkazů z Dalhousie. Co když se mýlíte a ta čarodějka hraje nějakou vlastní hru, pak budeme všichni viset."
"Čarodějka pro rozkazy poslala."
"To jste mi říkal. Mluví s ptáky a zvířaty, pravděpodobně i se stromy, to si vážně myslíte, že někdo takový je schopen udílet rozkazy 13. marnerijskému regimentu?"
"Je členkou koncilu, seržante."
"K čertu s koncilem, já mluvím o našich životech."
V té chvíli strážný odhrnul plátno u vchodu a ohlásil paní Lessis.
"Pošlete ji dovnitř," řekl Hollein po dlouhé chvíli mlčení.
Duxe si pohrdavě odfrkl. Yortch šeptem zamumlal kouzlo proti čarodějkám.
Lessis měla zářící oči jako vždy a na sobě skromný šedý šat, byla drobná, přesto její přítomnost ve stanu byla znát.
"Zdravím vás, pánové. Myslím, že probíráte katastrofální důsledky vlády žen." Její úsměv byl nepatrně mrazivý.
Duxe zrudl, Yortch na ni zíral s urážlivým opovržením.
"Nic takového," ozval se Hollein do nepříjemného ticha.
"Žádné urážky, paní," začal Duxe.
"Neurážím se, seržante Duxi. Chcete pro své muže to nejlepší, chápu. Není to moje rozhodnutí, že zítra budeme bojovat.

Ale jestliže máme osvobodit princeznu Besitu, pak bojovat musíme a musíme také zvítězit."
"V čem je Besita lepší než Erald?" zeptal se Duxe. "Proč nám má vládnout hloupá ženská a ne zkažený kluk?"
Lessis přikývla, jako kdyby uznávala, že něco na těch tvrzení je.
"Samozřejmě, jistě, je třeba se zabývat takovými otázkami. Besita postrádá přízeň krále a provedla spoustu pochybných rozhodnutí. Myslíme si však, že jakmile se stane královnou, bude rozumnější. Uvědomuje si dobře svou zodpovědnost. Bohužel, mladý Erald ne. Obáváme se pohromy pro Marneri, když nastoupí na trůn on. Mluví například o tom, že dojede s družinou k hranicím a bude velet marnerijským legiím a bojovat s nimi jako se samostatnou armádou. Jak by jste pak vy a vaši vojáci dopadli, seržante Duxi?"
Duxe zbledl. "Nikdy jsem o tom neslyšel."
"Ne, samozřejmě že ne. Máte důležitější věci na práci než vysedávat v Marneri a probírat klevety. Ale to je úkol nás, seržante, úřadu. Dozíráme na dvory Argonathu a pokoušíme se zabránit výstřelkům panovníků."
"Pchá, čmuchalky, které do všeho strkají nos!" řekl pohrdlivě Yortch. "V Talionu se s nimi nepaktujeme."
"Ano, to je pravda, Subadare, Talion spolupracuje ze všech měst Argonathu nejméně a Talion je rovněž město nejvíce prolezlé nepřátelskými agenty. V Talionu vládne už po šest generací stále slabší rod Matuliků. Jestli si myslíte, že král Fildo byl nedobrý panovník, jen počkejte, až převezme trůn jeho syn Esquin."
Yortchova tvář se zachmuřila. "Král je nerozumný, to všichni víme, ale jednou je to král."
"A Esquin je nezodpovědný divoch, který bude talionské zaslepence okrádat."
Yortch ohrnul rty, ale neodpověděl. Popravdě, město Talion se děsilo dne, kdy na trůn usedne nadutý Esquin.
Lessis pozvedla ruku. "Ale tyhle záležitosti jsou nepodstatné, pánové. Přišla jsem, protože mám z Dalhousie obdržet včera odeslané rozkazy pro kapitána Keseptona."
"Jak to můžete vědět?" zabrblal Duxe.
"To je moje práce, dozvídat se takové věci. Pojďte, Chinook nebude chtít vletět do stanu, musíme ho přivítat venku."
"To je pitomé," bručel Yortch. "Máme venku čekat na vycvičeného ptáka, až nás tady, uprostřed lesů, najde?"
"Chinook není vycvičený, zdaleka ne."
"No toto! Budeme čekat, až nás najde neochočený pták."
Sladce se usmála. "Jestli to chcete říci takhle, pak ano, budeme čekat. Přiletí, uvidíte."
Yortch pořád reptal, ale vyšel za ostatními.
Před stanem si přiložila dlaně k ústům a hlasitě zahoukala, zvuk se rozléhal mezi stromy společně s bušením kovářů.
Nastalo ticho, mezi stromy kvílel vítr. Chvíle se protáhla a muži se začali nepokojně ošívat, uvažovali, jestli čarodějka není bláznivá.
Náhle z temných stínů vyletělo něco velkého světlého a snášelo se dolů, pak to přistálo nahoře na tyči Keseptonova stanu. Obrovskýma očima na ně hleděla velká sova.
Yortch zaklel, jak byl velikostí ptáka překvapen, a ustoupil o krok dozadu.
Lessis znovu vydávala podivné zvuky a sovu vábila, aby slétla dolů na její rozložené věci. Zpráva byla přivázaná k noze. Odvázala ji a podala Holleinovi Keseptonovi. Chvíli na ni nevěřícně zíral.
"Je to od samotného generála Hektora. Podívejte, tady je pečeť." Ukázal to Yortchovi a Duxovi. Oba něco zabručeli, ale nemohli to popřít, pečeť byla pravá.
"Dává nám příkaz zítra bojovat a bezpodmínečně poslouchat paní Lessis, dokud bude žádat naše služby."
Duxe se dlouze nadechl. Byla to Hektorova pečet, bezpochyby, tak tedy on a jeho muži jsou odevzdáni do rukou čarodějky. Vypadalo to buď na vzpouru, nebo dokonalé ponížení a konec jeho kariéry.
Yortch ohrnul rty a řádně si odplivl na zem. "Pak jen můžeme doufat, že to fiasko přežijeme."
Lessis zůstala klidná. "Já myslím, že přežijeme, Subadare, a snad vás i něčím překvapíme."
Přitiskla dlaně k sobě. "Teď k plánu akce. Ráno vyrazíme brzy a přebrodíme Thun u Trailského brodu. Tam ale past nenastražíme - Matugolin zná lepší místo, jen pár mil dál na západ. Nepřítel bude léčku čekat u brodu, a když žádnou nezjisti, tak až dojede k našemu místu, stane se snad sebejistějším a méně ostražitým."
"A kde to je?" zeptal se Duxe.
"Místo zvané Ossur Galan, tam, kde, jak praví pověst, obr Ossur kdysi dávno sekyrou odsekával balvany."
"Obr, hm?" zamumlal Yortch, když odcházel. "A zítra zase odseknou trollové hlavy našim vojákům."
KAPITOLA 26
Druhý den byla obloha šedivá a zatažená. Zanedlouho začalo pršet.
Lessis bylo zřejmé, že ani Thrembode v takovém počasí skřety a trolly, kteří jej měli přes Tuninu doprovázet, pochodovat nepřinutí. Proto sdělila Keseptonovi, aby vojáci a draci dopoledne odpočívali. Pak se Subadarem Yortchem, nadporučíkem Wealdem a Lagdalen odjeli po jedné z obchodních stezek k místu přepadení, jež doporučil Matugolin. Přejeli řeku přes mělký brod, kde však kvůli tajícímu sněhu byla voda stále vysoko. Během cesty nezahlédli žádné stopy nepřítele, vůbec žádné. Lessis si byla stále jistější, že to stihnou.
Po další hodině jízdy dojeli na místo. Zubatá sopečná hora tu tvořila hřeben táhnoucí se od severu na jih. Přes něj vedl úzký průsmyk, průrva zvaná Ossur Galan, či též Seknutí sekyry.
Tady se stezka zužovala až k místu, kde byla široká sotva dvacet stop. Úplné hrdlo láhve. S malým vojskem chráněným po obou stranách hřebenem skály mohli snadno chytit nepřítele do pasti a pak jej seshora zničit.
Ze skal mával král Matugolin, který tu na ně čekal. Vyšplhali k němu. Znovu začalo lít, byli promočení a všem bylo zima, až na elfy, kteří odložili oděvy z peří a místo nich si oblékli obyčejné zelené pláště se špičatou kapuci, které odolávaly dešti a zůstávaly úplně suché. Matugolin na ně již z daleka mával. Měl spoustu novinek.
"Slyšel jsem před hodinou o nepříteli," oznámil Lessis, která jediná rozuměla lesní řeči. "Dnes se přesouvají velice pomalu. Ráno došlo v jejich táboře k bitce, a než odjeli, pověsili dva muže."

"Dobře, je to tak, jak jsme doufali. Dnes k tomuto místu nedojedou."
Matugolin mávl rukou ke skalám za sebou. "Rozmístíme jednotky nahoru nad průsmyk. Až budou v pasti, udeříme na ně kameny a šípy."
Lessis si vše pozorně prošla a prozkoumala. Bylo to poslední úzké místo před stoupáním k sedlu na severní straně hory Ulmo.
Později, když se déšť zmírnil, přijel za nimi kapitán Kesepton. Vojákům a drakům nařídil, aby se přebrodili, dorazili do Ossur Galan ještě odpoledne a snažili se tam dostat dříve než nepřítel.
Yortch však nebyl ochoten nechat své vojáky hlídkovat vzadu. Byli unaveni, potřebovali si odpočinout a všichni byli do poslední nitky promáčení. Někteří vojáci byli proto při sledování týlu postupujícího vojska velmi nepozorní.
A tak se stalo, že přehlédli jezdce v černém oděvu, který se přiblížil k Ossuru Galan a zahlédl v pozdním odpoledni pochodující armádu.
Aniž ho taliónští vojáci zpozorovali, jezdec proklouzl, zamířil zpět východním směrem k brodu řeky a zmizel.
Déšť konečně ustal a obloha se rozjasnila, právě před západem slunce, jež osvětlovalo horu Ulmo a proměnilo její bílou čapku v nachově zlatou korunu.
Kesepton dal rozkazy, aby byla večeře připravena včas a hned potom uhasly všechny ohně. Kuchaři dostali příkaz připravit studenou snídani.
Elfové přinesli zprávy o nepříteli. Překročil řeku a utábořil se. Trollové údajně vařili a požírali lidi, které pochytali u řeky Argo. Tyto zprávy se po táboře velmi rychle roznesly. Kolem ohňů se brzy ozýval rozezlený hukot.
Lessis vydala rozkazy k ostražitosti po celou noc a přikázala nepřetržité hlídkování. Obávala se, že si Thrembode uvědomí, jakou je Ossur Galan překážkou, past odhalí, ze stezky odbočí a pojede severně kolem skal.
Ale během noci byl v táboře nepřítele klid, pouze při rozednění vyšla dvojice hlídkujících skřetů z tábora, ale ani jeden se neměl k tomu, aby prohledal okolí. Lessis začala doufat, že nakonec prohnaného Thremboda chytí do pasti a princeznu osvobodí.
Bylo tak slunečné jasné ráno, že každý toužil vznést se vzhůru a přidat se k ojedinělým bílým obláčkům, které si pluly po modrém nebi. Vojáci a draci byli brzy na místech. Draci měli udržet průsmyk a elfové kontrolovat hřebeny skal.
Lessis rozhodla, že jakmile se rozpoutá bitva, vyšle Yortche a jeho vojáky, aby napadli nepřítele zezadu a zahnali ho do pasti.
Teď vyčkávali. Matugolinovi elfové hlásili přesun nepřítele, který byl sice pomalý, ale plynulý, nezastavoval se a pokračoval stále po stezce.
Uběhla hodina a přišli další elfové se zprávami, že nepřítel je blízko. Během dvaceti minut řinkot kovu a dusot těžkých nohou tyto zprávy potvrdil. Několik dlouhých minut nahlíželi vojáci a draci dolů do úzkého průsmyku. Slyšeli, jak se nepřítel blíží, ale skřeta či trolla stále nezahlédli.
Pak se nakonec na východním konci objevila horda skřetů přesouvajících se v obranném šiku za černými štíty, nad nimiž se tyčil les hrotů kopí.
Lessis byla stále více znepokojena.
"Něco tuší," vykřikla. "Musíme změnit plán."
Kesepton nebyl přesvědčen. "Ale paní, bude vědět, že tohle místo je nebezpečné. Bude se ho snažit prozkoumat, než jej zkusí projít."
"To už udělal, kapitáne. Obávám se, že nás odhalili."
Kesepton nadále sledoval šik skřetů na východním konci soutěsky. Nepřesouvali se. Začal sdílet Lessisino zlé tušení.
Lessis náhle potáhla nosem.
"Rychle, kapitáne, nařiďte drakům, ať se přidají k nám nahoře na skále."
Ale bylo už příliš pozdě. Sotva domluvila, z lesa na východ od skal se ozval ohromný křik a zjevili se skřeti a muži, kteří jim veleli, a za nimi se valili vysocí hnědí trollové.
Elfové krále Matugolina se obrátili, ale byli napadeni z boku, a třebaže šípy, které vystřelovali, dopadaly do řad nepřítele, zastavit jej nedokázali.
Pak se obě vojska k sobě přiblížila a mezi vojáky, elfy, skřety a trolly nastala chaotická vřava.
Na jižní straně průsmyku bylo dvacet elfů svrženo ze skály. Při pádu ječeli a křik ustal, až když leželi podivně zkroucení pod skálou.
Jeden troll se dostal mezi marnerijské vojáky a máchnutím obrovského meče dva rozsekl. Ostatní začali panicky ustupovat. Vypadalo to, že se brzy dají na útěk.
Kesepton se střetl s nepřátelským důstojníkem, mužem snědé tváře a se šikmýma očima, jaké měli lidé v kraji Hazog. Meče zařinčely, Kesepton však byl rychlejší, bodl krátkým mečem dopředu a zasáhl. Důstojník se skácel a Kesepton svolal vojáky. Na okamžik zůstali nehybně stát, pak se kolem nich vyrojil houf skřetů.
Bylo to nad jejich síly, a tak vojáci i elfové chvílemi ustupovali, těsněji se semkli a nepřátelé je poráželi jako stromy v lese.
Hbitá Lagdalen už stačila doběhnout k drakům se zprávami. Rozdělili se tedy do dvou skupin a hnali se do svahů. Zabrali a obrovské dračí drápy se zarývaly do skály, z nozder vycházelo hlasité funění.
Trollové vojáky i elfy ubíjeli, šlapali po jejich tělech a rozdupávali je na kaši. Skřeti útočili dýkami na nechráněné oči či do hrudi. Vojáci se zoufale snažili bránit, ale jejich meče byly příliš lehké a štíty pro boj s trolly malé.
V jedné chvíli dostal seržant Duxe ránu do hlavy a zachránil se jen díky rychlé reakci hřmotného Cowstrapa, který seržanta uchopil za límec a odhodil jej z dosahu trollovy smrtící sekyry. Kesepton ztratil po úderu sekyry dalšího trolla štít a byl by rozsekán, ale uklouzl na krvi a spadl pod zápasící houf skřetů a elfů.
Trollové máchali sekyrami, krveprolití bylo stále hrozivější. Už to vypadalo, že jsou všichni odsouzeni k smrti.

Když už se vše zdálo ztracené, objevili se schvácení draci a vrhli se obřími těly do boje.
Trollové přestali bezhlavě vraždit a horda skřetů couvala zpátky, až před nimi vznikl prázdný prostor, který byl posetý těly desítek mrtvých a raněných.
V té chvíli se zdálo, že to nejhorší mají za sebou, jenže pak se ozvaly bubny a trubky a z lesa přicházela další armáda skřetů a po obou stranách trollové s ještě delšíma nohama. Kesepton si nešťastně uvědomil, že draci jsou početně oslabeni.
"Utvořte ježka!" vykřikl na vojáky, kteří se srocovali kolem draků.
Elfové ustupovali a vypadali, jako že to vzdávají a utíkají. Pouze přítomnost Matugolina, bojujícího po boku samotné Lessis, která sebrala meč padlému vojákovi, působila tak, že útokům skřetů a trollů stále vzdorují.
Právě tehdy jeden troll srazil pět elfů k zemi úderem obrovského palcátu, jehož hlavice měla velikost lidské hlavy. Řada ustoupila a náhle stála Lessis před trollem osamocena.
S výkřikem "Lessis!" se jiná útlá postava v šedém šatu prodrala k ní. Troll se rozmáchl palcátem a do stehen se mu zabodly dvě malé dýky. Obě sestry uskočily před řítící se hlavicí, rozběhly se a bodly příšeru znovu.
Ta zlostně zařvala, napřáhla obrovskou tlapu a srazila Lagdalen na zem.
Lessis zvedla ruku a chladným silným hlasem něco řekla. Troll zavrčel, momentálně byl tak pomatený, že obrovským palcátem minul a udeřil jím do země jen o pár coulů od cíle.
A hned byl u něj Bazil Zlomený Palcát. Piocar zařinčel a troll odhodil zbraň, aby se zachránil.
Když Piocar rozetnul násadu palcátu ve dví, zajiskřilo se. Troll na to vše hloupě civěl, Bazil klidně přistoupil, udeřil trolla štítem do tváře a zasáhl ho tak, že se celý roztočil a padl k zemi.
Když se takhle kolem ní motali, Lagdalen naštěstí napadlo, že by se měla od obou bojujících gigantů odplazit, aby nebyla jejich mohutnýma nohama rozdupána.
V jednu chvíli se drak, který po výstupu z kaňonu stále těžce oddychoval, ocitl tváří v tvář Lessis.
"Děkuji ti, draku. Takhle silný úder a dobrý zásah jsem snad ještě neviděla."
Bazil si vydechl a nabral rovnováhu. "Takových zásssahů budeme potřebovat ještě hodně, paní. Už přicházejí."
Znovu se ozval křik útočících skřetů.
Vojáci se nyní přesouvali dopředu sešikováni do tvaru zvaného ježek s kopími namířenými do stran a tvořícími tak z kovových hrotů prstenec. S hlasitým zařinčením narazil kov o kov a formace pronikla do hustého houfů skřetů.
Takovýto vývoj situace a přítomnost draků dodaly elfům odvahy, otočili se a zaútočili.
Lessis vyhledala Lagdalen a odtáhla ji z boje pryč. Rychle ji prohlédla a nezjistila žádná vážná poranění, i když dívce pořád ještě zvonilo v uších.
"Můžeš bojovat, děvče?" zeptala se Lessis.
"Ano, paní, myslím, že můžu."
"Dobře, ale nejdříve si oddechni. Dnes potřebujeme každý meč."
Opravdu, na obou stranách kaňonu se bitva přiostřovala. Opět se objevili trollové, protlačili se přes skřety, jako kdyby se brodili vodou.
Na každého draka byli tři trollové. Nezvládnutelná převaha, ale díky vojákům kolem každého draka mohli trollové útočit jen po jednom.
První se do boje pustil Bazil. Švihal mečem na ocase, pak sklonil levé rameno, štít se zaklínil s trollovým štítem. Bazil zatáhl. Troll předvedl typickou chybu, odskočil dozadu, ztratil rovnováhu, a tak vystavil nekrytou hruď. Bazil ho bodl Piocarem do pasu, troll se skácel a mlátil kolem sebe rukama.
Hned ho zastoupil další, urostlý hnědý troll s čtvercovým štítem a mečem. Už o nich slyšeli, byla to nová rasa, poměrně inteligentní, schopná zacházet s mečem. Doposud toto monstrum nikdy neviděli.
"Všechno je jednou poprvé, že jo?" zakřičel Bazil přes rameno.
Relkin přebíhal za drakem a vystřeloval šípy, jak nejrychleji to šlo. Uviděl trolla s mečem a hvízdl.
"Troll s mečem, dávej si na něj pozor!" vykřikl.
Dva muži v nejbližším šiku vyrazili proti příšeře kopími, ale ta po nich sekla, hroty odstavila štítem a blíže stojícího vojáka probodla.
Relkin trolla zasáhl do ramene, ten zařval bolestí a vztekle se otočil k Bazilovi, právě včas, aby odrazil mečem Piocara. Meče se srazily, až odlétly úlomky kovu.
Baz byl dost překvapen, když se troll rozmáchl a seshora sekl do štítu. Zareagoval okamžitě a mečem na ocase zasáhl bestii do přilby. Úder ale neměl patřičnou razanci. Troll uskočil.
Byl skutečně rychlý! Uhýbal ze strany na stranu a sekal obrovským mečem. Baz se jen tak tak vyhnul bodnutí do břicha, přitom mrskl ocasem a zasáhl Relkina pohybujícího se za ním.
Jeden odvážlivec stojící po Bazilově pravé straně vyběhl a bodl příšeru kopím do stehna. Troll hrůzně zavřeštěl a přitiskl štítem muže k zemi. Pak zasvištěl meč a vojáka od krku až po rozkrok rozpůlil.
Nahrnuli se skřeti, aby trolla bránili před vojáky. Ozvalo se hlasité zařinčení. Když se obě strany snažily prorazit hradbu štítů, kopí se křížila. Za skřety se chystal zaútočit třetí troll s dračím kopím, jehož hrot byl dlouhý půl sáhu. Bazil si s hnědým trollem bojujícím s mečem vzájemně zasazovali další a další rány, kousky štítů létaly do všech stran.
Mezitím troll s kopím vyčkával na tu pravou chvíli a pak vyrazil dopředu, blýskaje lesknoucím se hrotem.
Bazil uskočil na stranu právě včas, ale kopí projelo štítem a zůstalo v něm trčet. Odskočil dozadu a máchl Piocarem, aby odrazil další výpad, jenže s probodnutým štítem se nemohl dostatečně bránit.
Relkin byl znovu na nohou a srdce se mu zastavilo hrůzou, když uviděl, jak hnědá bestie jistě dříve či později zvítězí.
Vojáci sešikováni do ježka teď pomoci nemohli, bojovali proti skřetům, kterých bylo dvakrát tolik. Relkin vytasil meč a vyrazil.

Dostal se pod trollův štít, a ještě než si ho všiml, zabodl meč bestii do nohy. Když jej vytáhl, na zem vytékala černá hustá krev. Hnědá stvůra bolestí zachroptěla a pak udeřila Relkina hranou štítu do ruky, ve které meč svíral.
Troll učinil výpad, ale Relkin vysoko vyskočil a trollí meč mu prosvištěl těsně pod patami. Relkin však při doskoku klopýtl a svalil se přímo mezi Bazilovy dusající nohy.
"Kluku pitomá!" zařval drak a zapotácel se, jak se ho snažil nepřišlápnout. Nohy se mu zapletly, Bazil otráveně zavrčel, ztratil rovnováhu a dopadl na zem. Kopí zabodnuté v štítu se rozlomilo. Větší část z něj vytáhl.
Hnědá bestie se opět rozmáchla. Bazil proti ní vrhl zlomené kopí, tím její postup na chvíli zpomalil. Ustoupil a znovu se svalil na zem, přičemž Relkina minul jen o vlásek.
Troll však byl zase u něj, Bazil se pomalu zvedal ze země, ale meč zůstal ležet vzadu a štít byl pod ním. Bestie pozvedla meč věštící smrt, tu se však před trollem náhle vrávoravě postavila hubená postava, Relkin se zuřivým křikem příšeru rozpáral a špičkou meče jí probodl srdce.
Natažená ruka s mečem ochabla, bestie šíleně zaúpěla a z tlamy se jí vyřinul proud černé krve, která Relkina potřísnila od hlavy až k patě. Troll si chytil rozpárané břicho, ucouvl a skácel se i s obrovským mečem k zemi.
Bazil se postavil ještě včas, aby odrazil útok posledního trolla. Piocarem odrazil sekyru a kopl bestii kolenem do břicha.
Troll se náhle zastavil a prudce vydechl. Zablýskl se Piocar, trollovi odletěla hlava a přistála mezi skřety.
Drakovy oči jen sršely a nozdry byly roztaženy tak, že téměř mohl šlehat plameny jako jeho hroziví předkové.
Ostatní draci na tom byli podobně - pokřikovali na sebe, bušili zbraněmi do štítů a vyzývali nepřítele, ať se k nim přiblíží.
Trollové v panice kvíleli jako dobytek vyděšený z bouřky a blesků. Sklopili hlavy, otočili se a prchali.
Byli poraženi. V hrůze sbíhali z hřebene skály. Přidaly se k nim i houfy skřetů. Zuřivost bezmocných velitelů neznala hranic.
Poslední hnědý troll stál na kraji skály, vzdorovitě vrčel a máchal těžkou sekyrou. Nesessitas mu zasadila pár ran, pak použila ocasní meč, omráčila jej a troll přepadl do strže.
Nesessitas se obrátila a zazubila se.
"Připočítejte mi tři kusssy!" řekla vítězoslavně.
"Dva!" zařval Bazil.
"Mně taky dva!" vykřikl Kepabar.
"A jeden mně!" zavolal Relkin Sirotek a obrovité dračí ruce ho sevřely a vyzvedly do vzduchu.
"A jeden pro toho zatraceného kluka ušatého!" zařval mu do ucha hřmotný hlas.
KAPITOLA 27
Nepřítel byl zahnán, před vítězi se válela hromada mrtvých. Začalo to hrůzostrašně, nakonec však nepřátelské vojsko hromadně prchalo a rozpadalo se pod drtivým náporem.
Přesto měla Lessis starosti. Počet mrtvých a raněných byl hrozivý a věděla, že jim, když bojovali, Thrembode unikl na západ. Než se setmí, projede průsmykem a jí se znovu nepodaří lapit ho. Princezna Besita bude převezena do kruté náruče Temného vládce v Tummuz Orgmeen a budoucnost bílého města Marneri zůstane v rukou přihlouplého Eralda.
Lessis si nadávala, že ve vojenských věcech uposlechla elfího vůdce. Elfové jsou proslulí tím, že válečná taktika není jejich nejsilnější zbraní, což je hlavní důvod, proč tak často umírají na bitevním poli.
V jedné chvíli se ocitla tváří v tvář Keseptonovi, zahlédla v jeho očích trpkost.
"Děkuji vám, kapitáne. Vy a vaši vojáci jste bojovali jako hrdinové," pravila rychle.
Kesepton neodpověděl, a tak se po chvíli odvrátila.
Viděli další trolly. Kolik těch proklatých bestií Thrembode má? Nepřítel si musí cenit únosu princezny velmi vysoko, když jich poslal tolik. A navíc s meči! To bylo zlověstné znamení. Temný vládce několik let tvrdě pracoval na tom, aby intelektuální schopnosti hnědých trollů zdokonalil. Teď se ukázalo, že se mu to podařilo.
Po svahu přicházeli další muži, za nimi dva draci, Vander a Chektor. Kesepton rozmísťoval malou jednotku na jižní straně průsmyku.
Mezitím elfové oplakávali mrtvé. Matugolin byl raněn, Lessis se zastavila u místa, kde ležel. Elfí král dostal bodnou ránu do boku, bojovat už nebude. Příštím králem bude princ Afead, a to spojenectví elfů a lidí nepomůže. Lessis mohla udělat pro umírajícího krále jen málo. Zkoušela k němu mluvit, ale buď
neslyšel, nebo nemohl odpovědět. Ostatní elfové se na ni dívali očima plnýma zděšení a žalu. Po chvilce vstala a šla dál.
Aby byla nějak užitečná, přidala se k mladé Lagdalen, která pomáhala lékaři. Na zemi se zmítal a křičel muž s probodnutým břichem. Lagdalen se snažila udržet mužova střeva uvnitř.
Lessis si klekla vedle ní. Byl odsouzen k smrti. Nic se pro něj nedalo udělat. Chytila Lagdalen za ruce a odtáhla je pryč.
"Postarej se o ostatní, děvče. Toho mi přenechej."
Lagdaleniny oči byly plné hrůzných výjevů bitvy. To, co viděla v posledních několika dnech, by otřáslo kýmkoliv, natož dívkou, která ještě ani nedospěla.
"Tak mnoho, paní, tak strašně moc."
"Vím. Běž za lékařem, pomoz mu."
Lagdalen odešla. Lessis položila na čelo umírajícího muže dlaň. Zavřela oči a přivolávala sílu, za chvíli byla její ruka horká a jeho třes se zpomalil. Křik slábl, až utichl, neboť jeho utrpení bylo vystřídáno pozvolnou povznášející slastí, sladkou předehrou odchodu ze života.
Vedle vykřikl muž, jehož rána byla vypalována rozžhaveným železem. Lessis se zachvěla, za život viděla mnoho válečných polí, ale v tuto chvíli si přála být daleko odtud. Chovala by ovce na kopcích Rehba a utrpení, hrůza, krev a smrt, které teď tížily její srdce, by nebyly.

Zatroubila polnice. Seržant Duxe projížděl místem a povolával muže znovu do zbraně. Zahlédla Keseptona, jak vytasil meč a mává jím.
"Další. Přicházejí!"
Lessis se s povzdechem postavila. Zraněný muž byl už mrtev. Vytasila krátký meč, byl poskvrněn krví. Cožpak tenhle den nikdy neskončí?
"Utvořte ježky!" ozval se povel.
"Draci dopředu!"
Teď zaslechli trubky nepřítele, jenž se znovu vyřítil z lesa. Vyšplhal nahoru do svahu a vše zaniklo ve vřavě, třeskotu a úderech, až kusy štítů a přileb od obřích draků uprostřed řeže odlétávaly.
Bazil a Kepabar teď bojovali vedle sebe, zatímco Nesessitas střežila pravé křídlo, Vander a Chektor drželi levé. Dragonýři pobíhali za obrovitými bojovníky, a když vystřelovali na nepřítele šípy, jejich luky svištěly.
Znovu se k nim přivalila horda skřetů a uprostřed výkřiků a vzteklého řevu se ozývalo řinčení oceli. Ale trollů už bylo méně a s pěti draky rozestavěnými do kruhu se nemohli k vojákům dostat. Formace ježků je zadržely a elfové ze strany pálili do skřetů další šípy.
Zbývající trollové ztráceli odvahu. Jejich útočný zápal ochaboval a poté co jednoho z nich Kepabar rozsekal, ostatní se znovu otočili a prchali.
Když muži v černých uniformách města Tummuz Orgmeen viděli, co se děje, troubili na polnice, švihali bičíky, ovšem bezvýsledně, skřeti nadále ustupovali.
Marnerijští řvali a tlačili se stále dál. Hrnuli se na ustupujícího nepřítele s draky v čele. Bazil a Kepabar se sunuli vpřed, sráželi trolly a už to vypadalo, že nepřítel bude poražen a zahnán na útěk.
Jenže pak, zrovna když se formace skřetů rozpadaly, Bazil vzhlédl a uviděl řadu mužů na koních vyrážejících z lesa. V zoufalé snaze odvrátit porážku nepřítel poslal do útoku jezdectvo.
"Podívej ssse, Kepabare!" zavolal. Jezdci na koních měli dračí kopí. Ale Kepabar byl příliš zaneprázdněn trollem, a tak si ničeho nevšímal. Jezdci prudce zaútočili, najeli do formací ježků a zastavili je. Vojáci, skřeti, trollové, koně a draci byli na sobě tak namačkáni, že v té chvíli nemohli ani bojovat. Jezdci vzadu sklonili kopí, namířili je a pobídli koně vpřed.
Bazil odrazil první kopí štítem a bezmocně máchl Piocarem po jezdci. Nesessitas zastavila další kopí, zlomila mu násadu a jezdce shodila na zem. Starý Kepabar měl smůlu. Štít měl natlačený mezi břicho a vojáky v ježkovi, nemohl ho vyprostit včas, a tak se zkusil bránit mečem.
Do kopí udeřil, ale slabě, dostatečně je neodklonil, a tak hladce vjelo do Kepabarova krku a probodlo ho skrz naskrz.
Obrovský drak v mosazném brnění zděšeně zařval a pomalu se skácel k zemi, stále nabodnutý na kopí.
Kopí z rukou jezdce vyrval, ale vytáhnout je bylo nemožné.
Před očima vyděšeného Bazila sebou Kepabar házel, až nakonec zemřel a na zem vytekla rudá dračí krev. Bazil vztekem a žalem strašlivě zařval a muže i bestii ze sebe setřásl.
Jezdec kroužil kolem něj. Shodil ho ze sedla, sekl mečem tak prudce, že jej rozpůlil. Kůň se vyřítil a splašeně se dal na útěk, kopl dva skřety do nohou a pádil do lesa.
Proti Bazilovi se potácel troll, drak přestal vnímat, co se děje, vytasil Piocar, vrazil jím do trolla a ten se skácel. Bazil se probil a razil si cestu dál, byl rudý zuřivostí, zabíjel vše, co mu stálo v cestě.
Při pohledu na něj se skřeti dali na útěk a prchali jak králíci, štval je spolu s marnerijskými vojáky až k lesu, ostatní draci a elfové za ním z plna hrdla řvali a poraženého nepřítele dobíjeli.
Zcela zabrán do štvanice, nevšímal si polnice, která svolávala vojáky zpět, běžel dál a pronásledoval početnou skupinu skřetů, jež před ním utíkala až k břehům širokého potoka.
Skřeti se brodili přes potok, v panice odhazovali veškeré zbraně. Bazil skočil za nimi, jemu neuprchnou! Všichni zahynou na počest ubohého Kepabara!
Na druhém břehu se rozprchli. Jako smyslů zbavený se přes les hnal za nimi dál, až nakonec těžce oddechoval a všiml si, že je sám - vojáci a dragonýři nestačili. Přesto nezpomalil. Jak se říká, všechno je jednou poprvé!
Les se na druhé straně potoka rychle měnil, Bazil se brzy ocitl v strašidelném přítmí hustého lesa, pod urostlými jedlemi a smrky.
Přiběhl k vyčerpanému skřetovi, ležícímu na koberci z jehličí. Bazil se nad něj postavil a váhal s připraveným mečem, když jej náhle vylekal záblesk z pravé strany. Uskočil a přitom se hlavou praštil do mohutného kmene stromu. Zaslechl silnou ránu a uviděl dračí kopí, které se ze strany zarylo do stromu. U všech prastarých draků, tohle bylo jen o kousek!
Objevili se u něj dva skřeti a muž v černé uniformě města Tummuz Orgmeen. Bazil odstoupil od stromu a zasyčel na ně:
"Mnohem lépe byssste udělali, kdybyssste zůssstali ssstát a zemřeli, nenuťte mě, abych vásss štval celý den!"
Sekl Piocarem jako obrovskou kosou. Jeden ze skřetů odskočil pozdě, vystříkla krev a ozval se řev, který v momentě utichl. Upadla ruka a půlka hlavy. To odpor ostatních zlomilo, rozprchli se všemi směry.
Bazil se hnal za mužem, který hodil kopí, ale ztratil ho v houští, ve spleti pěšinek vyšlapaných zvěří. Chvíli běžel dál, zlost si vybíjel na stromech okolo, Piocar zanechával na jedlích a smrcích obrovské zářezy.
Nakonec se zastavil, najednou byl zmaten. Poslouchal pozorně, ale nic neslyšel, jen vítr ve stromech. Byl sám, kořist se mu ztratila.
Hněv už pomalu vyprchával a to jej vedlo k rozumnějšímu uvažování.
Kde jsou všichni? A kde je on?
Pod hustou spletí větví stromů bylo šero - nebylo dokonce ani možné zahlédnout na obloze slunce. Otočil se. Která cesta ho zavede zpět na bitevní pole ke zbytku armády?
Po pečlivém zvážení vyrazil, jak se domníval, správným směrem. Brzy došel k potoku, ale nebyl tak široký jako ten, kterým se brodil předtím. Znamenalo to, že je to jiný potok, nebo byl jen dál proti proudu?

Chvíli se tím trápil, pak pokrčil rameny, vodu přešel a vstoupil do lesa na druhém břehu.

KAPITOLA 28

Přes lesní porost se dostal do březového háje. Pak se objevily borovice a duby a Bazil si najednou uvědomil, že ušel značnou vzdálenost a cesta je stále strmější.

Stromy už nebyly tak husté, viděl modrou oblohu a slunce, které bylo na západním horizontu už dost nízko.

Za chvíli vyšel z lesa na otevřené prostranství, podobné louce na hoře Červený dub, jež se před dvěma dny stala bitevním polem.

Bazil se rozhlédl udivenýma očima kolem sebe. Kde je? A kde jsou všichni ostatní?

Za sebou uviděl zasněženou kopuli hory Ulmo, na bližší straně se rozlévalo sluneční světlo pozdního odpoledne. Okamžitě si uvědomil, že ušel dlouhou cestu a že se beznadějně ztratil.

Před ním se táhlo úzké údolí, které se rozšiřovalo směrem k světle modrému jezeru obklopenému stromy. Za jezerem stála další, menší hora zarostlá až po vrchol stromy.

Ve slunci se krajina zdála pochmurná, věděl, že se dívá na nekonečné pustiny Ganu. Na druhou stranu byl výhled zastíněn vzdáleným hřebenem hory Ulmo.

Tam někde v nedohlednu, v rozlehlém lese byl Relkin a všichni ostatní. Jak je kdy najde? Zdálo se to nemožné. Zahnal takové myšlenky z hlavy.

Teď měl naléhavější problém, bolely ho nohy. Prohledal okolí, našel balvan a sedl si na něj. Před sebe do země zabodl Piocar.

Zhluboka oddechoval. Byl vyčerpán, že by prospal tři dny. Měl za sebou dva náročné dny pochodování a boje, a navíc ještě cestu k řece. Bazil potřeboval velmi dlouhý odpočinek.

Taky si povšiml, jak je jeho tělo pevnější a hladší. Zimní výprava a boje v Argo úplně proměnily tak trochu zavalitého draka, který vstupoval do legie loni na podzim, v mohutného bojovníka se silnými svaly a pevným břichem. Poplácal se po břiše a zaznělo to jako rána na buben.

Byl z něj bitvami zocelený drak. Dokonce i starobylí draci by na něj byli hrdí!

Vynořily se vzpomínky na bitvy a s nimi se vrátil i stesk po starém Kepabarovi. Starý Kep odešel navždy a s ním i Sorik. Už nikdy neuslyší žádnou z Kepabarových veselých průpovídek, nikdy už neuslyší, jak vtipkuje. Bez Kepova smyslu pro humor to bude v oddíle smutné - Nesessitas i Vander byli tak trochu suchaři. Bazovi bude starý Kep chybět, o tom není pochyb.

Chviličku byl zoufalý, ale pak nozdrami zachytil jakousi vůni, mimoděk zvedl obočí.

Napřímil hlavu a znovu začichal. Byla to sladká, pižmová vůně, velmi jemná a určitě k němu přivanula odněkud z hory.

Za pár chvil byl na nohou, a aniž si to uvědomil, vyrazil do kopce. Nohy ho příšerně bolely, ale nevnímal to.

Les houstl, ale razil si cestu dál. Ostružinové houští mu přehradilo cestu. Vytasil Piocar a prosekal si přes ně cestu. Na druhé straně byl močál, kam vtékala voda z potoka. Brodil se přes něj až po pás v bahně.

Pak vyšel na paseku, kde v písčité půdě rostla skupina borovic. Na pasece bylo z obrovské hromady větví postavené hnízdo. Když ho pozoroval, v hnízdě se něco pohnulo. Ven vykouklo cosi obrovitého. Vycházel odtamtud podivný pravidelný syčivý zvuk.

Bazil se přikradl blíže, až nakonec byl schopen přes hradby z větví nakouknout. Čilá, tmavě zelená dračice splétala větve. Bazil cítil, jak se mu rozšířily oči.

Byla prostě nádherná. Zelená kůže se leskla a pohyby měly neskonalý půvab. S naprostým zaujetím sledoval, jak vplétá větve borovic do hradby z dubu a osiky. Byla tím nejkrásnějším stvořením, jaké kdy viděl. Její kůže byla v několika odstínech tmavě zelené, kromě místa u složených křídel, které byly černé jak saze. Dole měla světlejší odstín a šupiny byly menší a pevnější. Na hřbetě se jí tyčil hřeben z větších šupin, ty byly tmavší, téměř černé. Drápy na předních i zadních končetinách měla lesklé tmavě šedé a delší než bitevní draci, kteří si je nechávali chlapci stříhat, aby snáze udrželi meč.

"Zdravím tě!" řekl nakonec v hrdelním a syčivém jazyce draků.

Když zelená dračice, která byla téměř tak velká jako Bazil, zaslechla jeho hlas, vyskočila. Rozhlédla se kolem a upřela na něj obrovské žluté oči. Všichni živí tvorové, snad kromě zvlášť mohutných zvířat, by se okamžitě dali na útěk. Bazil stál na místě, pravá tlapa se opírala o jílec Piocaru.

"Ksssakru, kdo nebo co jsssi?" pravila najednou.

Měla přízvuk podobný nejstarším drakům, vyslovovala samohlásky dlouze a sykavky ostře. Bazil chvíli uvažoval, jestli to není sen o předcích. Pak si pomyslel, že kdyby ano, byl by náramně krásný a přál si, aby pokračoval dále.

"Jmenuji ssse Bazil," odpověděl.

Obešla jej, měla jako všichni divocí draci ohromná křídla. Když je roztáhla, připadalo mu, že zakryly nebe. Zdálo se, že jej provrtává zářivýma žlutýma očima s rozšířenými červenými panenkami. Zablýskaly se jí zuby, dlouhé, bílé, ostré oblouky.

Bazil pocítil, že jej zasáhla dračí láska.

"Bazil!" řekla posměšně. "Otrocké jméno pro otrockého draka. Ty jsssi jeden z nich! Jeden z těch plazících ssse, k zemi ohnutých červů, kteří bojují pro lidi."

"A ty jsssi velmi krásssné ssstvoření, nejkrásssnější, jaké jsssem kdy viděl," řekl pokorně.

"Cože?" Oči jí vzplanuly. "Cožpak jsssi nessslyšel, jak ssse ti vysssmívám?"

"Když se zlobíš, jsou tvé oči ještě větší. Věděla jsssi to? Je krásssné ssse na to dívat."

"Já..." pravila a pak se odmlčela. Mhouřila oči. Chodil po zemi, neměl křídla, ale byl zajímavý, obrovský a silný. S těmi věcmi vyrobenými lidmi, přilbou a nádherným ocelovým štítem, vypadal ještě mohutněji.

A zdálo se, že ví, jak někoho okouzlit. Bylo to opravdu pozoruhodné, tohle stvoření mělo vychování!

Ale byl to bezkřídlý drak! Na hřbetě měl jen odporné zakrslé hrbolky, které naznačovaly, kde měla být křídla. Věděla, že by nikdy nemohla milovat draka bez křídel. Celá se napřímila a všimla si, že je určitě o půl hlavy menší než on a očividně méně mohutná. To ji docela naštvalo.
"Ve jménu všech předků, co takový podivný mutant jako ty tady dělá? Je doba páření draků, ne mutantů!"
Bazil výrazu mutant nerozuměl, ale věděl, že ho uráží. Nicméně, bylo mu to jedno.
"V mé vesssnici žila dračice, ssse kterou bych ssse byl dal dohromady, kdybych zůssstal. Ale ona nebyla tak krásssná jako ty."
"Draci ve vesssnici! To je ale zvrácené!"
"Vůbec ne, funguje to velmi dobře. Každý má dossst jídla."
"Hm, ano." Znovu si prohlížela jeho kožený opasek. "Vidím, že sssisss na to zvykl. Ale co jiného bych mohla čekat od otroka! Jsssi chovné zvíře, krmí tě, koupou a říkají, co máš dělat."
Normálně by Bazil udeřil každého, kdo by se mu odvážil říct do očí takovou věc, ale tentokrát jako kdyby ta slova neslyšel. Prostě o tom nic neví, říkal si. Jakmile bude se vším obeznámená, přestane říkat takové hrozné věci a vše bude v pořádku.
"Jsssem válečný drak. Bojuji, aby byli všichni draci sssvobodní."
"Pchá, co násss zajímají ty jejich nekonečné války? Nám uškodit nemohou!"
"Nerozumíš tomu. Nepřítel může vychovat milión trollů, když bude chtít, a ti pak vyhubí všechny draky a lidi rozšlapou. To je jisssté - ssslyšel jsssem o nepříteli hodně, je ssstrašně nebezpečný pro celý dračí rod. Proto předkové sssouhlasssili a ssspojili ssse sss lidmi z Argonathu."
"Všemi lidmi opovrhujeme, proč ssse sss nimi zatěžovat? Roztahující ssse tvorové, zaplavili všechny teplé oblasssti na sssvětě, ale v dračí vlasssti ssse nikdy neobjeví."
"Ach, dračí vlassst. Často jsssem ssslýchával, jak vypadá, ale nikdy jsssem ji neviděl."
Pobaveně, trochu tlumeně vykřikla.
"Sssamozřejmě že ne, protože leží na konci Sssevemích hor a ty nemůžeš létat. Dojít tam by ti trvalo rok."
"Jednou tam půjdu. Až já a Relkin odejdeme do výsssložby, vydáme ssse tam, abych viděl dračí vlassst."
"Do výsssložby? Relkin? Kdo je to Relkin, a mimochodem, co je to zájmeno?"
Baz udělal přední tlapou zamítavé gesto, které se naučil od lidí. Dračice na něj nechápavě zírala.
Baz mluvil tiše. "Na tom nezáleží, krásssko. Sssvět je velký, já už jsssem kousssek viděl a ty jsssi taky něco viděla, mohli bychom sssi povídat o jeho divech a zázracích celé hodiny, a přesssto bychom vše nevyčerpali. Ale já mám lepší nápad."
"Ty máš nápad, opravdu?"
"Ano, řekni mi, proč ssstavíš tohle obrovssské hnízdo z větví a lissstí."
"Jsssem v nejlepších letech a čekám na sssamce. Není to vidět?"
"Hm, ano, ale chtěl jsssem to ssslyšet z tvých ússst."
"No a?" zeptala se s přivřenýma očima. "Tak jsssi to ssslyšel."
"Už někoho máš?" zeptal se.
"Ne, ještě ne, ale očekávám, že tu bude velmi brzy."
Bazil nafoukl hruď.
"Mohl bych ti říct, že jeden ssskvělý válečný drak už je tady?"
"Ale to ne! Ty ssse mi nabízíš jako sssamec, vážně?"
"Ano!" odpověděl Baz šťastně.
Podívala se na oblohu. "Hm, budeme sss tím mussset něco udělat, protože ssse zrovna objevil mnohem vhodnější partner. Podívej! Je to nachový zelený drak z Ossstrých hor - nevypadá ssskvěle?"
Bazil se podíval nahoru a uviděl obrovského okřídleného draka, jak se vznáší nad svahy hory Ulmo a slétává dolů na paseku. V srdci mu vybuchly starodávné emoce. Jen to zasvištělo, když vytasil Piocar, a zařinčelo, když pozvedl štít.
Při pohledu na Piocar dračice překvapeně zamrkala. Taková zbraň překonávala všechny meče, které kdy předtím viděla.
"Co sss tím budeš dělat?" zeptala se.
"Bojovat."
Znovu překvapeně vydechla.
"Ty? Bojovat proti tomu nachově zelenému drakovi? Rozmysssli sssi to, raději uteč, dokud ještě můžeš. Ten drak vládne oblakům, rozdrtí tě a tvé zbytky zadupe do prachu. Uteč a budeš žít, abysss mohl vyprávět sssvůj příběh ossstatním otrokům ve vesssnici, ať už je kdekoliv."
"Zůssstanu a budu bojovat."
"Utíkej, dokud můžeš."
Ale na útěk už bylo příliš pozdě.
Zelený drak několikrát máchl obrovskými křídly, zohýbal tím borovice a přistál.
Byl mohutný, dole se leskly nachové šupiny, zatímco nahoře byl zbarven do zelena. Jeho křídla byla jako velká plátna z černého sametu protkaného žlutou nití. Oči měly černé panenky, které se teď při pohledu na Bazila silně leskly.
"Co jsssi zač?" zasyčel hrozivě.
"Válečný drak!" odpověděl Bazil a Piocar se blýskl mezi nimi. Zelený drak skočil daleko dopředu. "Válečný drak? Ty jsssi otrok lidí? Co chceš?"
"Tohle je moje sssamice, zmiz."
Černé zřítelnice se roztáhly.
"Tvoje sssamice! Ty ssse opovažuješ míchat ssse mezi mne a ji?"

"Táhni odtud."
Divoký drak překvapeně zařval.
"Zabiji tě!"
Bazil neodpověděl, jen znovu zamával mečem. Divoký drak opět zařval a postavil na zadní. Bazil si všiml, že soupeř je o několik palců vyšší a jednoznačně mohutnější. Pak si přitáhl štít a máchl Piocarem.
Cítil překvapivý klid. Tohle nebylo jako boj s trolly a jejich sekyrami a štíty. Nehledě na přítomnost samice, Bazil necítil, že by jej rozpaloval vztek. Nepociťoval ani strach. Měl zbraň a tenhle divoký drak byl za takových podmínek zcela bezmocný. Takový zápas může mít jen jediný konec.
Pak si Bazil uvědomil, že nemůže divokého draka zabít, protože je neozbrojený a neumí bojovat. Kdyby zabil takového protivníka, zahanbil by se před svými předky i před vesnicí Quosh.
V duchu se usmál - jak teď z toho ven! Nemůže zabít protivníka, ale pak protivník určitě zabije jeho!
Drak škrábal drápy do země před sebou a dračice je zvědavě pozorovala. Vlastně, zdálo se, jako by ji pomyšlení na to, že se o ni budou bít, vzrušuje.
Blýskající se ostří v Bazilově tlapě znovu přitáhlo její pohled. Věděla, jak takové věci mohou být ostré. Jednou prožila bolestivý zápas v daleké zemi s rytířem, který takový meč měl. Rytíře a jeho koně sežrala, ale až po urputném boji. Zapochybovala a po hřbetě jí přeběhl mráz.
Zelený drak s řevem zaútočil, skočil, Baz se přikrčil a kryl štítem.
Zelený drak bušil do štítu, ale Baze za ním nepovalil a dostal ráznou ránu mečem naplocho, až se zapotácel. Zařval zuřivostí a před očima se mu roztančily hvězdičky.
Mírně rozevřel křídla, skočil znovu, uchopil štít oběma tlapami a silně zatáhl.
Bazil ztratil rovnováhu. Jak dopadl na zem, pomyslel si, že ani hnědí trollové nemají tak úžasnou sílu.
Převracel se, aby se odtamtud dostal pryč, ale zelený drak po něm skočil jako lev po kořisti. Bazilovi se právě podařilo dostat na kolena a zvednout štít, když do něj zelený drak vrazil a oba se převrátili na záda.
Vteřinu tak leželi, omráčeni srážkou obrovských těl. Bazil byl na nohou první, sebral Piocar a znovu mečem naplocho udeřil draka po velké hlavě, až to zařinčelo.
To jej zabrzdilo! Baz si s uspokojením všiml, že se divoký drak pomalu plazí po čtyřech pryč.
To ale trvalo jen okamžik, pak mu přední tlapou vrazil do kolen a opět jej povalil.
Drak na Bazila skočil, obrovské zuby se mu na chvíli zakously do krku. Baz zdvihl přední končetiny a vrčícího soupeře odhodil. Zaťal pěst a udeřil jej přímo do nosu.
Drak strašně zařval bolestí, valil se pryč a držel se za zraněný čumák. Bazil se postavil, několikrát se zhluboka nadechl a vyrazil vpřed s Piocarem v tlapě.
Zelený drak se drápal po čtyřech z dosahu blýskavého ostří.
"Nezabiji tě!" zahučel Bazil, "protože jsssi v nevýhodě. Ale ssseknu tě, jessstli budu mussset."
Zelený drak vztekle a vzdorovitě zařval, znovu po něm skočil, ale meč sekl do prostoru mezi ně. Uskočil dozadu a obezřetně se natočil, aby byl z dosahu ostří.
Bazil vykročil dopředu. Zelený drak šlápl na hnízdo a svalil se dozadu. Divoce zařval a snažil se postavit. Při tom kus hnízda protrhl. Dračice se drápala ven druhou stranou a syčivě jim oběma nadávala.
Zelený ještěr vysoko vyskočil se snahou srazit toho drzého bezkřídlého draka a připlácnout jej k zemi, jenže Bazil pohotově ukročil na stranu, obrátil proti němu meč zespodu, zasáhl zeleného draka do nohou a ten zakopl.
Svalil se na zem a vztekle vrčel. Vstával, u huby měl pěnu a znovu zaútočil.
Bazil se snažil uhýbat, ale divoký drak byl tentokrát připraven a na poslední chvíli uskočil. Poté do soupeře vrazil a pro změnu se na zemi ocitl Bazil.
Zadní drápy se jej chystaly rozdrápat, ale zachytily se o Bazilův těžký kožený pás a zasekly se o něj. Baz se vykroutil a odstrčil ho.
Bazil pobíhal kolem, divokého draka neviděl, až se ozvala rána a přistál mu na hřbetě. Obrovské drápy předních končetin tiskly hlavu a začaly jí kroutit nazad. Nemohl pořádně dýchat, cítil, jako kdyby mu měla prasknout páteř. Drak se pokoušel dostat Bazovi hrozivými zuby k hrdlu.
"Nechtěl jsssem to udělat," chroptěl Zlomený Palcát, "ale nedal jsssi mi jinou možnossst."
Nemělo to žádnou odezvu, vyškubl se mu, napřáhl pravou paži a pak jí silně sekl dolů do drakova nechráněného boku. Piocar ovládal dokonale. Znovu se napřáhl a sekl do svalstva na rameni. Zelený drak měl jednu paži znehybněnou, Baz jej odtlačil, strčil do něj a nakonec ho plochou meče vzal zezadu po hlavě.
Baz vrávoral. Těžký kožený pás byl vepředu rozcupovaný. Několikrát se do něj zasekly drápy a kůži rozřezaly, po přezce mu stékala krev.
Avšak zelený drak byl v mnohem horším stavu, ležel na břiše roztažený na louce. Především z rány na rameni se mu řinula tmavá krev. Po chvíli vstal a snažil se napřímit.
Tupě na něj zíral. Nemohl pochopit, že prohrál. Taková věc byla nemyslitelná. Ale paží hýbat nemohl a na zem hustě vytékala krev.
Když za sebou zaslechl vzlykání, otočil se. Stála tam dračice hledící vystrašeně na zeleného draka.
"Umírá!" ozvala se.
Bazil neřekl nic. S divokým drakem to nebylo tak špatné, až na to, že krvácel z ramene - Piocar zajel hluboko a poranil žílu. Může vykrvácet k smrti, když mu někdo nepomůže.
Kdyby tu tak byl dragonýr!
Dračice si klekla vedle draka. "Nepomůže mu ani obklad," naříkala.
Těsný obvaz by poraněný sval stáhl a mohli by doufat, že tak krev zastaví.

Pak si Bazil vzpomněl na obvazy, které měl na paži, v níž drží štít, tam kde byl seknut trollem v bitvě u Červeného dubu. Rána se zacelila a nebyla tak vážná jako tahle.
Sundal si obvaz. Byl trochu opotřebený, propocený, a dokonce zašpiněný od bláta, ale nic z toho tak moc nevadilo, když jím může pevně převázat drakovo rameno a ránu stáhnout.
Když se přiblížil, zelený drak zasyčel.
"Nechci ssse bít," řekl Bazil. "Mám obvaz, věc, kterou používají lidé k léčení ran, dokonce i takových ran, jako je tahle."
Zelený drak nechápal. Ani dračice. Ale bojechtivost už divokého draka opustila, a tak neodporoval.
Pro silné, neobratné dračí prsty to byla nesnadná práce. Bazil přesto rameno převázal a obvaz pevně utáhl, až příval krve ustal, vytékaly jen kapky a i ty postupně přestaly. Nakonec poodstoupil a se zalíbením se podíval na odvedenou práci.
"Myssslím, že to půjde. Teď odpočívej a několik dní paží nehýbej."
Dračice přistoupila blíž. Ze strany se Bazila dotkla. Její ocas se ovinul kolem jeho. "Já ssse vrátím a nakrmím ho," řekla. "Zelený drak bude žít."
Podívala se na Bazila a v obrovských očích měla zcela jiný výraz než dřív.
"Hnízdo, které jsem ssstavěla, je teď k ničemu. Použiji ho, abych jím přikryla draka, zatímco ssse bude zotavovat. Ale nejdřív odtud odejdeme, ty a já - musssíme najít mísssto někde vysssoko, kde můžeme být ssspolu a sssami."
Její ocas se třel o jeho.
"Sssami, ano, to jo." Bazil nikdy předtím nic takového necítil.
Její krk se obtočil kolem jeho, až se propletly. Sykla mu něco do ucha a odkráčela.
Následoval ji.
KAPITOLA 29
Byla hluboká noc a nad západním Ganem plul vysoko na obloze měsíc. Z hory Ulmo vál studený vítr, jenž měl mrazivý dech.
Před polorozbořeným zdivem stál mladý kapitán a dvě ženy. V měsíčním světle připomínaly pobořené věže zkažené zuby. Mrtvé město před nimi vypadalo jako nějaké zkamenělé obrovské zvíře z dávnověku vystavené větrům na horském hřebeni.
Kesepton byl neklidný. Na tomto místě strašili zlí duchové. I když byl padací most shozen už dávno, rozvaliny stále signalizovaly přítomnost zla.
"Paní, chtěl bych, abyste na to místo raději nevstupovala. Je to semeniště zla," ozval se.
Její úsměv byl typicky posmutnělý, tak nadřazený, až to dohánělo k zuřivosti. "Děkuji vám, kapitáne, za starost, ale máme důležitý úkol. Nebudeme tam dlouho."
"Pošlu s vámi stráže, ale nebude to pro ně příjemná služba."
"Není třeba, není tu nic, co by nám mohlo ublížit. Pokud tam není medvěd, o kterém nevím."
I tak byl vystrašen.
"Byla jste už tady někdy předtím?"
"Ano, ale nikdy s takovým úkolem."
Kesepton pocítil, jak mu vyschlo v ústech. On sám by raději vůbec na to hrozivé místo nevkročil. Dugguth, město vládce démonů. Byl už dávno mrtev, ale ještě se na něj nezapomnělo. Stavitelem města byl Mach Ingbok, odpadlý mág z Padmasy. Památka na jeho odporné činy tu stále setrvávala.
"Jaký úkol může někoho dohnat k tomu, aby vstoupil do Ingbokovy pevnosti?" uvažoval nahlas.
Znovu se pousmála, ale neodpověděla hned. Když promluvila, dívala se na rozvaliny.
"Je to medvědí kraj," promluvila. "Ale ani hnědí medvědi tohle místo nemají rádi. Nemusíme se bát, že by se tu potulovali nějací huňáči."
Zdálo se, že paní bere jeho obavy na lehkou váhu. Keseptona to přivádělo k zuřivosti.
Takže se není čeho obávat, opravdu ne? Proč tedy Lagdaleniny oči prozrazují takovou úzkost?
Kradmo se na dívku podíval a pocítil další bolestivé bodnutí u srdce. Co se stane? Tahle dívenka je nebezpečně krásná! Urozená, milá, a přesto vykonává po boku velké čarodějky strašně nebezpečný úkol. Zdálo se to nějak nepřirozené.
Očividně nebyla jako většina mladých žen její společenské třídy. Styděl se za vlastní zbabělost. Byl to bitvami zocelený veterán, který sloužil v legii pět let, a přesto odmítal vejít do Dugguthu, kdežto ona ne.
Když však zachytil její pohled, uviděl, jak je nejistá a vystrašená. Mrtvé město Dugguth nebylo místem, kam by se vstupovalo snadno, říkalo se, že legendy o Mach Ingbokovi jsou plné krve a hrůz.
Lessis se na něj znovu zadívala, a tak od dívky odvrátil pohled. Čarodějka byla bystrá a natolik vnímavá, že už o jeho poblouznění jistě věděla. Jak jen mohl takovou věc skrýt?
Napadla jej hrozivá myšlenka. Co když na něj čarodějka tu dívenku nastražila, aby souhlasil s jejími rozkazy? Pro ni to byla jistě snadná věc, ovládnout mladého důstojníka pomocí lásky k děvčeti. Důstojníci zůstávali často ve vojsku celé měsíce a společnost žen jim byla odepřena. Jak bylo snadné přilákat ho, poblouznit mu hlavu a následně pak získat jeho spojenectví.
Možná právě proto měla čarodějka tu dívka za pomocnici. Muži si nemohli pomoci, museli se do takové dívenky zamilovat. Byla to mladá žena v rozkvětu a neodolatelně hezká. Silou vůle od ní odvrátil pohled a snažil se nedívat.
Otřásl se. Co s ním ta ženská provedla?
"Sbohem, kapitáne," loučila se čarodějka s nepatrným pobavením v hlase. "Předpokládám, že se uvidíme u snídaně."
Lessis otočila poníka směrem k rozvalinám. Dívka jela za ní.
Sledoval je a uvažoval, jak by to bylo nádherné zůstat hodinku či dvě s Lagdalen z Marneri o samotě. Jen se tak

procházet pod hvězdami, sluncem či měsícem, nebo prostě jen tak. Vyprávět si, zpívat a snad se i milovat.
Myslet na takové věci během výpravy bylo nebezpečné, víc než nebezpečné, ale nedalo se to zastavit, zvlášť teď, když sledoval, jak odjíždí s vlasy vlajícími ve větru.
Pak zmizely v úžlabině a už je neviděl. Na hlídce stál voják. Věděl, že se bude muset vrátit zpět k vojsku, ale zůstal stát, viděl, jak stoupají na druhé straně prázdného příkopu a projíždějí pobořenou branou, na které kdysi dávno po tisících uhnívaly hlavy.
Když došel do tábora a seskočil z koně, stihl si ještě vzít u ohniště horkou kaši a zeleninu a pak s Wealdem ustoupili stranou, aby zvážili situaci. Weald měl dlouhý seznam mrtvých a raněných.
Sedli si spolu a procházeli listinu. Byl to neradostný rozhovor. V celém vojsku zůstalo sotva čtyřicet mužů schopných boje. U Ossur Galan pohřbili víc jak dvanáct mužů a spálili tělo dalšího draka.
Mezi raněnými byl i velký Vander a také několik vojáků Yortchovy jednotky, kteří bojovali v lese s nepřátelským jezdectvem odděleně a stěží se dokázali bránit.
Keseptonovo první velení dopadlo katastrofálně. Teď už si byl jistý, že mu žádné další nesvěří. Narůstal v něm pocit marnosti, který ještě násobila touha po dívce, a to jej nesmírně zneklidňovalo.
Snažil se ovládat. Taková situace může narušit jeho autoritu u vojáků - zachovat si klidnou tvář bylo nezbytné. Ale bohové, o téhle situaci se mu ani nesnilo!
Zatímco zneklidněný Hollein Kesepton hodnotil s Wealdem situaci, ženy v šedých šatech pomalu procházely zříceninou kdysi mocného města.
Měsíc vytvářel děsivé stíny pobořených hradeb a rozbitých věží. Kuželovité věže a polorozbořené zdivo byly naplněny
hrůzostrašnými vzpomínkami. Zlo tady neznalo mezí, moc byla nekontrolovatelná, krutost bez hranic.
Téměř mlčky se kradly opuštěnými ulicemi, procházely kolem pobořeného sousoší, které se válelo v místech, kam jej svrhla vítězná vojska Argonathu skoro před dvěma stoletími. Zastavily se u oblouku, který stál po levé straně a zdůrazňoval tak pád ostatních. Byl to pomník šílenému vládci démonů. Oblouk, jenž tvořily dva čtyřboké pilíře, na nichž byli vytesáni hadi, podpíral piedestal, z něhož triumfálně a škodolibě hleděla hrozivá tvář Mach Ingboka. Maska goblina s lidskými rysy byla zpodobněním hamižnosti, chtivosti a neomezené moci a znetvořovala tvář do podoby šílené karikatury s vykulenýma očima a rozevřenými ústy.
Postavy v šedých šatech se zastavily a chvíli do tváře hleděly. V měsíčním světle byly její tvrdé rysy ještě chladnější a méně přitažlivé než rysy toho, jenž jí kdysi stál modelem. Dříve zlostně shlížela dolů na zajatce, které tudy hnali, aby je pak v kobkách dole vraždili a mučili. Teď s marností čelila prachu a měsíčnímu svitu.
Po chvíli si Lessis povzdechla a pokračovaly dál, zanechávaje mocného vládce démonů z Dugguthu, ať navždy zírá na rozvaliny svého úsilí.
Nakonec vstoupily do pobořené budovy s poničenými chodbami a místnostmi bez střechy. Venku na podstavci, z něhož byl dříve shozen, ležel rozbitý symbol hrůzy, hladká kamenná koule, z níž jako rozevřené oko trčela zubatá ústa.
Mladší z obou žen vytáhla malou svítilnu a zatočila kolečkem, aby ji rozsvítila. Uprostřed budovy se po dlouhé chodbě rozeběhly stíny. V místnostech se střecha propadla dolů, přesto byla větší část podlahy stále rovná. Šly dál velkou chodbou, až došly k širokému schodišti, kterým se sestupovalo na místa, kde byly dříve prováděny bezbožné rituály.
Zde našly kámen z rozbitého oltáře. Byl odhozen u kulaté díry, kterou vyplňovala absolutní tma.
Na tomto oltáři za hrozivého řevu skončil život mnoha mladých lidí. Díky vyššímu teurgickému vnímání šlo křik stále slyšet. Lessis byla nucena svou schopnost otupit.
Podrželi svítilnu nad jámou. Dole byla prázdnota, nicota a v té se přelévala temně černá tekutina. Byl to zbytek odumřelého Zla vládce démonů, hrůzostrašnosti, která zde bývala oslavována a při obřadech před zástupy zfanatizovaných ctitelů požírala lidské oběti.
Starší žena si sundala kapuci a z pláště vyndala lžíci s mohutným držadlem a hlubokou misku.
Zatáhla za držadlo a to se vysunulo až do délky čtyř stop. Pečlivě prověřila jeho pevnost, vzala malou láhev, odzátkovala ji a postavila na okraj jámy.
Poklekla a začala se soustředit. Lagdalen držela svítilnu vysoko nad ní a zavřela oči.
Lessis zamumlala dlouhé zaklínadlo a několikrát přejela rukou nad lžící položenou na kameni před sebou.
Pak si vyhrnula rukáv, uchopila lžíci a nahnula se přes okraj jámy, vnořila ji hluboko, tam kde třpyt a světélka vířily v nicotě.
Když se lžíce nořila do rozvířené husté tmy, uprostřed jámy se to začalo hýbat, vzdouvat a převalovat.
Ženě se třásla ruka, ale svírala nástroj pevně. Po chvíli vsypala do malé láhve trochu černého prášku. Ještě dvakrát vše zopakovala, pak láhev řádně zazátkovala a utěsnila.
Dlouhou lžíci složila, zastrčila zpět do pláště a lahvičku vložila do vnitřní kapsy. Obě ženy se otočily a tiše odkráčely do noci. Znovu byla tma, ale světélkující střed hladiny v jámě se vzdouval a otřásal ještě dlouho.
Před rozvalinami se k vojákovi, kterého sem poslal Kesepton, najednou připojili tři muži na koních.
Voják Sarne byl překvapen, že vidí seržanta Duxe, jak jede vedle Subadara Yortche, třetím jezdcem byl Harkness.
"Sarne," oslovil ho Yortch, když zastavil, "můžeš odejít. Běž si pro nějaké jídlo, pokud ještě zůstalo."
Sarne už se dál nevyptával, pobídl koně do cvalu a ujížděl k světélkujícím ohňům, které zahlédl na nižším svahu horského hřebene.
Yortch, Duxe a Harkness se na sebe dlouze zadívali.
"Teď už není možné couvnout," pravil Yortch. V měsíčním světle ukázal lesknoucí se dýku.
Harkness se zazubil. Věřil Subadarovi na slovo. Liepol ale příliš nesouhlasil.
"Pořád se mi to nelíbí. Jestli něco dopadne špatně, skončili jsme."

"Ksakru, Marneriňane, nedovol, aby ti vládly ženské!" Yortch byl netrpělivý. Chlapi z Marneri byli někdy jako hadrové panenky. "Podívej se, když je nezabijeme my, brzy nechají zabít ony nás. Nenechej se napálit, člověče. Z místa, kam nás vedou, se nikdo živý nedostane."
"Nemusíme to udělat. Můžeme je uvěznit nebo vyhnat."
"Ach jo, omotaly si vás kolem prstu. Všiml sis, jak ta čarodějka využívá malou holku, aby pobláznila kapitána? To je přesně jejich styl, k čertu s nimi."
"My muži z Talionu už ty prokleté čarodějky neposloucháme," přidal se kavalerista Harkness, povzbuzen Subadarovou jistotou.
Duxe se nemohl zbavit špatného pocitu, ale jinou alternativu nebyl schopen vymyslet. Čarodějky Lessis se zbavit musí. Kapitán byl očarován nějakým kouzlem, poslouchal její rozkazy bez sebemenšího protestu. Výsledkem bylo, že měli sedmdesát procent mrtvých a raněných a jako vojsko byli zničeni. Téměř nikdo nezůstal, Duxe měl jen dvacítku bojeschopných mužů. Tam v té proklaté elfí pasti ve skalách ztratili dalších dvacet. Muži byli na pokraji vzpoury.
Liepol Duxe měl vraždit. Harkness se zazubil, přemýšlel nad svou troufalostí a odvážil se myšlenky, která mu vězela v hlavě už několik dní.
"Řekl bych, že s tou malou se nejdřív trochu pobavíme." Duxe se k němu se zlostným pohledem otočil.
"Zkus to a budeš mít v srdci nůž, dřív než se té holky dotkneš!"
Harkness se zamračil. "Ale no tak, proč promarnit takovou příležitost? Ona je na tomhle zatraceném honu na husičky jedinou pěknou věcí. Celé dny jsem snil o tom, že si ji vezmu. Jestliže ji chceme zabít, pak bychom si s ní měli nejdříve užít."
Duxe to nemohl poslouchat.
Yortch se do toho vmísil. "Tohle je vojenská akce. Nechej si chlípné nápady pro sebe. Zabijeme je, to je vše, zajistíme, aby se jejich těla nikdy nenašla a před rozedněním se vrátíme do tábora. Tohle je náš úkol a taky vše, co provedeme. Jasné?"
Ale Harkness zahlédl v Yortchových očích záblesk a vytušil Subadarův skutečný záměr. Co kdyby se zbavili taky Duxe? A pak si s tou malou holkou užili? Duxe jim byl na obtíž - kdyby jej zabili, byli by jedinými svědky činu.
"Ano, Subadare," zamumlal Harkness. Duxovi se trochu ulevilo.
Důvěřuj starému Yortchovi a o nic nepřijdeš, pomyslel si. Harknesse zamrazilo v zádech. Samozřejmě, Subadar půjde první. A zatímco si bude užívat, Harkness využije příležitost a zezadu ho zabije. Jedno bodnutí bohatě stačí.
Pak to bude vypadat, že byli překvapeni skřety a Harkness s holkou jednoduše zmizí. Někam do hor, a kdo ví? Když ho to s ní přestane bavit, zabije ji, vrátí se do města a bude tvrdit, že uprchl před nepřítelem. Naživu nezůstane nikdo, kdo by jeho příběh znal.
V duchu se zasmál. Bude bohatý! Jak nádherný konec Subadara Yortche!
"Podívej, je to jednoduché," zabručel Yortch k Duxovi. "Slyšel jsi ji, má v plánu přimět nás, abychom šli přes Gan. Pak to bude Chazendar a Bílé kosti, není tomu konec. Chce nás všechny zabít."
Duxe zoufale hledal nějakou omluvu a zabručel: "Stejně nechápu, proč do té pekelné díry musíme jít."
Liepol Duxe se málokdy setkal s magií a to, co viděl, jej vůbec neuchvátilo. Ale tohle byl Dugguth. Bál se dokonce i toho, že byl postaven.
Yortch ztrácel trpělivost. "Nikdo z nás tam nechce jít, ale musíme. Mimochodem, nic tam nežije a démon je už dvě stě let mrtvý. Ten nám ublížit nemůže."
"Když to říkáš."
Duxe si povšiml, že Harkness, teď když pochopil, že půjdou, je značně rozrušený. Tihle zatracení Talioňané byli ochotni snížit se k tomu, aby znásilňovali a zabíjeli, spolupracoval s nimi nerad. Duxe se zachvěl. Celá akce se mu nelíbila, ale nebylo jiné cesty. Ne s Keseptonem, který byl zcela očarován.
Na mrtvé město svítil měsíc. V masivních kamenech cítil cosi krutého a nelidského. Místo, kam bude vtažen, aby spáchal ohavnost, hrůzu, která ho navždy poznamená, mu připadalo hrozivé. Přál si, aby našel odvahu a tomu proklatému Subadarovi řekl ne, ale zdálo se, že už je na to pozdě. Otřásl se a pobídl koně.
KAPITOLA 30
Tentýž měsíční svit, jenž dopadal na rozvaliny mrtvého města, osvětloval pěšinu v borovém lese stoupající nahoru do hor. Zdola po pěšině přicházel znavený drak, který si v dobré náladě, nehledě na značnou únavu, pobrukoval jakousi melodii.
Občas se zastavil a rozsekal porost, který mu bránil v cestě. Po pěšině chodila zvěř o mnoho menší než draci.
Písnička, kterou si pobrukoval, zněla lidským uším podivně. Byla o závodu mezi létajícími draky a o sázce na jednoho z nich, toho, jenž měl obrovskou převahu, a o tom, jak sázka dopadla ve prospěch hrdinného draka, věčného smolaře, který nakonec závod vyhrál, i když si v posledním kole zlomil křídlo.
Bazil opět začal zpívat refrén, a tentokrát jej zpíval obzvlášť hlasitě. Když si tak prozpěval, myslel na ni, na matku svých dětí, a uvažoval, co teď zrovna asi dělá.
Odhadoval, že letí nočním vzduchem někam přes Tuninu, do míst, kde loví. Dohodli se, že tam zůstane a bude lovit pro poraněného divokého draka tak dlouho, až zase bude schopen létat.
Pak odletí na sever, vyhledá místo k zahnízdění a vylíhnou se její a Bazilova mláďata. Samozřejmě se tak stane někde daleko a malí docela určitě nebudou ještě umět létat. Bazil si nebyl jistý, co vznikne ze spojení bezkřídlého a létajícího draka, ale řekl jí, že kdyby byli bez křídel, bude je muset poslat na jih a on se postará, aby byli vychováni pro legie Argonathu.
A pak jej napadlo něco mnohem nepříjemnějšího. Uvidí ji ještě? Tu, která má tak hladkou zelenou kůži, hbitý ocas a sametová křídla?

To nemohl říci. Pobrukování utichlo.
Kdyby si mohl být jistý, že se příští rok vrátí na horu Ulmo. Kdyby se tam v tom čase mohl vrátit... Byli by zase spolu. Ale jak si mohl být jistý, že se vrátí? To byl problém. Ale on to nějak vyřeší a vrátí se sem, aby ji mohl znovu získat. To mu povzneslo náladu a přivodilo šťastné vzpomínky, znovu se ozvalo pobrukování, mnohem hlasitější než dříve. Ovšem jen do té doby, než bylo přerušeno hlasitým bručením ozývajícím se z lesa před ním, přicházejícím odněkud z pravé strany nedaleko stezky.
Zároveň s bručením ucítil různé pachy. Nejdříve syrové maso a nad vším převládající pach krve. Pak pach velkého savce, podivná směs pižmové vůně a bahna. Bazil pátral v paměti, nepodobalo se to ničemu, na co si pamatoval, určitě to není pes, ani kočka, ani vůl, ani kráva, ani kůň a prase také ne. U všech prastarých draků, co to je? A najednou mu to došlo, byl to určitě medvěd!
Medvěd!
Bazil zpomalil krok a upřeně se zadíval do tmy. Draci mají ve tmě dobrý zrak, asi ne tak výborný jako kočky, ale lepší než většina zvířat. Zrovna teď musel narazit na medvěda. Některé druhy dorůstaly do obrovských velikostí a mohly být i velmi zuřivé. Dokonce ani bitevní drak netoužil setkat se s takovým medvědem.
Po chvíli ho ve tmě rozeznal, pod borovicemi uviděl velký černý stín. Medvěd byl blízko, zuřil a vypadal překvapeně. Byl připraven zaútočit a zdálo se, že je obrovský.
Jakmile Bazil ucítil vůni masa, začalo mu kručet v žaludku. Už to bylo dlouho, co naposledy jedl. Vlastně ano, když tak uvažoval, uvědomil si, že má příšerný hlad.
Ale má takový hlad, že by snědl i syrové maso? Jako nějaký divoký drak? Byl na rozpacích, syrové maso ho jako civilizovaného tvora přizpůsobeného na lidské návyky nevábilo. Jenže teď byl strašlivě hladový, a to pak draci sežerou cokoliv.
Hlad zvítězil nad opatrností. Přiblížil se, z ramen sundal štít a pevně jej uchopil do levé tlapy. Nevezme si všechno, něco tomu huňáči z kořisti nechá.
Navíc bylo možné, že kořist medvědovi nepatří. Medvědi byli známí tím, že raději odeženou dravou zvěř od úlovku, než aby ji chytili sami. Připomnělo mu to příběhy, které vyprávěli lidé ve vesnici Quosh.
Náhle se medvěd vyřítil na pěšinu, zařval, postavil se na zadní a znovu se rozeřval. Baz si hvízdl. Byl to opravdu obr, mohl vážit jen o něco méně než Baz.
Černí medvědi z oblasti Modrých hor, které viděl dříve, nebyli o mnoho větší než člověk. Nebyli pro draka žádným postrachem, báli se lidských šípů a kopí a lidé je také hromadně zabíjeli.
Tenhle však měl zcela jiné rozměry, byl to obrovitý hnědý medvěd, a když deset stop od něj rozlíceně řval, už jen jeho pach byl hrozivý.
Smíšené pocity jak strachu, tak i nenávisti dohánělly zvíře k vražedné zuřivosti. Rozlíceně řvalo na podivně páchnoucího tvora, který se vynořil ze tmy.
Medvěd mohl být tak sedm let starý, tedy v nejlepších letech, jenže zrovna teď byl popravdě tak trochu vyveden z míry. Dokonce se poprvé od doby, kdy byl medvídětem, i bál. Pominul-li noční můry, nic tak hrozného jako Baz nikdy neviděl..
Pach tohoto tvora neznal. Člověka rozeznal hned, to byla kůže a kov, ale tohle mu ze všeho nejvíc vonělo hadem, a také krví, jenže takovou, kterou v životě nezkusil.
Znovu vyzývavě zařval.
Bazil v jeho řevu slyšel zlost, ale nezastrašilo ho to.
"Máš víc masssa, než dokážeš sssníssst, kamaráde," řekl nejsmířlivěji, jak jen mohl.
"Drak sssi vezme jen polovinu, jessstli ti to nebude vadit."
Medvěd na jeho tichou domluvu reagoval zlostně, asi pochopil záměr, když už ne sama slova. Spadl na všechny čtyři, blížil se po stezce a zuřivě vrčel.
"Aha," pokračoval Bazil. "Takže vadí."
Bazil se mu postavil s připraveným štítem a zatočil Piocarem.
Medvěd narazil do štítu, chňapl a strčil do Bazila, až jej posunul o pár kroků nazad. Avšak štít zůstal mezi nimi, medvěd zklamaně zařval a bouchl do něj z levé strany.
Bazil ucítil, že jej úder téměř převrátil, a ustoupil o další krok. Huňáč měl pádnou ránu - musí být silný přinejmenším jako hnědý troll. Ale nebyl ozbrojený a koledoval si o lekci, aby trochu zkrotí.
"K sssakru ty pitomý medvěde," zamumlal Bazil, vykročil doprava, máchl Piocarem a v tmavém lese se rozlehla rána, jak meč udeřil medvěda po zadku.
Huňáč se lekl a zařval bolestí.
Bazil znovu napřáhl Piocar a udeřil ještě jednou, i když tentokrát ne tak silně. Medvěd poskočil a při couvání téměř upadl. Bazil nechal medvěda řvát a zaútočil, zvedl meč nad hlavu a znovu jej plochou meče přetáhl.
Rána o medvědovu hlavu jen zaduněla. V okamžiku se skácel, ale hned se zvedal, rozšlapávaje malé stromky. Když se drápal na nohy, vrčel ještě zuřivěji.
Baz jeho útok odrazil, štít držel dole, aby se bránil před medvědími drápy, a neustále jej tloukl po zadku a do boku.
Medvěd se snažil štít odhodit - na Bazilovu tvář dopadaly chuchvalce slin. Stíral si je a tehdy jej zvíře ukrutnou silou odmrštilo.
Na chvíli boj ustal. Medvěd stál opět na zadních a zvažoval situaci. Nezdálo se, že by na něco přišel. Zadek ho od úderů pálil. Zadíval se na zvíře, se kterým bojoval. Mělo to vůbec cenu? Nechat se zmlátit protivníkem, kterého zřejmě nelze ani sevřít?
Medvěd nevěděl, co dál.

Náhle Bazil zařval jako drak a vyrazil dopředu. Medvěd se vystrašil, zničehonic se otočil a prchal ohromnou rychlostí pryč do houštin.
Zůstat tam a bojovat s tohle obludou o zbytky starého losa, kterého ulovil, po tom tedy vůbec netoužil. Bylo na čase zmizet. Nikdy v životě před ničím neutekl, tohle bylo nepochybně poprvé.
Bazil neztrácel prohlížením mrtvého losa čas. Bylo to starší zvíře s hubeným běhy a vyzáblými žebry. Zdálo se příliš staré na to, aby medvědovi, pokud byl dostatečně blízko, uprchlo.
Bude to pořádně tuhé a bude muset hodně, hodně žvýkat.
S povzdechem losa rozpůlil, sebral přední polovinu a odtáhl ji pryč.
Mečem ji rozkrajoval na velké kusy, a než ho vložil zpět do pochvy, otřel jej. Usadil se na kámen a pustil se do losa.
Vychutnával si ho, dlouze přežvykoval a v puse měl hodně slin. Největší kosti odhazoval do křoví, ostatní rozkousával a polykal.
Nudle s akhou to nebyly, ani pečený losos, ani žádná kultivovaná strava, na kterou si navykl, když žil mezi lidmi, jež pozdvihli vaření a tradiční přípravu jídel na úroveň daleko vyšší než kterákoliv jiná rasa. Avšak přežvykování tuhé zvěřiny, masa starého losa, vyvolalo v Bazilovi divoké a barbarské pudy. Tohle bylo, jako když se s ní na vrcholu hory pářil. Chuť, zpočátku nakyslá, se stala postupně přijatelnější, dokonce mu to začalo chutnat.
Dojídal polovinu losa, když nedaleko zaslechl nový zvuk. Z lesa se ozývalo vzteklé vrčení a bručení.
Když se ohlédl, uviděl, jak si několik menších zvířat dopřává z druhé poloviny losa. Podle vrčení rozpoznal kojoty, kteří se střetli s nějakým jiným zvířetem, jež je značně vyrušovalo.
Bazil se nenápadně přiblížil. Jako většina draků měl schopnost pohybovat se v lese, když bylo zapotřebí, tiše. Popošel na místo padesát stop od rvačky. Vítr vál směrem k němu poměrně silně, a tak rvoucí se zvířata o něm nevěděla.
Nad losem byl skloněno malé tmavé zvíře s velkou tlamou a vyčnívajícími zuby. Neustále vrčelo a cenilo zuby na trojici kojotů, kteří ho obcházeli, a odhánělo je pryč. Kdykoliv však zaútočilo, další kojot přiběhl a hafnul ho do zadku či ocasu.
Bazil zápas chvíli sledoval. Vypadalo to, že tři kojoti na to nezkrotné malé zvíře nestačí.
Náhle se vítr obrátil a zával k nim jeho pach. Bazil se ukázal a hlasitě zasyčel. Kojoti málem vyskočili z kůže a zmizeli jako blesk. Malé zvíře si však drželo zbytek kořisti a stále vzdorně vrčelo.
Bazil na něj shlédl, v měsíčním světle bylo těžké rozeznat něco přesně, ale po chvíli pochopil.
"Aha, rosssomák," odfrkl si. Není divu - tohle je nejzuřivější zvíře ze všech. Raději by zemřelo, než by se čehokoliv vzdalo, zvláště pak takovéto kořisti.
Bazil si krátce rosomáka prohlédl a dloubl do něj Piocarem, jednou, dvakrát, a vyvolal tak jen zuřivé vytí. Pak se v duchu usmál, nechal to být a pokračoval dál po pěšině.
Místo, kde žral losa, už usilovně obhlíželi norci a lasičky.
V měsíčním světle daleko před sebou viděl temný široko daleko se rozprostírající Gan s velkými řekami třpytícími se v místech, kde křižovaly krajinu.
Zamýšlel dojít do Ganu, nalézt Argo a jít podél řeky, až dojde do Dalhousie. Pak se nějak dostane přes řeku a nahlásí se ve službě. Tohle bylo proveditelnější, než aby malou jednotku kapitána Keseptona hledal v rozlehlé Tunině.
Myšlenka na dragonýra, potulujícího se bez draka, o kterého by se staral, mu přivodila starost a pocit provinění. Nikdy by si neodpustil, kdyby se v době jejich odloučení chlapci něco stalo. Co ho přimělo k tomu, že takhle utekl a ztratil se v lese? Měl být vycvičený vojenský drak a on zatím, když byl starý Kepabar zabit, ztratil rozum.
Nu, alespoň přišel na něco lepšího než se marně pokoušet hledat Keseptonovu jednotku v Tunině. V Dalhousie se opět setkají. V Tunině by mohl bloudit celá léta, byl by trýzněn elfy a živil by se lovem losů a medvědů!
Náhle borový les prořídl a Bazil se ocitl na stezce vysoké zvěře, která se táhla podél jedné strany hřebene hory. Na druhém konci cosi upoutalo jeho pozornost. Vypadalo to jako hradby a věže, pevnost postavená lidmi!
Nevěděl, že by zde byla umístěna legie, ale jestliže ano, pak se vše značně zjednoduší. Nějak se pošle zpráva a on se znovu setká s Relkinem a zbytkem 109. oddílu během několika dní.
Přidal do kroku, našlapoval do stružek, které protékaly po straně hřebene tam, kde ještě rostly skupinky dubů a bříz.
Konečně přešel poslední stružku a zůstal stát u okraje vyschlého příkopu. Tehdy došel k znepokojivému zjištění, hradby místa byly pobořené.
Na dně příkopu ležela hromada kamení, která se v měsíčním světle leskla. Zubaté věže byly v troskách. Zřícenina vypadala jako z dávnověku. Zarazil se. Vykročil vpřed, vyšplhal se přes příkop a ve zdivu našel trhlinu, kterou se dalo dostat dovnitř.
KAPITOLA 31
Ani ne míli od města stál tábor. Byla to skupinka stanů a přístřešků, uvnitř hořely tři ohně, na jedné straně stála ohrada pro koně.
Byl to tichý tábor. Vojáci, jež v posledních třech dnech přežili dvě těžké bitvy, byli otřeseni, poranění a vyčerpaní. Na to, aby vůbec pomýšleli na oslavy, bojovali příliš dlouho a viděli umírat příliš hodně kamarádů. Bylo obtížné vymyslet vhodná témata k rozhovoru.
Dokonce i kovář, statný Cowstrap, byl příliš znaven, aby opravoval poškozené zbraně, jichž bylo tak mnoho. Po večeři vypili příděl whisky, kterou kapitán povolil, a všichni kromě nešťastníků, na které vyšla hlídka, zalehli a spali.
Jenže vedle vyčerpání narůstalo něco nebezpečnějšího, vojáci byli na pokraji vzpoury. Po bitvě u Osssur Galan se začaly šířit zvěsti, co je čeká dál. Říkalo se, že čarodějka je chce zavést do Ganu. Teď, když už měli dostatek koní pro každého, s nimi pojedou pod velením té staré vědmy do pekel.
Také se vykládalo, že se kapitán pobláznil do krásné mladé učednice, a tak se mu nedalo pomoci. Nikdo nechtěl jít do Ganu, navždy bloudit v moři trávy a nakonec být zabit kočovníky, nebo ještě hůře, zajat jako otrok a prodán do

Tummuz Orgmeen.
Ještě to nikdo nepotvrdil, ale jako by se stalo. Když jim kapitán rozkáže jet do Ganu, bude zavražděn a s ním i čarodějka a dívka. Zabiti budou i ti, co se rozhodnou nesouhlasit, a ostatní pak řeknou nadřízeným, že zemřeli v bitvě. Otázka, co budou dělat, jestliže nebudou souhlasit draci, kteří dosud přežili, se ještě neobjevila.
U ohně 109. dračího oddílu, chlapci diskutovali také. Truchlili nad Tomasem, jenž byl zabit po boku starého Kepabara, nad Kalstrulem, Sorikovým dragonýrem, kterého našli po bitvě mrtvého. Byl zavražděn v houští, když nepřítele hnali pryč.
Zůstala trojice draků. Chektor, Vander a Nesessitas spali kolem ohně. Chlapci, kteří zůstali, leželi k drakům zády. Relkin a Marco se tiskli k Nesessitas, avšak Relkin nespal. Trápil se myšlenkou na draka potulujícího se někde daleko v neznámém lese.
Nikdo nevěděl, co se stalo s Bazilem Zlomeným Palcátem. Bazilův divoký útok dokonal porážku nepřítele, drak z Quosh jej divoce štval přes les a poté zmizel.
Relkin si byl jistý, že není mrtev. Kdyby byl, věděl, že by něco cítil, ale nic takového se nedělo.
Což jej samozřejmě vedlo k myšlence, že Bazil tam někde leží se zlomenou nohou nebo příliš vážným zraněním a nemůže se hýbat. Co když zemře osamocen a vyhladovělý k smrti?
Relkinovy oči se zalily slzami, i když už mu bylo patnáct a byl zocelený válkou. Jeho drak se ztratil a mohlo se mu stát cokoliv.
Byl unavený, ale spát nemohl. Slyšel, jak na druhé straně ohně mluví Rosen Jaib zpěvavým hlasem k spícímu Vanderovi. Vander měl ošklivě poraněnou nohu, nemohl s ostatními pokračovat dál a pošlou jej do Argo, jakmile se bude moci hýbat. Za ním chrápala Nesessitas, tiše a jemně jako obvykle. Marco spal, Heltifer zabalen do deky usnul také. Dokonce i elfové, průzkumníci z Matugolinovy armády, spali v řadě vedle Heltifera.
Pořád na ztraceného draka musel myslet. Házel sebou a každou chvíli se převracel, pak vstal a šel se podívat k ostatním ohňům v táboře.
Uvažoval, že poruší příkazy a vydá se hledat Baze do lesa. Byli tam elfové, kteří pátrali po jeho stopách, jenže Relkin stromovým bytostem, když se jednalo o draky, nedůvěřoval. Nahlásili by, že je tam zraněný drak, který se nemůže hýbat a osamocen umírá hlady?
Relkin přistoupil k největšímu ohni, kde se vařila večeře. Rosso, kuchař, který přežil, usnul. Kovář Cowstrap také. Marnerijští vojáci spali v řadě zabaleni do přikrývek.
Stále znepokojen, šel Relkin dál, až dorazil k ohni talionských jezdců. Nocovali kus od ostatních, koně měli uvázané nedaleko.
Několik mužů bylo stále vzhůru. Získali zvláštní příděl, láhev tmavého alkoholu, kterou sebrali na bitevním poli. Tmavý nápoj z Tummuz Orgmeen byl sladký a ostrý, s příchutí černé magie, která povzbuzovala k boji. I ze skřeta s tím nejzbabělejším srdcem se po loku, který mu byl násilím vlit do hrdla, mohl stát lev.
Oči jezdců zářily hrůzostrašnou energií. Dlouhé rozcuchané vlasy jim divoce vlály. Pláště měli i přes chladný noční vzduch rozepnuté, neboť byli rozpalováni podivnou vnitřní silou. Mluvili hlasitě a hrubě.
Relkin si přidřepl, mladí muži, kteří si dokola podávali láhev, si ho nevšimli. Jejich hovor se stočil ke stížnostem na čarodějku. Tím byl jeden z nich, voják Jorse, urostlý chlapík z města Vo, zcela posedlý. Když mu Menster podal láhev a řekl: "K čertu se všemi čarodějkami!" Jorse zařval: "Správně, k čertu, ať jdou všechny do pekel."
Pak si na něco vzpomněl.
"Kromě jedné, tu malou hnědovlasou holku z Marneri si ponecháme. Co? Necháme si ji."
Jorse se přitom tahal za dlouhé ježaté kníry. Ostatní se rozesmáli a plácali se do stehen.
"Správně, Jorse dostal nápad. Tuhle si necháme."
"Podařená žabička. K čertu, kde se tu jen vzala?"
"No právě, kámo, tu stojí za to chytnout za prdel."
"A co teprve ty její kozy?"
"Ha, ha. Jeden nebo dva večery budou stát za to."
"Mimochodem, já jsem si s ní už pěkně užil," tvrdil Jorse.
"Cože?" ostatní očividně nevěřili. Jorse se chvástal, ale něco takového bylo nezvyklé dokonce i na něj.
"Jo, dostal jsem ji v lese tenkrát v noci, když jsme tábořili s elfy."
"Jo, opravdu?" zeptal se Menster s přehnanou zvědavostí.
"Jak jsi ji uchránil před elfy? Když cítí rozpálenou ženskou, můžou se zbláznit."
"Vystřídali jsme se s jejich princem, nejdřív jsem si to s ní rozdal já, pak mohl přijít na řadu i on."
"Vsadím se, že na to hupnul."
"Jo. Mimochodem, byla sladká, tak slaďounká a tak náruživá. Co ty čarodějky učí, to je skoro zločin!"
"Hovno, já tomu nevěřím!" zahučel Menster škodolibě a jen s trochou zájmu. Mohla to být pravda? Skutečně si pitomec Jorse užíval s tou nádhernou holkou? Menster takovou myšlenku nemohl strávit.
A nebyl sám.
Jorse byl náhle ze svého žvanění vytržen prudkou ránou do tváře.
"Kurva, do hajzlu, co to je?" zařval a podíval se nahoru.
Před ním stál dragonýr a v rukou se mu blýskal nůž.
"Pošpinil jsi jméno Lagdalen Tarcho. Odvolej, co jsi řekl, a přiznej, že jsou to lži, nebo se budeš zodpovídat mně. Okamžitě!"
Zatracený dragonýr, a mluví s ním takhle?
"Zodpovídat se tobě, spratku, jo? Dobrá, budu... rád!"

Jorse vytáhl nůž, větší a s širším ostřím, než měl Relkin.
"A zároveň ti s radostí rozpárám břicho, až ti vytečou střeva, ty zasraný spratku!"
Ostatní byli na nohou.
"Ne, Jorsi," ozval se nahlas Menster. "Je to jen kluk. Nafackuj mu, nic víc." Ale Jorse neposlouchal. V opilecké zuřivosti šel po Relkinovi.
Relkin uskočil stranou, prosmýkl se nalevo a kolenem zasáhl chlapa do rozkroku. Jorse hlasitě zařval, zavrávoral a padl na kolena. Kroutil se bolestí, kašlal a prskal.
Relkin tam stál a modlil se, jen ať se ten chlap nepostaví, a napjatě hleděl na ostatní. Zdálo se, že vyskočí a napadnou ho.
Jorse se však zvedal, byl to ostřílený voják a zažil nejednu horší rvačku.
"Proč ne, ty malý parchante!" zabručel a pak se vrhl dopředu, jeho nůž proťal vzduch jen o vlásek před Relkinovou špičkou nosu.
Rozmáchl se pěstí a silnou ranou udeřil chlapce do ramene, až se zapotácel.
Jorse se snažil překonat nevolnost z nakopnutí do varlat a potěžkal nůž.
"U všech čertů, vyříznu mu ten jeho zasraný jazyk z pusy!" zařval.
Ostatní vojáci se postavili, ale nikdo ho nezastavil, jen Jorsovi řekli, aby byl milosrdný. Kdyby chlapce zabil, vykoledoval by si vojenský soud. Nikdo nechtěl zkřížit nože s chlapem omámeným tmavým alkoholem. Kluk do toho spadl sám, bylo jen na něm, jak se zachrání.
Na druhé straně tábora seděli u ohně kapitán Kesepton a nadporučík Weald a diskutovali o situaci. Nebyla dobrá. Vůbec ne. Dokonce i Wealdovi, nejklidnějšímu a nejdobrosrdečnějšímu ze všech došla trpělivost.
"Ale kapitáne, ta žena po nás chce, abychom šli do Ganu bez příkazů z Dalhousie. Souhlasil jsem, když jsme dostali příkaz setkat se s králem Matugolinem a utkat se s nepřítelem, ale zmizet v Ganu? To z nás udělá zrádce. Po vojenském soudu nás pak oběsí."
Kesepton bezmocně přikývl.
"Obávám se, že máte pravdu. Ale rozkazy, které nám ukázala, nebyly nijak specifikované. Viděl jste je. Paní říká, že budeme pokračovat, a jestli řekneme ne, pak se dopouštíme vzpoury. Za to budeme viset určitě."
"Takže na šibenici skončíme tak jako tak, vy i já, kapitáne." Weald měl zvyk ve většině situací vidět to nejhorší.
"Už to tak vypadá, Wealde, pokud se nám nějak nepodaří chytit toho uprchlíka. Pak snad někdo přehlédne fakt, že celé mé vojsko bylo zničeno během jednoho týdne bojů."
"Proti obrovské přesile, kapitáne. Muži bojovali jako lvi - zabili jsme jich dvakrát tolik, než nás je dohromady. Draci zabili dvacet trollů."
"Bohužel, tohle není argument, který v Dalhousie platí. Podívají se na seznam mrtvých a pak mě pošlou k vojenskému soudu."
"Co když toho Thremboda chytíme?"
"No, to závisí na tom, kdo bude mít lepší koně. Po bitvě jsme s nimi ztratili kontakt, ale víme, že musejí jít na sever a pravděpodobně přejít horu Tamarack. To ho trochu zabrzdí. Máme tam průzkumníky, nezahlédli žádnou skupinu směřující na sever. Pokud nevyjede dnes večer, napadneme ho při přechodu řeky."
"Podle toho, jak se pohybuje, předpokládám, že někde získává nové koně."
"Možná."
"A také nové trolly. Nikdy jsem neviděl tolik trollů připojených k malým skupinám skřetů. Víte, že většinou je těch zatracených potvor u vojska jen hrstka, jenže proti nám pokaždé poslali takových deset."
Aniž to bylo vyřčeno, oba muži pomysleli na bídný zdecimovaný oddíl draků.
"Já vím, vím. Proti takové síle už bojovat nemůžeme. Zůstalo nám jen třicet pět vojáků schopných boje a to prostě není dost."
"Ztratili jsme Vandera, starý Kepabar je mrtvý a Zlomený Palcát je buď mrtvý, nebo ztracený v lesích. Nemůžeme proti trollům bojovat jen s Nessie a Chektorem."
Vyrušil je hlasitý výkřik. Na druhé straně daleko od ohně se s rámusem převrhlo vědro. Zařinčel kov o kov.
"Co to, k čertu, je?" zeptal se Hollein, vstal a zjistil, že ho pekelně bolí nohy.
"Rvačka mezi Talioňany," odpověděl Weald. "Ať si to vyřídí Yortch."
Ale Kesepton něco zahlédl. A hned vyrazil. Weald jej se zabručením následoval.
Našli dragonýra, jak se opírá o balvan, bez nože a s tváří krvavou. Voják Jorse, dvakrát tak vyšší než chlapec, se blížil s nožem lesknoucím se ve světle ohně.
Jorse kopl a zasáhl chlapce do nohy. Druhá bota nakopla Relkina do břicha a otočila ho na záda, až bolestí zasténal. Jorse se nad ním nahnul.
"Dobrá, ty malý parchante, je čas kuchat!" řekl jízlivě a zvedl nůž.
A ztuhl jako přimražený.
Před tváří se mu zablýskla široká, zašlá, ale dobře naleštěná ocel. Jasně v ní viděl odraz vlastního obličeje.
Za ním tiše promluvil hluboký hlas.
"No jasssně, muž zvítězil nad klukem. Boj je u konce, pokud ovšem nechceš bojovat ssse mnou."
Na draka to byl poměrně jemný hlas. Podíval se do očí mladé dračice Nesessitas.
Polkl, zalapal po dechu, z draka ho zamrazilo.
"Muž chce ssse mnou bojovat?" vrčel hlas.
Strachem z draka úplně zkameněl. Netrpělivě do něj strkala špičkou ocasu. I když se začal klepat jako ratlík, podařilo se mu vycouvat.

Ostatní vojáci vytáhli zbraně, ale nikdo se neměl k tomu, aby si něco začal s rozlícenou dračicí ozbrojenou dlouhým mečem.
V příštím okamžiku se objevili Kesepton a Weald. Kesepton se zlostně prodral mezi ně.
"Takže, co se tu děje?" chtěl vědět.
Nastalo ticho. Pak promluvila dračice, stále tiše.
"Nic zvláštního," odpověděla. Jorse se vzpamatoval a znovu to v něm vřelo.
"Zatracený spratek, když ho ztrestám, bude to jen pro jeho dobro!"
"A když na tobě vyzkouším meč, bude to taky pro tvé dobro, chlape."
"Jsme spojenci, copak to nevíš?"
"Sss tím klukem taky, proč ho chceš zabít?"
Kesepton zamával rukou.
"Dost! Vojáku, odlož zbraň. Někdo mi řekněte, čím to začalo."
Nakonec se ozval voják Menster.
"Jen jsme seděli kolem ohně, pane, pak přišel ten malý ďábel a udeřil Jorse do obličeje. Bohužel, Jorse ztratil nervy."
Relkin už byl na nohou, bolela ho žebra i noha, ale stále to v něm vřelo.
"Udeřil jsem ho a nelituj i toho. Pošpinil jméno Lagdalen Tarcho a to "nikdo dělat nebude, pokud jsem nablízku já a slyším to."
Kesepton se otočil k chlapci.
"Aha, to je Relkin z Quosh. To jsem si mohl myslet, že jedině ty se budeš bít s někým o několik hlav větším. A cos to říkal o Lagdalen Tarcho?"
"Nebudu opakovat, co řekl, ale donutím ho, aby to odvolal."
"Počkej, počkej, teď nic takového dělat nebudeš." Obrátil se na Jorse, který pod Holleinovým pronikavým pohledem neklidně přešlapoval. "Protože to udělám já."
Jorse na něj pohlédl.
"No tak, vojáku, zopakuj mi, co jsi řekl o té mladé dámě."
"To je lež, pane. Vůbec nic jsem o ní neřekl. To nechám jejím ctitelům a milencům, pane."
Kesepton zrudl, věděl, že míří na něj.
"Těžko mohu uvěřit, že by tě kluk udeřil a nechal se zabít jen tak z rozmaru."
"Je to malý lhář, pane. Nezavdal jsem mu žádnou příčinu, aby"mě uhodil a pak na mě vytáhl nůž. Takhle se to nedělá, když..."
...se před něj postavila Nesessitas. Zbytek nedořekl.
Kesepton se na něj dlouze, chladně zadíval. Jorse se neklidně vrtěl, ale stále se bránil.
"Nechci už v táboře žádné zahrávání si s noži," prohlásil kapitán tvrdým hlasem. "Kdokoliv vytáhne nůž, bude se zodpovídat u vojenského soudu. Rozumíte?"
Jorse nakonec přikývl.
"Dobrá." Kesepton se otočil k chlapci. "A ty se běž vyspat."
Když kapitán odešel, obrátil se k Wealdovi. "A kde je vlastně, k čertu, Yortch?"
Weald pokrčil rameny. Kde je Subadar Yortch, to netušil.
Opačným směrem se Nesessitas a Relkin vraceli k ohni a ostatním chlapcům. Pořád spali, i Chektor.
"Víš, co by teď měli dělat dragonýři?" zeptala se. Přikývl. Krev na rtech byla lepkavá a zasychala. Strašně ho bolela žebra, ale nejhorší ze všeho byl pocit ztráty.
"Kde je můj drak?" zeptal se.
Zhluboka se nadechla.
"No, chlapče, Zlomený Palcát je ssskvělý drak. Dokáže ssse o sssebe possstarat."
Lehla si a cítila, jak za ní chlapec vzlyká. Nesessitas kolem něj ovinula ocas a doufala, že má pravdu. Chyběl jí a věděla, že ho už brzy budou potřebovat.
KAPITOLA 32
Bylo neobvyklé, aby drak pociťoval strach, přesto se Bazil při pohledu na rozvaliny nedokázal zbavit podivného neklidu.
Měsíc osvětloval pobořené věže a paláce. Rozevřená okna několika budov připomínajících lebky zírala do noci jako oči mrtvoly. Přistihl se, že se krade tiše, jako by se bál odhalení.
Na masivní zdivo a hromady suti, na nichž rostly zakrslé stromky, dopadalo bílé měsíční světlo. Zlověstná předtucha se tak stávala hmatatelnější.
Došel na širokou ulici s kamennou dlažbou. Před ním se vynořil oblouk Mach Ingboka. Dlouho zíral do šíleného obličeje vytesaného v kameni.
Ve tváři se zračila pouze krutost a nepříčetná touha po moci. Zhnuseně se odvrátil a hned se ztratil v bludišti pobořeného nádvoří na druhé straně ulice.
Rozhodl se vrátit. Kromě rozvalin a tušení všudypřítomného zla tu nic jiného nebylo. Když se ubíral zpátky na hlavní ulici k oblouku, něco zaslechl, bylo to dál, v centru města.
Zastavil se a uslyšel to znova, byly to hlasy. Poslouchal a rozpoznal, že spolu hovoří dvě ženy a něco, alespoň na té jedné, mu bylo povědomé. Pátral v paměti.
Pak zahlédl tři muže s vytasenými dýkami a meči. Plížili se přes rozvaliny za hlasy. Jejich záměr byl jasný, chtěli zabít ty, kterým hlasy patřily.
Jedna z nich se zasmála a on se překvapeně a zděšeně rozhlédl. To byl smích Lagdalen, jeho kamarádky z Marneri.

Ti chlapi se zbraněmi ji chtějí zabít!
Bazil neotálel, rychle proběhl svažující se uličkou a kolem hromady kamení.
Muži se blížili, spatřil ženy, Lagdalen a Lessis v šedých pláštích s kapucemi na hlavě proti větru. Chlapy znal taky, na pláštích zahlédl znak šesté talionské lehké jízdy.
Chtěli opravdu ženy zabít? Ale proč by jinak vytasili zbraně a skrývali se tam? Co to bylo za šílenou zradu?
Postavy v šedých pláštích už byly velmi blízko. Bazil v tichosti vytasil Piocar a vykročil dopředu.
V jednu chvíli si myslel, že ho jeden z mužů uviděl. Stál ve stínu na stejné straně ulice pouze deset kroků od nich. Muž otočil hlavu směrem k němu, pak ji však zase obrátil zpátky. Ničeho si nevšiml.
Ženy prošly kolem místa, kde Bazil stál, a pokračovaly dál. Muži vyskočili z úkrytu. Zablýskaly se meče. Dívka vykřikla a pokoušela se uprchnout, jenže upadla a vyvrtla si kotník. Lessis odskočila dozadu, v ruce jí zasvítil nůž. Proti osamocené překvapené ženě se rozestoupili tři muži s dýkami.
Zničehonic stál mezi nimi Bazil s připraveným Piocarem. Muži civěli s vykuleným očima. Baz si všiml, jak se vážná tvář seržanta Duxe zkroutila údivem. Překvapení vystřídalo zoufalství.
"Co to má znamenat?" zaburácel hlasitě drak. Uprostřed stál Subadar Yortch, i jeho obličej byl plný překvapení.
"Ale jak to, tohle je drak Zlomený Palcát a paní Lessis!" promluvil.
"U všech svatých, málem jsme je zabili!" vykřikl voják vedle něj.
Lessis držela nůž před sebou, oči jí jiskřily tak nebezpečně jako jeho ostří, snad i více.
Provrtávala muže očima - Duxe ztrácel odvahu.
Věděla, co měli v úmyslu.
"Zlomený Palcáte, mysleli jsme, že ses už nadobro ztratil," řekl Yortch a trochu popotáhl nosem, jako kdyby byl strašně nervózní.
Bazil se podíval na Lessis - má je zabít?
"S tím mečem počkej, draku," promluvila. "Určitě se najde nějaké vysvětlení. Jsem si jistá, že to byl omyl."
Yortch se stále snažil uklidnit. "Dostali jsme zprávy o skřetech, paní. Tady ve městě. Přišli jsme je přepadnout."
"Skřeti?" zeptala se.
"No, ano," přitakal voják. "Viděl jsem je, naprosto jasně - šplhali přes zeď. Řekl jsem o tom Subadarovi a on navrhl, abychom se sem podívali. Když jsme vás slyšeli přicházet, mysleli jsme, že to jsou oni."
"Chápu," řekla s úsměvem. "Dobrá, jestliže tu jsou skřeti, měli byste raději pokračovat dál, zkusit je najít a zbavit se jich. Řeknu kapitánovi Keseptonovi, že mu dáte vědět, až je vypátráte."
Duxe měl pohled vyplašeného králíka. Lessis je posílala do města, aby pronásledovali smyšlené stíny. Tvrdili, že kvůli tomu jsou tady, nebylo úniku.
Duxe v sobě potlačil zaúpění. Byl na dně. Věděl, že paní pochopila, co zamýšleli. Teď mu zničí kariéru.
Lessis beze slova pomohla Lagdalen na nohy a odkráčela pryč. Kotník dívky byl nejdříve citlivý, ale postupně přestala kulhat.
Bazil vrazil meč zpátky do pochvy a sledoval muže dlouhým pátravým pohledem, pak se vydal za dvěma postavami v šedém. Po pár krocích je dohnal.
Paní se k němu otočila.
"Teď mi řekni, Bazile z Quosh, jak to, že jsi tu byl v tak důležitou chvíli?"
"To je dlouhé vyprávění, tak jenom řekněme, že jsssem ssse ztratil a už jsssem ssse zassse našel."
"Našel ses, ano, a zrovna v pravou chvíli." Lessis natáhla ruku a sevřela mu dráp. Z neznámého důvodu cítil, jak se mu prsa nadouvají pýchou.
Vyšli rychle z města a vydali se přes kamení pěšinou, která vedla do tábora. Při pohledu na ohniště a pár roztroušených světýlek pocítil Bazil obrovskou úlevu.
Ještě ani nedošel do tábora a už za sebou zaslechl radostný hlas. Otočil se. Vrazil do něj dragonýr a ovinul mu ruce kolem mohutného krku.

KAPITOLA 33

Než šla spát, vyslovila Lagdalen u ohně znepokojující myšlenky, které se jí hromadily v mysli od chvíle, kdy vyšly z mrtvého města Dugguth.
"Paní, jak můžeme dál cestovat s těmito muži? Chtěli nás zabít. Jak jim můžeme důvěřovat? Určitě se budou obávat potrestání, a tak nás musí zabít, aby se vyhnuli vojenskému soudu."
Lessis nepatrně přikývla. "To je jasné. Ale my jsme ještě nezakročily. Ráno si s nimi promluvím."
Lagdalen si povšimla, jak paní povystrčila bradu. Věděla, že to je znamení obrovské námahy, kterou bude muset podstoupit. Ta žena byla velkou čarodějkou, čarodějkou nejvyššího zasvěcení. Lagdalen byla zvědavá, zda bude možné myšlení mužů změnit. Připomněla si, že Lessis dokáže mít na lidi pozoruhodný vliv.
"Jenže oni nás chtěli zavraždit, že ano?"
"Ano, moje milá, obávám se, že chtěli," odpověděla Lessis tiše, "budeme muset ty muže sledovat pozorně. Možná že bude obtížné vypudit z jejich srdcí zlo, právě z důvodu, o kterém jsi mluvila. Strach z trestu se odrazí v jejich strachu ze zkázy v Ganu. Ale snad..."
"Proč chtějí, abychom zemřely?"
"Protože jsme málem prohráli bitvu u Ossur Galan. A poněvadž se děsí, že je přivedeme do záhuby."
Lessis se odmlčela a cosi zvažovala. "A samozřejmě mají pravdu. Je obtížné jim vysvětlit, že musíme zachránit princeznu, a že když zůstane jediná možnost, obětovat životy všech vojáků i draků, pak ji zvolíme."
"Princezna je tak důležitá?"
"Ano. Všechny předpovědi pro Marneri v případě vlády Eralda ukazují na hrůzovládu a úpadek morálky. Nemůžeme

dovolit, aby k tomu došlo. Marneri je nejdůležitější a nejcennější ze všech devíti měst."
"A co Kadein? Je mnohem větší."
"Ach, Kadein. Kdyby tak v Kadeinu uměli pracovat. Ale žijí ve velkém obchodním městě a těží z bohatství Minuendu. Ne, Kadein je obrovská metropole, to ano -jednou myslím bude velikostí soupeřit s Ourdh - ale Marneri je důležitější. Naši nejlepší generálové a kapitáni na moři vždy pocházejí z Marneri a Talionu. Bohužel, s těmi z Talionu je obtížné vycházet, chovají se k vojákům a námořníkům až příliš nadřazeně, takže zůstává Marneri."
"A proto hledáme Besitu."
"Musíme ji najít a dovést zpátky nepoznamenanou mocnými kouzly. Jakmile ji jednou zpracuje strašlivý kámen v Tummuz Orgmeen, stane se nebezpečnější než Erald."
Lagdalen polkla - to půjdeme až tam? Až na to hrůzné místo?
Lessis se na ni pozorně zadívala a přesně četla její myšlenky. "Dohoníme je už brzy a pak najdeme cestu. Nebudeme muset jít až tam."
To Lagdalen uklidnilo. Strach z děsivého města Temného vládce se trochu vytratil.
"Ještě něco tě trápí, dítě. Cítím to."
Lagdalen se začervenala.
"No tak, děvče, mně to můžeš říci. Vlastně musíš, trvám na tom."
Nedalo se nic dělat, jen se přiznat.
"No, paní, obávám se, že jsem se zamilovala."
"Zamilovala?" Lessis vyřkla to slovo tiše. Avšak vůbec ne překvapeně.
"Ano."
"Vsadila bych se, že to není poprvé."
Lagdalen žasla.
"Hm, ne. Bohužel ne."
Lessis se usmála a Lagdalen se náhle ulevilo.
"Když jsem byla ve tvém věku, zamilovávala jsem se, myslím, jednou týdně. Málem jsem se i provdala, byl to skvělý muž."
Lagdalen byla překvapena, když slyšela od velké čarodějky takové osobní věci.
"Co se stalo?"
"Komu, Hudžovi? No, pořád jsme velcí přátelé, i když jako muž a žena nežijeme už mnoho let. Rozdělila nás práce. Stále je ve vesnici vůdčí osobností a bude jí až do smrti."
Ve vesnici? Copak velká čarodějka bývala venkovskou dívkou? Lagdalen si o takových lidech myslela, že jsou nevzdělaní, primitivní a pouhá spodina oproti těm z měst. Poznatek, že Lessis pochází z venkova zcela vyvrátil mnoho jejích hluboce zakořeněných předsudků.
"Kdo je tím šťastným mužem?" zeptala se Lessis.
Lagdalen si rozpačitě olízla rty.
"Kapitán Kesepton. Vím, že se na mne zamilovaně dívá. Čtu mu to v očích."
Lessis jemně tleskla rukama.
"Ach, to mládí! Jak jsem to mohla v plánech opominout? Lessis, začínáš stárnout!" Obrátila se k Lagdalen.
"Všimla jsem si, jak na tobě kapitán visí očima, moje milá, a měla jsem tušit, že tě to uchvátí. Je to hezký mladík, pochopitelně. Ale..."
Zvedla varovně prst a pak se opanovala.
"Dobrá, jsi mladá, přesto vidím, že se rychle stáváš moudřejší, moje dítě. Brzy už ti ani nebudu moci říkat "dítě". Avšak, když uvažuješ srdcem, je těžké ti domlouvat. Musíš si samozřejmě uvědomit, že kapitán je voják, bude v legii sloužit nejméně deset let. Staneš se tedy ženou vojáka a přinejmenším tak dlouho budeš žít tady na hranici. Ne v Marneri obklopena přáteli a příbuznými."
Lagdalen byla očividně připravena pro lásku podstoupit oběti. Lessis se znovu usmála, ta dívenka měla tak dobré srdce. Věděla, že si vybrala správně. Nikdy nebylo možné odhadnout, jak kdo bude prožívat problémy dospívání a náklonnost k opačnému pohlaví. Popřípadě i k témuž pohlaví. Lessis věděla, že její předchůdkyně v říšské radě, velká čarodějka Fyine, upřednostňovala po celý život jak ve svém loži, tak i mimo něj společnost žen. To však vůbec nebránilo tomu, aby výborně sloužila říši.
Pokývala hlavou. Nedalo se odhadnout, jak to bude pokračovat dále. Možná si bude muset brzy najít náhradu, nebo taky ne.
"Měla by sis pamatovat, moje milá, že Kesepton v několika příštích letech podstoupí mnoho bitev. Možná nepřežije a nebude moci živit rodinu."
Lagdalen si uvědomovala takové riziko velmi dobře. Už zažila, co to znamená bitva, nikdy nezapomene na řev, chroptění, řinčení zbraní, na tu řež, třeskot přileb a kyjů. Už nikdy.
Její milovaný bude odcházet do takového pekla znovu a znovu, dlouhé roky. Někdy si myslela, že to nedokáže vydržet.
"Já vím," ozvala se. Do očí se jí hrnuly slzy. "Je to špatné, paní? Není to pro nás dobré?"
"Ale to vůbec ne, když ty i kapitán dojdete k tomu, že se vzájemně milujete, ráda vás oddám. Ale ne dřív než se vrátíme zpátky do Dalhousie nebo jiné pevnosti a úkol bude splněn. Naše povinnost je důležitější, srdce musejí uposlechnout a musíme se soustředit na poslání. Neúspěch si nemůžeme dovolit. To určitě chápeš."
Lagdalen přikývla. "Ano, samozřejmě." Zamyslela se. Své tajemství vyzradila, jestli to vůbec nějaké tajemství bylo. U Lessis si nemohl být nikdo jistý. Vlezla si pod deku.
"Paní, jsem tak ráda, že souhlasíte."

Lessis pokrčila rameny. "Souhlasit, to jsi nezvolila to správné slovo, moje milá. Jenže stará ženská ví, že je lepší nestát lásce v cestě." Když si vzpomněla na podobnou situaci z dávných dob, v duchu se usmála.
"Ach ano, nebylo by nic hloupějšího než tomu bránit. Láska je bouře a klid, klid a bouře." Lessis natáhla ruku a pohladila dívku lehce po tváři.
Brzy na to Lagdalen usnula. Lessis vytáhla malou lahvičku obsahující prach, který sebrala ze studnice v chrámu, a zkoumala ji.
Sklo se třpytilo. Zatřásla jí a pozorovala, jak zrníčka prachu jiskří a poletují, byl to prach doslova ze samého nitra země. Takovéto zvláštní látky se daly využívat různě, v císařských laboratořích v Cunfshonu čekali badatelé, až se s tímto vzorkem vrátí.
Lahvičku odložila a zadívala se do ohně. Musela si promyslet řeč pro zítřejší ráno. Vojáci utrpěli veliké ztráty. Samozřejmě že zvítězili, jenže za příliš vysokou cenu. Situace byla tak zoufalá a oni byli sotva schopni ve výpravě pokračovat. A určitě je podobná možnost po dvou bitvách, kdy ztratili dvě třetiny vojska, ani nenapadla.
Ale byli tím jediným, co měla k dispozici, takže je bude muset přesvědčit. Došla k závěru, že příště nastraží past pečlivěji.
Ossur Galan se zdál být správnou volbou. Matugolin si tím byl tak jistý, že se nechala unést jeho nadšením. Bože, ten dobrý král je mrtev, stal se obětí vlastní chyby. Bylo to tak zřejmé, cesta mohla být snadno zatarasena. Nepřítel tam však vyslal průzkumníky, uviděli je a vše se otočilo proti nim. Povzdechla si. Bylo to těžké, ale nemohla si dovolit svalovat vinu na sebe - co se stalo, stalo se. Musejí jít dál.
Vrátila se myšlenkami k rannímu proslovu k vojákům. Už si ho v hlavě skoro srovnala, když ji ze zamyšlení vyrušil jemný dotek. Instinktivně sevřela rukojeť dýky, pak však uviděla, že je to elf.
Pozdravil ji malou úklonou. Byl mladý, ale už dosáhl toho, že mohl nosit náhrdelník z lebek lasiček. Zcela jistě byl výborným stopařem.
Elf mluvil rychle v tuninském jazyce, kterému Lessis rozuměla, i když ne tak dobře jako elfím jazykům z lesů na pobřeží. Když domluvil, vstala, s poděkováním elfa propustila a poslala ho k ohni, kde spali ostatní stopaři. Pak odešla do Keseptonova stanu a kapitána probudila.
Po pěti hodinách nerušeného spánku byl Kesepton nejprve otupělý, ale pod upřeným pohledem Lessis se snažil vzpamatovat.
"Nepřítel vyjel z lesa severně od hory Tamarack."
"Tamarack?" zamumlal. "To je asi deset mil odtud."
"Setkal se s kmenem Bagutů - Rudých opasků."
"Kmen?" Kesepton se vyděsil. "Myslím, že nemáme dost vojáků, abychom bojovali s nějakým kmenem."
Lessis to nevyvedlo z míry. "Lidé kmene Baguti jsou pověrčiví, někdy zpanikaří. Možná že se nám podaří je překvapit."
"Muži se mohou vzbouřit. Myšlenka, že bychom zaútočili na nějaký kmen... hmm, je úplně, no, asi přehnaná."
"Muži se vzpouzet nebudou." Vyslovila to s mimořádnou jistotou. "Ale budeme se muset dostat přes Oon dříve než nepřítel. Pak můžeme na druhém břehu v jednom z kaňonů nastražit past. Vím, kde přebrodí - Baguti jdou vždy k brodu u Černé skály."
"Kolik jich tam bude?"
"Mnoho, asi tři sta mužů a pět set žen a dětí. Mají s sebou stáda, která se pasou na bohatých pastvinách jižně od Oon."
"Tři stovky! Zmasakrují nás. Baguti provádějí se zajatci příšerné věci, to nevíte?"
"Samozřejmě že vím. Ale tentokrát si místo vybereme velmi obezřetně."
Keseptonovi se nechtělo dál přít. Zdálo se, že Duxe měl pravdu - čarodějka je chce při té marné štvanici na kouzelníka Thremboda zabít.
"Takže si zítra musíme pospíšit a vyrazit časně."
"Muži se vzbouří."
"Ne, ráno k nim promluvím. Půjdou, věřte mi."
Nevěřil, ale ani neprotestoval - věděl, že by to bylo zbytečné.

KAPITOLA 34

Princezna Besita, ta, co dříve žila v Marneri, by teď tu současnou princeznu poznala jen stěží. Byla vyhublá, se ztvrdlými rysy a netečnýma očima.
Hodně se změnila. Místo honosného šatstva a hedvábí nosila prosté šaty žen kočovných kmenů. Šla podél potoka a na zádech tahala tři velké měchy s vodou.
V Marneri ji trápilo, že je obtloustlá. Tady zhubla, neměla možnost přejídat se, ba ani pořádně se najíst. Přijeli sem minulou noc, poté co se konečně dostali ven z hlubokého tmavého lesa. Stáli na nesmírně rozlehlé rovině, jen tu a tam se objevovaly nízké kopečky, táhnoucí se na západ.
Muži tomu říkali Gan. Zvláště Gasper Rakantz, jezdec z oddílu kapitána Ushmira, jí celé dny, vlastně od doby, kdy vjeli do lesa, o Ganu vyprávěl.
Podle Gaspera Rakantze byl Gan hrozivou nehostinnou pustinou, kde muži jako on zabíjeli kořist bez jakýchkoliv zábran a na potkání znásilňovali ženy. Gan byla travnatá step, jíž vládly kočovné kmeny a kočovníkům zase muži jako Gasper.
V Ganu si jeho slova připomněla. Tady se mohlo přihodit cokoliv. Dokonce i nečekaná vražda mrzutého kouzelníka, provedena v afektu bez nejmenší výstrahy.
V Ganu se mohla od Thremboda osvobodit.
Z jakéhosi důvodu ji však taková myšlenka nelákala.

Potok protékal rovnou úžlabinou lemovanou bílými skálami. Byl hluboký, nemusela nic dělat, stačilo jen podržet měchy pod vodou, aby se naplnily.
Voda byla studená, chlad jí připomínal mráz hluboko usazený v jejím srdci. Už vůbec sama sobě nerozuměla. A to nebyla jen Thrembodova vina.
Nejdříve únos znamenal útrpné uvěznění. Svázanou a s roubíkem v ústech, převáželi ji do ciziny zabalenou v koberci na obchodní lodi. Jednu noc byla dokonce ukryta v rakvi v ryotwoské márnici.
V Kadeinu se to zlepšilo. Měla luxusní apartmá v nejlepším hotelu, a navíc se s Thrembodem vášnivě milovali. V tom skvělém městě si dopřávali společného zájmu o umění a hudbu.
Něco se v jejím srdci změnilo. Bylo to tak romantické žít na zapřenou a v přepychu. Thrembode měl přátele všude, nebo vlastně služebníky, na tom tak moc nezáleželo. Agenti čarodějek po něm pátrali, ale snadno jim unikal a tajemství tajných pokojů v hotelu Tablor nikdy nikdo neodhalil.
Přestala myslet na útěk. Už se nevzpírala jeho pokusům o sblížení, vlastně se jí to zalíbilo.
Byla to, co cítila, láska? Mohla skutečně milovat krutého a drsného chlapa, kterému se s chutí oddávala, protože uměl být i něžný?
Ptala se sama sebe, jak mu dokáže odolávat? Z jeho moci a inteligence měla strach. Byl tak odlišný od všech mužů, které znala, jako by to byl úplně jiný tvor. Ve skutečnosti se stala jeho otrokyní. A zdálo se, že je šťastná. Někdy však bylo těžké pochopit, proč tomu tak je.
Od doby, kdy ji v růžové vile za Kadeinem zbil, ji už nemlátil, aspoň ne tak často. Tenkrát se mu vzepřela a on se rozzuřil. Nechal se trochu unést, zůstala ležet na zemi.
Nemohl se ovládnout, nepříčetně zuřil, ale uvědomoval si cenu zajatce. Jeho život visel na vlásku, a proto ji potřeboval. Vládci, mágové z Padmasy, by neúspěch nepřijali a právě její smrt by byla tím největším fiaskem.
Uvědomila si, že ho drží v šachu. Nemohl jí způsobit příliš vážné zranění, ať už by provedla cokoliv. Ale nikdy mu nezavdala příčinu, aby zacházel příliš daleko, byla ochotná poslouchat.
Možná, myslela si, že změnila plytký, pohodlný život, kterým dříve žila, k lepšímu. Teď jej ochutnávala z té drsnější stránky. Bylo to zvláštní, ale přesto až teď cítila, že je spokojenější než kdykoliv předtím.
Vrávorala pod třemi plnými měchy, vracela se nahoru svahem zpět do tábora. Nikdy ji to nepřestalo udivovat - byla princeznou královské krve a nosila pánovi vodu jako sprostá služka, ale skutečný pocit potupy neměla. Nechtěla si stěžovat.
Na vršku malého kopce postavili v hájku s nízkým porostem stany. Na všechny strany se rozprostírala otevřená krajina Ganu, kromě východu, kde porost postupně houstl, až vytvářel les, který obrůstal vrchní úsek hory Tamarack.
Dále na jih dominovala krajině masivní kopule Ulmo. Zadívala se na horu a její zasněženou čapku. Tam někde daleko za ní, za mnoha dalšími horami, ležel její domov.
Domov - při tom slově by měla cítit něco víc, ale necítila. Neznamenalo pro ni tolik, co dříve. Byla tou ztrátou zaskočena. Marneri milovala, kde jinde by mohla toužit žít?
Pak si vzpomněla na Thremboda nataženého na posteli v Kadeinu se světlem zimní noci na snědé kůži. Jejím domovem byl on, a zároveň byl i jejím bohem. Cítila, jak se jí klínem rozlévá horko. Zoufale ho potřebovala. Nic jiného nemělo význam, jen divoká posedlost po jeho těle.
Voda byla těžká, ale vynesla ji až do tábora. Šlo jí to stále lépe. V prvních dnech byla hrozně slabá a bezradná.
Jakmile vodu položila na zem, ze stanu se ozval pánův hlas.
"Hej, ženská, umyj mě."
Vlila vodu do malé nádoby, vzala čisté hadříky a vešla do stanu. Thrembode seděl na malém stolku, měl obuté boty a jinak skoro nic.
Zachvěla se. Chtěl si ji znovu vzít.
Právě pro tohle žila. Klekla si na kolena a boty sundala. Pak mu začala omývat nohy. Jeho ruce ji rozcuchávaly vlasy, přibližovala se... víc. Zastavila se.
Před stanem někdo stál, hlasitě zakašlal.
"Haló, pane Thrembode."
Thrembode vytřeštil oči. Jestli to je zas další neomalenost Gaspera Rakantze, tak ten chlap toho bude litovat. Už měl jezdců dost. Podle něj to byla jen elitní skupina arogantních pitomců.
"Co je? Nechci být rušen."
Zrovna teď tu ženskou potřeboval. Byla jediným potěšením, které mu v životě zůstalo. Tohle nekonečné cestování v lesích a stepí se Thremobodovi nezamlouvalo. Byl stavěný pro civilizovaný svět, velká města a vyšší společnost.
"Jsou tu Baguti. Náčelníci se s vámi chtějí setkat."
Thrembodovi se na okamžik hrozivě rozšířily oči. Pak zaklel a ženina ústa odstrčil. Stávala se s ní docela krasavice, teď když už nebyla tak oplácaná. Dobře si ji vycvičil.
Byla by škoda o ni přijít, jenže v Tummuz Orgmeen si ji vyžádá vyšší moc.
A všechen výcvik přijde nazmar, neboť Temný vládce... co vlastně byl Temný vládce? Neměl žádné tělesné choutky, jedině touhu mstít se všem živým bytostem.
Taková škoda. "Dobrá, přijdu za chvíli."
Obrátil se k Besitě. "Omlouvám se, princezno. Zatímco se budu zabývat těmi muži, mohla by ses podívat, co kapitán Ushmir a jeho muži připravují k jídlu, a trochu mi donést."
To byl její ušlechtilý Thrembode, byl k ní tak laskavý. Za to ho milovala.
"Ano, pane," řekla a přitiskla tvář k jeho botám.
Thrembode si oblékl jezdecké kalhoty, vestu a vyšel ven, aby se pozdravil s bagutskými náčelníky. Žena pokorně

vyšla před ním a zamířila ke stanům jezdců. Baguti si ji prohlíželi a jeden z nich hvízdl. Neotočila se.
Thrembodovi se na okamžik zúžily oči, ale pak se k Bagutům obrátil. Byli to malí muži, s nohama do O, typickými pro stepní kočovný lid. Říkalo se, že se rodí v sedle a mnozí z nich se opravdu naučili jezdit na koni dříve než chodit.
Byli oděni do košil pískové barvy a kožených kalhot, na hlavě měli kovové přilby. Stáli tam s tajuplnými falešnými úsměvy na větrem ošlehaných tvářích, jejich oči nervózně sledovaly okolí a ze všeho nejvíc právě jeho, s ním se ostatně měli setkat.
Mohli vycítit, jak z něj vyzařuje moc. Byl opravdu služebníkem nejmocnějších. Tím si byli jistí. Budou se muset mít na pozoru a převést ho bezpečně, i s tou děvkou, kterou tahal s sebou. Což byla docela škoda.
Takovéto ženské ve stepi nežily. Bagutské ženy byly malé, taky s nohama do O a mrzuté mnohem víc než muži, ty ostatně připomínaly i v jiných věcech, třeba v zálibě k nožům a pití tmavého alkoholu.
"Vítejte v Ganu," pozdravil Pashtook, vůdce náčelníků bagutských Rudých opasků. Pashtook vypadal jako prohnaný zloděj koní, a vlastně jím i byl.
Thrembode se náčelníkovi uklonil.
"Zdravím vás," zabručel Dodbol, velitel kopiníků. Měl mosazné nákoleníky a držel těžký jezdecký bičík, kterým si ledabyle švihal o nohu.
Thrembode vycítil nesouhlas, ale zdržel se, aby vyslal nějaké kouzlo, a místo toho nasadil chladný přezíravý výraz bez jakékoliv známky uznání. Jestliže nastanou problémy, nejpravděpodobněji to bude kvůli tomuhle chlapovi. Byl mladý, svalnatý a příliš hrdý.
Třetí náčelník byl Chok, velitel jezdeckého oddílu Rudých opasků. Byl starší než ostatní, měl i moudřejší oči. Nejprve neříkal nic, pak na Thremboda kývl a ten mu odpověděl nepatrným skloněním hlavy.
"Posaďte se," vyzval je Thrembode a ukázal na koberce rozložené před stanem.
Náčelníci si dřepli, usedali jen na koně. Thrembode si rozložil židličku. Z vesty vytáhl láhev, otevřel ji a pronesl přípitek.
"Na statečné a svobodné - ať se ještě dlouho proháníte po stepích a stále je nazýváte svými."
Baguti to úplně nepochopili, protože jejich jazykové znalosti byly omezené, ale láhev sledovali s nedočkavostí.
"Máte dobrý tmavý alkohol?" zeptal se Dodbol, jeho upjatost okamžitě zmizela.
"Ten nejlepší. Dělám ho sám. Je velmi silný. Takže pijte střídmě."
"To mi chutná, vypadá dobře."
Dodbol si řádně přihnul.
Hlupáci, primitivní kočovníci, pomyslel si Thrembode. Láhev mezi nimi kolovala.
"A teď mi řekněte, jaké máte podmínky?" otázal se diplomaticky.
Chok mu podal láhev zpátky.
"Hustá tráva celou cestu až k řece. Na druhé straně opět tráva. Můžeme postupovat rychle."
Thrembode náhle dostal zlé tušení. "Kolik vás je?"
"Celý kmen. Paseme tu koně a chytáme otroky na prodej."
Thrembode cítil, jak to v něm vře. Proč to nemohl někdo dobře připravit?
"Mám se setkat s malou skupinou, která nás rychle převede do města."
Chok si odplivl. Město bylo pelechem zlořádů, místem, které lidi kazilo, Baguty alespoň určitě. Když se o něm hovořilo, nevěštilo to nic dobrého.
"Nepůjdeme celou cestu."
Thrembode přikývl. "Samozřejmě že ne. Pouze k ukazateli. Já potřebuji jen asi dvacet mužů. Mých pronásledovatelů je velmi málo. Napadli jsme je v lese."
Thremboda při té vzpomínce zahřál radostný pocit. Vybojoval velké vítězství. Jistě, vše záviselo na bystrém zraku zvěda Gaspera Rakantze u Ossur Galan, přesto to bylo vítězství, kterým zprávu, až k tomu nadejde čas, okoření.
Jenom doufal, že nebude muset pokračovat dál do kraje Hazog až za město Tummuz Orgmeen. Chtěl dojít pouze do centra Velké moci, a zůstat jen chvíli. Vše tam bylo tak nesnesitelně chladné a ukázněné. Všichni byli podezřívaví, tajná policie všudypřítomná.
Zpozorněl.
Ozval se vůdce náčelníků. "Kmen půjde stejnou cestou, kam potřebujete jít i vy. Potáhneme s celým kmenem a pak budete opravdu bezpečný."
U všech ďáblů, proč se mu vždycky musí stát tohle?
Thrembode měl pocit, že je prokletý. Nejdříve kapitán Ushmir, pak skupina neschopných trollů, kteří se nedokázali probít územím, v němž zůstali jen dva draci, a teď tihle šílení Baguti, s nimiž se bude celé dny pomalu trmácet ve smradlavé, zaprášené koloně.
Ale s tím se nedalo nic dělat. Pouze s pěti muži, kteří mu zůstali, nechtěl riskovat a projet Gan na vlastní pěst.
U Ossur Galan nepřítele značně oslabil, ale oddíl trollů a skřetů byl zcela zničen. Nepřítel měl stále asi dvacet schopných vojáků a taky koně. Takže k tomu, aby se mohl rychle dostat přes step, potřeboval síly dorovnat.
"S malou jednotkou budu dokonale v bezpečí. Váš kmen pak zůstane na jih od Oon a nakrmí svá zvířata, jak jen bude chtít."
Náčelníci s tím souhlasili. Chok se zachechtal a řekl něco v řeči Bagutů. Pak se obrátil na Thremboda: "Vám se musí líbit, když Bagut takhle mluví." Znovu se zařehtal. Thrembode vtip nepochopil.
Nikdo na světě Baguty neměl rád, a to ze zcela zřejmého důvodu.
Chok se vzpamatoval. "Mimochodem, budeme muset brzy vyrazit, máme pro vládce dobré otroky. Takže teď se rychle přesuneme a pak se vrátíme znovu na jih od Oon."
Takhle to bylo. Mají víc otroků, než jsou ochotni krmit, chtějí je dovést na trh, jak nejrychleji budou moci.

Zatraceně s těmi chamtivými nomády! Thrembode soptil, ale jen uvnitř. Ještě je potřeboval. Náhle promluvil Dodbol.
"Budeme cestovat spolu. Půjčíte nám ženu. My vám půjčíme ty naše. To je starobylý zvyk kmene."
Thrembode se snažil, aby jeho tvář neprozradila žádné emoce. "Budeme cestovat společně, ale měnit ženy si nebudeme."
Dodbol se nahnul dopředu, jeho tvář se zkřivila vztekem a podezřívavostí.
"Cože? Vy urážíte bagutské muže?"
"Ale vůbec ne, ani trochu. Ale ta žena patří samotnému Temnému vládci. Bude vyslýchána, chápejte."
"No a co?" namítl Dodbol a pokrčil rameny. "Temný vládce, to je jen velký kámen. V kameni je moc, ale ženu nepotřebuje."
"Vy nechápete, že ne? Ta žena je významný zajatec, Temný vládce možná bude chtít, aby byla oplodněna vybranými muži. Musí být v dobrém stavu, aby mohla rodit."
Dodbol se zamračil.
"Proč chce ten tupý kámen zničit krásnou ženskou?"
Thrembode si olízl rty a podíval se na Pashtooka - copak neviděl, že to není možné?
Pashtook to chápal. Věděl, že Temný vládce by mu nikdy takové zacházení se zajatkyní neodpustil. Jenže Pashtook si byl zároveň jistý, že ji tenhle kouzelník zneužívá, a navíc existovaly způsoby, jak si užívat bez toho, aby měla děti. Ale Pashtook vládl zodpovědně, a tak Dodbola usměrnil gestem naznačujícím ukončení hovoru. Náčelník kopiníků umlkl.
"Na tom nezáleží proč. Jestliže vládce tu ženu chce, pak se mu do toho žádný Bagut nebude plést."
Besita se zrovna vracela, proplula kolem nich a vešla do stanu. Baguti na ni civěli jako vlci sledující ovečku.
Thrembode si odkašlal. V očích náčelníka Dodbola bylo vidět, že by s ním mohly být problémy, než však mohli ještě něco říci, přerušil je hlasitý křik.
Výkřiky na kraji tábora a dusot kopyt.
Baguti byli bleskově na nohou. Thrembode nahlížel přes jejich hlavy. Na koních přijížděli dva Baguti, na třetím koni měli cosi přivázané k sedlu.
Cenili zuby a pořád hulákali, jak cosi náčelníkům vysvětlovali.
Pak sesedli z koní a odhodili zajatce na zem k Thrembodovým nohám. Byl to elf, mladý hoch, ještě byl naživu.
"Špeh, chytili jsme ho v lese, asi míli odtud."
"Špeh, výborně, dobrá práce." Thrembode byl takovým přerušením potěšen. "Teď ho vyzpovídáme a uvidíme, jaké kroky náš nepřítel podniká."
Elfa vyzvedli na hrubě otesaný dřevěný kříž a donesli k ohni, Thrembode si mezitím došel pro nástroje.
Během mučení jako by se zastavil čas, všichni čekají na chvíli, kdy bude oběť zlomena a vše vyzradí. V tomto případě čas plynul velmi pomalu - elf prozradil jen velmi málo.
Mučili elfa horkým železem, z končetin mu stáhli kůži a pořád od něj vyzvěděli o tom, kdo je a odkud přišel, málo. Jmenoval se Barritook, žil v lesíku Gavulon, to jim řekl hned zpočátku. Tvrdil, že byl vyslán králem Matugolinem, aby je vypátral. Také tvrdil, že o Lessis neboli šedé paní nic neví a neví ani to, kde by ona a její vojsko, včetně draků, kteří přežili, mohli být.
Thrembode nakonec přestal elfovi věřit. Rozhodl se učinit ještě jeden pokus. Pomocí horkého železa začal elfa oslepovat, nejprve jedno oko.
Besita uvnitř stanu slyšela sténání a ječeni umírajícího elfa. Z nějakého nepochopitelného důvodu se jí to vůbec nedotklo. Jako by neměla city a namísto srdce kámen. Uvažovala, co se to s ní stalo, že dokáže být k utrpení tak chladná.
Elf přesto nic nevyzradil.
"Umíněná, nemožná rasa," bručel Thrembode. A ti jejich vzpurní vládci! Kdyby byli lidé jako elfové, Temní mágové by ovládali pouze mrazivé kobky v Padmase.
Oslepil jej úplně. Elf nevydal ani hlásek. Thrembode znechuceně rozpálené železo odhodil. Krev elfa byla světle zelená, v ohni čadila a páchla po spálených jablkách.
"Dobijte toho zmetka a tělo zahrabte," vyštěkl Thrembode na Gaspara Rakantze a vrátil se do stanu.
KAPITOLA 35
Tady na severu nebyl Gan tak rovný, jak si Kesepton pamatoval z předchozí cesty jižními pustinami. A nebyla to ani polopoušť s tu a tam roztroušenými akáciemi, která je domovem antilop a lvů. Místo toho tu převládala vysoká prérijní tráva a v kotlinách rostly olše a někde i osiky a borovice. S jarem nízká tráva bujela novou zelení, zatímco dlouhé traviny měly stále ještě rok staré suché stonky.
První den bylo oblačno a do tváří foukal chladivý větřík ze západu. Tuto noc se utábořili na nízkém kopci, který převyšovaly okolní skály. Nedaleko se nacházela roklina s malým jezírkem, kde mohli napojit koně a doplnit vodu v čutorách. Ohně nezapalovali, jedli studené příděly jídla, uvařeného předešlý večer.
Ve chvíli, kdy se nad krajinu snesla tma, uslyšeli řev lva. Brzy se k němu přidal další. Obě šelmy po sobě řvaly nepřetržitě několik hodin.
Když neměli ohně, vkrádal se do mužů odvěký strach z těchto zvířat, a tak se přikrčili k drakům, jak nejtěsněji se odvážili.
Lvi byli dost nebezpeční, ale lidský a koňský pach brzy přilákal i skupinu hyen. Koně byli stále neklidnější. Kesepton byl nucen muže vzbudit a poslat je, aby hlídkovali a hyeny odháněli.
Hyeny projevovaly z lidí jen nepatrný strach, vojáci do nich museli neustále strkat kopím, aby je donutili stáhnout se. Ve tmě to byla hrozná práce. Když pak vyšel měsíc, bylo to snadnější. Lessis vyslala kouzlo, které hyeny vystrašilo, ale zahnat je nedokázalo.

Pak požádali o pomoc draky. Tři mohutné kolosy se těžce zvedly ze země a zaútočily. Hyeny se člověka nebály, ale z obrovitých plazů měly strach a při pohledu na monstra, která se na ně sápala, zpanikařily, prchly a už se nevrátily. Lvi stále řvali. Větrem se k nim nesl pach koní, lidí a ještě čehosi - plazů. Koně páchli jako žrádlo, člověk znamenal potíže
a ti obrovští plazi byli něco jako sloni, kterým se lvi vždycky vyhýbají. Odešli hledat snadnější kořist.
Vyčerpaní muži pozvolna upadali do spánku, až na hlídky a kapitána Keseptona. Tehdy kapitán spatřil dvě postavy v šedých šatech, jak za svitu měsíce vyklouzly z tábora.
Hollein se postavil. Dívka byla mimo tábor, v místech, kde byli lvi a hyeny a kdoví co dalšího, a bez muže, který by ji ochránil. Chtěl jít za nimi a šel by, jenže věděl, že by se čarodějka jeho strachu vysmála. Co tam k čertu dělají? divil se.
Předešlou noc byly ve městě vládce démonů, teď je to pustina Gan. Každou noc odcházely na tajnou výpravu. Možná že se domlouvá s dalšími ptáky a zvířaty. Asi to byly druhy příliš plaché, aby se přiblížily skupině lidí, ne jako ti ptáci, kteří nad nimi ve dne, když ujížděli krajinou, plachtili a zcela nebojácně u Lessis přistávali. Přilétali k ní po celý den a pak jí podle velikosti přistávali na rameni, na hlavě, či zápěstí, zpívali a mávali křídly.
Poté co Kesepton viděl sovu v Tunině, uvědomil si, že už jej nic nemůže překvapit. Byla to velká čarodějka a ptáci to očividně věděli, tak jako všichni ostatní. Měla obrovskou moc.
Hodiny plynuly, nakonec se však obě ženy vrátily a Kesepton se uklidnil natolik, že usnul.
Na druhý den bylo větší horko, obloha bez mráčku a ani větříček, který by jim to zpříjemnil. V horkém slunci je ještě víc otravovaly a bodaly mouchy, a to až do chvíle, kdy na to Lagdalen upozornila Lessis.
Čarodějka okamžitě jednu mouchu přivolala. Dokonce i Lagdalen, která už viděla, jak Lessis prosazuje svou vůli u zvířat, ať už malých či velkých, byla ohromena. Jedna z much zabzučela a zatímco kouzlo působilo, téměř minutu poslušně seděla na hřbetě Lessisiny ruky. Pak odletěla.
Brzy nato už mouchy nikoho v celé koloně včetně posledních řad draků neobtěžovaly. Kesepton ten čin viděl a po zádech mu přeběhl mráz. Ptáci, mouchy, ovládala také tak snadno lidi?
Připomněl si, jak zvítězila nad vojáky ten den hned po rozednění. Nebylo tam ani známky po jakékoli nadpřirozené činnosti, žádné kouzlo nevyslala, nebylo vidět magický opar, ani plameny či kouř. Žena sedící na klidné bílé klisně pronesla jednoduchou řeč. Jenže v tom proslovu byla skutečná síla a krása slov, při nichž se jim otevřela srdce a zavázali se jí k věrnosti.
Tehdy ráno byli muži zpočátku odhodláni ke vzpouře. Vojsko bylo za tři dny bojů zdecimováno. Dvě třetiny ztrát, dalších dvacet mrtvých pohřbených u Ossur Galan. Čarodějka byla zodpovědná přinejmenším za polovinu těch mrtvých, protože je přinutila vypravit se do Tuniny a znovu bojovat i po hrozném masakru u hory Červený dub.
A čarodějka jim hodlala oznámit, že budou pokračovat dál, pojedou do Ganu, kde je čeká kdoví jaký hrozný osud. Muži byli jednoznačně přesvědčeni, že odmítnou. Čarodějka bude muset pochopit, že vojáky může přinutit jít hodně daleko, ale o něco dál už ne.
Jenže pak k nim promluvila a oni ztichli. Opěvovala jejich hrdinství, hovořila o bitvách, ve kterých bojovali. Viděla každého z nich, jak vykonal nějaký odvážný či chrabrý čin, uvedla všechna jména. Každý voják pocítil, jak mu její slova pronikají k srdci.
Navždy se v Argonathu bude zpívat o hrdinech, kteří proti vládci démonů bojovali stejně udatně jako dávní válečníci. Z toho, co dosud vykonali, to bylo jisté. Ubezpečila je, že to, co vykonají dál, je proslaví po celém světě. Vydají se do Ganu, budou pronásledovat nebezpečného nepřátelského špiona. Půjdou po jeho stopách, lapí ho a zkříží mu zlomyslné plány. Bude to čin, který v blízké budoucnosti zachrání tisíce životů. Je to úkol, který musí splnit - celý Argonath na ně spoléhá.
Byla to vznešená slova, tak dojímavá a dobře volená, že si je všechny získala. Když pak domluvila, třikrát jí provolali slávu, namířili meče k nebi a přísahali, že v pronásledování nepřítele vytrvají třeba až do smrti.
Lessis všem poděkovala, vyšvihli se do sedel a vyrazili. Vyjeli s odvahou v srdcích, jejich společná vůle byla neochvějná, byli pro věc zapáleni. A zůstalo jim to doposud. Stále byli rozohněni a připraveni na cokoliv. Kesepton byl udiven, žádní vojáci, které kdy poznal, nešli tak daleko, aniž by si začali stěžovat.
Byli očarováni zrovna jako ty mouchy? Bylo tak snadné je ovládnout?
Možná že šli všichni jako náměsíční, jako pouhé loutky ovládané neviditelným kouzlem. Jestliže bude muset, obětuje je všechny? Kesepton si byl tak nějak jistý, že by to udělala.
Potřásl hlavou, aby zahnal pochmurné myšlenky, jenže se vynořily další. Týkaly se jeho budoucnosti v legii. Vypadalo to, že důstojnická kariéra skončila.
Bitvy u Červeného dubu a u Ossur Galan jeho malé vojsko odrovnaly. V záznamech o legii budou označeny za katastrofální. Nazvou je pravděpodobně jako "zkázonosnou výpravu" nebo jiným podobným titulem. Čekal ho vojenský soud a vyloučení z legie.
Pokud ho ovšem neoběsí.
Nikdo se dosud nevrátil jen s pětinou vojska. To bylo pro morálku velmi špatné. Budoucnost vypadala neradostně.
Navíc tu byla ještě jedna záležitost, o které přemýšlel, ale zároveň se musel nutit, aby se tím směrem nedíval a nepředstavoval si, jak jede na koni, ani na cokoliv jiného, co se jí týkalo.
Lagdalen - překvapilo ho, jak jej stále více přitahuje. Pokaždé, když ji zahlédl, pocítil, jak v něm narůstá napětí. Její krása a půvab ho vyváděly z míry.
Nikdy předtím nic takového k žádné dívce necítil. Hm, holek měl hodně, začal už ve čtrnácti, jenže nikdy ho žádná neokouzlila jako ona.
Vrcholem všeho bylo, že se zamiloval do pomocnice velké čarodějky zapletené do šílené výpravy na území nepřítele. A k tomu všemu se té výpravy účastnil i on sám. Do konce štvanice za mnohem silnějším nepřítelem zbývalo ještě mnoho

mil, a tak musel myslet na mnohem důležitější věci, než jak se dívka na koni půvabně pohupuje. Jenže dodržet takové předsevzetí, když se před ním zjevila postava Lagdalen jedoucí po boku Lessis na hnědé klisně, bylo zatraceně obtížné. Každý pohyb,.každá křivka jejího mladého těla v něm vzbuzovala touhu.
Přinutil se odvrátit pohled a zahledět na horizont nad vlnící se trávou.
Zatřepotala se žlutá křídla, přiletěl další pták, malý drozd s hnědými puntíky na náprsence. Poletoval nad Lessis, až pak na okamžik přistál na jejím zápěstí. Potom znovu odletěl.
Za několik okamžiků přiletěl další. Byl to salašník modrý s pevným hřebínkem. Mávl křídly, snesl se opět na zápěstí a zakrátko odletěl také.
Působilo to tajuplně a záhadně, ale už si skoro zvykl. Koneckonců, už to zažili se sovou - kdo by na to mohl zapomenout? Zamlžilo se mu před očima. Samé čáry, byly všude kolem něj, nedokázal přemýšlet o vojenských záležitostech. Snažil se obrátit myšlenky jinam.
Jenže okamžitě začal zase myslet na Lagdalen. Jaké měl u dívky šance? Zkoušel uvažovat rozumně a promyslet si to popořádku.
Kdyby přežil, což nebylo moc pravděpodobné, když uvážil, kam výprava spěje, pak by mohl nadejít čas, kdy spolu zůstanou sami, a mohl by se jí zeptat, zda k němu něco cítí. Domníval se, že ano. Už několikrát se na něj zadívala způsobem; který v něm vzbuzoval naděje.
Možná že až se vrátí do Dalhousie, mohli by se projít kolem řeky, tam kde se setkávají milenecké páry.
Pak se mu však v mysli ozval varovný hlas. Proč sám sebe klame? Nebyl urozený. Ona ano.
Je pravda, že jeho děd byl slavným generálem, ale otec od vojska odešel a stal se obchodníkem s obilím v Modrých horách. Matka pocházela ze starého rodu, který měl vazby na cunfshonské ostrovy, jenže ve srovnání s rodem Tarcho byli pouhými venkovany. On prostý člověk, ona aristokratka, z tohoto důvodu byla jeho láska předem marná.
Samozřejmě, řekl si, dívka není typickou představitelkou vysoce urozených, aspoň podle toho, co o aristokracii ví. Kdyby byla jako ostatní z její společenské vrstvy, proč by se stala pomocnicí Lessis. Proč by vyměnila pohodlný a rušný život ve městě za náročnou službu v Gan?
Tahle myšlenka ho hryzala. Možná není určena k tomu, aby se stala nevěstou bohatého muže. Možná je výjimečná a může myslet i na Holleina Keseptona, který však bude brzy pouze bývalým kapitánem legie, a to jen v případě, když ho nepovýší.
Myšlenka, že by mohla být rebelem, jenž uniká ze společnosti, ve které se narodila, v něm rozžala jiskřičku naděje a ta ho trýznila.
Aby se zbavil mučivého trápení, po zralé úvaze začal spřádat plány pro případ, že by byl po skončení výpravy propuštěn.
Mohl si zvolit možnost, že koupí půdu v hraniční oblasti a začne hospodařit na farmě. S párem mul a pořádným nářadím by mohl vyčistit les, zasadit a brzy úspěšně vypěstovat cokoliv.
S Lagdalen by měl děti a vychovávali by odvážné mladé hraničáře. S Lagdalen. Protřel si oči, aby jim ulevil. Bože, být zamilován zrovna teď, to bylo peklo!
Znovu se snažil podobné myšlenky vypudit. Ležel před nimi Oon, nebezpečná řeka, která teď na jaře byla rozvodněná. Na druhém břehu se do nekonečna táhly pustiny Ganu. Byla tam skaliska, kterými se dalo projet jen málokde. Průrvy ve skalách byly pouze tam, kde navazovaly na těch pár ojedinělých brodů. Existovaly i další brody, ale dalo se od nich jít jen dál po břehu a tam už ve skalách žádné soutěsky nebyly.
Lessis mu oznámila, že ví o cestě přes skály. Jakmile se přes ně dostanou, chtěla Lessis znovu nastražit past. Jenže tentokrát jejich kořistí bude celý kmen nomádů! Kesepton si to nedokázal ani představit. Jak může dvacet pět vojáků a hrstka draků porazit stovky nomádských válečníků?
Čarodějka ho ujišťovala, že má plán. Hollein jen doufal, že ho nevymysleli ti ptáci.
Najednou se před nimi objevili dva jezdci na koních a jeho ponuré myšlenky se vytratily. Muži sjížděli ze svahu směrem k nim přes louku, která byla poseta jarními kvítky. Brzy Kesepton rozeznal, že je to nadporučík Weald a voják Jorse, kteří jeli na obhlídku. Zastavili u něj.
Lessis se zdržovala vpředu, taktně z doslechu.
"Cesta k řece je čistá, pane," hlásil Weald. "Žádné stopy čehokoliv jiného než antilop."
"Podél druhého břehu řeky jsou skaliska, řekl bych asi tak šedesát stop vysoká. Neviděli jsme ale cestu, kterou by se šlo dostat nahoru."
"Dobrá," ozval se Kesepton. "Pokračujeme. Jaká je odhadovaná vzdálenost k vodě?"
"Asi tři míle, pane. Jakmile přejedete přes tenhle kopec, jsou tam nízké svahy až k řece. A skaliska."
Kesepton pokrčil rameny. "Nestarejte se, Wealde. Předpokládám, že ptáci paní sdělili, jak skály přejít."
"Ptáci, pane?" Weald se na něj udiveně zahleděl.
"Viděl jste, že nám dělají průzkumníky. K čemu jinému by byli?"
"No, to nevím, pane." Weald začal šeptat. "Domnívám se, že jsme všichni očarováni, možná že vidíme věci, které neexistují."
Kesepton přikývl. "Hm, asi máte pravdu, nadporučíku, ale dokud to nebudeme vědět jistě, nezastavíme se. Souhlasíte?"
"Ano, pane."
"Vojáku Jorsi, řekněte Subadaru Yortchovi, že chci vyslat napřed další dvoučlennou hlídku, hned teď."
Jorse se drze zazubil. "Pane, jestliže nám vypomáhají ti ptáci, pak můžeme na nějaké patroly zapomenout."
Kesepton neměl náladu, aby ho to pobavilo.
"Když budu chtít vaše rady, vojáku, pak vás o ně požádám. Ale prozatím si je nechte pro sebe. Teď běžte a předejte

můj vzkaz Subadarovi."
Jorse pobídl koně a odjel. Kesepton se upřeně zadíval na Wealda.
"Vy těm ptákům nevěříte, pane?" ozval se Weald tiše.
"K čertu, přesně tak, Wealde. Teď mi řekněte, jak je to s řekou - jak je hluboká a jak silný má proud?"
Když dojeli na vrchol kopce a konečně řeku spatřili, zastavili se, aby je mohli dohnat draci. Díky Wealdovým odhadům Kesepton věděl, že při přebrodění budou potřebovat, aby jim pomohli.
Řeka byla studená, v některých místech hluboká až po pás, a tekla velmi rychle. Draky proud nestrhne, mohou tak pomoci ostatním.
Dohnali je, posadili se a žádali krátký odpočinek. Kesepton byl neklidný, věděl, že každý okamžik je drahý.
Nad hlavami jim kroužil malý jestřáb. Opsal dva kroužky, sletěl dolů a přistál Lessis na zápěstí. Po chviličce se znovu vznesl a odletěl pryč. Vznášel se hodně vysoko.
Lessis přijela ke Keseptonovi. "Dobré zprávy, kapitáne. Nepřítel se přesunuje pomalu, brzdí ho průvod celého kmene nomádů obtížený nákladem. Máme čas přebrodit se a zaujmout pozice nad brodem, který nepřítel použije."
Kesepton pozdvihl oči k jestřábovi, který teď už byl jen tečkou na obloze.
"Když to říkáte, paní," zašeptal.
Přinesl mu ten pták rozsudek smrti?
KAPITOLA 36
Draci po tak dlouhém pochodu přebrodění řeky přivítali s úlevou. Chladivá voda byla pro přehřátá těla ještěrů báječná. Když do ní skočili, vysoko vystříkla, a pak vytvořili řetěz, aby vojáci a koně nebyli silným proudem strženi.
Mezitím Marco Veli, který byl mezi všemi nejlepším plavcem, tahal lano na druhý břeh. Pomocí lana a draků stojících v místech, kde byla voda vysoká, se dvacet pět mužů a padesát koní přebrodilo rychle a snadno.
Drakům se moc nechtělo opustit osvěžující vodu a vystoupit zase na břeh. Ale dali se přesvědčit sliby, že dostanou studené nudle se spoustou akhy.
Zatímco jedli, Lessis a Lagdalen prozkoumávaly skály a pátraly po tajné stezce. Našly ji ani ne za půl hodiny, zůstala skryta ve skalní stěně. Byla to úzká soutěska, ale po kamenech vzdálených vždy několik stop od sebe, které vypadaly jako vysekané schody, mohl snadno projít člověk, kůň i drak. Pro draky to přesto bylo utrpení, neboť soutěska byla tak úzká, že se přes ní protlačili jen stěží, zvláště pak Chektor. Možná měli štěstí, že Vandera s poraněnou nohou poslali na jih do Argo, protože pro mohutného draka v mosazném brnění by to bylo skutečně velmi obtížné.
Nakonec se nahoru na skály dostali všichni a řeka zůstala za nimi. Daleko odtud východním směrem byly vidět zasněžené čapky hor Ulmo a Sněhová zástěrka.
Když se podívali na opačnou stranu, spatřili pohoří zvané Bílé kosti, řadu bílých vrcholků táhnoucích se vodorovně s tokem řeky až na sever, kde stála osamocená obrovská hora s pěti výraznými štíty.
"Shtag," pravil Liepol Duxe Keseptonovi. "Tummuz Orgmeen je na opačné straně."
"Vím, seržante."
Od chvíle, kdy vjeli do Ganu, se Duxe držel v ústraní, jakoby čekal, kdy rána dopadne. Zkoumavě se na kapitána zahleděl.
"Pane?" ozval se.
"Ano, Duxi."
"Já, hm, já..." rozpačitě polkl.
"No tak, ven s tím." Hollein nikdy neviděl Liepole Duxe tak váhavého.
"Já jen doufám, že tam nakonec neskončíme."
"Kde, seržante?"
Duxe mávl směrem k Shtagu, horám, které obklopovaly hrůzné město Temného vládce.
Kesepton se tím směrem zadíval a pokrčil rameny.
"Jestliže nesplníme úkol, vše bude ovládáno odtamtud, aspoň tak mi to řekla paní."
Voják se na něj opět zadíval pátravým pohledem. "Takže vy jste mluvil s čarodějkou, pane?"
"Ano, seržante, pochopitelně."
Duxe se musel chvíli ovládat, ale pak už neřekl nic.
"Pokračujte dál, seržante," pravil Kesepton a pobídl koně.
V době, kdy slunce zapadalo za pohoří Bílé kosti, byli už několik mil proti proudu řeky a na dohled místa určeného Lessis, širokého kaňonu, kde se říčka vlévala kousek nad velmi užívaným brodem do Oon. Několik menších kaňonů ústilo do hlavního, všechny měly postranní stěny strmé a na dně se válely balvany.
Lessis, sedíc na koni, si prohlížela krajinu se značným uspokojením. Po Bagutech nebylo ani vidu, ani slechu. Ptáci byli velmi spolehlivými průvodci. Nomádi se přesouvali pomalu, neboť jejich stáda se pásla na nové jarní trávě.
Poprvé za ty dny Lessis pocítila, že se jí trochu zvedla nálada. Úkol byl vysilující. Myslela na to, že její prestiž i pozice u císařského dvora visí na vlásku.
Ten prokletý kouzelník ji tahal přes celý Argonath. Nejdříve Marneri, pak celé měsíce v Kadeinu, potom Pennar, Bea a Talion, znova a znova ji unikal i se svou drahocennou kořistí, princeznou. V Talionu už byla tak blízko a chytila by ho, nebýt zrady v talionské svatyni.
Pak se znovu vzchopila a ujížděla pět dní a pět nocí, aby dojela včas do Horního Argo, našla tam kapitána Keseptona s jeho malým vojskem a s ním pak vyrazila na sever do Tuniny.
U Ossur Galan byla obelstěna a málem zničena. Byla to pokořující porážka, která nepřinesla nic než pocit viny.
Přesto se vzdát nemohla. Princezna byla pro nepřítele příliš cenná. Bez ní by bylo Marneri tragicky oslabeno, zvlášť v době, kdy jak v Kadeinu, tak Talionu vládli slabí muži, neschopní panovníci, kteří tolerovali korupci a značně rozšířené

spolčování se s nepřítelem. Takovýto vývoj by celé argonathské říši přinesl pohromu.
Teď však naděje ožívaly. Po vítězství u Ossur Galan Thrembode jistě upustil od bdělosti. Určitě ví, že její vojsko je na to, aby zaútočilo, malé a boje neschopné. Také bude vědět, že elfové by útočiště v lese neopustili. Takže na základě těchto faktů by se neměl čeho obávat. Měl kolem sebe tři sta bagutských lučištníka na koních a byli na jejich území.
I tak to s ním ještě jednou zkusí. Její prostředky byly skromné, ale je ozbrojena prachem ze studnice zla, a tak má příležitost síly vyrovnat. Baguti sem dojedou někdy pozdě ráno. Nenaleznou žádné stopy nebo znamení, že tu na ně čeká past.
Povzdechla si. Když tak uvažovala, bylo to to nejlepší, co mohla udělat. Teď už se mohla jen modlit, aby to tentokrát vyšlo. Neúspěch byl nemyslitelný.
Přijížděl k ní kapitán Kesepton, ostatní muži sesedali z koní a odpočívali. Slunce už zašlo, ale i v šeru bylo v kaňonu dobře vidět. Kapitán měl ustaraný pohled. Přesvědčila jeho i ostatní pomocí krátkého proslovu. Jenže věděla, že je mnohem tvrdohlavější než ostatní, a kromě toho mu vrtalo hlavou, zda to, že propadl lásce k mladé Lagdalen, není výsledkem jejího čarování. Ale nebylo, Lessis nepociťovala potřebu pojistit si jeho oddanost takovýmto poblouznění. Ve skutečnosti, když jeho láska našla odezvu i u dívky, Lessis se ocitla před nevítanou možností, že si už hodně brzy bude muset najít jinou mladou pomocnici. Přesto kapitán v mysli choval podezření, což ale bylo přirozené.
Ukázala prstem na druhý z malých bočních kaňonů. Ústí vypadalo, že je zvláště úzké, přičemž stěny byly velmi strmé.
"Tam se opevníme," rozhodla.
Kesepton nedokázal skrýt úlek. Úzký kaňon, na který ukazovala, byl smrtelnou pastí.
"Nechápu," zamumlal těžkopádně. Co to dělá? Chce, aby byli všichni pozabíjeni? A nezůstali tak žádní svědci toho, jak to zpackala u Ossur Galan? Kesepton si matně uvědomoval, že dokonce i velká čarodějka se bude muset někomu zodpovídat za ztrátu tolika vojáků a draků.
"Pochopitelně že nerozumíte. Proč se rozmístíme právě v takové pasti? Ano, past to skutečně je, až na to, že Baguti budou, poté co přebrodí řeku, chaoticky rozházení. A proto zranitelní."
Čelo se mu svraštilo údivem.
"Ještě jste nikdy neměl s nomády co do činění, že ne, kapitáne?"
"Ne, paní."
"Jsou neorganizovaní, mají slabou disciplínu. Tohoto nedostatku můžeme využít."
"Bože, budeme potřebovat něco, co naše oslabení vyrovná."
Usmála se. "Když se dostanou přes řeku, jejich formace se ocitnou na břehu nejdříve v neuspořádaných shlucích. Půjde jim jen o to, zda jejich rodiny a zvířata už přebrodily. Asi tak hodinu budou všichni pobíhat kolem. A tehdy udeříme."
Kesepton na ni zíral. Jak může dvacet pět mužů a několik vyčerpaných draků udeřit na stovku Bagutů na koních?
"Nejdříve do kaňonů vyšleme jezdectvo, aby tam vpadlo a zaútočilo." Viděla, jak vykulil oči.
"Deset jezdců?"
"V překvapení jich pár shodíme ze sedel, zbavíme je koní, vystrašíme ženy, aby ječely."
"Tím na sebe určitě soustředíme pozornost."
"Jistě. Jezdci pak přijedou k zátarasům, sesednou z koní a připojí se k nám."
Kesepton se pokoušel představit si, jak talionští jezdci ochotně sesedávají z koní a zůstávají v smrtelné pasti. Bylo to obtížné.
"Baguti je budou pronásledovat, všichni ne, ale dost ano. Zaútočí, my jejich útok odrazíme a způsobíme jim ztráty. Stáhnou se a budou po nás střílet šípy, jen několik z nich pojede k řece, aby sdělili ostatním, co se děje. Jak jsem řekla, disciplína bude velmi slabá. Mnozí, snad i všichni jezdci budou hnát koně sem nahoru, aby se do boje proti malé skupině argonathských vojáků zapojili. Je to pro kmen, který sbírá skalpy a lebky nepřátel, neodolatelná kořist."
Kesepton si dokázal docela snadno představit svou lebku, jak se škvaří nad ohněm a pak je přidána do náhrdelníku nějaké významné bagutské ženy.
"Takže zde budeme čelit třem stům Bagutům."
"Ano, oni sesednou z koní - nebo většina z nich - a budou se snažit probít přes naše opevnění."
Pokýval hlavou. Nomády bude hnát vpřed pýcha a strach, že by před ostatními mohli ukázat slabost. V tomhle byli stejní jako Teetolové.
"Budeme je muset zadržet, ale podmínky i místo boje určujeme my, a vydržíme to."
Polkl. "Jak dlouho?"
"Nijak zvlášť, jen dokud je nedoženeme k zuřivosti. Pak dáme znamení drakům."
"Aha, kde budou?"
"Dole u řeky, nad brodem proti proudu. Připlavou, jakmile se Baguti přebrodí, ale nesmí je spatřit příliš brzy. Až dostanou znamení, vyřítí se z řeky, napadnou průvod s nákladem a stáda koní."
Keseptonovi se rozšířily panenky. "To Baguty zničí, no dobrá."
"Já v té chvíli sešlu ohně. Musíme to mít se všemi muži sladěné. Když dám znamení, musí si zakrýt tváře a pořádně zavřít oči."
Ohromeně na ni zíral.
"Ohně?" ozval se.
"Ano, myslím, že právě toto slovo to vystihuje nejpřesněji." Pak mu vše vysvětlila a Keseptonovy oči se rozšířily ještě více. Tohle bude jednou součástí dějin, nebo taky ne a jejich lebky už velmi brzy ozdobí krky Bagutů.
"Myslím, že jen s trochou štěstí se nám podaří vjet do lesa dříve, než nás dostihnou," uzavřela.

Věděl, že zpochybnit plán by bylo zbytečné, a určitě neměl žádnou jinou alternativu, kterou by předložil. Přesto ho některé věci trápily.
"A co koně, kde je necháme?"
"Lagdalen a dragonýři budou stádo objíždět, tak aby byli po ruce, když je budeme potřebovat."
Kesepton pocítil, že jej znovu svírá úzkost.
"Lagdalen?" otázal se.
Lessis se nepatrně usmála. "Vím, kapitáne. Vaše srdce pro ni bije, to vím. Ale musíte mít na paměti, že ta dívka je rozumná a statečná a nebude sama. Jinak bych to neriskovala."
"Mé srdce?" vykoktal.
"Ano," odpověděla. "Ale to není moje dílo, citům můžete důvěřovat. Nejsou to žádné čáry, jen práce samotné Velké Matky."
Snažil se uklidnit. Nu dobrá, alespoň na některé otázky dostal odpověď, vyvstaly však další. Bylo to na něm tak hodně znát?
Zdálo se, že ano.
"Když nás budou Baguti na cestě zpátky přes Ganpronásledovat, ztratíme draky - nemohou nám nikdy stačit," namítl.
Její tvář velmi zvážněla a semkla rty.
"Pak přijdeme o tři statečné draky, ale jestliže máme získat princeznu, nic jiného nám nezbývá."
Kesepton ji opustil a jel zpět poradit se s Wealdem a Duxem. Když se k mužům blížil, míjel hromadu balvanů, o které se draci opírali, a ulevovali tak bolavým nohám.
Dragonýři byli dole u vody a plnili měchy vodou. Zatímco byli pryč, draci si mezi sebou tiše v dračí mluvě povídali.
"U vejce nejvejcovatějšího, jsssem už z té chůze unavená. Žádný drak není ssstavěný, aby šel až tak daleko," reptala Nesessitas.
"Mám úplně opuchlé nohy, už nemůžu jít dál." Chektor zvedl zadní končetiny a pozoroval bolavá chodidla.
"O nohách ani nemluv. Pokouším ssse zapomenout, že vůbec nějaké mám," nadával Bazil.
"A co teprve žaludek! Na ten taky zapomínáš? To pak vůbec nejsssi ty."
"U všech ssstarých draků, ty mě štveš, víš to?"
"Jo, taky mě bolí ocasss. Můj ocasss bojoval až moc." Chektor dokázal být protivný.
"Možná že brzy dossstaneme jídlo," ozvala se Nesessitas. "Vypadá to, že jsssme došli, kam jsssme měli."
"Doufám, že jo. Nemůžou chtít po drakovi, aby šel celý den bez jídla."
"Nebo po dračici."
Baz se na Nesessitas zadíval. "To taky." Nahnul se a škrábal se pod šupinou, kde ho to svrbělo. "Víš, Nesssi, musssím ti něco říct. Dokud tu nejsou kluci."
"Říct?"
"Mám u tebe velký dluh, Nesssesssitasss. Zachránila jsssi kůži tomu mému nerozumnému klukovi. Ssslyšel jsssem, co jsssi udělala. Pro draka znamená jeho kluk hodně."
"Bláznivý kluk, udělal hloupossst. Pral ssse sss vojákem, protože urazil mladou čarodějku."
Bazil se na ni podíval. "Voják urazil Lagdalen, kamarádku draka?"
Nesessitas pokrčila rameny. "Lidé tomu říkají sssmysl pro česssť, vždyť to znáš." Ale Bazilovi se roztáhla hruď a jeho neobvyklý ocas se narovnal.
"Ten pitomý kluk udělal ssspráwně, že ssse bil. Voják má štěssstí, že jsssi u toho byla ty a ne já."
Nesessitas vycenila zuby, ostré jak nože, v dračím úsměvu.
"Přesssně tohle sssi myssslím, Zlomený Palcáte."

KAPITOLA 37

Pro kouzelníka Thremboda to byly dva náročné dny. Už jen jízda na koni byla otravná, natož pak ten doprovod, který mu lezl příšerně na nervy, až za hranici únosnosti.
Baguti byli posedlí ženami, zvláště přitažlivými a z jiných oblastí než ze stepí. Byli jako otravný hmyz, všichni se snažili mluvit s Besitou, jeli na koních po jejím boku, vtírali se mezi ni, Thremboda a ostatní muže z Tummuz Orgmeen, aby ji od nich odvedli.
Thrembode použil kouzla. Když selhala, on i ostatní užívali kyje, nakonec vytasili i meče a hrozili Bagutům, že jim setnou hlavy.
Starý Pashtook nařídil, že mají princeznu nechat na pokoji, ale takovéto příkazy mladé horké hlavy stejně ignorovaly. Pashtook měl na mladé muže, kteří do jednoho následovali Dodbola, náčelníka kopiníků, jen malý vliv.
Dodbol nechal rozhlásit, že by kouzelníka rád zabil, tu ženskou mu sebral a vystřídal se na ní s ostatními muži, dokud by nezemřela také. Tak se Pashtook ocitl v pozici, že vlastně těmto mladíkům křížil plány.
Dodbol dodal, že až kouzelník zemře, pošle Temnému vládci do hrůzného města vzkaz a bude tvrdit, že Thremboda zabili na kraji lesa elfové. Takto povzbuzení mladí muži byli teď velmi drzí.
Pro Thremboda a Besitu nastávaly nejhorší okamžiky během dlouhých nocí, kdy v Ganu přespávali ve stanu. Kouzelník nezahmouřil ani oko, jeho muži se střídali na stráži a mladé bagutské hejsky hlídali.
Třikrát překročili mladíci ochranný plot a museli být násilně odehnáni. Potřetí jich bylo šest a strhla se rvačka, kdy nakonec vrazili do Thrembodova stanu. Kouzelník byl nucen jednoho mladíka, který se snažil Besitu odtáhnout, zabít. Poslal jeho hlavu Pashtookovi zpátky s vulgární nadávkou. Způsobilo to zlověstné mlčení.
Dodbol a družina válečníků ráno projeli kolem a Thremboda se šesti zbývajícími jezdci sledovali. Pashtooka nebylo nikde vidět. Od té doby měl kouzelník nervy napjaté jak struny a očekával zrádný útok každou chvíli.
Navíc dvěma jeho mužům, Siurdovi a Joabovi, se podařilo odpojit od kolony a ráno zmizet v Ganu. Viděli, kam to spěje,

a netoužili, aby jejich vysušené lebky byly připojeny na náhrdelníky, které nosily bagutské ženy.
Nakonec se vrátili průzkumníci a Baguti zneklidněli. Řeka byla před nimi, večer ji přebrodí a utáboří se v Horním Ganu.
Asi tak po hodině zahlédli obrys nízkých skal, které narušovaly monotónní rovinatou krajinu Ganu. Pomalu se přibližovali a brzy mohli zahlédnout vodu, šedou klikatou čáru divoké řeky.
Thrembode se o přebrodění řeky moc nezajímal. Předpokládal, že bagutští náčelníci ví, co dělají. Koneckonců, dělají to dvakrát do roka po celý život.
Jenže když Thrembode viděl, jakým je brodění přes řeku chaotickým neorganizovaným přesunem, zděsil se. Baguti byli naprosto nedisciplinovaní a stáda zvířat se hrnula bez jakékoliv kontroly. Pár zvířat se převrátilo a málem bylo proudem odneseno. Mezi ženami vypukly rvačky kvůli tomu, čí to byla vina.
Pak se u vozu, na němž byl naložen veškerý majetek Pashtookova klanu, uprostřed brodu zlomilo kolo. Všechno přenášeli v rukou, zatímco muži se snažili kolo opravit a vůz z vody vytáhnout.
Když Baguti konečně řeku přešli, Thrembode a Besita projeli brod na koních, i přes varování, že proud je divoký. Koně byli silní a plavali dobře. Na jednom místě Besita téměř spadla, ale kůň se včas postavil a dostali se tak na druhý břeh.
Třásli se, zcela promočení, ale v bezpečí na druhé straně.
Na břehu zavládl totální zmatek, kmen se znovu srocoval. Mezi stády dobytka a vozy pobíhali osamocení koně.
Bagutské ženy byly všude, rozmotávaly lana a tahaly zvířata. Byl to ohlušující kravál.
Thrembode se vrátil k vodě. Přes řeku se brodili jeho muži, až na to, že místo čtyř jezdců viděl jen tři.
Když k němu dojeli, zuřivě vyjel po Rakantzovi.
"Kde je Streik?"
"Jel směrem na jih, myslím," odpověděl Rakantz.
"Do prdele s tím zrádcem - Temný vládce jeho hlavu dostane."
"Když přežijeme, abychom mu o tom řekli. Jelikož jsem s ním hrál karty, vím, že Streik je z těch, co sází s rozmyslem."
"Hm." Thremboda to nepobavilo. Byly před nimi stovky mil, možná i více, přinejmenším čtyři dny bez možnosti vyměnit koně. Jestliže chce, aby se Baguti na holku nevrhli, bude ty chlapy potřebovat.
Jaký by byl jeho osud, kdyby přijel bez holky nebo kdyby ji Baguti zneužili, na to nechtěl ani pomyslet. Temný uměl být opravdu krutý, když jej někdo rozzuřil.
Jen stěží se mu podařilo takovéto myšlenky odehnat. Vrátil se k Besitě a zjistil, že už nepromokavý vak přivázaný k sedlu otevřela a vytáhla nějaké suché šaty. Oddechl si, aspoň si může svléci promáčené věci.
On i jeho muži se shromáždili co nejdál od brodu, v místě, kde řeka protékala kaňonem. Zde sesedli z koní a snažili se osušit, jak jen to šlo. Thrembode a Besita se za skálou na břehu řeky převlékli do suchých šatů.
Thrembode se vrátil, cítil se trochu pohodlněji a těšil se na nějaké jídlo. Rozhodl, že se utáboří tam, kde zrovna jsou, a založí si vlastní oheň. Baguti budou ještě dlouho pobíhat a kvůli tomu, co se stalo s Pashtookem, Thrembode nechtěl Baguty znovu prosit o jídlo.
Navíc se stěnami kaňonu za zády a řekou vpředu byli před bagutskými mladíky chráněni ze dvou stran, což jim, jestli má být následující noc tak rušná jako ta předchozí, pomůže.
Možná by měl jít vyhledat Pashtooka. Třeba si neuvědomuje, že Temný vládce ví, kde zrovna teď je, a že bude vědět, koho má potrestat, když ho a zajatkyni nedovedou živé a v pořádku.
Náhle ho ze zamyšlení vyrušil jakýsi hluk ozývající se z kaňonu na druhé straně, z míst, kde byla stáda koní, vozy a lidé.
Hluk sílil, byl slyšet dusot kopyt a na pár okamžiku Thrembode zahlédl družinu jezdců v talionských šedých barvách, jak projíždějí kolem bagutských naložených vozů a sekají šavlemi do všeho, co jim stojí v cestě.
Thrembode pocítil, jak se mu na okamžik zastavilo srdce. Získala čarodějka posily a podařilo se jí předjet ho? Jak?
Zdálo se to nemožné. Po bitvě v lese bylo její vojsko rozprášeno, nemohlo se dát dohromady. Přijeli bagutští jezdci, rozléhal se divoký řev.
Besita se vyhoupla do sedla, aby lépe viděla. Zahlédla malou skupinu jezdců, jak míří nahoru do kaňonu a je pronásledována asi padesáti nebo šedesáti mladšími Baguty.
Thrembode udělal to, co ona. Byl nervózní, vyděšeně je sledoval. V tomhle měla prsty zase ta Čarodějka. Téměř cítil její přítomnost jako jakýsi nehmotný zlověstný přízrak.
"Co to dělají?" zeptala se Besita.
Thrembode si nebyl jistý.
"Opevnili se," oznamoval Rakantz. "V ústí kaňonu postavili zátarasy."
Thrembode vytáhl dalekohled, jenže bylo těžké udržet ho namířený k vzdálenému dění, když seděl na koni, který se v tom zmatku plašil. Nakonec raději sesedl a vydrápal se na nedalekou skálu. Odtamtud viděl velmi dobře.
Přes ústí jednoho z bočních kaňonů postavili ti hlupáci hradbu z kamení. Baguti se pokoušeli útočit na hradby po skupinách deseti či dvaceti, najížděli k ní, šplhali nahoru a střetli se s pevnou linií vojáků se zbraněmi v rukou.
Thrembode sledoval, jak se sedm bagutských odvážlivců vrhá proti argonathským mečům.
Bylo vidět další přijíždějící válečníky. Thrembode dalekohled odložil. Proud jezdců mířil do kaňonu k místu bitvy.
"Teď jedou nahoru všichni," vykřikl. "Věřili byste tomu? Nemají víc rozumu než koně."
Thrembode bezmocně zíral. Baguti se hnali do ústí kaňonu, slézali z koní a houfovali se kolem hradby. Pak se vyřítili vpřed, razili si cestu nahoru a s obránci bojovali muž proti muži.
Thrembode se vyděsil. Při prvním útoku bylo zabito nejméně deset mužů. Viděl, jak se míhají zbraně, válečníci se potácejí a padají dolů.
"To jsou neuvěřitelní pitomci!" zařval. "Podívejte, hrnou se jak na porážku!"
Celé se to zdálo až příliš hloupé, aby to bylo vůbec možné. Proč na sebe argonatští přilákali veškerou bagutskou sílu? Proč Baguti hazardují s životy v neuváženém útoku?

Thrembode svraštil čelo. Čarodějka byla někde tam, tohle byla součást nějakého hrozného plánu. Vlasy mu hrůzou vstávaly na hlavě. Strach z její přítomnosti se nad nimi vznášel jako zlověstný opar.
Rozhlédl se po okolí. Koně stále splašeně pobíhali, břeh řeky jim bránil uprchnout. Na velkých vozech stála asi desítka žen, popoháněly a snažily se zvládat koně, voly i dlouhé zástupy otroků, většinou ubožáky z teetolských vesnic. Zapráskaly biče a drsné hlasy bagutských žen začaly zavádět do chaosu pořádek.
Jenže čarodějka něco chystala. Thrembode se znovu zadíval na bitvu u hradby. Přiostřovala se, bojovalo se už i nahoře na navršeném kamení.
Náhle se nedaleko ozval hromadný pokřik, dokonce i za ním, ztratil rovnováhu a málem se zabil.
Otočil se. "Co to, k sakru..." Slova mu uvízla v hrdle.
Z řeky se vynořovala a na břeh se škrábala obrovitá monstra. Bitevní draci s hrozivými dlouhými meči. Překvapeně zíral.
Draci se dostali na břeh právě u naložených vozů. Ječeni žen bylo náhle doprovázeno novým zvukem. Ještěři tasili obrovské meče a začali bojovat.
Thrembode vystrašeně hleděl, jak obrovské zvíře servalo střechu vozu a mrštilo ji do vzduchu, dopadla mezi Baguty.
Rozhodl se okamžitě.
"Zpátky! Přebrodíme na východní břeh a ujedeme." Past! Hnusná léčka!
V hlavě se mu rozsvítilo. Bitva v lese byla jen lest. Tohle je skutečná past nastražená čarodějkou. Není divu, že bylo tak snadné napadnout a zničit její vojsko. To vše bylo součástí promyšleného plánu.
Zaťal zuby a pobídl koně zpátky k řece. Jenže, ať si políbí prdel, přepočítala se.
Pokud ovšem nepřipravila ještě něco, na co nepřišel. Zadíval se vystrašeně přes řeku, ale na druhém břehu nic nezahlédl.
Co když tam na ně číhá talionské jezdectvo? Co když čarodějka odhadla každý jeho záměr a teď tam na něj čekají?
Thrembode se zastavil, byl na vážkách.
U všech zlých bohů, všude číhalo nebezpečí. Váhal. Snažil se zkoncentrovat.
Draci se stále přibližovali - není času nazbyt! Chytil Besitinu uzdu, vyrazil a táhl jejího koně za sebou. Voda byla tentokrát tak chladná, valila se divoce ve tmě.
Jeho kůň na břehu zaváhal. Netrpělivě jej pobídl vpřed, kůň se postavil na zadní, nohy mu náhle uklouzly a spadl do vody.
Thrembode sprostě nadával, když letěl po hlavě dolů. V tom se objevil záblesk, který prozářil vodu kolem něj, jako kdyby byl přímo pod sluncem. Jasně viděl bahnité dno, kousek dál rybu, kraby a v bahně kamení.
Když vyplaval na hladinu, aby se nadechl, neviděl už nikoho a nic.
KAPITOLA 38
Byl to zoufalý boj v nebezpečné pasti. Dvacet pět mužů, několik hochů a jedna žena se bránili stovce bagutských válečníků. Byli chráněni pouze jednoduchou hradbou z kamení, kterou navršili během dopoledne.
Avšak Bagutům scházelo velení. Utočili ozbrojeni jen zakřivenými šavlemi. Pro boj v sedle to byly skvělé zbraně, avšak v tak těsném prostoru se neosvědčily.
První nájezd byl odražen snadno. Marnerijští se zformovali do dvou řad, v přední linii byli vojáci s meči, za nimi muži s kopími. Po obou stranách byli rozestavěni talionští jezdci a dragonýři, Kesepton, Weald, Yortch a Duxe se pohybovali za touto řadou připraveni kdykoliv postoupit dopředu a vyplnit mezeru, která by se mohla v linii objevit.
Kesepton a Weald měli připravené krátké meče, rovněž tak i Duxe, pouze Yortch svíral šavli, s níž měl v takové tlačenici omezené možnosti.
Za hradbou u malého ohýnku dřepěla čarodějka. Její tvar byla napjatá soustředěním. V klíně měla rozpitvanou krysu, neboť magie nepřítele vždy vycházela ze zmaření života. V jedné ruce držela malý váček napěchovaný nebezpečnou látkou Temného zla, kterou získala ze studnice hrůz v mrtvém městě Dugguth. V druhé ruce svírala duši mrtvé krysy. Ze rtů ji kanula krev, neboť chuť krve byla pro tuto magii důležitá. Těmito věcmi přivolávala kruté nelítostné kouzlo, které může usmrtit všechny přítomné. V učení Temných mágů byla velmi zběhlá, možná lepší než kterákoliv jiná velká čarodějka této doby. Avšak v tomto případě věděla méně, než bylo třeba. Zvláště netušila, jak nebezpečná může být reakce, kterou rozpoutá. Může posloužit jejímu záměru, nebo naopak způsobit výbuch, který otřese celým světem, a srovnat tak polovinu Ganu se zemí. Bohužel, neměla jinou šanci než pokusit se o tuto riskantní strategii.
Marnerijští čelili prvnímu nájezdu Bagutů, bránili se štíty, před šavlemi uskakovali a za hradbou nepřátele dobíjeli meči. Ve chvíli bylo vyřízeno sedm Bagutů, šípy z dragonýrských luků zasáhly další dva a ostatní, asi padesát, z té nečekané ztráty zpanikařili a obrátili se na útěk.
Znovu se seskupili ve vzdálenosti asi osmdesáti kroků. Chlapci udržovali oheň, nechtěli zbytečně plýtvat šípy střelbou na takovou vzdálenost. Baguti znovu zařvali drsný válečný pokřik. Pár jich odjelo oznámit vše druhům a přivést posilu. Ostatní vytáhli luky a začali do kaňonu vystřelovat šípy.
Schoulen za hradbou, Relkin sledoval, jak Lessis čaruje u ohně. Začal vnímat sílu magického zla. Vlasy se mu naježily, kolem sílil hrůzu nahánějící zdroj energie, něco nekonečného a hrozivého, nečistého a krutého.
Vylekaně polkl a rozhlédl se po řadě vojáků. Byli rozohněni bitvou, oči jim plály odhodlaností. V rukou dychtivě třímali meče. Při první srážce neutrpěli ani škrábnutí - prahli po další bitvě.
Seržant Duxe o krok odstoupil od hradby a začal zpívat válečný chorál."Argonath!" burácel.
"Nikdy se nezalekne!" zařvali ostatní.
"Argonath!"
"Nepozná porážku, nikdy!"
"Argonath!"

"Dobude vítězství, navždy!"
"Argonath!"
Nad hlavami jim zasvištěly šípy a odrazily se od skal na druhém konci úzkého, ze všech stran chráněného kaňonu. Baguti bojovali stejně jako Teetolové, když neměli vůdce. V takové bitvě se argonatští muži cítili sebejistě.
"Argonath!" vykřikovali.
Dusot koňských kopyt oznamoval příjezd dalších Bagutů. S divokými pokřiky seskakovali z koní a hnali se k hradbě. Když se přiblížili, proklínali muže, kteří to po prvním nájezdu vzdali, a nadávali jim do zbabělců a otroků.
Asi padesát odvážlivců, kteří se zapojili do prvního nájezdu, urážky ignorovalo a vyřítilo se vpřed. Dupot po skalách byl znamením pro marnerijské, aby se nahrnuli zpátky za hradby, kde čelili Bagutům štít proti štítu.
I když teď s větším počtem bojovníků tlak na bagutské straně zesílil, situace pro nomády nebyla o nic lepší. Jakmile se přiblížili, byli zabiti, vpředu se vršily mrtvoly a bránily Bagutům sekat dlouhými šavlemi. Neobratně zakliňovali štíty jeden o druhý. Ztráceli je pod tíhou těl mrtvých spolubojovníků, která se na ně valila z předních řad.
A do toho všeho znovu a znovu útočily marnerijské meče a kopí, bodaly do masy tlačící se nahoru a vyhledávaly nechráněná hrdla a břicha, prolévaly krev nepřítele.
Na levém křídle, kde talionská jízda nebyla v takovém způsobu boje zběhlá, se přesila Bagutů začala prosazovat. Několik jezdců bylo v té zteči sraženo k zemi. Kesepton a Weald se přesunuli doleva, aby takto vzniklou mezeru zaplnili.
Další nájezd Bagutů prolomil pravé křídlo. Lessis se poplašeně rozhlédla, Baguti se probíjeli dál a kouzlo ještě nebylo úplně připraveno.
Relkin se podíval dozadu a sledoval ji. Uposlechl její naléhavý pokyn a s ostatními dragonýry běžel na pravé křídlo. Uviděl muže s nohama do O a odhalenou hrudí lesknoucí se olejem. Zablýskla se šavle a dostal ránu do štítu, téměř upadl a paži skoro necítil. Mono na muže zaútočil krátkým mečem.
I Relkin měl problémy. Objevila se před ním vřeštící tvář zkřivená zuřivostí. Uhnul před útokem šavlí a stihl ještě včas zvednout štít, a tak se ochránit před dalším výpadem.
Instinktivně bodl. Bagut byl tlačen zezadu, už nemohl uskočit, a meč, který mířil přesně, jej připíchl k štítu za ním. Zoufale zasténal, skácel se a vyrazil tak Relkinovi meč z rukou.
Relkin odskočil dozadu, byl ohromen a vyděšen. Odvrátil zvonivou ránu dalšího Baguta po levé straně a klopýtl přes tělo talionského jezdce, skoro upadl.
Další jezdec se potácel a řval, bagutská šavle jej sekla hluboko, jeho tělo se svalilo a málem zavalilo Lessis. Ani nemrkla, jen vyplivla krysí krev do ohně a zašeptala poslední kouzelná slova. V rukou jí cosi poskakovalo a třáslo se, dychtilo prodrat se na svět.
Kouzlo bylo téměř dokončeno. Jenže poslední fáze byla nejošemetnější, neboť bylo třeba získat život sotva zrozeného Temného zla a přeměnit jej v jednodušší sílu. Znovu se soustředila. Hleděla na váček tak upřeně, až se z něj začalo kouřit.
Marnerijští byli napadeni na pravém křídle. Relkina odhodil na stranu silný mladík. Byla to blesková rána, přilba mu zazvonila, spadl na kolena.
Hned nato padl s mečem bojující voják, v břiše měl zapíchnutý bagutský nůž. Další Bagut umíral s probodnutým srdcem, ale za ním se tlačili další.
Pak se zjevil Kesepton s marnerijským vojákem. Subadar Yortch se k nim přidal s divokým řevem, jejich meče bodaly do útočících Bagutů. Muži padali, začala se vytvářet hromada mrtvých těl. Kesepton přivedl další muže, prodrali se dopředu a zaháněli překvapené Baguty pryč z hradby.
Kapitán těžce oddechoval, silná paže mu začala v tak namáhavém vysilujícím boji ochabovat. Zahlédl Relkina, ohnul se, zvedl meč a hodil ho dragonýrovi.
"Přicházejí zase zleva, pane!" oznamoval Weald a lapal po dechu.
Kesepton se tam podíval a vyrazil.
Yortch sledoval Lessis. "Myslím, že zde všichni zahyneme," řekl.
"Myslím, že ne, Subadare," ozval se Kesepton. "Myslím, že ne!"
Přitáhli další Baguti a znovu se probili hned při prvním nájezdu. Jednoho jezdce srazili a jeden z marnerijských vojáků byl zezadu omráčen, když spadl, uťali mu hlavu.
Relkin byl odhozen dozadu silným Bagutem, který měl na ramenou a hrudi brnění. V příští sekundě se blýskla šavle a střetla se s Relkinovým mečem. Chlapec cítil, jak mu po té ráně těžkne zápěstí.
Šavle tu byla znova, Relkin nestihl včas zvednout štít. Uskočil a ucítil, jak se šavle odrazila od přilby, až to zařinčelo. Zapotácel se - Bagut přiskočil, aby mu rozpáral břicho, ale odněkud přiletělo kopí a nomádovi probodlo hrdlo.
Oběma rukama kopí chytil a rval je ven. Voják, jenž je hodil, kopl muže do stehna, zatlačil na kopí a nomáda srazil k zemi.
Relkin se hýbal pouze instinktivně, v hlavě mu pořád ještě zvonilo. Zvedl štít právě včas, aby ochránil vojáka s kopím před Bagutem zleva a dostal tak další těžkou ránu, která mu otřásla celou paží až k rameni. Relkin měl pocit, že ji má z olova, třeštila mu hlava a vůbec nebyl schopen uvažovat. Když zkusil polknout, ve vyschlém hrdle ho škrábalo.
Náhle se dole u řeky ozvala ohlušující rána. Bagutské ženy začaly ječet.
Muži ztichli a zachvěli se. Víc jak třicet jich už zaplatilo neuvážený útok životy. Podobný způsob boje jim neseděl. Jenže tam byl náčelník kopiníků, řval po nich a štval je vpřed.
"Mají draky," vykřikl jeden z válečníků.
Baguti se přesto hnali stále vpřed a marnerijští vojáci byli vysílení, už nepřítele nemohli zadržet. Pak Lessis skočila nahoru na hradbu a zatroubila zoufale na polnici. Šíp ji minul ani ne o palec.
"K zemi!" zařval Kesepton a všichni padli. Lessis natáhla ruku, rozevřela dlaň a vykřikla poslední slovo.

Svět se zatřásl, vypadalo to, jako kdyby se země nadzvedla.
Relkin sletěl dolů z hradby. Při náhlém výbuchu nemohl vůbec popadnout dech, oči měl zavřené, tak jak jim to bylo nařízeno.
Rozsvítilo se! Na zemi se objevila záře silnější než slunce, pak zmizela a vše bylo temné jako nikdy předtím.
Otevřel oči, kolem se míhaly červené a zelené tečky, jako by se příliš dlouho díval do slunce.
Ale viděl, Baguti ne. Nomádi skučeli hrůzou a zároveň vztekle řvali.
Kapitán se postavil.
"A teď, chlapi, dejme se do toho," vykřikl Kesepton.
Lessis přelézala hradbu.
Relkin pustil těžký štít a postavil se. Hruď se mu vzdouvala, jak se snažil popadnout dech. Vydrápal se na hradbu.
Baguti byli zmateni. Někteří popadali z koní a plazili se po zemi, ostatní se váleli a kvíleli jak raněná zvěř.
Marnerijští vojáci je překračovali a následovali Lessis, která běžela přes údolí, jak nejrychleji to šlo. Běželi za ní, míjeli ječící bagutské ženy a splašené stádo koní, kteří se slepě štvalo nahoru do kaňonu.
U řeky našli draky, jak sedí vedle rozdupaných vozů s jídlem, dopřávají si koňského salámu a sušených lososů.
Nedaleko stála asi stovka oslněných, většinou zcela osleplých mužů a žen, přivázaných k sobě řetězy. Byli to otroci předurčeni k hrůzné budoucnosti v rukou Temného vládce.
Všichni na sobě nesli stopy bičování.
"Chudáci!" zhodnotil kdosi.
"Osvoboďte ty lidi!" nařídil Kesepton.
Muži se k nim nahrnuli. Začali snímat pouta ze zápěstí a přemýšleli, jak rozseknout řetězy, kterými jsou otroci propojeni.
Zapálili oheň a urostlý Cowstrap vytáhl kladivo.
Na koních přijížděla Lagdalen a Rosen Jaib, kteří se zdržovali daleko v kaňonu, aby nebyli spatřeni. Talionští jezdci, ti, co přežili, se horlivě vyhoupli do sedel. Marnerijští vojáci jejich družinu následovali, i Lessis usedla na bílou klisnu a cválala k břehu řeky.
Tady pak projížděla nahoru a dolů a místo úzkostlivě prohledávala. Kde je kouzelník?
Zajali hrstku vojáků z Tummuz Orgmeen v černých košilích, ale kouzelník a princezna mezi nimi nebyli.
Lessis vyjela do svahu a pátrala po jejich stopě, ale v houstnoucí tmě nebylo nic vidět. Vrátili se zpět, čarodějka netrpělivě hnala klisnu rychleji než kdykoliv předtím.
"Prohledejte vozy!" zavolala a hlas se jí třásl úzkostí.
Ten chlap tu musí být - nemohl znovu uniknout.
KAPITOLA 39
Thrembode měl z pekla štěstí, třebaže byl promáčený, ztratil všechny vojáky a teď zůstal ve stepi nepříjemně osamocen.
Opravdu měl štěstí, protože přes to všechno pořád viděl na obě oči. Navíc i koně viděli a byli schopni vézt je přes step.
Nakonec našli skrytou cestu, která je odvedla z břehu řeky do Ganu. Štěstěna jej neopustila.
Besita však byla částečně osleplá. Blesk udeřil, zrovna když zavřela při pádu z koně do vody pravé oko. Na levé oko nic neviděla a stěží chápala, co je příčinou. Zdálo se, že je pomatená, téměř bez rozumu a Thrembode několikrát, když byl její hloupostí rozezlen, použil bič.
Besita asi nechápala, co se stalo, jenže Thrembode ano a věděl taky, co je příčinou problému.
Byla to ta čarodějka, do pekel s ní! Použila něco nadmíru silného k ozáření, něco, co vůbec neznal.
Pocítil blesk, když byl pod vodou a oči měl zavřené. Svět byl na okamžik ozářen jako ve dne. Kdokoliv měl v kaňonu otevřené oči, oslepl, možná až do konce života.
Užasl nad její troufalostí. Určitě nemohla mít víc jak třicet mužů a několik draků.
Měsíc ostře zářil vysoko na nebi. Step se proměnila v šedou sametovou krajinu pod temnou klenbou, na níž zářily hvězdy jako klenoty na sametu. Přesto bylo chladno, zatracená zima, jejich šaty byly promáčené a budou je muset nechat osušit ve větru. Nebylo času nazbyt.
Thrembode znovu děkoval zlým bohům, že z pasti unikl. Nebýt těch draků a paniky, kterou vzbudili, zůstal by tam se zbytkem těch ubohých pitomců úplně oslepen a bezmocně by na čarodějku vyčkával.
Místo toho jí opět upláchl, projížděl přes Horní Gan do krajiny lávových kaňonů, o které věděl, že je vzdálená den jízdy. Jakmile se dostane do kaňonů, bude se moci zbavit pronásledovatelů.
A pak to bude jen hladká jízda na sever k branám Tummuz Orgmeen. Čarodějka určitě jeho stopy nalezne, jenže bude mít zpoždění několik hodin. Musí si vybrat, zda jej bude pronásledovat do kaňonů, nebo, aby snížila ztrátu, zamíří na sever, pokusí se dostat se znovu před něj a někde v lávové krajině je chytí do pasti.
Zamyšleně pokýval hlavou - tohle udělá. Pojede na sever, svolá armádu ptáků a zvířat špiónů a pokusí se ho lapit v noci. Hm, jenže na to se připraví!
Tím, že je sám, může jet velmi rychle a přinejmenším tak dlouho, dokud budou stačit koně. Už se nemusí obávat těch pitomých Bagutů. Další noc s horkokrevnými odvážlivci, kroužících kolem a sápajících se na Besitu, by už nebyla možná. Takové napětí by nakonec skončilo srážkou a nejpravděpodobněji i masakrem.
Jasně, bylo lepší zůstat bez Dodbola a jeho mladíků a moci ujíždět vlastním tempem. Thrembode chtěl dojet bezpečně do Shtagu a tam tu couru odevzdat. Pak si přál dostat úkol v nějakém jiném koutě světa. Zaklel - zatracená práce, byl mokrý a zmrzlý!
Daleko odtud ve tmě zářilo nadpozemské světlo, ledové vrchy Bílých kostí vytvářely nad horizontem klamnou hradbu.
Thrembode měl ledu, zimy i čarodějek plné zuby. Jakmile splní úkol, zamíří do teplejších krajů.
Princezně Besitě bylo taky hrozně chladno, a navíc byla promáčená. Je hrozné být napůl slepá. Děsila se, že by to

mohlo trvat navždy. Znovu a znovu si připomínala tu jasnou záři, neuvěřitelně silný blesk.
Thrembode jen řekl, že to byla kouzla čarodějky. Domnívala se, že má pravdu. Oslepila ji.
Bylo to tak nespravedlivé.
Tupě se zahleděla na vzdálené zasněžené hory. Snažila se nemyslit na to, jaký ji tam čeká osud, tam daleko na severu za ledovými horami, kde leží sídlo Temného vládce. Celý život žila s nejasným strachem z této bytosti a teď k němu měla být odvedena. Když se zadívala na sever, sevřelo se jí srdce a uvnitř cítila, jak je chladné, jako kdyby opustila své tělo.
Zadívala se na Thremboda a měla znovu pocit, že jí v srdci vzplanul žár lásky. Doufala, že brzy zastaví, aby se mu mohla oddat, i když je tak mokrá, i když je jí zima, tady pod hvězdami se s ním bude válet a udělá, cokoliv jí řekne. Žádná z jejích mnoha lásek nebyla tak silná jako tato! S Thrembodem prožívala silné osudové sepětí.
Samozřejmě, to její hezký kouzelník ji našel a vytáhl z vody. Byl dobrý plavec, byl dobrý ve všem, co dělal.
Našel koně a podařilo se mu je vytáhnout z proudu, vyvést na písčitou mělčinu a pak na břeh. Samozřejmě že ji nenechal ležet na písku plakat a sténat nad slepotou. Ne, nelítostně ji vlekl po břehu, klopýtal přes kameny a odtáhl ji až sem do Ganu, kde vál ostrý vítr.
Když měsíc vklouzl za hory, Thrembode sesedl z koně a poručil Besitě, ať sleze také.
Ve tmě půjdou pěšky, povedou koně a dají si pozor, aby nestoupli do králičích děr. Kdyby neměli koně, mohla by je ta proklatá čarodějka dohonit.
I když bylo Thrembodovi zima, cítil, že ho prostupuje mnohem větší chlad při pomyšlení, jaké by to mělo důsledky, kdyby ho chytila.
KAPITOLA 40
Muži seděli tiše kolem ohně. Jedli jídlo, které sebrali z bagutských zásob a pili whisky. Pak vyčerpaně zalehli.
Draci si po jídle také lehli, dragonýři posedávali mezi nimi. Brzy se táborem rozléhalo dračí chrápání.
Lagdalen však neusnula hned. Oživovala si vzpomínky. Čekala se stádem koní deset mil na západ, až nebe nad řekou při ohromném světelném vzplanutí náhle zbělalo. Poté rychle uháněli do kaňonu, a když přijeli, našli marnerijské vojáky a Lessis dole na břehu řeky. Vůbec si nevšímali ječení Bagutů, kteří bezmocně tápali mezi stády slepých koní.
Lagdalen měla z oslnivého světla pořád před očima tečky. Bylo to jasnější než obyčejné světlo, dokonce zářivější než slunce. Stále ji to naplňovalo bázní i úžasem.
Lessis jí to zhruba objasnila, když pomáhaly stavět hradbu. Chtěla získat energii z části Temného zla, kterou vzaly v pochmurném městě Dugguth. Aby to mohla provést, musela se čarodějka rouhat a použít metody nepřítele, neboť magie z ostrovů v Říši růže by na zcela cizí substanci Temného zla vůbec nepůsobila.
Výsledkem záře bylo to, že Baguti budou po několik dní slepí, někteří týdny, jiní roky. Neměli se čeho obávat.
Bylo to tak fantastické, že chvíli uvažovala, jestli se to opravdu stalo, nebo to je jenom sen. Když si pomyslela, že před několika měsíci byla uzavřena v noviciátu, kde každý den drhla podlahu a učila se katechismus, připadalo jí to jako život někoho jiného v úplně cizím světě.
Po mnoha dnech v sedle však Lagdalen nedokázala pokračovat v úvahách dlouho a brzy upadla do klidného spánku.
Naopak Lessis prožila noc s nervy napnutými. Vyslýchala jezdce z Tummuz Orgmeen, ale dozvěděla se velmi málo.
Kouzelník jel zpátky k řece, k místu, odkud se přiřítili draci, jenže pak zazářilo světlo a víc už nevěděli.
Lessis zaťala zuby. Ten chlap měl zatraceně neskutečné štěstí! Určitě plaval pod vodou a nejspíš nebyl zábleskem vůbec zasažen. A ještě k tomu měl pořád s sebou princeznu. To bylo nesnesitelné.
Jenže horší bylo to, že v boji za hradbou utrpěli ztráty, které byly vyšší, než očekávala.
Pomyšlení na všechny ty zmařené životy a marné úsilí bylo neskutečně hořké. Až to jednou skončí, bude se, jak je rok dlouhý, modlit. Možná že začne v horách na farmě pást ovce. To je asi to jediné, na co stačí. Když se rozednilo, vzbudila Lagdalen a odjely jižním směrem, aby prohledaly břeh řeky.
Nejvíc se obávala toho, že najde princeznu mrtvou, utopenou a vyplavenou na břehu. Dopoledne dojely až k tajné stezce vedoucí do Ganu a žádná těla, lidská ani koňská, nenašly. Lessis se odvážila doufat, že Besita je stále naživu.
Sesedla z koně a pozorně prohlížela zem. Bylo obtížné nalézt stopu v místě, kudy projelo předešlý den padesát koní. Ale nakonec si byla jistá, že ten chlap a princezna tudy šli, pěšky a oba koně vedli za sebou. Jejich stopy byly trochu hlubší, ve srovnání s ostatními, ale zcela zřetelné.
V tom zmatku, který tu předešlého dne zanechali, šlo všechno obtížněji, zem ztvrdla a stop bylo bezpočet.
Když ji Kesepton a vojáci dohnali, poslala je podél rozdusaného prostoru, aby našli stopu. Chvíli to trvalo, ale nakonec se to podařilo. Dva koně přešli po kamenitém dně řeky, pak se vydrápali na břeh a odjeli západním směrem do stepi s nízkou trávou.
Lessis cítila, jak se jí srdce zastavilo. Kouzelník mířil ke kaňonům. Dnes večer dojedou k lávové planině a do rána tam budou. Šance, že jej naleznou, byla mizivá.
Toho se obávala nejvíc, prostě katastrofa.
Vojáci čekali v semknuté skupině, stáli u koní na kraji skalisek. Zapálili oheň, aby si uvařili čaj a ohřáli trochu kaše.
Draci seděli na kraji útesu, chlapci vedle nich.
Lessis cítila, jak jí buší srdce. Bojovali tak urputně a došli až tady, a všechno k ničemu.
Přistoupil k ní kapitán Kesepton, za sebou vedl koně. Paní vypadala mnohem vážněji než kdykoli předtím. Dívka stála asi padesát stop od ní, držela koně a dívala se na opačnou stranu, což bylo jasné znamení toho, že Lessis usilovně přemýšlí a nechce být rušena. Něco vojákům musí říct, bude s ní muset promluvit.
"Paní, jaká jsou vaše rozhodnutí?" zeptal se.
Vypadala klidně, téměř lhostejně.
"Začíná krásný den, další nádherný den."
Opravdu to vypadalo, že hezké počasí vydrží - na nebi nebyl jediný mráček.

Kesepton čekal a upřeně ji sledoval.
Všichni čekají na moje rozkazy, pomyslela si. Vzala si je na starost, tak jim teď mnoho dlužila.
"Na západ," promluvila nakonec. "Odjel na západ. Znáte tu lávovou krajinu, kapitáne?"
"Ne, paní, Dosud jsem byl jen v jižních krajích. Vlastně jsem nikdy předtím nepřekročil ani řeku Oon. Na jihu tvoří Oon hranici s Teetolem."
"A to je hranice, která se musí respektovat. Nu, na západě leží planina ze sopečné lávy a ta se táhne do dálky až k pohoří Pěst. V lávové krajině jsou zařezány kaňony, je to bludiště se skrýšemi a falešnými ohyby."
"Máte na mysli, že už jej nemůžeme najít?"
Povzdechla si. Nerada to přiznávala.
"Tak daleko ne, i když pošlu ptáky, aby se tam porozhlédli. Jenže do té doby, předpokládám, už bude bezpečně pryč."
Kesepton byl sklíčený.
"Takže jsme nakonec prohráli," řekl tiše.
Zhluboka si povzdechla. Ještě byla šance, že mohou zvítězit.
"Dosud jsme neuspěli. Ale vzdát se nemůžeme. Pojedeme na sever. Když vjede do lávové krajiny blíže k pohoří Pěst, pořád ho ještě můžeme chytit.
"Lávová krajina?"
"Černá země, kde voda vře ve skalách a pára stoupá z děr v zemi. Při výbuchu sopky, jež vytvořila útvar pojmenovaný Pěst, se stále nebezpečně otřásá. Pochopitelně musíme být opatrní. Ocitneme se blízko hradeb na vrcholech pohoří Pěst, kolem budou hlídky, tahle země je střežena pořád."
"A my se je tam pokusíme chytit?"
"Uděláme víc, než že se jen pokusíme. Tentokrát je dostaneme."
Kesepton pocítil obrovskou únavu. Nejenže byla zničena jeho kariéra velitele, teď si půjde pro smrt a muže odvede k Tummuz Orgmeen, až k srdci mocného nepřítele. Ale nic z toho nebylo v jeho hlase patrné.
"Předám rozkazy. Pokračujeme do černé země."
KAPITOLA 41
O sedm dní později byli roztroušeni po hřebeni z černé lávy, skryti mezi zlomy a pahorky krajiny, ve které rostlo vegetace jen málo.
Na pustinu nevlídně shlíželo pět štítů pohoří Pěst. Každá z těchto hor byla obklopena pevnostmi a provrtána tunely, neboť za nimi leželo město Tummuz Orgmeen, temná hvězda, která vládla ve vnitrozemí Horního Ganu.
Přímo před nimi se rozprostírala rovná holá skála zasypaná tmavě šedým pískem. Skála se táhla více jak míli a poté se objevila nová vrstva lávy. Pustotu této drsné, rovné a pochmurné krajiny narušovaly pouze osamělé zakrslé borovice. Relkin se domníval, že sopečná krajina je pustá zcela, ale v kaňonech a proláklinách byly keře a stromy, travnatá místa, kde se dokonce mohli pást koně. Zde však nebylo nic, jen černá skála, stále ještě horká v místech hrozivé erupce, která vyhodila velkou horu do povětří a zanechala tak z ní jen útvary připomínající prsty obrovské pěsti.
Cestou se Lagdalen a Relkin dozvídali jména hor. Nalevo byl Feiger, sopečný kužel, tmavě šedý pravidelný trojúhelník. Přímo před nimi by! Mor, zubatá skála na úpatí pokrytá lávou. Nalevo byli Morovi druhové, Lo, Bazook a Mik.
Za těmito horami, jež připomínaly zuby, leželo mocné město. V noci viděli světla, která se odrážela na obloze. Energie, ovládaná Temným vládcem, byla mocná - zdarma poskytovala osvětlení celému městu.
První noc, kdy světla zahlédli, pocítil Relkin úzkost. On i Lagdalen zajeli na vyvýšené místo, aby si popovídali a byli z doslechu starších.
Lagdalen se mu svěřila, že je zamilovaná do kapitána. Relkinovi to bylo líto, ale věděl, že je to nevyhnutelné. Cítil, že Lagdalen miluje také, jenže si zároveň uvědomoval, jak je jeho láska marná. Ona byla o několik let starší a pocházela z urozené rodiny, a on dokonce žádnou rodinu neměl, jen 109. dračí oddíl.
Kdyby mezi nimi nebyl takový věkový rozdíl, odvážil by se čehokoliv. Jenže byl mladší, ještě chlapec, a ona už žena. To mu bránilo, aby jí řekl, po čem touží. Věděl, co by si o něm myslela, že je blázen, a dokonce něco horšího, že je dětinský, když jí říká něco takového.
Naslouchal jí jen tak napůl a sledoval ta úchvatná světla, která na vzdálených horách vytvářela obrys a rozlévala záři, jako kdyby tam planul obrovský oheň, či dokonce stará sopka. Světla tak trochu pomáhala tlumit bolest, kterou mu působila její slova. Ještě horší než Lagdalen přiznávající se k lásce ke kapitánovi, by! samotný pohled na Keseptona. Neboť Relkin kapitána, který neustále na bitevním poli prokazoval statečnost, obdivoval. Relkin ho nikdy nemohl nenávidět, tak jako nemohl přestat milovat Lagdalen.
Tyhle myšlenky teď musí z mysli zahnat. V sopečné krajině byli uprchlíci a taky pátravé oči, které slídily po nejnepatrnější známce pohybu v krajině.
Relkin se upřeně zahleděl na daleké lávové pole. Lessis žádala, aby je pozorně sledovali. Jejich kořist by mohla kdykoliv proklouznout.
A zatímco tam Relkin dřepěl, slyšel, jak kapitán prochází za jeho zády. Dole pod ním na druhé straně zaslechl dva zbývající draky, jak si spolu povídají, Chektora opustili na březích řeky Oon. Nohy měl příliš oteklé, aby mohl pokračovat dále, a určitě by nezvládl dojít po hrbolaté lávové zemi tak daleko.
Kousek dál spatřil malého kroužícího jestřába. Relkin věděl, že pták se snáší dolů, aby předal Lessis, stojící v roklině, zprávy. Paní si byla jistá, že Thrembode přijede do kaňonu, který byl nejblíže k nim, a že se může objevit každým okamžikem. Podle plánu se měli, jakmile bude v dohledu, rychle přesunout, aby mu odřízli cestu, obklíčit ho a chytnout. Pak nastane ta nejnebezpečnější chvíle, neboť planina byla z hor střežena, atak nepřítel okamžitě vyšle vojáky a skřety, aby je zajali.
Aby tomu předešli, Lessis naplánovala, že se rozdělí na dvě skupiny. Ona za doprovodu dvou vojáků a Lagdalen

vezme Thremboda a princeznu okamžitě na jih. Ostatní pojedou podél sopečného hřebene a odvedou tak pronásledovatele. S draky budou dostatečně silní, aby odrazili jakýkoliv útok, kromě velké jednotky posílené trolly. Budou se muset přesunout rychle a pokusit se ztratit pronásledovatelům v kaňonech.
Když Relkin poprvé plán zaslechl, sklíčilo ho to. Uvědomil si, že to pro ně všechny znamená téměř jistou smrt. Ale kvůli tomu tady byli, nebo ne? Stanou se hrdiny, tak to řekla Lessis, a jako hrdinové také zahynou, aby se mohli v písních bardů, jež se budou zpívat ještě po celé dlouhé věky, stát nesmrtelnými.
Když jim to kapitán Kesepton sděloval, vypadal klidně a odevzdaně. Relkin viděl, že se se smrtí smířil. Byla přijatelnější než vojenský soud a ostuda, které ho čekaly, jestliže se někdy do Argonathu vrátí.
Draci dlouho mlčeli a byli velmi mrzutí. Teď nadávali na takové hlouposti, jako třeba na vedro za jasného jarního dne. Ani Baz, ani Nesessitas se už o plánu nezmiňovali.
Všichni věděli, že zde zemřou, kromě šťastlivců, vojáků Jorse a Hookse, kteří byli vybráni, že pojedou s Lessis a zajatci. Relkin se utěšoval, že přežije alespoň Lagdalen. Představoval si, jak se z ní stane paní provdaná za nějakého aristokrata v Marneri. Vzpomene si na ně? Na pohledného mladého kapitána? Na draka Zlomeného Palcáta? A na kluka?
Jestřáb v roklině zprávu vyřídil, vzlétl a líně kroužil ve vzduchu, pak odletěl na východ. Lessis se brzy poté objevila a přidala na kraji hřebene k nim. Pozorovali hory a planinu.
Vyčkávali. Thrembode měl zpoždění. Lessis se začala znepokojovat. Měla zprávy pouze od ptáků, a ti oznamovali: dva koně s mužem a ženou míří do kaňonu. Lidské oko je však zatím nezahlédlo.
Ptákům důvěřovala, ale věděla, že jí nemohou říci, zda lidé, které spatřili, jsou zrovna ti, jež hledá. Co když Thrembode zabočil?
Ten chlap byl mazaný a již několikrát jí zmařil plány - proč by se nepokusil provést další hezký kousek? Takovéto pochmurné myšlenky se jí vracely neustále. Tihle muži, hrdinští vojáci, a draci, jsou připraveni obětovat se, aby toho proklatého kouzelníka chytili a zachránili princeznu. Musí se obětovat, bylo to nezbytné pro Argonath. Třebaže to Lessis věděla, uklidnit ji to nemohlo.
A pak došlo ke katastrofě!
Odkudsi se ozvala trubka, dlouhý hluboký zvuk, který se rozléhal po celé planině ze ztemnělého ústí kaňonu na druhé straně za skalami hory Mor. Za pár okamžiků se objevila družina mužů na koních, o síle přinejmenším osmdesáti jezdců. Cválali přes planinu, na bodcích kopí se jim třepotaly rudé korouhve. Když byli v polovině, v kaňonu pod nimi se objevili dva jezdci. Muž a žena, oděni do plášťů, pomalu jedoucí na znavených koních.
Byli to bezpochyby Thrembode a Besita. Byli v bezpečí, neexistoval žádný přijatelný způsob, jak je chytit a udržet proti osmdesáti jezdcům na silných koních.
Totální, naprostá pohroma!
Kesepton přistoupil k Lessis. Jeho tvář byla plná starostí.
"Co teď, paní? Řekněte slovo a my je chytíme."
"A všichni zahyneme zbytečně. Ne. Budeme muset vymyslet něco jiného."
Kesepton se ustaraně zadíval na ostré štíty Shtagu, neboli Pěsti.
"Budeme muset jet tam dovnitř."
Zaťala zuby. Teď už nemohou ustoupit.
"Myslím, že ano. Kéž by však existovala jiná cesta." Podívala se na něj její oči byly matné, pohled bez výrazu.
"Nemáme jinou volbu, kapitáne. Nemůžeme zklamat - musíme uspět, na tom závisí příliš mnoho."
Kesepton hleděl na pět hrozivých vrcholů. Kolem každého se hemžily tisíce nepřátelských vojáků, chráněných vysokými hradbami masivních pevností. Nechápal, jak to mohou provést.
"Samozřejmě," bylo to jediné, co řekl.
KAPITOLA 42
A tak se stalo, že se ocitli ve stínu lávové kupy pod úbočím hory Mor. Padesát stop nad jejich hlavami stály brány Dolní pevnosti. Obrovské hradby se tyčily nad bránou vytesanou ve skále. A nad hradbami se vypínaly věže. Z několika štěrbin a úzkých oken prosvítalo světlo. Ve skále byl postaven tunel, uvnitř hory rostla nová stavba. Vše dělali otroci, poháněni bičem stavěli pevnost pro Temného vládce, který momentálně sídlil v Tummuz Orgmeen.
Dnem i nocí skupiny mužů na koních a skřeti vstupovali dovnitř a zase vycházeli branou ven, dusot okovaných bot zvonil o skálu. Lessis viděla, že Temný vládce si buduje obrovskou armádu a připravuje se na útok, který plánoval proti Argonathu.
Jakmile se setmělo, přičarovala mlhu, pod její ochranou prošli poslední úsek planiny a dostali se do prolákliny skryté v temném stínu u úpatí hory. Když přijížděli po rozježděné stezce vedoucí do pevnosti, pozornosti špehů unikli.
Všechno teď záviselo na jejich schopnosti oklamat je. Bylo jich jen dvacet a hrstka dragonýrů, dva draci, dívka a starší žena. Lessis odhadovala, že v pevnosti hory Mor je přinejmenším dva tisíce jednotek a možná i tolik skřetů.
Proto Lessis žádala mezi muži jen dobrovolníky. K jejímu překvapení se přihlásili všichni, dokonce i talionští jezdci, kteří přežili.
Přestože už několikrát selhala, byli připraveni riskovat životy i v poslední nebezpečné akci. Ani nebylo třeba je povzbuzovat slovy či pomocí kouzla, jako by byli pod vlivem jakéhosi opojení. Byli připraveni jít kamkoliv, třeba až na konec světa.
Thrembode a Besita projeli branou několik hodin před nimi, ale Lessis si byla jistá, že v pevnosti zůstanou přes noc a k Temnému vládci odjedou až druhý den ráno. Věděla, jak je důležité, že kromě zatčení princezny je Temný vládce neustále zaneprázdněn tisíci jinými záležitostmi a plány.
Lessis přistoupila k okraji lávové rokliny a vytáhla tři malé netopýry, které nosila zapletené ve vlasech. Rychle a naléhavě jim něco zašeptala a pak je poslala do noci.

Pevnost byla obrovská, a tak doufala, že malinké hlavičky netopýrů si poradí a získají informace, které potřebovala. Jestliže se v tom, jak vypadá přibližný plán místa, mýlila, bude jim trvat dlouho, než Thremboda najdou.
Zatímco čekala, snažila se zahnat nervozitu tím, že si znovu v duchu procházela plán.
Vše záviselo na jediné věci. Thrembode se teď bude nejspíš cítit bezpečně. Uvnitř pevnosti střežen tisíci vojáky dojde k závěru, že by jej mohlo ohrozit jedině velké vojsko, a ví, že taková armáda na území řeky Oon není.
Přirozeně bude velmi rád, když bude mít možnost vykoupat se, oholit a obléci čisté šaty.
Lessis jeho zvyky znala - kouzelník byl muž velkých měst, libující si v elegantním vzhledu. Bude stejně jako princezna dychtivý, aby se už zbavil propocených šatů, které měl na sobě cestou přes step. Jeho první činností bude dlouhá, horká koupel.
Pak povečeří s velitelem stráží. To se od něj dá očekávat, Thrembode je bezpochyby vyhladovělý a má chuť na víno. A taky se bude muset pochlubit před zvědavým obecenstvem, neboť důstojníci stráže a jejich manželky touží naslouchat řečem o dobrodružstvích v skvělých městech na jihu. Život v Tummuz Orgmeen nebyl pro ženy a jejich rodiny vůbec radostný. Ráno jej přijme Temný vládce.
Zasmušile se usmála.
První netopýr se vrátil a pískaje, zavěsil se jí na chvíli do vlasů, pak zase odletěl lovit můry, aby se trochu posilnil. Přinesl nepříliš důležité informace. Pevnost byla bludištěm a netopýr v ní zabloudil.
Lessis pevně sevřela rty, zbývá jen doufat.
Za několik okamžiků se vrátil druhý netopýr, tentokrát s lepšími zprávami. Našel schodiště a doletěl až úplně nahoru k pevnosti uvnitř hory. Tam proletěl přes pokoje v horním patře, které byly plné lidí.
Samozřejmě, byla to hostina přichystaná pro Thremboda. Netopýra oknem vyhnali, a tak se k ní okamžitě vrátil. Pohladila ho po ošklivé malé hlavě, přičemž se měla na pozoru před jeho zuby ostrými jako jehly. Byla to pilná stvoření, jenže docela klidně mohla i pokousat. Podívali se na sebe, netopýr zapištěl něco, čemu nerozuměla, a odletěl lovit potravu.
Rychle se otočila, tiše se za ní přikradl seržant Duxe. Ztuhla a její ruka byla připravena sáhnout po dýce, pak ale uviděla, že meč má v pochvě a jeho chování nenaznačovalo žádné nebezpečí. Naopak, ve tváři měl výraz toho největšího smutku a melancholie.
"Je vše připraveno, seržante?" zeptala se.
Přistoupil blíže, v očích mu podivně plálo.
"Vy jste nikdy nic nevyzradila, že ne?" zašeptal. "Mám na mysli kapitánovi."
"Ne."
Jeho tvář se nezměnila, ale viděla, jak mu v ní prudce škube "Proč ne?"
Usmála se, nedaleko zaslechla švitořit netopýra, který se k ní vracel.
"Seržante Duxi, máte odvážné srdce a jste silný muž. Věřím, že jste byl pouze sveden na nesprávnou cestu těmi talionskými prchlivci. Takové věci se u mužů, jako jsou oni, dají očekávat. Vy jste byl pod nátlakem, to je vše."
"Sdělíte to ve zprávě? Jestli se kdy vrátíme."
"Já se ve zprávě o této věci nezmíním, seržante. Jestli přežiji, abych vůbec nějakou zprávu podala."
"To nechápu."
"Legie potřebují muže, jako jste vy, seržante - nemám právo ničit vaši kariéru. Ten incident je vyřešen. Já jsem na něj zapomněla, a vy?"
Stál tam a pokyvoval hlavou, stále to v něm vřelo zlostí.
"Vy jste nás očarovala, všechny muže, jsou omámení."
"Jsou to hrdinové, seržante, právě tak jako vy. I po mnoha staletích se na ně nezapomene a budou opěvováni."
Zašklebil se. "No ano, jenže my tu všichni zemřeme. Talioňané měli pravdu."
"Pokud to bude v mých silách, tak k tomu nedojde. Nezemřeme, když potáhneme za jeden provaz. Nepřítel teď poleví v pozornosti. Myslí si, že prcháme na jih štvaní černými jezdci."
Duxe si jen přál, aby tomu tak bylo.
"Žádám po vás, seržante, abyste, až nadejde čas, což bude už brzy, jen sehrál svou roli."
Vrátil se třetí netopýr, vletěl jí přímo do vlasů a zapištěl krátkou zprávu.
Duxe se při tom pohledu otřásl a odešel pryč.
Lessis čelo malého tvorečka pohladila a pak jej vypustila, aby si něco nalovil. Teď už věděla nejen kde Thremboda najít, ale dokonce i cestu, kterou uprchnou, jakmile ho dostane.
Byl čas vrhnout poslední kostku.
Prohlédli si cestu, byla prázdná, Lessis a Duxe na ni vyšli a vydali se k bráně. Za nimi přicházelo deset mužů oblečených do tunik a kamaší, hlavy měli vyholené jako válečníci z Teetolu. Byli od krku k zápěstí svázání pouty Bagutů, tak jako mnohé jiné skupiny otroků, které podstoupily pouť přes step až k bráně do pekla, jejich pouta však byla uvolněná.
Za muži jeli na koni dva vojáci, do pasu nazí jako Baguti, s šavlemi v pouzdrech u boku.
Duxe byl také oblečený jako Bagut a držel bič, kterým "otrokům" práskal nad hlavami a štěkal ve vulgární řeči nomádů nevybíravé urážky.
Lessis si ten zástup pozorně prohlédla. Bylo to takřka dokonalé, tak nějak si to představovala. Duxe vypadal jako poháněč otroků, tvářil se drsně, i když na skutečného nomáda z Ganu byl příliš světlovlasý a měl bledou pleť. Ve vacích na sedlech jezdců bylo několik mečů přichystaných pro ten pravý okamžik.
Pořád si uvědomovala, kolik očí je uvidí, až se jejich zástup vynoří z mlhy. Všechno závisí na tom, jestli stráže budou natolik nepozorné, že nespustí poplach. Takovéto skupiny přicházely dovnitř velmi často, i když tuhle nikdy předtím

nezahlédli.
Stačilo by jedno zatroubení a na hradbách by se objevilo hned několik lučištníka. Byli by pak okamžitě mrtví Když tak kráčeli dál, Lessis odháněla představu šípů, jež má zabodnuté v zadech.
Ale žádná trubka se neozvala.
Nakonec došli k bráně, Duxe na ni zabušil držadlem biče a zevnitř někdo zařval.
"Kdo je to?"
Lessis odpověděla drsným jazykem Teetolu.
"Otroci, dobří silní otroci pro Temného vládce. Otevřete."
Uvnitř se ozývalo pokřikování.
V mužích stojících za branou narůstalo napětí až na nesnesitelnou míru. Kdyby je odhalili, byli by v několika okamžicích povražděni, nebo daleko hůře, zajati.
Strážný se vrátil. "Už je zákaz vycházení. Brány se mohou otevřít jen na povolení."
"Já mám povolení, ty hlupáku, od samotného kouzelníka Thremboda."
"Aha, další prácička skvělého Thremboda, co? Dnes večer se mluví jen o něm! Přijel zrovna před několika hodinami od té doby je tu rušno."
Lessis pokrčila rameny. "Tihle otroci jsou jeho. i když za ně ještě musí zaplatit."
Malé dveře vsazené do brány se za skřípění starých veřejí.
"Drž tu svoji sprostou hubu, ženská! Už žádné bagutské pomluvy statečného Thremboda!"
"Ten váš odvážný Thrembode dluží za tyhle lidi spoustu zlata Jestli chce od otrokářů Ganu znova nakoupit na dluh, tak ať mi raději zaplatí."
"No dobrá, zaplatí ti." Strážný vystoupil. Byl to malý ale robustní chlapík, který vypadal jako skřet. Jeho oči byly až příliš velké a jako by mu trčely z lebky, ústa a zuby se zas nemohly vejít do čelistí.
"Dobrá, tak se na ně podívejme," zabručel a vytáhl bič.
Muži v poutech mlčenlivě a pokorně sklopili oči.
"Tak co teda máš?" pravil strážný a vytáhl mladého muže s velmi bledou kůži.
"Zrádce z kraje na pobřeží," oznámila Lessis, a zatímco strážný do mladíka šťouchal, strčila hlavu do brány.
"Pchá, vsadím se, že si přeje, aby odtud mohl zdrhnout někam jinam, co? Nebo aby se sem vůbec nedostal, co? Zbaví ho mužství a strčí do sklepa. Za půl roku zdechne, ale to je Temnému vládci jedno, chce vylidnit pobřeží."
Lessis si všimla, že ostatní strážní hrají v budce kostky, nikdo z nich jim nevěnoval pozornost.
Strážný strčil bledého vojáka zpátky do řady a dlouze a upřeně se zadíval na Duxe, který vykročil dopředu, aby vojáka od "otroků" odehnal.
V okamžiku jejich oči jen sršely vztekem. Strážný si řádně odplivl a pak se obrátil k Lessis.
"Dobrá, ukažte mi to povolení, které máte od skvělého Thremboda."
Lessis sáhla pod plášť, místo papíru vytáhla lesknoucí se dýku, ta vjela strážnému do hrdla, nemohl ani vykřiknout, pouze zachroptěl. Duxe ho dodělal prudkou ránou zezadu do hlavy, strážný se svalil na cestu.
"Otroci" se nahrnuli ke koním, ozvalo se řinčení zbraní. Cowstrap, statný kovář, se ohnul a sebral strážnému meč, ostatní se už tlačili dovnitř.
V budce vypukla krátká rvačka. Když Marnerijští vojáky napadli, hráli zrovna kostky. Byli z toho v šoku a brzy leželi mrtví na zemi. Posbírali jim zbraně.
Lessisini muži se rozptýlili v prostoru kolem brány tak, aby je nikdo nezahlédl. V tuto hodinu byl tady v nejnižším patře pevnosti klid. Jen občas prošel osamocený strážný na obhlídce.
Lessis byla potěšena, když viděla, že netopýři jí popsali místo naprosto přesně. Za hlavní bránou vedla přímo do hory široká chodba s obloukovým stropem. Bylo tam mnoho dřevěných dveří s ocelovým kováním. Jediné osvětlení zajišťovaly svítilny rozmístěné každých padesát stop.
Lessis poslala Lagdalen zpátky před bránu, aby dala ostatním mužům a drakům, kteří tam čekali, znamení.
Vylezli ze skrýší a běželi cestou k bráně, ta se rychle rozevřela a pustila je dovnitř.
V poslední chvíli se někdo na hradbách podíval dolů a spatřil draky. Okamžitě spustil poplach.
Když byli za branou, vedla je Lessis do otevřené chodby, která směřovala dolů k širokému schodišti. Rozevřely se dveře a v nich se zjevil skřet nesoucí tác s číšemi. Z místnosti za ním bylo slyšet mnoho jeho druhů, jak žerou. Skřet zůstal stát jak přimražený, vykulil oči v placaté hlavě, pak tác prudce mrštil na zem a začal řvát.
V sekundě jej do krku zasáhla střela z Relkinova luku, svalil se na kamennou podlahu. Lessis zlehka přivřela dveře do místnosti, kde se skřeti cpali a vůbec nezvedli hlavy od talířů.
Jenže nad nimi byl určitě vyhlášen poplach, musí se přesouvat velice rychle. Potichu vyběhli po schodech na odpočívadlo a pak do druhého patra.
Tady bylo slyšet spoustu lidí. Dveře se na chodbách otevíraly a zavíraly, ozýval se šum rozhovorů. Nad sebou zaslechli na schodišti dusot a silné hlasy.
Pak někdo našel mrtvého skřeta. Ozval se vzteklý výkřik, nato větší hluk a nakonec pořádný povyk.
"Rychle," nařídila Lessis a běžela po schodech do třetího patra.
Byla už unavená. Po tak dlouhém a náročném pronásledování dospěla až k hranici sil.
"Gazak! Drak!" ječel jakýsi hlas a otevíraly se další dveře. Povyk se teď ozýval z prvního patra.
"Gazaki! Draci!"
Ve třetím poschodí narazili na dva strážné, kteří se při pohledu na Lessis obklopenou Keseptonem, Wealdem a Cowstrapem s ocelovým ostřím v rukou obrátili a dali na útěk.
Rozletěly se dveře a objevil se další muž. Spatřil Nesessitas, která se vynořila za Cowstrapem, jako blesk zmizel a zamkl

se zevnitř.
Lessis se zastavila - udělat chybu by bylo osudné. Rozhlédla se nalevo i napravo a pak zvolila pravou stranu. Za první zatáčkou v chodbě, která se rozbíhala dvěma směry, narazili na pět skřetů a strážného, který začal strachem cosi blekotat. Jeho kolega utekl.
Zablýskaly se meče, Kesepton vyřídil nejbližšího skřeta. Ostatní uprchlí a strážný s nimi. Lessis se všemi ostatními běžela chodbou za nimi.
Otevřely se další dveře a Lessis zaslechla hluk nějaké hostiny, byly slyšet hlasy mnoha lidí, kteří se hlučně bavili. Vyděšení skřeti v uniformě sloužících před nimi prchali a řvali. Muž v černé uniformě města Tummuz Orgmeen vytasil meč a hned byl zabit Liepolem Duxem.
Doběhli k širokým dvoukřídlým dveřím. Podle hluku bylo za nimi mnoho lidí. V této místnosti ještě o poplachu nevěděli. Lessis se obrátila k nejblíže stojícímu drakovi, byl to Bazil z Quosh.
"Vážený draku Bazile, byl bys tak laskavý a vyrazil tyhle dveře?"
Bazilovi se zablýskaly zuby, vykročil vpřed a prudce do dveří vrazil ramenem. Zatřásly se, ale vydržely. Drak zaklel, poodstoupil dozadu a postup zopakoval. Tentokrát dveře povolily. Vypadly z pantů a Bazilovo obří tělo vletělo dovnitř, zakopl a přistál na zemi před očima čtyř set vyděšených lidí.
Přímo nad drakem, který tu ležel natažený na břiše, stál ceremoniář. Ten byl tak překvapený, že než ho někdo stačil zabít, omdlel a skácel se k zemi.
Vypukl zmatek. Dvě stě žen velitelů stráží v pevnosti začalo hromadně ječet. Jejich muži řvali také, nebo se pokoušeli tasit a bránit se.
V čele místnosti stál stůl a za nim seděl kouzelník Thrembode. Ke svému štěstí nezůstal překvapen dlouho. Během vteřiny si uvědomil, co hrozí, a pochopil, jak čarodějka neuvěřitelně riskovala, aby jej chytila. Vyskočil a vyřítil se k nejbližšímu východu, popadnul Besitu a násilím ji hnal před sebou.
Princezna úlekem vykřikla, byla vytržena z rozhovoru s manželkou nějakého velitele stráží o módě v Kadeinu a beze slova Thrembodem vlečená pryč.
Pak zahlédla draka a dívku s odhodlaným výrazem ve tváři, jak s malým mečem v ruce skočila na stůl a Thrembodovi do cesty. Kouzelník zaklel, Besitu povalil a ta prudce dopadla na podlahu.
Tvář dívky byla princezně nepatrně povědomá, znala ji z Marneri, byla z urozené rodiny a sloužila v noviciátu. Když ležela na zemi a zkoušela popadnout dech, viděla Thremboda, jak na dívku útočí dýkou a snaží se ji kopnout.
Dívka uhýbala a bránila se vlastní zbraní, kouzelník se netrefil. Musel uskočit do strany, aby se vyhnul dalšímu výpadu jejího meče.
Princezna se pokoušela uniknout, klopýtla a padala na Thremboda. Popadl ji a odhodil na dívku s mečem. Obě spadly. Pak ji postavil na nohy a odvlekl pryč dveřmi pro sloužící vzadu v místnosti.
Když princezna zmizela, Lessis byla od ní jen pár metrů a. snažila se prodrat přes hlouček vyděšených žen. Lessis zoufalstvím málem vykřikla. Tentokrát byli tak blízko! Ukazovala na vchod pro služebnictvo - byl tam Kesepton a viděl je.
"Těmito dveřmi!" zavelela.
Kesepton dámy z pevnosti odstrčil z cesty a nedbal na to, že jim potrhá toalety a krajky.
Lessis se zbavila tlusté ženské, která se na ni sápala a ječela jako šílená. Ostatní si razili cestu, aby se k nim přidali. Stůl byl s rámusem převržen, do vzduchu vyletěly talíře a příbory.
Kolem nich zařinčely zbraně, neboť ti strážní, kteří byli duchapřítomní a vzpomněli si, na co je mají, vytasili meče a vrhli se na útočníky. Avšak meče tasili i draci a vše včetně stolů bylo v té vřavě rozsekáno na třísky.
Na druhé straně pokoje zůstala skupina mužů a žen, kteří se krčili u oken a křičeli. Několik se jich oknem pokoušelo vylézt ven.
Lagdalen se objevila po boku Lessis a vyrazily chodbou pro služebnictvo. Širokými dveřmi, do kterých se stačilo jen opřít, vběhly do hlavní kuchyně.
Setkaly se zde ještě s větším zmatkem. Skřeti a kuchtíci se tiskli ke zdi. Kuchaři byli schouleni pod stoly.
Na opačném konci Thrembode otevřel nízko zasazená dvířka, která vedla do vinného sklepa. Nejdříve tam vtlačil Besitu, pak proklouzl sám, a než dvířka zavřel, posměšně na Lessis zamával.
Doběhla o vteřinku později a zaslechla, jak zapadly těžké závory. Její pokus zabrzdit je pomocí kouzla byl zmařen. Thrembode kouzlo zrušil v momentě, kdy jej vyřkla, a závory zatloukl.
Zmocnila se jí úzkost. Zámky na dveřích znamenaly, že sklep má ještě jeden východ a byl postaven jako tajná úniková chodba. Zoufale se rozhlédla kolem sebe. Žádné kouzlo tyhle závory neotevře ani za hodinu. Budou muset dveře vyrazit fyzickou silou.
Byli tu draci. Bohužel, vchod byl příliš nízko, aby do něj mohli vrazit ramenem. Zlomený Palcát učinil jeden nadějný pokus, ale dveře byly buď tak pevné, nebo jim prostě nebyl schopen zasadit ránu, kterou by nevydržely. Nesessitas se do nich pokusila kopnout, odletělo pár třísek, ale nic víc se nestalo.
Pak na ně od řeznického špalku zavolal Relkin. Táhl po podlaze dva obrovské sekáčky. Pasovaly přímo do obrovských dračích tlap. V okamžiku létaly vzduchem úlomky dřeva.
Od hlavních dveří do kuchyně byli slyšet jejich pronásledovatelé. Ozvala se trubka a dovnitř se vřítilo deset ozbrojených skřetů.
Marnerijští se jim postavili s meči a znovu se strhla bitka. Dovnitř se začali cpát další a další skřeti a Lessis si uvědomila, že pokud je nezadrží, budou mít brzo převahu.
"Nesessitas," vykřikla, "zablokuj dveře!"
Zelená dračice odhodila sekáček, sebrala dlouhý kuchyňský nůž a použila ho místo palice. Mlátila jím skřety,

vytlačovala je ze dveří zpátky do chodby pro služebnictvo. Pak vchod zatarasila stolem.
Bitva přesto pokračovala dál, nyní však Marnerijští s Keseptonem a Duxem v čele měli lepší pozici. Pozvedali meče a sekali jimi do skřetů a vojáků, kteří se tlačili ke stolu za dveřmi.
Mezitím Bazil prorazil dvířka do sklepa. Sekáček v mohutné tlapě dřevo rozsekal na třísky.
Chodbou se rozléhalo nové troubení. Hlasy cosi vzrušeně vykřikovaly. Lessis věděla, že nepříteli dorazila obávaná posila.
Dala Bazilovi znamení, aby přestal, protáhla se dvířky a sundala závory.
Vstup byl volný.
Za ní se ozval hlas: "Uvolněte cestu pro Hoga!" a cítila, jak jí po zádech přeběhl mráz.
Popadla Lagdalen a vtáhla ji za sebou. Relkin vlezl za nimi.
"Pospěš si, děvče!" vykřikla, jakmile vstoupila do vinného sklepa.
U předního vchodu do kuchyně skupina skřetů se speciálními maskami na tvářích tlačila na kolech k vyraženým dveřím kovovou skříň.
Kesepton a Duxe na sebe udiveně pohlédli. Nadporučík Weald nechápavě pokrčil rameny.
"Co to, k čertu, je?" zvolal Subadar Yortch.
"Vykašlete se na to, pojďte za mnou!" vykřikla Lessis, jenže věděla, že už je příliš pozdě. Relkin zaváhal a Lessis jej strhla prudce dovnitř.
"Utíkej!" sykla a začala pádit do vinného sklepa.
U vchodu do kuchyně se kovové dveře skříně otevřely a vylezl zavalitý tvor připomínající černou dýni se svislými červenými rýhami.
Muži užasle zírali.
Měl úzkou hlavu, zakřivenou dozadu k ramenům ve tvaru okurky, z vlhkého otvoru vpředu vyrážel tam a zpátky zelený jazyk. Na hlavě mu zářily červené oči jako lesknoucí se knoflíky.
"Hnusné!" poznamenal nahlas Cowstrap.
Najednou se tvor s tělem jako dýně nafoukl, až byl dvakrát tak větší. Kůže se napnula jako balón a příšera se s pomalým hrůzu nahánějícím našlapováním pohnula.
Vytvořil se šedý oblak páry, který vplul do kuchyně a vypadal jako živá bytost. S párou se sem dostal neuvěřitelný puch, nikdo z nich nic podobného nezažil.
Byla to směs těch nejodpornějších věcí, jaké si lze představit, a překvapivě silná. Muži klesli na kolena, lapali po dechu, zvraceli a nakonec zůstali nehybně ležet.
Bazil na to jen s úžasem zíral, pak puch zavanul i k němu. Vykulil oči, zápach ho udeřil do nozder a uvědomil si, že mu hučí v uších. Když padal k zemi, viděl, jak se Relkin ve dvířkách ohlédl. Pak ho pohltila tma.
KAPITOLA 43
Tajný východ z vinného sklepa vedl přes falešný sud. Naštěstí měl Thrembode příliš naspěch a nezavřel za sebou pořádně. Když Lagdalen proběhla kolem sudu a zavadila o něj, otevřel se.
Lessis zašeptala děkovnou modlitbu, Velká Matka nad služebníky skutečně držela ochrannou ruku. Jenže podle toho, jak se věci vyvíjely dále, začala mít Lessis pochyby.
"A teď rychle dovnitř, Relkine, nenadechuj se!"
Chlapcovy oči byly vystrašené.
"Prosím, paní, co to tam bylo?"
"Jdi dovnitř, nemáme čas. Byl to Hogo - všechny, kteří tam zůstali, to vyřídí."
"Ta skříň vypadala malá, já..."
"Vlezete dovnitř, pane Relkine?"
Protáhl se a ona se vyškrábala za ním. Už se k nim blížili skřeti s pochodněmi a tasenými zbraněmi.
V sudu byla úzká dvířka, která vedla do stejně široké chodby s kamennými zdmi a podlahou. Lessis nadzvedla závoru, aby tajná dvířka zavřela. Zastrčit ji bylo obtížné, není divu, že se to Thrembodovi nepodařilo. Skřeti bušili do sudu, kdosi zkoušel tahat a otevřít jej.
Relkin viděl, že je to vážné, paní neměla dost síly, aby závorou pohnula. Odstrčil ji stranou a třískl do závory pěstí. Zapadla a sud byl zavřený.
Lessis se snažila zastavit třes, který cítila po celém těle. Ještě chvíli a stáli by proti skřetům s meči a píkami.
"Děkuji ti, Relkine, to byla dobrá práce."
Chytil se za ruku, kterou si odřel, a snažil se nevyjeknout bolestí.
"Byla to moje chyba - byl jsem pomalý. Nechápal jsem."
Znovu nabrala dech a rozhlédla se kolem. Na zahálení nebyl čas.
Kolem vládla černočerná tma, chlad a pach vlhka. Lessis zvedla pravou ruku s prstenem a zašeptala kouzelná slova.
V malém modrém kamínku se rozžalo světlo a přes dlouhou tmavou štolu vrhalo stíny. Teď na cestu viděli.
"Co je to Hogo, paní?" zeptal se Relkin.
"Nová černá magie z laboratoří Temného vládce. Vypouští smrad tak odporný, že většina lidí z něj omdlí. Ani draci proti tomu nejsou odolní, i když trollové určitě ano."
Při pohledu na Lagdaleninu tvář ztratila Lessis trpělivost.
"Není čas na vysvětlování. Odpovědnost zůstala jen na nás třech. Musíme kouzelníka chytit."
"My jsme jediní, kdo zůstal?" zeptal se Relkin, vyzvídaje to, co bylo už zřejmé.
"Bohužel ano."
Lagdalen lepší odpověď nenašla. Byla jen zvědavá, jak přesilu v Tummuz Orgmeen sami přemůžou.

Za sebou slyšeli sekyry bušící do tajných dvířek. Skřeti šli po nich.
"Tudy," rozhodla Lessis, její hlas zněl naprosto sebevědomě, zamířila do chodby.
Relkin a Lagdalen ji následovali. Došli ke křižovatce, odkud vedla ještě jedna chodba. Bušení sekyr do dřeva za nimi stále sílilo.
"Pospěšte si," vyzvala je Lessis.
Zahnuli za roh, asi sekundu uvažovala a pak je zavedla do druhé chodby.
Někde před sebou zaslechli stále sílící ženský prosebný hlas. Drsný mužský hlas hlasitě odpovídal.
Lessisino srdce poskočilo.
"To jsou oni." Lessis zrychlila krok. Zabočili za další roh. Hlasy už byly blízko.
Za nimi se ozvala pořádná rána a vítězný zvířecí pokřik.
Znovu zabočili a uviděli muže v bílé košili a černých kamaších, jak strká ženu v zelené večerní toaletě nahoru po žebříku a pak přes padací dveře, ze kterých se linulo žluté světlo.
Jakmile doběhli dolů k žebříku, Thrembode ještě naposledy do ženy silně strčil a ona s výkřikem zmizela.
Lessis vyskočila na žebřík a šplhala nahoru, dýku držela v zubech.
Tentokrát jí kouzelník neuteče!
Jenže byl už skoro za padacími dvířky. Ohlédl se dolů, uviděl ji a hrůzou zbledl. Přes otvor protáhl ramena a začal se soukat nahoru.
Lessis sebrala dýku ze zubů a s tichým výkřikem jej bodla přes botu do paty.
Thrembode bolestí zařval a druhou nohou zuřivě kopal, až Lessis z žebříku shodil, přitom ztratil rovnováhu a málem sám přes padací dvířka propadl dolů. Chvíli balancoval, pak prsty nahmatal Besitin kotník a držel se jí tak dlouho, až se druhou rukou zachytil žebříku.
O chvíli později třískl poklopem a sedl si na něj. Držel se za nohu a skučel bolestí.
V chodbě dole dopadla Lessis přímo na Relkina a oba se zřítili na kamennou podlahu. Avšak ani jeden z nich se vážně nezranil a v okamžiku se s pomocí Lagdalen postavili na nohy. Nad sebou slyšeli Thrembodův řev. Pro Lessis to znamenalo další neúspěch. Cítila, jak se kolem ní stahuje pocit beznaděje. Ocitají se v nadmíru nebezpečné situaci.
"Blíží se," ozvala se Lagdalen.
Měla pravdu, někde blízko bylo velké množství skřetů, kamennými chodbami se rozléhaly jejich hrůzu nahánějící pokřiky. Lessis zaslechla, jak se nahoře zavřel poklop a ztratila poslední zbytek naděje. Thrembode byl varován, že jej stále pronásleduje, a teď byl v bezpečí. Celá hora bude vyburcována k štvanici na Velkou čarodějku, o níž ví, že je v pasti. Jak mohla doufat, že unikne?
Než by ji měli chytnout, raději se zabije - nemůže prozradit svá tajemství takové hrůze, jako je Temný vládce, nebo ještě hůře, jeho stvořitelům, kteří žijí v chladných kobkách daleko odtud. Jenže nebyla tu sama, měla na starosti dva mladé lidi, vlastně děti, a nemohla je jednoduše nechat zemřít.
Prchali dál, Lessis je vedla v slabém světle z kamínku v prstenu. Za nimi se stále silněji rozléhal povyk hordy skřetů.
Doběhli ke křižovatce a už chtěli zahnout doprava, když se pár metrů před nimi rozletěly dveře a dovnitř vniklo světlo.
Vyběhli dva muži s vytasenými meči.
"Tady jsou!" vykřikl jeden z nich a za ním se objevilo několik skřetů s vysoko zdviženými šavlemi.
"Utíkej!" zvolala Lessis a tlačila Relkina na opačnou stranu.
Běželi dále, skřeti byli za nimi už blízko, pak se chodba náhle zatočila a mírně klesala, až končila u nízkého zábradlí nad strmou stěnou, za kterým byla tmavá propast.
"Jsme v pasti!" zaúpěl Relkin a otočil se s připraveným mečem.
Lessis se u zábradlí zastavila. Měla pocit, jako by jí srdce padalo dolů do propasti. Byla rozhodnuta vzdát to. Zažívala neuvěřitelně zvláštní pocit. Nikdy předtím si nepřipadala tak totálně poražená.
"Skočte!" radila Lagdalen. "Dole je určitě voda."
Děvče mělo pravdu. V srdci jí ožila naděje, malá, ale přesto alespoň nějaká.
"Má pravdu." Lessis se rozhodla přelézt zábradlí. Relkin se stále ohlížel za sebe s mečem v ruce. "Lagdalen má pravdu, mladý muži - skočíme."
Jenže v té chvíli tu byli skřeti. Relkinův meč bleskurychle vyrazil proti šavli, odrazil další a probodl jejímu majiteli hrdlo.
Všiml si skřeta přibližujícího se z boku, uskočil mu z cesty, uklouzl, přepadl přes zábradlí a řítil se dolů do černé propasti.
Když padal, stále měl před očima paní Lessis, která byla zasažena do boku mečem jednoho ze skřetů. Spolkla ho tma a nakonec přistál v hluboké, chladné vodě.
Dostal se hodně hluboko, nejdříve se dotkl prsty dna a pak se snažil vyplavat na hladinu. Bylo to tvrdé přistání, bolelo ho celé tělo.
Na hladině zalapal po dechu, chvíli prskal, ale nakonec se mu podařilo nabrat do těžce zkoušených plic vzduch. Náhle mu na rameno dopadla něčí ruka. Otočil se, byla to Lagdalen.
"Kde je?" zeptala se.
Nemohl mluvit, stále zápasil s dechem.
Lagdalen něco zahlédla - nedaleko na hladině svítil prsten. Obrátila se a plavala za světlem. Za chvíli držela Lessis nad hladinou. Paní byla v bezvědomí.
Relkin konečně začal pořádně dýchat a mohl mluvit.
"Viděl jsem, jak ji sekli, je určitě raněná."
Lessis těžce oddechovala. "Hrozně krvácí. Z boku." Lagdalen ji zvedla. "Musíme ji dostat z vody ven."
Náhle nedaleko vystříkla voda.

"Skřeti, házejí dolů kameny."
"Plav za mnou." Relkin zamířil za prstenem, který vydával matné zelené světlo, zahlédl jej asi padesát yardů před sebou. Další šplouchnutí vytvořilo vlny, které se přes ně zezadu převalily, když se pomalu škrábali na útes a paní táhli za sebou.
Vysoko nad nimi kdosi posvítil dolů, a když Lagdalen vzhlédla, uviděla hlouček mnoha postav na úzkém skalním výčnělku. Než je však světlo pronásledovatelů prozradilo, Lagdalen ucítila pod nohama pevnou zem. Stála na kluzkém kameni, Relkin jí pomáhal vytáhnout Lessis z vody a pak do kruhové chodby, plné slabé fosforeskující záře ze slizkých řas, které tu hojně rostly po stěnách i na stropě.
V slabém světle zahlédli, že na zemi v tunelu je písek, v němž tu a tam jsou napůl zabořeni velcí tvorové.
Nad nimi si na útesu lampami posvítili až na hladinu, a tak se do tunelu dostalo silnější světlo. Táhl se dál, pak nepatrně zatáčel doprava a mizel z dohledu.
"Musíme jít," rozhodl Relkin.
Lagdalen však zatřásla hlavou, prohlížela bok paní, a aby lépe viděla, použila světlo z Lessisina prstenu.
"Ona nemůže - podívej."
Opravdu, Lessis krvácela z šest palců hluboké rány pod žebry.
"Můžeme krvácení zastavit? Jestli ne, umře."
Lagdalen neodpověděla, utrhla kus mokrých šatů a začala látku párat na pruhy.
Světla zmizela. Pronásledovatele nad nimi uklidnilo, že uprchlíci v hluboké propasti neplavou. Lagdalen se během posledních pár dní naučila o ošetřování ran hodně. Viděla, jak Lessis obvazovala vojáky. Teď musí to, co si zapamatovala, použít. Za pomocí Relkina dokázala během několika minut ránu uzavřít a pevně převázat.
Její šaty byly samozřejmě zničené, a tak zůstala jen v tenké bavlněné košilce, ze které kapala voda. Objala se pažemi, ale pořád se chvěla.
Relkin si sundal košili. Vyždímal co nejvíce vody a přehodil ji Lagdalen přes ramena. Ohrazovala se, ale on na tom trval.
"Třeseš se a mě to rozčiluje. Obleč si to."
Měl na sobě ještě koženou vestu a kamaše, když uschnou, budou ho hřát. Jestli to však na tomhle vlhkém a studeném místě vůbec je možné.
"Musíme vyrazit," navrhl Relkin.
Zvedl zraněnou Lessis. Byla překvapivě lehká, nevážila víc než dítě. Pak s Lagdalen v čele vešli do tunelu pod horou.
KAPITOLA 44
Thrembodovi vystřelovala patou bolest. A co bylo pro jeho důstojnost ještě horší, kvůli obvazům nemohl obout botu, a tak měl nohu nacpanou do směšného pantofle, který mu lékař u brány do hory Mor dal. Ale i přes bolest se snažil chodit rovně a bez nápadného kulhání. Bylo známo, že Temný vládce pro lidské potíže jako třeba bolestivá poranění nemá pochopení.
Před několika lety jakýsi pitomý ubožák, mladý kouzelník, v přítomnosti Temného kýchl. Byl odveden do Propasti, kde přišel o uši, jazyk a stal se Zrakem Temného. Tenhle příběh má spoustu dalších pokračování, a tak se bude Thrembode setsakramentsky snažit, aby prudké návaly bolesti, které vystřelovaly z jeho zraněné paty, ignoroval.
K čertu s čarodějkou!
Zabušil těžkým klepadlem na ocelová vrata. Obrovská dvoukřídlá vrata se před ním otevřela. Stráže se strnulými výrazy, mohutní muži, kteří tak trochu připomínali trolly, mu pokynuli a on vstoupil dovnitř.
Do hlavní síně dopadalo světlo skrze vysoká, úzká okna. Tatáž okna nabízela výhled na město a arénu. Všemu dominovala kovová klec, která obklopovala Dutinu Temného vládce.
Tady byl Temný. Cítil knedlík v krku, nebylo to však dojetím. Hladká koule z černého mramoru o průměru třicet stop, ve které sídlil krutý mozek, to byl Temný vládce. Stvořili jej mágové v tajné citadele. Temný vládce byl jejich výtvorem a podléhal pouze jim. Měl zprostředkovat nadvládu nad světem.
Dutina byla na jedné straně otevřená, aby lidé, se kterými chtěl Temný vládce promluvit, mohli k obrovské kouli přistoupit blíže.
Uvnitř Dutiny byl kámen zavěšený v síti ocelových lan, jež se nad ním propojovaly a vedly ke kladkám a lanoví, visícímu na obrovském háku ve stropě Dutiny.
Před vstupem do Dutiny stál hlouček mužů oděných do černých šatů se zlatými pruhy vepředu a šeptali si. Když kolem nich Thrembode procházel, cítil na sobě pohledy a představoval si jejich plány a intriky.
Za řinčení řetězů byl z Propasti vytažen nahoru Zrak Temného. V těsné kleci stál vychrtlý, nahý muž s velkými vytřeštěnými očními bulvami. Vpředu se na černém kameni objevilo Červené světlo a pomalu blikalo.
Thrembode zůstal stát. Postavil se patou na zem, i když bolela tak, že musel zatnout zuby, aby nevykřikl. Zrak Temného na něj hleděl z těsné klece.
Thrembode poklekl a Temnému se poklonil.
Zachrastily další řetězy, nahoru byla vytažena Ústa Temného.
"Aha!" zahučela Ústa. "Vrátil ses, kouzelníku Thrembode, po tak dlouhém pobytu v městech nepřítele. Způsobil jsi v nich zmatek a posílal nám mnohé užitečné zprávy. A teď nám přivádíš zajímavého zajatce. To je velmi dobré."
Ústa představoval rozložitý chlap, byl slepý a hluchý a rovněž zavřený do klece. Někdy hučel, jindy vrčel a syčel, podle toho, jaké zabarvení hlasu Temný nastavil.
"Ale samozřejmě to vše nevyváží to, že jsi měl zůstat v Marneri a zajistit rychlé a poklidné nástupnictví prince Eralda na trůn."
Kladky nahoře zaskřípaly a na místo byly vytaženy Uši Temného, což byla žena enormně tlustá v pase, jejíž tělo překypovalo přes mříže úzké klece.

Thrembode polkl. Nenáviděl ten pocit bezmocného strachu, ale co jiného člověk mohl cítit v blízkosti monstra, této zrůdnosti Temných mágů.
"Ano, to je pravda."
Měl slabý hlas, téměř váhavý. Odmlčel se a znovu se odhodlal. "Ale okolnosti se změnily. V Marneri začaly působit i říšské orgány. Byl jsem odhalen, asi zradou ze strany jednoho z agentů."
Červené světlo na chvíli vzplanulo.
"Nebo možná kvůli vlastní neschopnosti, kouzelníku."
"To si nemyslím. Jsem vždy opatrný. Ale v těchto městech ovládaných čarodějkami může i ta nejnepatrnější věc prozradit kohokoliv."
"Skutečně. A v mém městě také, alespoň to tak vypadá."
Thrembode mlčel. Byla to nebezpečná hra. Ústa pokračovala. "Je pravdou, že agent nepřítele doprovázen hrstkou vojáků vnikl přes bránu do hory Mor a málem tebe a tvého zajatce dohonil? Víš, kdo je ten tvůj neodbytný pronásledovatel?"
"Samozřejmě, je to sama velká čarodějka Lessis z Valmes."
Temný vládce se zamyslel, červené světlo blikalo, Ústa svíral mříže klece a z huby mu tekly sliny. Konečně znovu promluvil.
"Ano. To se potvrdilo. Ale žádné tělo se v propasti pod horou Mor nenašlo."
"Mocný, nebyl jsem pověřen prohledáváním."
"Ne. Říkají, že jsi nebyl schopen."
"Byl jsem zraněný, nic vážného."
"Víš jistě, že jsi schopen pokračovat?"
"Určitě."
Nastala dlouhá pauza.
"Dobrá." Temný vládce se znovu odmlčel a mezitím odpudivé loutkové představení pokračovalo, Uši a Ústa byli přesunuti a vráceni do původní polohy.
"Chci tu čarodějku, ať už živou, nebo mrtvou. Víme, že nebyla sama - přinejmenším dva její společníci spadli do propasti s ní."
"Mocný, jsem si jistý, že vaše bezpečnostní jednotky, zatímco spolu mluvíme, je už sledují."
"Snad, ale pochybuji. A tak tě pověřuji zvláštním posláním s úkolem najít čarodějku nebo její tělo a přinést mi ho."
Thrembode zbledl. Váhal. Pak si uvědomil, že pokoušet se z této povinnosti vykroutit, je zbytečné.
"Jistě, Mocný."
"Slyším v tvém hlase váhavost, kouzelníku?"
"To bylo jen radostným vzrušením, Mocný. Vynaložím všechny síly, abych úkol splnil."
"To je dobře, protože pokud mi ji nedovedeš do tří dnů, budu chtít vědět proč."
"Ano, Mocný," řekl Thrembode a znovu se pokorně uklonil. Když zvedal hlavu, napadla ho další myšlenka, jak se nepříjemné povinnosti zbavit.
"Chtěl bych upozornit, že kromě princezny Besity jsme s sebou přivedli také velké množství jiných vězňů."
"Ano," ozval se Hlas Temného mnohem tišeji. "Dva draky, to je vynikající. Myslím ale, že princezna bude pro nás nejužitečnější. Avšak," Hlas okamžitě změnil vřelý tón v chladný a Thrembode byl stále neklidnější, v noze mu pulsovalo a bolela ho kolena, "nemůžeme přehlédnout skutečnost, že jsme ztratili velké množství trollů, skřetů i vojáků. Vlastně, jsem informován, že Baguti z kmene Rudých opasků jsou naprosto zlikvidováni. V Horním Ganu je teď až k řece velký prostor bez kontroly. Z mého vojska v lesích Tunina zůstala slabá bezvýznamná jednotka."
Thrembode nic neřekl, Temný vládce pokračoval ve výčitkách.
"Generál Erks tu byl nedávno se zprávami. Měl spoustu připomínek k vojenské taktice, kterou jsi zvolil, kouzelníku."
"Co se týká generála, on tam nebyl. U Ossur Galan jsme je napadli z boku a jejich vojsko zničili."
Červené světlo zablikalo.
"Zničili jste jejich vojsko?"
Hlas Temného vládce byl silný a hněvivý.
"No ano. zůstala jim jen hrstka vojáků a několik draků."
"Takže co se pak stalo Bagutům z kmene Rudých opasků?"
Thrembode pokrčil rameny. "To způsobila čarodějka. Vyvolala oslepující záři, jasnější než polední slunce."
Červené světlo Temného se rozžalo.
"Aha, takže to nebylo z tohoto světa. Určitě vešla do Dugguthu. Studnice Temného zla tam stále ještě existuje."
"Tomu nerozumím."
"To je tajemství, které se tebe netýká, kouzelníku."
"Nu, byla to silná zbraň. Naštěstí, když se světlo objevilo, díval jsem se jinam. Zato Baguti ne a byli oslepeni, a tak se stali zcela nepoužitelnými."
"Když to slyším, dělá mi to starosti. Čarodějky nějak odhalily tajemství Osmé úrovně. Určitě mají v nejvyšších kruzích nasazeného špeha."
Thrembode se při té myšlence otřásl. Špeh čarodějek tajně nasazený v Padmase? To bylo nemyslitelné.
Temný se odmlčel, jako kdyby nad touto novou zprávou přemýšlel.
"Tvé poslání skončilo a stálo nás to mnoho. Ale pokud mi tu čarodějku najdeš, nejlépe živou, i když i její tělo bude stačit, pak to odčiníš. Mám úkol, ke kterému potřebuji kouzelníka, pojede na jih na Přátelské ostrovy."
Když byl Thrembode propuštěn, přiměl se postavit na nohy, aniž by vykřikl bolestí. Kámen se natočil a klesal dolů,

řetězy chrastily, jak je otroci pod ním pomalu pomocí kladek uvolňovali.
Znovu prošel kolem mužů, kteří patřili ke dvoru Temného vládce. Žil, jeho pravomoci byly dokonce větší než dříve. V jejich očích zahlédl větší respekt a zároveň i strach o vlastní postavení v případě, že se Thrembodovi podaří chytit čarodějku živou.
Zatracená čarodějka! Ale pokud její lapení bude znamenat cestu do jižních moří a na Přátelské ostrovy, pak ji chytí. To Thrembode přísahal.
KAPITOLA 45
Tunel neměl konce, zdi byly porostlé světélkujícími slizkými řasami a v dutinách se to jen hemžilo slimáky a skalními brouky. Světélkující stopy na zdech tunelu vytvářely obrazce křižujících se čar.
Když šli dále, oteplovalo se. Překročili louže teplé vody, která se naplavila na dno tunelu. Vzduch zapáchal mokřinami a rozléhalo se škrábání brouků, kteří všude kolem zápasili a lezli po sobě.
Najednou se Relkin na chvíli zastavil. Paní nebyla těžká, ale po míli chůze v tunelu musel nechat odpočinout bolavé paže. Lagdalen ji kousek nesla, pak břemeno převzal znovu Relkin.
Tunel se rozšiřoval a vedl do jeskyně s jezírkem uprostřed. Ve vzduchu cítili síru, voda byla horká a uprostřed hladina bublala, jak unikaly plyny. Na několika místech ve stropě viděli díry po odpadlých kamenech. Našli místo, které bylo rovné jako stůl, a na něj Lessis položili.
Relkin se opřel o skálu, v pažích mu cukalo a snažil se zklidnit dech. Po tváři a na krku mu stékal pot - byl mokrý od hlavy až k patě.
Po chvíli si všiml, že stěna jeskyně je přerušována tmavými štěrbinami, které vedou od země až ke stropu. Některé byly široké tak, že by se jimi mohl kluk jeho velikosti protáhnout.
Lagdalen Lessis mezitím prohlédla pomocí světélka z modrého kamínku v prstenu. To, co zjistila, bylo jednak povzbudivé, jednak skličující.
Obvaz pomohl a silné krvácení ustalo, jenže paní byla stále v bezvědomí a tep měla slabý. Lagdalen se děsila, že v tomhle nepříjemně vlhkém a ponurém místě umírá. Starost o čarodějku zcela ovládla její mysl, a tak si vlastní ohrožení uvědomovala jen sotva.
A když zahnala z mysli starosti o Lessis, bolestně přemítala, jestli je Hollein Kesepton mrtvý, nebo hůře, zajatý pro pobavení Temného vládce.
Nic ji nemohlo utěšit. Ocitla se před hrozivou pohromou. Věděla, jak je šedá paní z Valmes pro plány země důležitá. Za šest měsíců služby u ní se Lagdalen dověděla mnohé o skutečné síle Říše růže a také o jejích slabostech. Ztráta paní bude obrovskou katastrofou. Vedle toho je starost o osud pohledného mladého kapitána naprosto bezvýznamná.
Přesto ji tato myšlenka nepomohla přijmout jeho smrt snáze.
Mezitím Relkin postupně nabral sílu. Umíral žízní, ale horká voda v jezírku obsahovala minerální soli a chutnala hořce.
"Musíme získat pitnou vodu," poznamenal.
"Ona umírá, Relkine."
Polkl, v ústech a hrdle měl sucho. Musejí něco udělat.
"Musíme pokračovat, nesmíme tu zůstat."
"Už ji dál nemůžeme nést - pravděpodobně jsme s ní neměli vůbec hýbat."
"Potřebuje vodu a jídlo."
Přikývla.
"Jeden z nás tu s ní zůstane." Ukázal na Lagdalen. "Druhý půjde dál a pokusí se najít cestu ven."
"A nějaké jídlo a vodu."
"Ano."
Vzchopil se. Lagdalen mu podala prsten. "Myslím, že to budeš potřebovat více než já."
Souhlasil. Změnila téma hovoru.
"Kde myslíš, že jsme?"
"Pod horou," pokrčil rameny. "Marco Veli říkal, že je to sopka a pod ní budou horké prameny."
"To měl pravdu."
Relkin vzal jejich jediný měch na vodu, Lagdalenin šátek a nazul si boty.
"Nechoď příliš daleko, Relkine. A pospěš si zpátky."
Najednou se usmál, zapomněl na všechny obavy.
"Přál bych si být starší, abych mohl říci, že tě miluji Lagdalen Tarcho."
Vzdychla. "Naštěstí nejsi, takže se s tím smiř. A nezapomeň, že náš úkol je důležitější než city, které k sobě chováme."
Avšak její tvář roztála, a i když to říkala, nemohla se na Relkina dlouho zlobit.
Zasmál se. "Přála by sis, abych teď byl kapitánem, že jo?"
"Ne. Ty si přeješ být kapitánem. Běž, potřebujeme vodu."
Ještě se ohlédl.
"Jsem o hodně starší, Relkine Sirotku, a nechci čekat, až vyrosteš." Usmívala se. "Navíc to nevypadá, že budeme žít tak dlouho, abychom vyrostli."
Stále neodcházel.
"Běž už!" vykřikla. "A najdi nějaké jídlo, jestli to půjde."
Vešel do chodby na druhé straně jeskyně. Byla tmavá a strašidelná. Uvnitř jemně světélkovaly slizké řasy, a tak, s pomocí světla z modrého kamene v prstenu, mohl Relkin jít mnohem rychleji.
Zdálo se však, že tunel je nekonečný. Po asi jedné míli vešel do matného světla. Chodba nebyla tak rovná a široká jako ta předchozí. V některých místech byla podlaha přerušena hromadou útvarů z vyvřelé lávy, velkých jako balvany. Ve

zdi a na stropě byly úzké průrvy a otvory.
Povšiml si dalšího světla, silnějšího a červenějšího, přicházejícího odněkud zepředu. Ozvaly se tlumené, nerozpoznatelné zvuky. Zřejmě bušení kovu o kov.
Pak na podlaze z vyvřelé lávy místo, na které světlo dopadalo, zahlédl. Svit vycházel z otvoru vysoko na zdi blízko stropu. Pod ním byla skála odsekaná, takže se tam asi dalo vyšplhat. Vydrápal se nahoru a zadíval se ven.
Byla to díra, která vedla do zcela jiné části podzemí. Viděl vysekanou chodbu s dlážděnou podlahou. Světlo i hluk přicházely z jedné strany. Chodba nebyla v dobrém stavu. Obložení a cihly odpadávaly od stropu. Na některých místech se suť hromadila až ke kolenům.
Relkin se otvorem s velkou námahou protáhl a pak několik minut odpočíval natažený na zemi. V chodbě bylo horko a cítil zápach síry.
Namáhavě se postavil a pokračoval za červeným světlem. Po chvíli zahnul za roh. Světlo bylo už jasnější a ozval se hřmotný kravál.
Před sebou zahlédl na jedné straně otvor - odtud světlo pronikalo. Ocitl se na malém ochozu vysekaném do skály vysoko nad obrovským dómem.
Dole plály ohně pecí Temného vládce. Překvapeně hleděl na několik trollů, kteří sypali obřími lopatami náklady železné rudy do roztaveného kovu. Na jiném místě skupina mužů, kteří byli až na kožené zástěry úplně nazí, odlévala meče, píky a sekyry. Ze syčícího kovu stoupala oblaka kouře a plula k hromadám s pískem.
Za nimi bylo rozestavěno několik pracovních stolů, na nichž další muži zbraně brousili a nakládali je do vozíků. K nim se pak přidávaly háky, jílce a násady, zbraně se odvážely a byly tak připraveny pro novou armádu Temného vládce.
Rozletěla se obrovská vrata a z druhého rozlehlého sálu přitáhla skupina zpocených otroků dlouhý vůz naložený rudou. Skřet hrozivého vzezření jim práskal nad hlavami bičem.
Vůz se zastavil u trollů s lopatami. Přiběhli otroci, vůz převrátili a vysypali rudu na hromadu, ze které ji trollové házeli do roztaveného kovu. Opět zapráskaly biče, vůz postavili a táhli velmi pomalu ven z kovárny.
V tom zmatku zahlédl Relkin muže, který zakopl a upadl. Skřeti ho začali mlátit. Klekl si, ale pak se znovu zhroutil.
Vůz byl tažen dál a skřeti asi minutu muže bili. Pak jej chytili za vyhublé nohy a odtáhli k jámě, ze které šlehaly plameny.
Z jícnu hory nepřetržitě stoupal tenký sloupec dýmu. Bez zaváhání hodili mužovo tělo do jámy. Na krátký okamžik zablesklo světlo. Relkinovi se zdálo, že kouř trochu zhoustl. Skřeti se obrátili a vydali se za vozem taženým ven z kovárny.
Obrovská vrata znovu třískla a zavřela se.
Relkin se otřásl.
Jeden z trollů otočil hlavu a vypadalo to, jakoby rudé oči hleděly přímo na něj. Relkin se přikrčil, srdce mu prudce tlouklo.
Žádný poplach ale nenastal. Za chvíli hleděl přes kamennou zeď ochozu.
Troll se znovu pustil do nakládání rudy, další obrovská hromada pleskla do sršícího doběla rozpáleného železa.
Muži rozestavění dole otevřeli otvor a vypustili proud roztavené oceli. Jak vtékala do písku, zahučelo to a zasyčelo.
Relkin se odplazil a vrátil do chodby. Pochopil, že viděl centrum moci Temného vládce. Výroba zbraní v takovém měřítku umožní vyzbrojit armádu skřetů a vojáků, která bude mít nad legiemi Argonathu mnohonásobnou přesilu.
Argonathská města budou obklíčena mračnem nepřátel.
Kousek dále od ochozu se tunel rozbíhal do tří chodeb. Jedna vedla rovně, druhá dolů a třetí se stáčela doprava.
Svažující se chodbu zavrhl, mohla by vést do kovárny a ke trollům. Ta před ním tonula ve tmě, ale v té napravo uviděl někde vzadu slabé světlo.
Zvolil si tuto chodbu a zakrátko došel ke stísněnému průchodu ve zdi, za nímž bylo osvětlené úzké schodiště, vedoucí někam dolů, pryč z dohledu.
Těsným průchodem viděl Relkin další rozlehlý prostor, ten byl ale osvětlen velice slabě, jen šedožluté přítmí, ze kterého zavanul kouř a ještě nějaký jiný nepříjemný zápach.
S pocitem úzkosti scházel po schodech dolů, až se ocitl na konci naproti prázdné zdi.
Z jinak hladké stěny trčely dvě cihly uložené na kraji tak, aby schválně vyčnívaly.
Relkin se jich dotkl a zatlačil na ně. Nic se nestalo. Zkusil se dotknout každé zvlášť, zase nic. Už to chtěl vzdát a vrátit se po schodech nahoru, ale ještě jen tak pro jistotu za cihly zatáhl. Úzká část zdiva se okamžitě natočila dovnitř a Relkin se ocitl ve skladišti osvětleném pouze září, která se sem linula ze dveří asi třicet yardů vzdálených.
Na jedné straně byly sudy s pitnou vodou. Na druhé pak bedny do poloviny naplněné ovsem.
Relkin v duchu děkoval bohu. Otevřel pípu u sudu a nechal, ať mu voda proudem vtéká do úst. Když se pořádně napil, nabral do šátku oves, zavázal ho a napěchoval pod vestu. Pak z nejbližšího sudu naplnil měch vodou.
Zatlačil na cihly a prošel zpátky k tajnému schodišti, kde jídlo a vodu ukryl. Pak se vrátil do skladiště a dále místo prozkoumával.
Našel několik různě velkých skladišť sloužících k rozličným účelům. Jedna místnost byla docela malá a plná výparu z rumu, který tu byl uskladněn v stovkách malých soudků.
Tuto místnost střežili vysocí muži s vážnou tváří, odění do černých uniforem, kteří drželi kopí a luky. Když je Relkin spatřil, otočil se nazpátek a zkusil prohledat jinou místnost.
V další byly uskladněny špalíky vosku tři stopy dlouhé, široké a jednu stopu vysoké. V jiné byly sudy s dehtem. Tady se musel ukrýt, neboť skřeti sem nahnali skupinu otroků. Nutili je naložit na vozík těžký sud a odtáhnout jej.
Relkin si uvědomil, že už viděl dost. Lagdalen potřebuje vodu a také jídlo a on je pryč už dlouho. Našel skladiště s ovsem a vodou a znovu otevřel tajný průchod.
Utíkal zpátky dlouhými chodbami, prošel kolem kovárny a pak vklouzl otvorem v podlaze, který vedl do jeskyně s

vyvřelou lávou. S jídlem a vodou se vydrápal přes otvor a slezl po skále do tunelu, kde světélkovaly řasy.
Nevšiml si žlutých očí, které ho ze tmy pozorovaly a pronásledovaly jej, ukrývajíce se ve stínu.

KAPITOLA 46

Bazil se probral z bezesného spánku. Bylo to, jako kdyby ztěžka stoupal nahoru ze studny, z hluboké černé jámy.
Nakonec otevřel oči. Bylo tam světlo, ale tlumené. Ve vzduchu cítil hnusný zápach.
Pokoušel se pohnout, kolem něj řinčel kov a na zápěstí, kotnících a ocase ho něco tlačilo.
Nešťastně hlasitě zahučel. Už si vzpomněl. Zoufalý boj u vchodu do kuchyně a pak Hogo, ta černá stvůra, která praskla jako bublina, jako zkažená klobása.
Byl připoután řetězy ke zdi, na všech končetinách měl na pěti místech nasazena velká ocelová pouta, která byla zamčena a přikována k těžkým řetězům, přichyceným ke zdi na kovových kolících. I ocas měl uvězněn řetězy a pouty.
"No jo," ozval se blízko dračí hlas, "Zlomený Palcát ssse nakonec přece jen probudil."
"Nesssesssitasss!"
"A nezměnil ssse."
Alespoň nebyl sám.
"Kde to, k čertu, jsssme?"
Zelená dračice byla vedle něj připoutána řetězy ke zdi s roztaženými končetinami.
"Nemám tušení. Když jsssem ssse probrala, už jsssem byla tady, tak jako ty."
"A co ossstatní, kapitán Kesssepton, dragonýři?"
"Víš to, co já, příteli. Bylo to tu dossst nudné, zatím, sssamozřejmě."
Bazil cvakl čelistmi. Tohle byla pro draka zatraceně ošklivá situace.
"Co můžeme dělat?"
Nesessitas odpověděla mrzutě. "Nic moc. Navrhuji čekat."
A tak čekali, Bazilovi připadalo, že celou věčnost. Ale byl to jen den a noc, což odhadovati podle pomalého přibývání a ubývání světla, které k nim dopadalo skrze malé okýnko vysoko nahoře.
Pak se dveře s rámusem otevřely a skupina skřetů s drzými obličeji v černých uniformách se zlatými a šarlatovými lemy se nahrnula dovnitř.
Plechovými trubkami svolali čtveřici zavalitých trollů. Nebyli podobní těm, které už Bazil viděl. Jejich kůže byla mléčně bílá, ruce, uši a chodidla jasně růžové. Oči měli vybledlé, bezbarvé a z huby jim trčely obrovské špičáky.
Za nimi stál velký vůz na dvou kolech.
Skřeti pobíhali po cele a prohlíželi si přikované draky s neskrývanou drzostí. Pak se nahrnuli k Bazilovi. Rozkládali rukama a neustále něco mezi sebou drmolili v drsné hrdelní řeči.
"Vypadá to, že přijdeš na řadu jako první, Zlomený Palcáte."
"Mám pro ně novinku. Žádný hňup jim do jejich kotle živý nevleze."
Nesessitas se zasmála. "Myssslím, že ssse jim do kotle nevejdeš. Možná tě sssežerou sssyrového."
"Jen ať zkusssí žvýkat tuhé maso. Jsssem ossstřílený drak, který už zažil mnoho bojů."
Obrovití trollové se nacpali dovnitř a začali odemykat zámky na poutech. Bylo to pro ně obtížné, protože jejich prsty byly neohrabané. Bazil ucítil, jak pouta povolila, jedno po druhém, a tím se vysvobodily jeho nohy, paže a nakonec i ocas.
Když jej trollové zbavili pout, uchopili ho za paže a nohy a hladce jej zvedli ze země. Dva skřeti popadli ocas a sevřeli ho pod paží. S nohama nad zemí byl bezbranný, i když ne docela.
"Říká ssse, že draci ssstrašně sssyčí, když je házejí do vařící vody," zavolala Nesessitas.
"Ještě mě do kotle nedossstali," vyhrkl.
Napínal se a pokoušel ze sevření čtyř trollích albínů dostat.
Nadzvedl se a zkroutil. Na chvíli je sílou překvapil, ale znovu jej pevně chytili. Skřeti svírající jeho ocas však s tak neobvyklou sílou v zahnuté a nalomené špičce ocasu nepočítali. Když vyletěli do vzduchu a tvrdě narazili do zdi, zděšeně křičeli.
Volným ocasem uchopil Bazil trolla za kotník a mrštil jím do strany tak mocně, až se na zemi válela změť mohutných rukou, nohou a zavalitých těl ostatních trollů.
První byl na nohou drak. Ostatní skřeti v cele začali strachem vřeštět a cpali se ke dveřím.
Bazil chňapl prvního trolla, který se zvedal, a mrštil jím do dveří hlavou napřed. Skřeti se hrnuli ven a troll na nich v mžiku přistál. Ostatní už byli na nohou. Nesessitas ho varovala a Bazil Zlomený Palcát jim předvedl rvačku, jakou ve svém hnusném životě ještě nezažili.
Měli samozřejmě převahu, až na to, že byli pomalí. Tloukl je, trefoval se do vyčnívajících špičáků. Na hlavách a zádech měli hluboké rány. Jejich bledá krev, bezbarvá jako celé tělo, brzy tekla po podlaze, a ta se stávala kluzkou. Ve vzduchu byl cítit zvláštní napůl sladký a slaný pach.
Nakonec ho zahnali do kouta, zápasili s ním, až ležel na zemi a pak ho kopali do břicha, aby zkrotí. Mezitím další dva trollové, také albíni, jim přispěchali na pomoc a úzká cela byla ohromnými stvůrami přecpaná.
Bazil byl znovu spoutaný v řetězech. Zvedli jej a odnesli na připravený vůz. Ten pak tlačili přes obrovské podzemní město Temného vládce.
Bazil pozoroval kamenné zdi a stropy, široké chodby a úzké štoly. Na širokých ochozech byly po obou stranách dobře osvětlené prostory s obchody a dílnami. Nepřetržitě projížděly rikše a malé kočáry tažené lidskými otroky připoutanými řetězy k oji.
V kočárech cestovali většinou muži a ženy, obyvatelstvo vybrané jako služebnictvo Temného vládce. Patřili k různým rasám a typům, ale měli společné tvrdé rysy a vyznačovali se nápadnou povýšeností.

Trollí eskorta došla k obrovské černé bráně. Ta se před nimi otevřela a vstoupili do tmavšího prostoru s mnohem většími místnostmi a chodbami. Procházeli další branou a pak ještě jednou, až nakonec vešli do rozlehlé síně, jíž dominovala obrovská černá koule, visící ze stropu jako pavouk velikosti domu. Ze tří stran by! prostor, ve kterém koule visela, obklopen ocelovou konstrukcí. Na čtvrté straně byl prostor volný.
Podél zdi v koších na žhavé uhlí žhnulo pálivé světlo. Za koši stáli ozbrojení muži.
Trollové přitáhli vůz až téměř pod černou kouli. Baz nepatrně nadzdvihl hlavu a všiml si, že stojí na samém kraji hluboké černé propastí, jámy, která padala někam do hlubin.
Pak zaslechl řinčení řetězů a kladek. Černá koule začala klesat.
Byla spouštěna dolů, řetězy, na kterých visela, chrastily, až se nakonec objevila před ním, obrovská a hrůzu nahánějící. Viděl, že to není nic jiného než pouhý kámen, kus černé lávy, vyhlazený a naleštěný, uchycený v složité spleti ocelových lan. Slyšel hodně o tomto bizarním výtvorů nepřítele, ale nikdy moc nevěřil, že skutečně existuje, až teď.
Nebyl to jen obyčejný kus kamene. Očividně v něm byla přítomna obrovská, nesmiřitelná nenávist a zloba, kterou vnímal dokonce i drak. Mohutný mozek se na něj soustředil.
Na kameni se objevilo červené světlo velikosti jablka. Blikalo, pak se náhle ozvalo řinčení menších řetězů a z jámy byly vyzdviženy tři vysoké, těsné klece, které zůstaly viset před obrovským černým kamenem.
V prostřední kleci byl vyzáblý muž bez uší a očních víček. Svíral mříže a civěl vypoulenýma očima na Bazila.
V kleci na pravé straně byla odporně tlustá žena, jejíž zavalité tělo přetékalo přes mříže.
Byla sice slepá a se sešitými ústy, zato ale měla obrovské odstávající uši.
Velký muž v třetí kleci náhle sevřel mříže a promluvil hlubokým hlasem.
"Vítej v mém městě, vážený draku."
Klec se Zrakem Temného byla spuštěna dolů a houpala se velmi blízko u Bazila. Ústa Temného přestala hučet a místo toho tiše vrčela.
"Je to pro nás vzácná příležitost uvítat někoho tvé rasy. Opravdu jsme takto poctěni zřídkakdy."
Ústa pokračovala nevrle. "Opravdu, draci obvykle raději zemřou, než aby přijali možnost navštívit nás."
Ústa se zklidnila. "Ale ty jsi zde a to je skvělé, i když tě budeme muset zabít."
Bazil se snažil pochopit mechanismus, který ovládal klece, v nichž byli zavřeni Zrak, Uši a Ústa Temného vládce. Nakoukl do jámy.
Hluboko dole rozpoznal pohybující se stíny a slyšel práskání biče. Mohutní trollové řídili práci otroků, kteří se pachtili s lany a kladkami.
"Zajímá tě, jak funguje naše zařízení, draku?"
Bazil se podíval na kámen, ale neřekl nic.
"Nu," pokračoval kámen, "nevadí. Jsi zde a my se s tebou docela dobře pobavíme, pochopitelně pouze tehdy, nebudeš-li rozumný..."
Zrak byl spuštěn pryč a k Bazilovi byla vytažena žena s ušima. Očividně se od něj očekávala odpověď.
Získej čas, našeptával mu hlas v mysli.
"Co to má všechno znamenat? Kdo jsssi?" zeptal se Bazil.
Zrak byl zase zpátky a zblízka na něj civěl.
"Kdo jsem?" zahučela Ústa. "Ty to nevíš? Jak to je možné?"
Bazil cítil, jak to v něm vře zlostí.
"Ano, kdo jsssi? Vidím jen nahého muže v kleci. Nahého špinavého chlapa."
Hlas se rozchechtal, byl to hrozivý zvuk.
"Nic nechápeš, ty směšný plaze. To jsou moje oči." Zařinčely řetězy a před ním se houpal vychrtlý muž s vytřeštěnýma očima.
"A to jsou moje uši!"
Zvedla se klec s tlustou ženou a zastavila se.
"A to jsou moje ústa!" Vysoký muž byl vytažen nahoru a pak spuštěn zase dolů. Bazil chvíli mlčel.
"Takže ty žiješ v kameni, assspoň tak to říkáš."
Hlas se znovu strašlivě rozesmál.
"Na to že jsi plaz, alespoň rychle chápeš." Bazil se rozhněval. "Plaz" bylo lidské slovo, které draci nenáviděli ze všeho nejvíce.
"Ale draku, měl bys mě poslouchat. Poslechni, příteli."
"Nejsssem tvůj přítel, balvane. Jen mě pussst a já ti ukážu, co umím."
Znovu se ozval smích.
"Ano, to si dokáži představit, ale bohužel nebudeš mít šanci ublížit mi, bohužel ne. To je nemyslitelné. Zato budeš mít šanci zachránit si kůži a žít. Vlastně tvé podmínky se mohou nesmírně vylepšit."
Získat ještě čas.
"Jak?"
"Propustím tě a obklopím blahobytem, když slíbíš, že mi budeš sloužit a bojovat pro mě."
Tahle představa byla tak absurdní, až se Bazil rozzuřil, cítil to jako potupu.
"Zabíjíš draky, vraždíš lidi, děláš z nich otroky. Tobě nikdy ssslouží nebudu."
Hlas znovu nasadil vřelý tón.
"Jen se uklidni, nepromarni příležitost. Další už nedostaneš. Přemýšlej o tom: Můžeš buď bídně pro pobavení davu zemřít, nebo dál žít jako můj sluha, vážený a ochraňovaný."
Bazilovi se nenávistí stáhlo hrdlo.

"Hned když jsssem ssse vylíhl z vejce, jsssem věděl, že ty a tví mágové jssste krutí. Vám nikdy sssloužit nebudu. Ztrácíš časss, balvane."
Ale Temný ještě neskončil.
"Doufám, že ne. Jen se uklidni a znovu si to rozmysli. Udělám z tebe generála, vytvoříme armádu draků, která bude bojovat za naši věc."
Bazil vyskočil a málem převrhl vůz.
"Draci pro tebe nikdy bojovat nebudou. Myssslíš sssi, že násss dáš dohromady sss trolly, které chováš, aby zabíjeli draky? Nikdy, ty hloupý balvane, nikdy!"
Bylo dlouho ticho, červené světlo blikalo. Pak se znovu zaškubala klec s Ústy.
"Dobrá, v tom případě musím přijmout to, že jsi hloupý a tvrdohlavý tak, jak mi říkali. Dobrá. Zemřeš pro naše pobavení. Výborně, davy potřebují vidět zase něco hrozného."
Ústa trhla hlavou.
"Odveďte ho!" zařvala.
KAPITOLA 47
Seděli spolu ve tmě a žvýkali oves, který Relkin přinesl. Nebylo snadné rozžvýkat ho, ale bylo to po dlouhé době první jídlo.
Lessisino útlé tělo leželo na kameni. Umírala a nic s tím nemohli dělat.
Lagdalen se snažila přemoci pláč. Situace byla naprosto beznadějná a smutná. Relkin se ji snažil utěšit, ale jakmile se jí dotkl, ucukla. Pak jen seděli vedle sebe, aniž by se dotýkali, a soustředili se na žvýkání.
Z nějakého nepochopitelného důvodu v Relkinovi stále doutnala naděje. Jeho cesta podzemím Tummuz Orgmeen ho utvrdila v šílené myšlence, že by se odtud mohli dostat.
Přesto se však nedokázal přimět k tomu, aby to řádně promyslel. Čekal ho velký úkol. Ztracený drak, možná i mrtvý nebo umírající v bolesti. Nějak ho musí najít, musí.
To jej přivedlo k dalším znepokojivým otázkám. Co když ho najde? Jak zachrání draka, který, jestli žije, může být vážně zraněn? A který možná nebude moci chodit?
Relkin si v duchu povzdechl. Bude se soustředit jen na to, jak se odtud dostat. To je první krok. Dožvýkal, polkl a usrkl trochu vody. Koutkem oka si všiml, že se ve tmě něco pohnulo.
Podíval se a ucítil, jak mu krev tuhne v žilách.
Oči! Všude kolem nich milióny očí lesknoucí se zlověstně jako malé drahokamy.
Lagdalen uviděla, jak strnul, rozhlédla se a tiše vykřikla. Jeskyně byla v mžiku vystlána srstí. Ze tmy tiše vylézaly tisíce a tisíce krys. Velký, živý koberec se sunul směrem k nim.
Relkinovi v ústech i krku vyschlo. Tasil meč a pomalu se postavil, i když cítil, jak se mu třesou kolena. Tohle by byla bezpochyby odporná smrt. Být sežrán armádou hlodavců.
Ticho přerušovalo jen jeho a Lagdalenino vystrašené oddechování a kousek od nich pak šelest krysích tlapek na kameni.
"Matko všemocná, pomoz nám," zašeptala Lagdalen.
Krysy lezly k nim, tiše a neúprosně, náhle byly ale vyrušeny. Ze skály v jeskyni skočil přímo do středu houfu černý kocour a zuřivě prskal. Krysy se rozutekly, před kocourem zůstalo prázdné místo. Přestože měl silné svalnaté tělo, byl očividně starý, kolem tlamy měl bílé chlupy a na hlavě mnoho jizev. Ale s roztaženýma ušima, očima sršícími vztekem a žlutými hrozivě vyceněnými zuby stále vzbuzoval respekt. Nebyl to tlustý domácí kocour, žádné zvířátko na pomazlení.
Mňoukl a krysy před ním prchaly, avšak ne dost rychle, a tak kocour šestkrát jen tak naslepo sekl pravou packou a hlodavci odlétávali všemi směry.
Relkin si všiml další zvláštní věci. Nevytasil drápy, netekla žádná krev. Ty, které odhodil, bezpečně přistály v měkkém houfu svých druhů.
Stahovaly se dozadu a kocour zamířil ke klukovi a dívce, kteří stáli před tělem Velké Lessis. Pak zasyčel, roztáhl uši, napnul tělo, jakoby se chystal na chlapce skočit.
Relkin hleděl zcela překvapen a zvedl před sebe meč. Šelma naháněla strach, ale pořád to bylo jen zvíře a Relkin nebyl s mečem nováček. Když se k němu přiblíží, udělá z něj mrtvého kocoura.
Jak by na to zareagovaly krysy, to si Relkin raději nepředstavoval. Ale co to prováděly teď? Všechno bylo zcela nevysvětlitelné. Byl kocour krysím králem? Proč se tito nesmiřitelní nepřátelé k sobě chovali takto?
Kocour zasyčel a vyrazil vpřed, Relkin sekl mečem, ale minul, šelma jej v sekundě přeskočila a dopadla na kámen vedle Lessis.
Relkin zvedl meč. Kocour se hrbil a syčel, ale uniknout se nesnažil. Zaváhal.
Zvíře dlouze žalostně mňouklo. Lagdalen najednou stiskla Relkinovi paži.
"Ne. Myslím, že to není dobrý nápad, zabít kocoura."
Spustil meč. "Dobrá. Neubližuje jí, ale co, k čertu, vlastně chce?"
Lagdalen odpověď neznala. "A co tyhle?" ukázal na krysy. Zavrtěla hlavou. "Nevím, Relkine." Kocour se od nich odvrátil a zadíval se na Lessis. Sedl si vedle jejích ramen a vypadalo to, že si ji pozorně prohlíží, v pozici naprosté nehybnosti, tak typické pro kočky.
"Nerozumím tomu," řekla Lagdalen a zadívala se znovu na krysí houf. Třásla se jako osika a bylo jí špatně. Pomyslila si, že nikdy v životě ještě nebyla tak vyděšená, ani tehdy, když se na ně ve sklepě hostince U Kosa vyřítil troll.
Relkin ji chytil za ruku. Tentokrát se neodtáhla. Relkin se také chvěl, ale jak ji držel za ruku, pomáhalo mu to, aby se uklidnil.
"Nevím, nevím, co si mám myslet," mumlal. Kocour se k nim obrátil, zasyčel a roztáhl uši. Skočil ze skály a mňoukl.

Oháněl se po krysách, vrážel do nich, ale drápy měl pořád zatažené. Ani hlodavci se proti takovému zacházení nebouřili a nepokoušeli se bránit.
Napětí narůstalo, až dosáhlo vrcholu, znenadání se krysy pohnuly a celý houf se nahrnul kolem nich, lezly jim mezi nohama a nahoru na skálu, kde ležela Lessis. Lagdalen zadržela dech. "Ne," vydechla.
Ale krysy si jich nevšímaly. Zavrtaly se pod čarodějku, stovky se natlačily pod její tělo. Za pár okamžiků byla vyzdvižena a odnášena na kraj skály.
Tisíce dalších se natlačily jedna na druhou, aby tělo snesly dolů. Opatrně na ně byla přesunuta, pak hromada klesla a odnášela ji dál.
Kocour zavrčel, znovu sekl prackou a vyhodil několik krys do vzduchu, žádnou ale nezabil. Krysy na něj občas zaprskaly a ty, které udeřil, se jednoduše sebraly a pokračovaly v práci.
Tělo čarodějky bylo odnášeno někam pryč na valícím se proudu hřbetů.
"Ne," vzlykla Lagdalen.
Relkin se postavil. "Pojďme za nimi. Myslím, že jí ani nám nechtějí ublížit."
Lagdalen udiveně hleděla, je to možné? Lessis měla spoustu přátel, zvláště v říši zvířat - ale krysy? Jenže nedalo se dělat nic jiného, čarodějka byla odnášena pryč.
Klopýtala za ním a následovali tak houf malých hnědých tvorů, který se přesouval v jeskyni po zemi a mizel v úzké sluji.
Kocour se zastavil a znovu si je pozorně prohlížel jiskřivýma žlutýma očima. Relkin se pomalu a opatrně přiblížil. Zvíře se ani nepohnulo, ani varovně nezavrčelo.
Když byl Relkin na dosah meče, kocour několikrát krátce, smutně mňoukl, otočil se a běžel dál do malé stísněné sluje. Relkin a Lagdalen šli za ním.
Po pár metrech dorazili k místu, kde se strop sluje snižoval, až byla jen dvě stopy vysoká a tři široká. Kocour vklouzl dovnitř a odtamtud zamňoukal.
"Chce, abychom ho následovali - pojď." Relkin se plazil do díry. Byla velmi těsná, ale po asi šesti stopách v úzkém tunelu se ocitl v širším prostoru. Také zde zářilo bledé světlo z všudypřítomných slizkých řas.
Krysy položily Lessis na kupu slámy, kterou sem nanosily neznámé ruce.
Shromáždily se kolem čarodějky jako malý koberec z těl, ale žádná se neodvážila vlézt až na slámu. Jejich disciplína byla pozoruhodná, kocour mezi ně skočil a odehnal je, ale ani tentokrát nepoužil drápy. Jen se od něj rychle vzdálily a nepokoušely se protestovat.
Kocour došel, blíže k Lessisině tváři, posadil se a upřeně ji sledoval velmi vážným pohledem.
Relkin a Lagdalen se na sebe udiveně zadívali. Dlouho bylo ticho a kolem cítili narůstající napětí, sílu, kterou vyzařoval houf drobných tvorů. Vzduch se chvěl, po celém těle jim vstávaly chlupy.
"Cítíš to?" zeptala se Lagdalen za chvíli.
"Jestli to cítím? Skoro jako by mne to zvedalo ze země!"
"To je kvůli ní - dělají to pro ni."
"Ale co to je? Co to dělají?"
Než stačila Lagdalen odpovědět, slova jí při pohledu na Lessis, která se náhle probudila a zvedla hlavu, zamrzla na jazyku.
"Paní!" vykřikla a pomyslela si, že má asi halucinace.
Lessis zamrkala, podívala se na Lagdalen a usmála se. "Takže ještě nejsme mrtví! To jsem ráda."
Pak se zahleděla na kocoura. "Aha, starý příteli, ty jsi stále tady, v tom místě smrti. Jsem ráda, že tě vidím, a vím, že jsi přišel splatit dluh. Bohužel, musím tě požádat, abys ho splatil celý, protože jsme ve velkém nebezpečí a na mě číhá smrt. I když bych ji přijala, teď nesmím. Poslání, kterému sloužíme, mě potřebuje, a proto musím žít. Jsem si jistá, že rozumíš, starý příteli."
Kocoura to nevyvedlo z klidu. Krysy ale byly nepokojné. Lessis si jich všimla. "Vidím vás všechny a vím, že jste se činily. Je vás víc než dříve."
Relkin měl pocit mravenčení, krysy se hemžily kolem. Měly radost! Cítil, jak to hlodavce rozjařilo. Bylo jich tam pekelně moc, to bylo nepopiratelné. Lessis znovu promluvila.
"Ale já se z toho dostanu. Budu potřebovat pár věcí. Ztratila jsem hodně krve a času je málo." Relkin vystoupil vpřed.
"Co můžeme udělat, paní?"
"Á, Relkin Sirotek. Měla jsem tušit, že přežiješ. Spolu s mou Lagdalen. Nu, je pár věcí, které potřebuji. Musím vás poprosit, abyste pro ně došli a donesli je."
Relkin ukázal palcem nahoru. "Z města?" "Ano."
"To mohu udělat - už jsem našel cestu, jak se tam dostat." "Samozřejmě že to zvládneš. Poprvé jsem tě spatřila, chlapče, právě když jsi kradl, pamatuješ?" Rozpačitě polkl. "Ano, paní."
Usmála se. "Musíš krást znovu, ale tentokrát se nesmíš nechat chytit."
Relkin slíbil, že se nenechá.
"Dobře. Musíš jít do Zahrady mágů. Jsou tam houby a ty rostou jedině v ní. Musím získat zlatý kalich, je to drobná věc, ne větší než knoflík na tvé košili. Mágové ho používají k různým věcem. Je nezbytný k tomu, co musím tady provést. Potřebuji jej a taky svíčku a něco, čím bych ji zapálila."
"Kde najdu Zahradu mágů, paní?"
"Popiš mi, co jsi viděl."
Relkin jí to rychle vylíčil.
"Dobře, takže jsme blízko kovárny a to znamená, že jsme pod sklepením. Budeš muset najít otvor a vyšplhat po zdi na

první cimbuří. Odtamtud Zahradu mágů uvidíš. Zahlédneš modrou pagodu, která stojí v rohu zahrady."
Relkin vyskočil.
"Počkej," zavolala Lessis. Zakašlala, její oči byly nepřirozeně lesklé.
"Budou tam překážky. U zdi zahrady - pozorně poslouchej..."
Relkin se k ní naklonil, aby slyšel, co mu šeptá.
KAPITOLA 48
Nejobtížnějším úsekem nebyla cesta k bráně do Zahrady mágů, jak předvídala Lessis. Nejtěžší bylo dostat se ven z pevnosti, která podzemí Temného vládce obklopovala, na vnější zdivo a pak zase zpátky.
Jediná cesta, kterou Relkin našel, vedla přes skryté úzké okno, kterým mohl proskočit na vnější hradby. Tam ve zdi uviděl několik štěrbin, které by možná mohl využít. Mezi vnějším a vnitřním zdivem byla mezera pět stop. Pod štěrbinami, v nichž se mohl zachytit rukama, byla šedesát stop hluboká propast, která znamenala jistou smrt.
Relkin odhadoval, že na vnější hradby může vylézt, a to dokonce poměrně snadno. Dostat se však zpět bez pomoci bylo nemožné.
Lagdalen tedy bude muset stát u úzkého okna s lanem, opaskem, nebo něčím, čeho by se dalo přidržet tak, aby mohl prostrčit nohu a vyšvihnout se zpátky dovnitř.
To znamenalo, že Lagdalen jej bude doprovázet přes labyrint chodeb, které se proplétaly podzemím, a také tam zůstane schovaná ve skladišti. Každých pět minut pak musí dojít k oknu a podívat se, jestli je Relkin už zpátky.
Skryté okno bylo nahoře na konci schodiště, jež vedlo z jižních podzemních kobek a napojovalo se na hlásku v jejich středu. Zde se soustředila stráž. Dole bylo klidné místo - až na občasné pochůzky strážných tudy nikdo neprocházel. Přesto to bylo obrovské riziko a pořád nevěděli, zda bude mít Lagdalen v rukou dost sil, aby kožený opasek, s Relkinem visícím a škrábajícím se nahoru k oknu, udržela.
Jakmile se dostal na vnější hradby, už to šlo lépe. Relkin se plížil podél zdi k bráně do věže. Našel dobrá místa, kde se mohl zachytit, a vyšplhal nahoru až pod věž pevnosti. Tam stál strážný, i když se Relkin tiše plížil jen deset stop pod ním, nic neslyšel.
Vnější zdivo věže tvořil hrubý kámen s mnoha záchytnými štěrbinami, a tak bylo pro Relkina poměrně snadné slézat a zůstávat stále ve stínu mezi zdí věže a pevností.
Proběhl po střechách několika skladišť, která byla postavena velmi blízko samotné brány do pevnosti, a bez problému slezl až dolů. Nakonec se dostal do zaprášené uličky, která ústila v široký bulvár vedoucí k hlavní bráně. Modrá pagoda v Zahradě mágů byla nedaleko odtud zřetelně vidět.
Pospíchal ulicemi Tummuz Orgmeen. V blízkosti věže byly ulice skoro prázdné. Kousek dál v dolině města ležela stará čtvrť a zde bylo lidí o poznání víc. U věže stála kasárna stráží a jiných institucí vlády Temného i templ mágů a jejich zahrada.
V zahradě se postavil do řady, která vedla až ke vchodu. Mezi lidmi viděl hodně chlapců, někteří byli starší než on, jiní mladší. Většina měla na sobě rozedrané hadry. Několik jich mělo šaty ze sametu a hedvábí, bílé punčochy a fialové stužky. Tihle mladíci měli dokonce bílé paruky a nalíčené tváře. Přemrštěná strojenost naznačovala, že se jedná o starší učedníky u význačných mágů. Všichni chlapci stojící v řadě byli učedníky na různých úrovních, žádný z nich se na Relkina v otrhaných obnošených šatech nedíval.
U brány byl každý chlapec strážným krátce vyzpovídán. Relkin odpovídal tak, jak si to nacvičili s Lessis. Řekl, že je učedníkem Spurgiba, mága Pátého adventu, a že má pro dobrého učitele Spurgiba nasbírat houbu zvanou zlatý kalich. Když se ho zeptali na Spurgibovo heslo, Relkin odpověděl "Ralta!" a poté, co si to strážný ověřil v knize kódů, byl vpuštěn dovnitř. Jak to že Lessis znala heslo mága momentálně sídlícího v Tummuz Orgmeen, to mohl Relkin jen hádat - opravdu, šedá paní měla přátele na mnoha podivných místech.
Zahrada byla bludištěm úzkých pěšinek a malých záhonů plných zářivých květů a zvláštních hub, nespočetných druhů rostlinné říše.
Relkin viděl dva svraštělé stařiky, kteří pečovali o skupinu keřů s listy zbarvenými dohněda a s černými větvemi. Pečlivě otírali listy mlékem a ke kořenům lili vodu.
Za nimi statný chlapík v černé uniformě obíral z vysokého stromu s bílou kůrou "plody smrti".
Připomínaly malé lebky a každý z nich obsahoval tolik jedu, že by usmrtil dvacet lidí.
Od jiného starého muže se Relkin dozvěděl, jak se dostat k záhonu se zlatými kalichy, které se právě tento den sklízely. Postavil se do krátké řady učedníků, obsluhoval je starý muž s velkým nosem.
Když na něj došla řada, dostal houbu a zabalil ji do kousku tvrdého papíru. Pak se vrátil na ulici a vydal se zpět do úzké uličky. Odtud pak přelezl po střechách a k vnějšímu zdivu. Brzy vyšplhal až nahoru, chvíli zůstal stát a snažil se nabrat dech. Už chtěl pokračovat dále, když se ani ne dvacet stop od něj s rámusem otevřely dveře.
Relkin skočil do úkrytu ke zdi pevnosti. Na hradby vyšli dva strážní. Rychle přelezl zpátky a slézal dolů na opěrnou zeď, kde zůstal viset vysoko nad městem.
Škvír, kde by se zachytil, bylo málo, na zkosené opěrné zdi se nohama zapřít nemohl. I když jej zezdola nebylo vidět, dlouho tam zůstat nešlo.
Muži se zastavili právě nad ním. Diskutovali o příplatku, který jim nezaplatili a na který čekali s velkou netrpělivostí. Relkin upustil od toho, aby se vrátil k úzkému oknu, kde čekala Lagdalen, stejnou cestou.
Musí se po této opěrné zdi dostat dolů, nebo alespoň trochu níže, kde by mohl najít štěrbiny k uchycení. Opatrně se posunul do boku a pak slézal, přičemž tápal nohama, vyhledávaje místa, kde by se zapřel. Když byl o padesát stop níže, objevil úzkou, ale použitelnou římsu, která vedla podél zdiva. Označovala místo, odkud byly hradby vystavěny po příchodu Temného vládce do Tummuz Orgmeen.
Na římse se mohl pohybovat rychle a zamířil k další věži postavené na hradbách. Doběhl k ní a dále slézal dolů chráněn

před zvědavýma očima zezdola stínem. Brzy byl zpátky v labyrintu uliček. Začal obcházet věž, aby se dostal na druhou stranu, na východní okraj starého města Tummuz Orgmeen.
Před ním se nad starou čtvrtí vynořily vnější zdi velké arény postavené otroky Temného vládce pro pobavení lidu. Vstoupil do starobylé čtvrti a brzy se zcela ztratil na špinavém a hlučném velkém tržišti. Tohle místo bylo srdcem města dávno před příchodem Temného vládce, v době, kdy bývalo slavné.
Třebaže Tummuz Orgmeen bylo obchodní město, ležící na přirozené obchodní stezce do Hazogu, bylo přímo prosáklé krutostí. Místo dávného zla, kde se divošské kmeny nomádů mravně zkazily a prožívaly úpadek. A nad těmito kmeny žijícími podle pradávných tradic mágové ustanovili krutovládu hrůzostrašného monstra, Temného.
Všude kolem se nomádští obchodníci o všem handrkovali s lidmi z města, od koňského masa až po koberce, ovoce či kovy. Byl tu ohromný hluk, ale Relkinovi se zdálo, že není o moc větší než mumraj v městech Argonathu. V Marneri to bylo přesně takové.
Prošel tržiště s otroky a okamžitě pochopil velký rozdíl mezi městy Argonathu a nepřítele. V Argonathu nikdo nebyl otrokem, všichni byli svobodní, třebaže měli závazky vůči městu, vesnici či klanu. Když tohle Relkin pochopil, viděl už zcela zřetelně, proč je tady a za co bojuje.
Na předváděcím molu stála před obecenstvem zámožných občanů mladá atraktivní žena. Byla svlečená a muž řídící aukci ukazoval na její vnady s oplzlými gesty a poťouchlým hlasem. Její tvář neprozrazovala žádné emoce, vypadala, jako by byla vytesaná z kamene. Mohla to být Lagdalen. Při té myšlence jej zamrazilo.
Pokračoval dále. Uviděl skupinu mladých teetolských válečníků, stále měli na tváři stopy pomalování. Na krk jim připevnili řetězy, jejich oči hořely zuřivostí lesních bojovníků. Prohlížel si je hlouček břichatých kupců, kteří potřebovali silné ruce na přenášení kamene a cihel. Relkina bylo těch ubohých chlapů líto, byli vyrváni z vlasti a zbaveni svobody, odsouzeni ke krátkému a nesnesitelnému životu nosičů kamení.
Pak zahlédl elfa, uvězněného jako divoký pták v kleci. Zoufalost v jeho očích byla tak citelná, až Relkina lítostí bodlo u srdce.
Odvrátil oči, s tím nemohl nic dělat, tady nemůže podniknout nic, jen se vrátit k paní Lessis s houbou, kterou nesl v kapse.
Míjel velkou ohradu plnou starých žen, sedřených otrokyň, které měly být prodány mágům na jejich kruté pokusy.
Práskl bič, kdosi bolestí vykřikl.
Šel dál s tváří nepřirozeně napjatou. Zatnul zuby, aby nevykřičel nadávky, které v něm jen vřely.
Zabočil za roh, opřel se o zeď a stál tam, pomalu oddechuje, až mu srdce přestalo divoce bít a pot na spáncích zchladl.
Přiblížil se k němu starý muž s provazem na otroky. Relkin se rozběhl, ale utéct nestačil, muž jej chytil za paži.
"No, no, drahoušku, co tu děláš?" zachechtal se a v příštím okamžiku namířil smyčkou nad Relkinovu hlavu. Jeho dech zapáchal a oči byly veselé. Relkin ho udeřil do nosu, uhnul před koženou smyčkou a vrhl se dopředu.
Starý muž začal řvát nadávky a držel se za nos, jenže silný stisk na Relkinově lokti nepovolil. Sevření zesílilo, Relkin se vykrucoval, snažil se rozběhnout a muže shodit na zem. Otrokář jej držel pevně. Relkin ho zoufale kopl a podařilo se mu vytáhnout dýku. Přiložil ostří na mužovo hrdlo.
"Pusť mě, nebo zemřeš," zašeptal nelítostně.
Stisk na paži povolil a Relkin se vysmekl.
Muž zařval a začal volat stráže. Relkin rychle utíkal nazpátek, vyklouzl z tržiště, proběhl uličkou mezi budovami, kde se tísnila prasata - smrad byl velice silný - a dostal se až k nehlubokému příkopu. Otočil se a šel podél něj, jen se občas ohlédl za sebe, jestli jej někdo nepronásleduje, nikoho ale neviděl.
Ani ne dvě stě yardů od místa, kudy procházel Relkin, sužován strachem a zlobou, stál v zápasišti velké arény kapitán Hollein Kesepton a zatínal zuřivě pěsti.
Před ním byla rovná písečná plocha arény. Nad ním a všude dokola seděl mohutný dav a řval, neboť zápas před jejich zraky dospěl k vyvrcholení.
Ze tří mužů v aréně zápasil s nejlepšími skřety v černém brnění pouze Jorse.
Na jednoho byli tři skřeti. Měli biče na dobytek a krátké meče, a Jorse tak těžkou sekyru, že ji téměř nemohl použít.
Biče švihaly a práskaly kolem něj.
Jorse zoufale máchl sekyrou a při té silné ráně mu podjely nohy. Práskly biče. Sekyra mu vypadla z rukou. Skřeti do něj kopali a švihali ho, dav řval nadšením.
Kesepton odvrátil pohled. Takhle dopadnou všichni, rozsekáni na cáry v písku prosáklém krví pro pobavení davu v Tummuz Orgmeen.
"No tak, chlape, vstaň!" zahučel Subadar Yortch. Yortchovy oči se na moment střetly s Keseptonovými, pak pohled odvrátil. Yortch teď s Keseptonem mluvit nechtěl.
Jako kdyby byl Jorse povzbuzen Subadarovým výkřikem, podařilo se mu znovu vrávoravě dostat na nohy, sevřel bič a přitáhl se nahoru. Udeřil skřeta, který jej držel, do obličeje a ostatní odehnal. Teď už se na něj zaútočit báli.
Dav ztichl.
Ozvala se trubka.
Skřeti ustupovali a z davu se ozvalo hromadné "Ááách".
Na druhé straně arény se otevřela obrovská vrata a vyjel vůz tažený čtyřmi bílými koňmi. Opratě držela krásná mladá žena oděná v bílém hedvábí, její dlouhé zlaté vlasy pokrývala stříbrná přilba.
S pronikavým výkřikem pobídla koně vpřed a ti se rozběhli k Jorsemu. Dal se na útěk, ale sotva se potácel, a navíc, nebylo ani kam běžet. Uchopil těžkou sekyru a čekal, až se přiblíží.
Koně dojeli až k němu a pak zahnuli doprava. Žena jednou rukou točila nad hlavou lasem a druhou kočírovala koně. Když se přiblížila, zařvala jako šílená.

Jorse se zadíval do chladných zabijáckých očí dívky a ztratil koncentraci. Pak se vzpamatoval a vyrazil, rozehnal se sekyrou, jenže už bylo příliš pozdě, minul.
Světlovlasá valkýra ve voze ne, v příští sekundě mu kolem ramen dopadlo laso, stáhlo paže a Jorse byl stažen k zemi. Nádherná valkýra s vlajícími kadeřemi obtočila laso kolem přední rozsochy sedla a teď už mohla jet a mávat na dav, ten povstal a zahrnoval ji ovacemi, zatímco Jorsovo umírající tělo bylo vláčeno pískem, rozdíráno a smýkáno, zanechávajíc dlouhou krvavou stopu.
Po druhém objezdu okolo arény mladá žena koně zastavila a laso odřízla. Brána na druhé straně se se zaduněním otevřela. Žena znovu práskla bičem a štvala koně šílenou rychlostí pryč. Na mrtvolu ležící v písku se ani nepodívala.
Otroci, staří muži a ženy, tak zesláblí, že se nemohli téměř ani hýbat, byli hnáni přes arénu. Těmto stařím byl přidělen neradostný úkol odtahovat mrtvé a umírající. Jejich nemohoucnost způsobovala mnohé bizarní situace, a tak byla obrovskému davu zdrojem veselí. K nedobrovolným klaunům se často přidali i skřeti, vedení vždy jedním nebo dvěma lidmi, a pro zábavu publika dělali vtipy a posměšné narážky a občas použili i ránu holí nebo bičem.
To mělo být vše, co tento den na Keseptonovy muže čekalo. Brána na druhé straně zápasiště se s rámusem otevřela a objevili se skřeti s biči.
Ti, kteří z Keseptonova vojska přežili, byli hnáni po schodech dolů zpátky do labyrintu podzemních kobek. Dveře cely třískly. Kesepton spatřil, jak na něj Liepol Duxe upřeně hledí pohledem plným zlosti.
"Takže, kapitáne, drahý kapitáne, to je výsledek vašeho velení. Řada obětí předurčených k tomu, aby byly jedna po druhé zabity pro potěšení davu krvežíznivých nepřátel. A to všechno jen kvůli tomu, že jste byl očarován!"
Kesepton pokrčil rameny. Co s tím? Co se s tím dalo dělat? Duxe byl příliš rozčilený, zastavit jej nešlo.
"Byl jste příliš zaneprázdněný, běhal jste totiž za tou holkou! Nebyl jste schopný velet - říkal jsem to."
Hollein cítil, jak v něm narůstá hněv, ale snažil se krotit.
"Jestli si pamatujete, dostali jsme rozkazy, seržante."
Weald je ostražitě sledoval. Další muž v cele byl Flader, bojovník s mečem z Marneri. Kdyby se začali rvát, přidal by se na stranu Duxe, Weald na stranu Keseptona, to bylo jasné.
Duxe kývl hlavou, nadechl se a pokračoval v nenávistném výlevu.
"Vždycky vás zvýhodňovali, díky dědovi. Byl jste jmenován jenom proto, aby nás ta čarodějka mohla všechny zničit."
Hollein zaťal pěsti, ale nechal je u těla.
"To je lež, seržante. Až to skončí, utkám se s vámi mečem a vyřešíme to soubojem muže proti muži. Ale než ta šťastná chvíle nastane, nebudete zapomínat na to, jakou máte hodnost a postavení, a ze všech sil se pokusíte zlepšit naši situaci, abychom mohli uprchnout."
"Pchá."
"Rozuměl jste?"
"Ztratil jste rozum, zblbnul jste z pitomé holky, kterou na vás nastražila čarodějka. Nikdy jsem neviděl, aby někdo byl takhle zaslepený." Duxe se zasmušile na Flandera usmál. "Náš kapitán byl jako malý kluk, který chce dostat první holku."
Flander se zasmál. Weald znervózněl, byl připraven začít se bít, kdyby musel. Napětí se zvyšovalo, dívali se na sebe připraveni jeden druhého pozabíjet.
Ozvalo se rázné třískání na dveře a rachot klíče v zámku. Skřeti donesli večeři, další misku krupičné kaše s kouskem černého chleba.
Napětí na chvíli povolilo. Zachmuřeně vzali misky s jídlem a poodešli stranou, aby se najedli.
V jiné cele, ani ne sto yardů od té, kde byli Kesepton, Duxe a Weald, se s rámusem otevřely dveře a probudily Bazila Zlomeného Palcáta z Quosh ze spánku.
Obrovití trollí albíni se vrátili s Nesessitas, odvedenou k rozhovoru s Temným. Bazil otupěle sledoval, jak připoutávají zelenou dračici řetězy ke zdi. Vypadala neobvykle zkrotle.
Trollové za sebou třískli dveřmi.
"Tak co?" zeptal se po chvíli tiše.
"Ssstupidní balvan."
"Ne, v tom ssse mýlíš, není vůbec hloupý. Viděl jsssem, jak ssse pohybuje nahoru a dolů."
"Aha."
"Dole je ochoz, na němž ssskupina mužů a trollů tahá za provazy, a tak ssse řetězy pohybují nahoru a dolů."
"Tak, jak jsssme sssi to myssssleli."
"Přesně tak."
Baz se zadíval do úzkého okna ve zdi, propouštějícího trochu světla.
"Tohle mísssto je velké, mám dojem."
"Velmi velké, větší než Marneri."
"Ten kámen je také obrovsssský, co?"
"Obrovsssský, impozantní."
"Ale jakýkoliv kámen, nezáleží, jak velký, ssse dá rozbít na menší kameny, co?"
Nesessitas se trochu usmála.
"To je pravda, ale dokonce i draci by k tomu potřebovali kladiva a volné ruce."
"Nebylo by třeba, kdybychom přeťali řetězy, které kámen drží."
Nesessitas se zasmála. "Dobrý nápad, až na to že ssse nemůžeme dossstat ani z vlassstních řetězů."
Bazil přikývl. "To je problém. Tohle jsssem ještě nevyřešil."
"Hm, až to vyřešíš, dej mi vědět. Ale raději sssi possspěš, protože máme být zítra hlavním bodem zábavného programu.

Possstaví násss do arény, abychom bojovali o život."
"Přesssně, jak jsssme očekávali."
Dveře se znovu prudce otevřely a skupina skřetů v potřísněných a špinavých bílých pracovních halenách tlačila vozík naložený miskami se syrovým masem.
"Musíte se dobře nažrat, obludy, protože zítra zemřete a Temný chce, abyste byli pro zápas o život silní."
Skřeti zabořili lopaty do nasekaného masa a zvedli je k dračím tlamám.
"Žerte, žerte, žerte," pokřikovali příšerný ječivý popěvek.
"Co je to za massso?" zeptal se Bazil. Předtím žádné nedostali, jenom bryndu z brambor a zrní.
"Žerte, žerte, žerte!" řvali šílení skřeti.
Bazil se podíval na Nesessitas.
"Chutná to jako vepřové, ale mám ssstrašný hlad, je mi jedno, co to je."
Baz se znovu podíval na skřety.
"Co to, k čertu, je?" zaburácel.
"Lidské maso, draci. Lidské maso z arény," hulákali skřeti. Jeden skřet se k němu nahnul a zařval mu to do ucha.
Baz zavrčel a zakousl se skřetovi do ramene.
Skřet hrůzou a bolestí zařval a zuřivě ho udeřil do hlavy. Zoufale se snažil vyškrábnout mu oko, udělat cokoliv, jen aby zuby zahryznuté do masa povolily.
Bazil jím mrštil prudkým škubnutím hlavy do strany, skřet přistál na nejbližší zdi a svezl se na podlahu cely.
Skřeti prchali a táhli svého bezvědomého vůdce pryč.
"Věříš jim?" zeptala se Nesessitas.
"Nevím, k čertu sss nimi, k čertu ssse všemi."
Propadli melancholii. Je to pravda, že kapitán a všichni ostatní jsou mrtví? Opravdu je nevědomky snědli?
Byla to ošklivá myšlenka, dokonce i pro tvory, kteří by v divočině bezpochyby lidi sežrali, tak jako cokoliv jiného, na co by narazili.
Čas se vlekl, Bazil viděl, jak světla z úzkého okna ubývá a začíná soumrak pozdního odpoledne. Uvažoval, zda ještě někdy uvidí slunce, anebo zemře v téhle černé díře, ztracen v krutém městě.
O chvíli později si u okna všiml nepatrného pohybu. Ještě jednou a pak se objevila postava. Po chvíli se přes úzký otvor protáhla lidská noha. Za pár okamžiků se objevily nohy obě a kousek těla, odvážlivec se protlačil přes těsné okno cely. Na nohou v špinavých hnědých hadrech bylo cosi podivně známého.
"Výborně, ať už jsi kdokoliv," ozval se Bazil. "Teď se musíš odtamtud dostat, aby sis nepolámal vaz."
Pod oknem byla díra asi dvacet stop hluboká. Avšak ten, jemuž nohy patřily, neskočil dolů, ale slézal po zdi - ve škvírách mezi kameny bylo několik míst, kde se dalo zachytit.
Bazil vydechl úžasem, Nesessitas také, pak vykřikl...
"Kluku ušatá! Jak jsssi násss tu našel?"
Relkin se k drakovi rozběhl, pak se ohlédl po Nesessitas.
"Sháněl jsem nějaké věci pro paní Lessis. Ještě žije, ale byla zraněna a ztratila hodně krve. Bojíme se, že může umřít, je však ukryta na bezpečném místě, hluboko v podzemí pod městem."
"Kdo je sss tebou ještě? Kdo je to my?" zeptala se Nesessitas.
"Lagdalen Tarcho, pomocnice paní Lessis."
"Nikdo jiný?" zelená dračice byla zklamaná.
"Ne, Nessi, nevím, kde je Marco Veli. Bojím se, že byl zajat s ostatními."
"Co ssse nám to ssstalo? Co to bylo, ta hnusssná ssstvůra?" uvažoval Bazil.
Relkin se vrátil k drakovi a obrovité drsné tělo objal.
"Paní tomu říkala Hogo, to je vše, co vím."
"Kluku bláznivá, neměl jsssi sssem chodit."
"Šplhal jsem po zdi a uslyšel dračí hlasy. Tak jsem věděl, že jste tu."
"Řekni mi, co víš. Ty jsssi byl mimo. Co to bylo, ten Hogo?"
"Zvíře stvořené Temným vládcem, nástroj zla."
"Páchlo to, až jsssme omdleli."
"Ano."
"Jak dělají tyhle podivné zrůdy?"
Relkin pokrčil rameny. "Nějaká černá magie."
"Jak to vypadá venku?"
"Vysoká zeď - jste na prostředním patře hlavní věže města. Viděli byste vnější zdivo, které ji obklopuje. Za zdí je město - velké a nesmírně špinavé. Je to... hrozné."
"Kde jsssou ossstatní?" zasyčela Nesessitas.
"Nevím, ani nemám čas je hledat. Musím se vrátit k paní."
"Nu, tak sssbohem, kluku, my zítra umřeme."
Relkin se na draka překvapeně zadíval.
"Jak to víte?"
"Říkají, že zítra budeme zápasssit v aréně."
Relkin si nervózně olízl rty.
"Něco se stane, nebojte. Paní nás nenechá zabít."
Bazil se usmál.

"Dobrá, jsssem rád, že to říkáš - to mi pomůže dnesss večer usssnout."
Nesessitas se usmála také, ale bez veselí v očích. Relkin se ozval rozhodným hlasem. "Myslím to vážně." Jeho hlas byl tvrdý. "Zastavíme je, uvidíte. Připravte se na znamení. Musím jít."
Pak se znovu vyškrábal po zdi nahoru, protlačil se úzkým oknem a zmizel.
"Kluk bláznivá," zavrčel Bazil.
Bazil a Nesessitas na sebe zasmušile pohlédli.
"Alessspoň je naživu," řekla.
KAPITOLA 49
Už potřetí byla princezna Besita povolána na dlouhou soukromou audienci u Temného vládce. Setkání se konala v komnatě pro důvěrné rozhovory nacházející se nad síní Temného, na nejvyšším poschodí věže.
Besita byla takovou pozorností polichocena. Líbilo se jí vzrušení, které pociťovala v takové blízkosti moci. V Marneri se k ní nikdo takto nechoval, zejména otec ne.
Komnata byla skvostná, luxusně zařízená malá místnost, obložená kožešinami a vybavená nábytkem ze slonoviny. Jedna strana měla otvor do Dutiny Temného, černou prázdnou díru, která byla během audience zcela vyplněna kamenem Temného.
K této příležitosti byla Besita ustrojena pěti komornými do krásného kostýmu z černého hedvábí se stříbrnými doplňky, na hlavě měla jednoduchou kulatou přilbu, rovněž stříbrnou.
Když se uviděla v zrcadle v hedvábných dole rozšířených kalhotách s lesknoucími se stříbrnými sponami a přezkami, cítila se jako nějaká nádherná barbarská královna.
Opravdu, od příjezdu do Tummuz Orgmeen s ní zacházeli jako s královnou. Dokonce i Thrembode byl uctivý, hluboce se jí klaněl a místo, aby jí udílel rozkazy, nabízel jí pomoc. Vlastně dokonce její příkazy plnil!
Besitě se to velmi líbilo. S tělem zpevněným dlouhými měsíci obtížného cestování se cítila fyzicky silnější než kdykoliv předtím.
A pak Tummuz Orgmeen. Byla to skutečná metropole. Vedle ní se zdálo Marneri nuzné a provinční, omezené a nudné. Byly tu široké třídy lemované paláci vyšší společnosti, nádherná náměstí a rotundy a skvělá stezka pro jízdu kočárem, která se vinula po svahu kopce zvaného Palec. V mnoha ohledech město předčilo velikostí i nádherou Kadein.
Ve staré čtvrti byly obchůdky a trhy, plné života a hemžící se tisíci lidmi z celého světa. Tady mohl člověk potkat lidi z kterékoliv daleké země, ze všech různých exotických míst
i vzdálených krajů. Vyprávěli o tak zajímavých věcech, o obchodě s Přátelskými ostrovy, o vzdálené Iantě, o městech kraje Palasae. A co bylo nejbáječnější, vážili si jí! Chtěli slyšet o dobrodružstvích v Ganu.
Muži na hostinách a večírcích měli tváře ostrých rysů a byli tak vzrušující. Jejich ženy bystré, inteligentní a k Besitě úžasně zdvořilé, pokaždé ji oslovovaly jako princeznu a mluvily s ní s úctou.
Temný vládce zdaleka nebyl tím hrůzostrašným monstrem, jak tomu vždy věřila, ale ve skutečnosti to byla fascinující osobnost, která měla mnoho starostí a tolik práce, že jej musel člověk politovat.
Dalo se říci on? Ještě si to docela neujasnila -jak by mohlo pouhé "to" prokázat takový soucit a porozumění s ostatními a jejich životními problémy.
Svým způsobem to byl sirotek, věc přírody vzbuzující lítost. Byl stvořen a hned opuštěn, bylo mu nařízeno po celou dobu pracovat, aby v oblasti nastolil mír a ukončil agresivní násilnou expanzi argonathských měst. Člověka se muselo té ubohé věci zželet.
Seděla v pohodlném křesle vyrobeném z kostí nedávno vyhynulých savců z Hazogu a s polštářky z liščích a kuních kožek. Na nohou měla nejnádhernější střevíce, vyrobené z kůže ještěrek a ozdobené motýlími křídly přilepenými průhledným lakem.
Obrovský kámen zabíral jednu stranu místnosti a vpředu mu blikalo červené světlo.
Tři klece, potažené černým sametem, který skryl ty, jež byli uvnitř, visely stranou v řadě vedle sebe.
Už si navykla na jejich přítomnost, nevnímala je ani jako lidské bytosti. Místo toho sledovala červené světlo - podle Temného to byl aktivní uzlový bod, tam se zrovna soustředil.
Audience začala jako všechny ostatní monologem Temného. Měl dlouhý proslov týkající se vleklé války s Argonathem.
Temný vládce v ni vkládal důvěru. Byla velmi důležitá pro budoucnost celého území. Ona a Temný společně ponesou břemeno správy území a dovedou válku ke konci.
Bylo nesmírně lichotivé, že se obrátil přímo na ni.
"Víš," promlouvala tiše Ústa, "současná situace nemůže trvat dlouho. Jediným výsledkem umíněného lpění na domnělých právech a záměrech říše je strašlivé krveprolití a ničení."
"Ty, má drahá, jsi řešením. Staneš se největší královnou v dějinách, a jestli si to hodně přeješ, Thrembode bude tvým manželem."
Přikývla. Ano. Bylo by skvělé mít hezkého Thremboda za manžela. Ovšem vládkyní by byla ona, ne ten švihácký kouzelník - a to se mu asi líbit nebude. V duchu se usmála.
Temný pokračoval. "Jakmile tě uvidíme na trůně Marneri, budeme moci rozšířit obchod a nastane blahobyt. Lidem Argonathu to samozřejmě přinese náramný prospěch. Budou sníženy daně, rozrostou se města a vesnice, ne hřbitovy. Vidíš to jako já? Blízkou budoucnost v míru a hojnosti?"
Červené světlo se rozžalo. Snažila se představit si to. Ve skutečnosti viděla sebe samu a Thremboda, jak žijí v naprostém přepychu a vládnou v Marneri. Ale myslela zároveň na vesnice, farmy a prostý lid.
"Ano. Myslím, že si to dokáži představit. Věřím, že to bude skvělé."
Temný byl potěšen.

"Moje drahá princezno, ty, jež jednou budeš královnou Marneri, cítím, že jsme došli k velmi prospěšným společným závěrům, nemyslíš?"
"Ach, ano," vyhrkla zaníceně.
"Chtěl bych tě požádat o laskavost, jen o malou věc."
"O cokoliv, ráda pomohu."
"Jsem jen pouhý kámen, nehybně zde uvězněný, stvořený, abych sloužil světu. Přesto mám smysly, jsem někým a mám taky city. Rozumíš mi?"
"Ach, ano," přitakala.
"Chci, aby ses mne dotkla. Polož ruku na červené světlo, které vidíš blikat."
Byla dojata - ten ubohý tvor, pouhý kámen, a potřebuje důvěrný dotek! Zároveň však pociťovala odpor, ozvalo se dávné varování zapadlé kdesi ve vědomí.
Ohavnost, křičelo její vědomí. Zlo!
Sepjala ruce na prsou, váhala.
"Nijak ti to neublíží." Temný mluvil trochu posmutněle.
"Je to horké?" zeptala se.
"Ani trochu. To, co vidíš, nezpůsobuje žádná energie, kterou znáš. Pojď, toužím po tvém doteku, královno Besito."
Zachichotala se, natáhla ruku a položila dlaň na kámen. Vnímala nepatrné chvění, měla pocit, že se její mysli něco dotklo.
"Cítíš mě?" zeptala se Ústa.
"Ano, alespoň si to myslím. Cítím chvění, něčí dotek."
"Výborně, spojili jsme se."
"Ano."
"Uděláme to znova." Ústa Temného promlouvala chraplavým, vzrušujícím hlasem.
"Znovu?"
"Ano a brzy naše spojení zdokonalíme. Poznáme se velmi dobře, má princezno."
"Já - myslím, že máte pravdu." Pociťovala podivné vzrušení. Byla to vskutku zvláštní magie. Měla dovoleno být svědkem takovýchto kouzel. Zdálo se jí, jako kdyby se změnila z bezvýznamné osoby na vlivnou.
"Brzy budeme moci komunikovat beze slov a hlasů."
"Ach, to je úžasné," vydechla.
"Ano," odpověděl Temný.
Už ji lapil a brzy mu bude patřit, podřídí se jeho vůli, tak jako všichni, které zpracoval.
Nadešel čas odejít. Temný vládce se s ní rozloučil a omluvil, že musí jít na domluvenou poradu.
Za rachotu kladkostrojů a ustavičného chřestění řetězů se kámen Temného odvalil z obrovského otvoru a klesal dolů. Posuvné dveře otvor zavřely a Dutina Temného byla znepřístupněna. Otevřely se malé dveře, kterými vešla, a usměvavé otrokyně pokynuly, aby je následovala.
Padesát stop pod ní se Temný zastavil nad hlavní audienční síní. Pod ním byli shromážděni vysocí úředníci vlády. Generálové vojsk odění v černé kůži a s naleštěnými zbraněmi stáli vepředu. Za nimi skupina starších kouzelníků, všichni v černých pláštích Padmasy. Na jedné straně hlouček vyšších úředníků, na druhé náčelníci divošských kmenů, které se podrobily městu Tummuz Orgmeen a vládě, jež v něm sídlila.
"Všechny vás vítám," promluvila Ústa Temného.
Muži a ženy přítomní na audienci byli rozličných ras a z různých koutů světa, všem se ale oči leskly stejně. Byli to lidé usilující o uspokojení své touhy po moci a bohatství. Hluboko v srdcích jim vězela bezmezná nenávist k celému světu.
Zahučeli pozdravy Temnému a hluboce se uklonili. Po chvíli Temný pokračoval.
"Jak jste již byli informováni, pozměnili jsme pro nadcházející tažení strategii. Náš nepřítel si buď domyslel, co hodláme provést, nebo se to dověděl od zrádce z našich řad."
Odmlčel se.
"Věřte mi, když říkám, že to byla zrada, pak ta osoba bude odhalena a..."
Všichni se při pomyšlení, co by se stalo, nepatrně otřásli.
"Mimochodem, jsme stejně obratní jako náš nepřítel - změnili jsme plány. Teetol letos nebudeme potřebovat, nepřítel v zimě zaútočil na severní kmeny. Krev přání je teď už nemůže vyburcovat."
"Ale dosáhl jsem velkého úspěchu v novém programu šlechtění. Produkce skřetů se zvýšila na tisíc měsíčně. Musíme blahopřát našim agentům v Ourdh, kteří obstarali tolik žen."
Pár kouzelníků pokynulo ostatním a vybídlo je k zdvořilému potlesku.
"A tak jsme rozšířili naše vojsko, jež budeme v následujícím období potřebovat. Generál Erks nastíní strategii, kterou jsme dohodli."
Generál Erks předstoupil a vylezl na stupínek umístěný po pravé straně Temného. Byl to vysoký muž s šedivými vlasy a chladnýma očima, pocházející z dalekého království Kassim.
Sloužil samotným Temným mágům v Padmase mnoho let, pak jej poslali do Tummuz Orgmeen k Temnému vládci, aby zde velel nové armádě.
Erks si, než promluvil, odkašlal. Měl hrubý, drsný hlas.
"Letos máme k dispozici dostatek sil, abychom vyrazili alespoň na tři výpravy, než zaútočíme s hlavní armádou. Přesto nepřítel bude na předstírané nájezdy, na tu léčku, muset odpovědět, protože každý z nich bude dostatečně silný, aby hrozil zničením rozsáhlých oblastí. Pak, až se jejich síly rozptýlí podél hranic, překročíme s třiceti tisíci skřety řeku Oon a napadneme je v Kenoru. Předpokládáme, že budeme mít převahu dva na jednoho."

Shromáždění pokývalo hlavami a zahučelo.
"Rozdrtíme jejich hlavní vojsko a pak se přesuneme dál, abychom zničili menší jednotky. Nakonec přejdeme přes Malguns do pobřežních provincií. Předpokládám, že do poloviny zimy si podrobíme Talion a Marneri."
Následovalo další přikyvování a souhlasné zahučení.
Temný zachrastil klecí s Ústy.
"A do příštího léta budeme vládci Argonathu!"
Pozvedli pravé pěsti a nadšeně provolávali Temnému vládci slávu.
KAPITOLA 50
Než Relkin našel cestu k místu na zdivu naproti úzkému oknu, byl už večer. Nervózně čekal schoulen vedle věže, oči přilepené na okně.
Dlouho nic neviděl. Začal uvažovat, jestli se Lagdalen něco nestalo. Okno bylo v klidné části věže, ale bezpečnost zaručena nebyla.
Začal v něm narůstat pocit zoufalství. Slunce už zapadalo za západní horizont, ale nakonec zahlédl, jak se v okně něco pohnulo.
Zamával a znovu zbystřil zrak. Byla to přece jenom Lagdalen.
Rychle přelezl zeď a slézal dolů, opatrně vyhledával štěrbiny, kde by se zachytil. Nemohl si dovolit spadnout, když už se všechno skoro podařilo.
Zastavil se, byl téměř nad místem, kde na protější zdi viděl ve stejné úrovni okno. Teď následovala nejobtížnější část, nejriskantnější.
Lagdalen rozhoupala konec opasku, jenž visel z okna, druhý měla obvázaný kolem rukou, a zapřela se.
Pod ním byla tmavá propast, symbol smrti, čekající, až si ho sebere. Skočil, chvíli letěl nad propastí, pak dopadl na kamennou zeď věže. Uklouzl, prsty šátral po drsném povrchu a padal. Náhle měl kožený opasek u ruky, zoufale se chytil a řemen jej zadržel na poslední chvíli.
Lagdalen byla prudce stržena k oknu, ale nespadla.
Chvíli se houpal, pak druhou rukou chytil řemen a nohama se zapřel o zeď.
Přitahoval se nahoru, tím prověřil Lagdaleniny síly až na doraz. Svírala řemen pevně oběma rukama a nohy měla zapřené o okno, dlouho ho ale udržet nemohla.
Když jí došly síly, pásek jí ze ztuhlých prstů vyklouzl. Relkin vymrštil ruku a zachytil se okraje okna.
Za chvíli byl uvnitř. Lagdalen tam stála a vzlykala úlevou. Pásek zanechal na jejích zsinalých rukou stopy.
Objal ji a sevřel v těsném objetí, přičemž si povšiml, že jsou téměř stejně vysocí. V Marneri před šesti měsíci byla o kousíček vyšší.
"Lagdalen, ty jsi to zvládla," zašeptal.
Znovu vzlykla a odkašlala si.
"Máš to?" zeptala se.
"Ano."
"Schovávala jsem se dole ve skladišti, předtím tam byli skřeti. Ale čekala jsem na tebe celou věčnost - myslela jsem, že se ti něco stalo."
"Nahoře na hradbách byli v jednu chvíli strážní. Musel jsem se vrátit a ukrýt ve městě."
"Šílela jsem strachy. Už jsem málem šla zpátky za paní Lessis."
"Díkybohu, že jsi počkala, za to mám u tebe velký dluh, Lagdalen Tarcho." Vzal ji za ruku, sehnul se a políbil ji.
Zaťala ruku v pěst, jako kdyby jej chtěla udeřit, ale pak mu ji jen přiložila k hrudi a odstrčila ho.
"Jsi hloupý a pro mě příliš mladý. Pojď, jdeme zpátky. Modlím se, aby paní byla ještě naživu."
"Já také," zamumlal a jeho myšlenky se upínaly k naději, že bude žít natolik dlouho, aby jednou byl pro Lagdalen Tarcho dost starý.
Vraceli se, plížíce se chodbami úřadů, znovu vešli do tajné chodby a dostali se do podzemí.
Kradli se kolem kovárny, slyšeli práskání bičů, bušení a vření oceli. Pak museli prolézt dírou do hlubokého tunelu. Pro Lagdalen to bylo téměř nad její síly a málem upadla, ale byl tam Relkin a v nebezpečném místě ji podpíral, dokud se nedotkla země.
Šli dál do prostoru se světélkujícím slizem. Ušli už asi polovinu zpáteční cesty, když zaslechli zvuky přicházející z místa před nimi. Byl to řinkot oceli, hřmotné hlasy a rázné rozkazy.
"Pátrací skupina," sykl Relkin, otočil se a táhl Lagdalen zpátky do tunelu.
Objevila se malá světla, naštěstí ale příliš daleko, aby je osvětlila. Utíkali zpátky. Relkin si nebyl jistý, ale tušil, že se dostanou znovu pod věž sklepení.
Náhle se ocitli na jiném ochozu nad velkou místností. Uviděli mnoho žen, ubohé nešťastnice byly spoutány v řetězech v ohradě, kde přežívaly, a jejich těla přiváděla na svět skřeta za skřetem, jednoho do měsíce, dokud jim smrt nepřinesla milosrdné vysvobození.
Lagdalen cítila, jak ji zamrazilo až do morku kostí. Relkin měl sucho v ústech. Stovky, tisíce žen těhotných se skřety, v řetězech jako zvířata, hlídané ženami v černých uniformách města Tummuz Orgmeen.
"Jak tomu může někdo napomáhat?" zašeptal přiškrceným hlasem.
Lagdalen nedokázala odpovědět. Obyvatelé Tummuz Orgmeen byli krutí lidé s chladným srdcem. Hrnuli se sem, aby sloužili Temnému vládci, a doufali, že jim jeho vítězství přinese prospěch.
V další místnosti experimentovali odborníci, chovatelé ve službách Temného. Relkin zahlédl krávu. Byla odsouzena k smrti, protože měla porodit enormně velkého tvora, jenž v ní vyrostl. Obraz ubohé krávy, jejíž břicho bylo odporně nafouklé, měl stále před očima, i když už kolem té pekelné díry prošli a vstoupili do dalších chodeb.

Náhle se dostali ke schodišti, které je zavedlo do prvního patra a odtud pak ke křižovatce, kterou si pamatovali z cesty do vyšších podlaží věže.
Znovu se vraceli po předešlé trase. Tentokrát ve vyšších patrech podzemních tunelů nenarazili na žádnou hlídku. Ale čím sestupovali hlouběji, tím slyšeli více a více zvuků, které byly sice velmi vzdálené, ale nepochybně na stejném podlaží jako oni.
Došli do síně, ve které se objevil kocour a houf krys. Nebylo snadné vyhledat puklinu ve zdi a úzký průchod do skrytých místností. Krysy ohryzaly slizké řasy, a tak tu teď byla tma.
Chvíli šmátrali a pak zaslechli pištění. S chabým světýlkem z modrého kamene v prstenu uviděli krysy, pobíhající kolem štěrbiny hned vedle nich.
Některé se rozutekly pod kameny a zmizely. Relkin se sehnul a našel nízko vysekaný průchod. Brzy nato byli zpátky v tajné místnosti.
Černý kocour vážně sledoval Lessisino tělo. Když se přiblížili, otočil se a zadíval se na ně velkýma očima plnýma smutku. Bylo tam jen pár krys. Po živém koberci z těl, který předtím místnost pokrýval, už nebylo ani památky.
Relkin pokynul kocourovi a ukázal mu houbu. Nevěděl, proč ho napadlo, že by to měl udělat, jako kdyby kocoura prosil o odpuštění, že se tak opozdil.
Kocour přivřel oči a podíval se na Lessis. Byla smrtelně bledá, vlastně Relkinovi připadala mrtvá.
"Co teď?" otočil se k Lagdalen, v srdci mu narůstal strach. Přišli příliš pozdě?
Lagdalen se sehnula k útlému tělu paní Lessis.
"Paní, vrátili jsme se. Máme to, co jste žádala."
Kocour znenadání nespokojeně zavrčel. Otočil se, zavrčel ještě jednou a nahrbil hřbet. Sledovali jej. Pak však znovu upřeně hleděl na Lessisinu tvář, jako kdyby byl lampou prosvětlující její oči.
"Nevím. Někdy upadne do transu, který trvá několik dní. Promlouvá s bytostmi, jež nemůžeme vidět. Spatřila jsem různé věci, Relkine, tolik věcí, které nedokáži vysvětlit."
Relkin znovu pocítil nevysvětlitelný strach. Drobná, bledá žena ležící na kupě slámy byla v centru střetávání sil a ve víru událostí - byla středobodem význačných dějů. Pocítil až závrať, když si to uvědomil.
"Je pořád ještě naživu?" zamumlal, neboť se mu zdálo, že nedýchá.
"Její srdce bije, ale pomalu," odpověděla Lagdalen.
"Jak to vypadá s ránou?"
"Pořád čistá, nehnisá."
"Musíme se pokusit probudit ji."
Lagdalen si nebyla jistá. "Nevím, zda je to rozumné. Počkejme chvilku."
"Ale cožpak nepotřebuje tu houbu?"
Lagdalen zavrtěla hlavou. "To není lék, Relkine. Musí nabrat sil, aby s ní mohla pracovat. Raději chvíli počkáme. Paní mi vždy říkala, že trpělivost je v těchto věcech nejpřednější a nejdůležitější zásada."
Relkin pokrčil rameny. "Takže počkáme a oni zatím prohledají tunely."
"Budeme čekat."
Čas plynul. Relkin si nejdříve myslel, že nebude moci spát, ale sežvýkal trochu ovsa, napil se vody, hlavu položil na kámen a probudil se, až když s ním Lagdalen zatřásla.
"Probuď se, Relkine. Něco se děje, jsou zpátky."
Mátožně se posadil a protíral si oči.
Krysy se houfně vracely. Podíval se přes rameno a viděl, jak se z malých děr a štěrbin v místnosti valí proudy hlodavců.
Při tom pohledu jej opět zamrazilo, ale zároveň měl zvláštní pocit úlevy. Z jakéhosi důvodu to bylo setsakramentsky dobré, že se vracejí.
KAPITOLA 51
Krysy se nahrnuly kolem jako obecenstvo, které si přišlo vyslechnout koncert ženy, jež ležela na slámě a vypadala, jako by byla mrtvá.
Starý černý kocour přivítal hlodavce jim už známým způsobem. Neskrýval špatnou náladu, bral je tlapkou a odhazoval do vzduchu, ale krysy se opět nepokoušely bránit. Nahrnuly se kolem kocoura a vytvářely neproniknutelnou masu pokrývající celý prostor jeskyně. V matném zelenkavém světle viděl Relkin tisíce malinkých očí upřeně hledících na Lessis.
Znovu začala působit síla a pomalu se stupňovala, až Lessis prudce zalapala po dechu a probrala se.
Nejdříve otevřela oči a pak pozvolna, velmi pomalu její tvář ožívala.
Relkina z té pomalosti až mrazilo, neboť to dokazovalo, že je opravdu velmi slabá a blízko smrti. Ale nakonec se na ně podívala, dýchala a byla očividně živá.
Zvlhčila si rty a promluvila. Její hlas byl slabý, vzdálený, tišší než šepot.
"Lagdalen, moje milá, bude to mnohem obtížnější, než jsem očekávala - síly mi ubývají. Ty, má drahá, budeš muset provést kouzlo a odříkat magická zaklínadla. Pokud máš svíčku a houbu, mělo by to vyjít. Řeknu ti, co dělat."
Lagdalen cítila, jak se jí srdce zastavilo. Zodpovědnost leží na ní? Zdálo se jí to příliš těžké, v deklinacích byla špatná. Co když udělá chybu? Co když paní kvůli té chybě zemře?
Ale nezbývalo nic jiného. Nebyl tu nikdo, kdo by takové břemeno převzal za ni. Lagdalen roztrhla kousek Lessisiných šatů. Pořádně se soustředila a drolila houbu, z jejíž drobků vytvořila na Lessisině hrudi malý kroužek.
Paní byla tak hubená a vyčerpaná, kůži na hrudi měla svraštělou, tělo vyzáblé. Lagdalen ji nikdy předtím obnaženou neviděla. Pohled na její tělo ji nutil k pláči.

Uklidnila se a doprostřed rozdrolené houby postavila svíčku, kterou Relkin pracně zapálil tak, že pomocí kamínků vykřesal na malé hromádce stébel ohýnek.
Lessis se znova probrala, opět hrozně pomalu.
"Nyní, moje milá, je třeba začít s deklinacemi a musíme si pospíšit, neboť musejí být dokončeny dříve, než shoří svíčka. Jsi připravena?"
Lagdalen pokrčila rameny. "Jsem, paní."
"Odříkej sedmou a devátou kapitolu z Birraku."
Lagdalen je znala nazpaměť, ale pro některé obtížnější pasáže měla po ruce malý kapesní Birrak, patřící paní Lessis. Číst z něj šlo těžko, neboť písmena byla drobná a světlo chabé.
Postupně její hlas sílil a místností se rozléhala kouzelná slova. Soustředěně, slovo od slova vyvolávala kouzlo, vlny magické síly začaly proudit těžkým vzduchem.
Ve hře byl teď celý svět. Relkin udiveně zíral, jak z Lagdaleniných rtů hladce plynou dlouhé verše a vábí magii ze samého nitra země.
Postupně se Lagdalen cítila do té hry vtažena, její bytost se rozplynula ve slovech, jimiž se kouzlo postupně naplňovalo.
Musela si pospíšit, paní Lessis visela nad černou propastí, která vedla do věčnosti. Její prsty slábly a když povolí, spadne a bude navždy ztracena. Lagdalen si nemohla dovolit udělat chybu, a přestože bylo třeba spěchat, nesměla splést jediné písmeno.
Po zádech i bocích jí stékal pot, odříkávala náročné pasáže, používala kadenci creata a voluminate, postup, který nikdy sama neužila.
Slova byla obtížná, vyslovovala se velmi komplikovaně, zvláště v kadenci voluminata, kterou si nebyla jista, že zvládne. V jednu chvíli nemohla popadnout dech. Protože neznala techniku, jak ústa a rty slovu přizpůsobit, ještě než jej stačila vyslovit, zlomil se jí hlas a jen se prudce nadechla.
Naštěstí zkomolené slovo nemělo na vlny vyšší moci žádný účinek, neboť momentálně, když se kouzlo zhmotňovalo, byly odolné.
Relkinovi stály vlasy na hlavě a slyšel podivné hlasy. Čáry, o nichž byl přesvědčen, že se s nimi nikdy nemůže setkat.
Svíčka dohořívala - uplynula dlouhá doba. Lagdalenin jazyk byl hbitý, slova vyslovovala už méně pečlivě. Krysy vypadaly naprosto soustředěné, neobvyklý dramatický okamžik pozorně sledovaly.
Nakonec vše téměř skončilo. Lagdalen odložila Birrak. Bolel ji jazyk a horní patro, v krku ji škrábalo, oči pálily. Byla vyčerpaná.
Cítila ale radost. Lagdalen Tarcho, tak hrozně neschopná při deklinacích ve třídě abatyše Plesenty odříkala celé kouzlo největší moci bez chybičky.
Stovky řádků v kadenci! Čtyřicet svazků!
Dech se jí zklidňoval. Lessis k ní pozvedla oči.
"Není času nazbyt, moje milá," zašeptala čarodějka. "Déle už se udržet nemohu."
Kocour se pohnul a žalostně zamňoukal.
"Vezmi ho. Je připraven," nařídila Lessis.
Lagdalen se ke starému kocourovi sehnula a vzala jej do náruče.
Měl těžké svalnaté tělo, drápy se instinktivně zabořil do jejích paží. Trhla sebou, ale nepustila ho, kocour se trochu uklidnil, smutně mňoukl a drápy zatáhl.
Vyslovila poslední kouzelná slova a držela kocoura nad malým dohasínajícím plamenem svíčky. Dovnitř proudily neviditelné tlakové vlny, zdálo se, že se celá jeskyně chvěje v základech.
Plamen uhasl, v místnosti se ozvalo pronikavé šumění, jako kdyby se vlna převalila na jemný písek a do nosu jim zavanul jemný pach ozónu.
Postupně si jejich oči na šero navykly. Kocour ležel Lessis na hrudi. Lagdalen se natáhla, aby se jej dotkla, a zjistila, že je mrtvý a tělo má ztuhlé.
Lessis prudce otevřela oči. Krev se jí rozproudila v těle a okamžitě vstala. Kocoura držela na prsou. Začala zpívat tichou píseň v neznámé řeči.
Když jej držela, zdálo se, že její tělo nepatrně roste, kůže zdravě zrůžověla, vrásky, které byly předtím tak viditelné, zmizely.
Dozpívala píseň a položila tělo černého kocoura na slámu, kde předtím ležela.
Podívala se na Lagdalen a Relkina a roztáhla paže.
"Teď jsem jiná - jsem velmi silná, plná zloby, jakou jsem už dlouho, dlouho nepoznala."
"Máte duši svého přítele, paní?" zeptala se Lagdalen, hledíc na kocoura.
"Ano, duši Ecatora, kočičího prince. Stvořila jsem jej už dávno a teď jsem si jeho duši vzala navždy."
Krysy se hemžily kolem mrtvého kocoura. Za chvíli jej na hřbetech odnášely pryč.
"Postarejte se o něj dobře, vy malé bestie, protože ho mám pořád ráda a dluh splatil v plné výši."
Znovu se protáhla až po konečky prstů, tak půvabně, že to připomnělo kočku. Lessis vypadala náhle mnohem mladší, i když věk nebylo stále možné určit, měla snad kolem třiceti nebo čtyřiceti, ale ne šedesát jako předtím.
Na místě zranění zůstala jen nápadná jizva, dlouhá růžová čára na boku.
"Mám hlad, chci sníst krysu," řekla. "Doufám, že takové chutě nebudou trvat dlouho."
"Máme trochu ovsa a vodu."
Čarodějka protáhla obličej.
"Myslím, že to bude muset stačit."

KAPITOLA 52
Chodby hluboko v podzemí nebyly zakresleny na žádných mapách. Dokonce ani Temný vládce celé to bludiště neznal. Thrembode pátral po čarodějce stále zoufaleji. Byla tady někde dole, cítil to v kostech. I když v tunelu pod horou Mor objevili po uprchlících stopy, nic nenašli.
Co udělá Temný, jestliže se mu nepodaří čarodějku najít? Když nato Thrembode pomyslel, začal se bát. Temný miloval krutost. Říkalo se, že ho život nebaví. Byl navždy uvězněn do kamene, vlastně pouze jeho osamocena mysl, a tak zakoušel hořký pocit závisti a bolestivou touhu po tom, co nemohl mít - po životě. Ze vzteku nad svým osudem se vyžíval v krutostech a moci.
Kdesi hluboko ukrytá v Dutině Temného byla tajná laboratoř. Zvěsti o tom, co se tam děje, naháněly hrůzu.
Zemřít jako pokusné zvíře při experimentech Temného vládce byl opravdu strašlivý osud. Proto Thrembode dál pobízel skřety a vojáky a posílal hlídky, aby celé bludiště prohledaly.
Pořád ale nic neobjevili.
Thrembode se vydal sám doprovázen skupinou skřetů a vojáků. Procházeli chodbami, jedno patro po druhém. Byl viditelně stále zoufalejší. Muži dobře věděli, že je pod tlakem - začali být nevrlí, neposlušní a zdráhali se plnit rozkazy. Když to poznají skřeti, zůstane tu sám a bude pobíhat nahoru a dolů a hledat čarodějku tak dlouho, dokud pro něj Temný nepošle patrolu, aby ho přivedla k Dutině.
A pak hluboko v podzemí náhle začal vnímat napětí silového pole. Bylo vyvoláváno mocné kouzlo a okolí se zprohýbalo pod vlivem nejmocnější magie. Thrembode to okamžitě ucítil, poznal sílu a působení kouzla a hned věděl, že to je ona, čarodějka, a navíc velmi blízko.
Prováděla něco na nejvyšší úrovni a to jej znepokojilo, protože to mohlo vést jedině k zničení Temného a města. Musí ji zastavit!
Pobíhal tam a zpátky jako šílený, slídil po stopách síly, kterou vnímal. Bylo to po pravé straně, někde dole, na tomhle patře.
Běžel, až dorazil do jeskyně, kterou skřeti už několikrát prohledali. Energie sálala z místa za skálou, tak blízko. Prozkoumal zeď odshora dolů, ale nenašel žádný průchod.
Nezbýval mu čas. Svolal skřety a nařídil poslům, aby přivedli důlní trolly s krumpáči a vrtáky. Avšak než trollové došli, energie prudce narostla a začala zrychleně pulsovat. Zdálo se, že vzduch se chvěje, pak vše ustalo.
Síla se vytratila.
Thrembode pozorně naslouchal. Někde vzadu uslyšel tichý zpěv. Šel za hlasem k široké puklině, která po několika yardech ústila do zdi. Sehnul se, vypadalo to, že zpěv vychází odněkud zezdola.
Byla tam úzká štola, široká jen tak, aby se do ní vešel malý člověk. Thrembodovi se do ní nechtělo, ale hlas vycházel odtamtud. Pak zpívání utichlo. Cítil, že má husí kůži, neboť slyšel kouzlo čarodějnic. Sami černí bohové věděli, jaká hrůza by jej mohla čekat.
Věděla, že je tady? Olízl si rty a velmi opatrně se vzdálil, až byl zcela z dosahu působení magie.
Dorazili důlní trollové, nechal je vyčkávat vzadu a poslal skupinu skřetů, aby prorazili chodby.
Jednoho skřeta natlačili do díry. Napadlo ho padesát těch největších krysích samců z houfu. Vrhli se mu po krku jako malé důlní stroje a skřeta nakonec vytáhli s prohryzeným hrdlem a rozervanou hrudí.
Vybrali dalšího skřeta a násilím vecpali dovnitř. Potkal ho stejný osud. Ostatní skřeti byli vyděšeni. Pomalu ustupovali, chvíli váhali a pak se dali na útěk.
Skřeti seržant přistoupil k Thrembodovi. "Nepůjdou dál, pane. Je tam uvnitř něco, co jim utíná hlavy."
Thrembode pochopil, že je to beznadějné, a vybídl trolly. Do zdi sekaly krumpáče a sekyry a brzy na zem jeskyně odpadávaly kusy skály.
Zanedlouho se prosekali do úzké místnosti blízko hlavní jeskyně. Po prohledání objevili hromadu slámy, nakapaný ztuhlý vosk a spoustu krysího trusu. Bylo tam také několik chodbiček, které sem vedly, a tři z nich byly tak prostorné, že by jimi prolezl člověk. Thrembode si klekl a do díry nakoukl. Cítil pach hlodavců, někde dál jich musela být spousta. Zároveň bylo kouzelníkovi jasné, že mu ta proklatá čarodějka tunelem zamořeným krysami uniká.
Rozkázal novým skřetům, aby se natlačili do úzkých děr. Plazili se asi dvacet až třicet stop, pak byli napadeni a zabiti houfem vyčkávajících krysích samců.
Měli tam vlézt další skřeti, ale dostali strach, a vecpali je tam, jen když do nich zezadu bodali kopími.
Čarodějka s přáteli uniká!
Thrembode nařídil trollům, aby se znovu pustili do práce. Prokope jakkoli velkou chodbu, jestli to bude nutné.
Ozvaly se krumpáče a vrtáky a Thrembode zatnul zuby. Nad nimi se už rozednívalo, a jestliže tu čarodějku nechytne, začne mu nikdy nekončící noc. Musí ji lapit, musí ji dostat, a to brzy!
KAPITOLA 53
Rozednívalo se, světlo nadcházejícího dne však bylo pro některé nešťastné obyvatelé temného města zlou předzvěstí.
Když Bazil z Quosh sledoval, jak dovnitř úzkým oknem proniká slabé světlo, uvažoval, jestli to má být opravdu jeho poslední den. Svět mu bude chybět. Zažil jak vítězství, tak i prohry, ale život se vším, co přinášel, mu byl vzácný.
Nesessitas se probudila brzy. Ani Bazil nespal klidně. Přišli skřeti a přinesli jim k snídani obvyklou ovesnou šlichtu. Vickrát už se je lidským masem nakrmit nepokusili, za což byli oba vděční, i když jídlo jim po chuti moc nebylo.
Nakonec skřeti odešli.
Nesessitas promluvila: "Nebudu sss tebou zápasssit, Zlomený Palcáte. Nebudu bojovat sss žádným drakem."
Bazil rozhodně přikývl.
"Ani já ne, kamarádko Nesssi. Ale nechají násss bojovat sss trolly."
"Pak ssse bít budu. Nenechám trolly, aby dossstali mou hlavu zadarmo."

Bazil souhlasil. "Ssspráwně, nejdříve je třeba jich hodně zabít."
Brzy nato byli skřeti zpátky a s nimi došli také trollí albíni.
Oba, Bazila i Nesessitas odvezli připoutané na vozech. Tlačili je přes velkou dvoukřídlou bránu do arény a umístili do obrovských ohrad na býky s posuvným postranním hrazením, které je obklopovalo a zcela znemožňovalo pohnout se. Mohli se přes vrata ohrady, která měla vepředu kované mříže, pouze dívat.
To, co viděli, bylo dokonce i pro draky, kteří už něco zažili, ohromující. Jak vypadá aréna, věděli - každé město Argonathu mělo arénu pro zápasy jak lidí, tak i draků. Ale ve srovnání s touto byly ty argonathské miniaturní.
Dlouhé řady sedadel sahaly vysoko nad hradbu z hladkého kamene, která byla příliš vysoká, aby na ni člověk mohl vyšplhat.
Nejnižší řady sedadel chránilo dřevěné hrazení. Řady byly obrovské. Jen to hučelo, jak sem proudily tisíce lidí a usedaly na místa.
Ohrady byly umístěny ve středu obdélníkové arény zapuštěné pod její úrovni. Levé straně v rohu dominovala věž s Dutinou Temného, která se tyčila nad hradbou jako rozhledna, a umožňovala samotnému Temnému vládci dobrý výhled.
Po pravé straně se sedadla stáčela do dokonalého oblouku, jedna řada nad druhou. Ta na konci nebyla chráněna před sluncem a deštěm, neboť postrádala obrovské přístřešky zakrývající ostatní místa.
"Laciná mísssta jsssou už obsssazena," řekl Bazil Nesessitas.
Podívala se směrem, kterým ukazoval. Sedadla na slunci byla plná pestrých barev chudiny.
"Vypadá, že je sssslunečný den," prohlásila.
"Sssslunečný den a my umřeme," zamumlal Bazil. "Jessstliže ten kluk bláznivá velmi brzy sss něčím nepřijde."
Bazil chtěl doufat, ale bylo to pro něj stále obtížnější.
Na rozsáhlé ploše písku zápasila se zvířaty skupina zabijáků. Pomocí kopí a oštěpů, šípů a sítě naháněli rozzuřené Ivy a leopardy. Každá šelma byla skřety vyhnána z klece krátkými píkami. Nervózně pobíhala kolem a snažila se z tohoto místa, které páchlo krví, lidmi a skřety, uniknout.
Muži šelmu obklíčili a blížili se k ní ze tří stran. Jeden hodí síť, ostatní ji probodnou a zabijí. Tihle muži to uměli a zmatené šelmy byly příliš vystrašené, aby se pustily do boje.
"Mysssíš, že to zkusssí i na draky?" zeptal se Bazil.
"Jessstli zkusssí, udělají velkou chybu."
"Proč, Nesssi?"
"Chytím sssíť a vytrhnu ji chlapovi z rukou. Tak rychlý není. Šelmy jsou vyplašené, v tomhle mísssstě mají ssstrach, bojují jen ze zoufalssství."
"Aha, šelmy jsou hloupé."
"No, Zlomený Palcáte, jsssou, ale ssstejně je na těch divokých zvířatech něco nádherného. Podívej ssse na tamhletu!"
Tygřice mnohem rozumnější než její druzi na chvíli před sítí unikla. Zaútočila na skupinku otroků hlídanou skřety, která měla za úkol odtahovat mrtvé lvy a leopardy.
Otroci se vyděsili a prchali. Tlupa vychrtlých stařiků natahovala nohy, jak nejvíce to šlo, a mířila k bráně do věže.
Skřeti okamžitě začali švihat tygřici biči a pak, když se nezdálo, že zpomalí, dali se na útěk také. Napadla úplně vzadu běžícího skřeta a zabila ho kousnutím do krku. Ostatní zrychlili a ječeli hrůzou.
V davu se zvedla obrovská vlna smíchu.
Zabijáci tygřici obstoupili. Sledovala je, mrskala ocasem a zuřivě vrčela. Náhle vyrazila, běžela přes arénu a řvala.
Zabijáci vyběhli za ní.
V koutě se otočila. Muž se síti se znovu napřáhl a tentokrát se mu to podařilo. Oštěpy se zabodly do kořisti. Dav začal jásat.
Bazil se s odporem otřásl.
Nesessitas sledovala zeď věže a rozhlednu Temného, která z ní vystupovala. Asi o třicet pět yardů výš byl tmavý otvor, temná prohlubeň.
"Podívej ssse, Bazile. Mysssím, že tam bude ten kámen."
"Říkal, že ho to baví."
"Ten kámen je zvrácený."
Bazil zahlédl cosi jiného, co upoutalo jeho pozornost.
Z místnosti za býčí ohradou přicházela řada mužů v bederních zástěrkách, přilbách a sandálech. Nesli kruhové štíty a krátké meče, obojí ze dřeva.
"Kapitáne!" vykřikl Baz a natahoval se přes hrazení ohrady.
Muži se otočili. Byli to vojáci z Marneri a přeživši talionští bojovníci
"Zlomený Palcát!" zvolali. "A Nessi!"
"Kde jsssou dragonýři?" volal zelený drak.
"Neviděli jsme je," zakřičel nadporučík Weald.
Vyšli strážní a skřeti, tlačili muže do arény a práskali biči.
"Paní je naživu!" zavolal Bazil, než troll začal bušit do mříží ohrady.
Muži se překvapeně ohlédli. Jak to drak mohl vědět? Skutečně jim zbývala nějaká naděje?
Znovu zapráskaly biče.
Dvoukřídlá brána do věže se otevřela a naběhla skupina skřetů. Byli ozbrojeni meči a pořádnými štíty.
Valkýra s dlouhými zlatými vlasy vlajícími ve větru projela na bílém voze kolem skřetů a objížděla arénu, přičemž vyvolávala v davu opakované ovace.

Muži sledovali přicházející skřety se zarputilým pohledem. Pozvedli hrubě otesané dřevěné zbraně, které dostali. Kesepton a Duxe se na to už připravili.
"Dobrá, chlapi, budeme to brát jako trénink," řekl Duxe svým typickým ironickým tónem a pak zabručel. "Přesně jako při tréninku, bojujeme ve trojce."
"Co to má za smysl? Tak i tak jsme všichni mrtví, proč jim máme dělat šašky?" naříkal jeden z talionských vojáků.
"Je nás patnáct, to je pět trojic, postavených zády k sobě. Důstojníci utvoří trojici ve středu."
Muži se na sebe podívali. Pak se ozval hřmotný kovář Cowstrap.
"Musíme bojovat, protože když se bít nebudeme, bude nás jednoho po druhém štvát ta krvežíznivá potvora, tak jako chudáka Jorse."
"Jenže s dřevěnými meči?"
"Raději zemřít na nohou než pokořen na kolenou, chlape!"
Ostatní přikývli na souhlas. Voják pokrčil rameny.
"No, pak zemřeme všichni společně," pravil nakonec.
Na Duxův povel muži vytvořili čtyři trojice, připravené bojovat zády k sobě. Důstojníci zformovali pátou trojici ve středu. Kesepton a Weald byli pochopitelně v tomto způsobu boje zkušení, jenže Yortch byl jezdec.
"Bojujeme jako tým, pamatujte na to," prohodil Kesepton přes rameno.
Yortch souhlasil. "Viděl jsem, jak vy pěšáci bojujete. Budu se bít s vámi."
"Nezapomeňte sledovat ostatní trojice. Kdyžto bude možné, musíte jim pomoci."
"Myslíte si, že paní je opravdu naživu?" zeptal se Weald.
Kesepton se odvažoval trochu doufat a věřil i v to, že by naživu mohla být i Lagdalen.
"Chtěl bych tomu věřit. Proč by to jinak ten drak říkal."
Yortch si nevěřícně odfrkl. "Pchá, jste lapen do čarodějčina kouzla, pořád toužíte po té holce."
"Zavři hubu, Talioňane."
"No, no, kapitáne, to jsou silná slova."
"Až tohle skončí, budu žádat satisfakci, Talioňane, meč proti meči, ty a já, rozumíš?"
"Máte ji mít kapitáne."
"Těch urážek Lagdalen Tarcho budeš litovat."
A bylo to venku, několik mužů se po kapitánovi ohlédlo. Souboje byly v legiích zakázány, trestaly se většinou pověšením, a kapitán tu Subadara otevřeně vyzývá.
Všechny dohady ukončily trubky nepřátel. Skřeti se na několika místech zastavili a rozestoupili do řady čelem k mužům. Valkýra projížděla kolem, za ní na voze stál nahý mladík pomalovaný zlatou barvou a troubil na polnici. Na znamení skřetové vyrazili s typickým válečným řevem do útoku.
Dřevěné meče byly těžké a neohrabané, zbraně skřetů je brzy začaly sekat na kusy. Dřevo však vydrželo docela dlouho. Druhý, pak i třetí útok byl odražen dobře organizovanou obranou. Skřeti útočili na střed a často inkasovali údery od mužů stojících po obou stranách.
Pak několik mužů získalo ocelové meče a lepší štíty a situace se nepatrně zlepšila. Skřeti couvali. Muži s biči a na černých koních je hnali proti hloučku a nutili zpět do útoku.
Kov zařinčel o kov, v jedné z trojic však nebyl žádný ocelový meč a muž z ní byl dvěma skřety chycen a krutými ranami ubíjen. Klesl a řval bolestí.
Zbývající dva ze trojice byli brzy obstoupeni. Weald a Kesepton jim přišli na pomoc. Yortch, který zůstal osamocen, se v tu chvíli vrhl do boje sám. Jeho dřevěný meč se zlomil, jakmile jím zasáhl hlavu prvního skřeta, s kterým se střetl. V momentě byl bezmocný, a ačkoliv odrazil prvních pár úderů, skřetův meč mu zajel do ramene a další probodl kotník. Kesepton viděl, jak Yortch padá, v okamžiku byl na místě, a máchnutím dřevěného meče, který svíral oběma rukama, skřety od Yortche odehnal.
Skřeti spadli na zem. Kesepton jim sebral meče a jeden hodil Wealdovi. Pak Yortche odtáhl do kruhu trojic.
Byl zraněn další muž. Jeho dřevěný štít se rozpůlil a obrovský skřet, vysoký jak člověk, mu odsekl paži. Katastrofu odvrátil Duxe, který skřeta praštil dřevěným mečem po hlavě a ten se omráčen skácel na zem. Seržant si vzal jeho meč a povzbuzován svými muži zabil dalšího skřeta.
Otřesení skřeti couvali, měli už osm mrtvých.
Muži se znovu zformovali. Zbyly jen čtyři trojice, ale většina vojáků třímala v rukou ocelové meče, teď už nezemřou tak snadno. Raněné umístili dovnitř.
Kesepton se rozhlédl. Obecenstvo povstalo a zuřivě tleskalo.
"Představení se, jak se zdá, davu líbí," zamručel tiše.
"Však jim ještě ukážeme, ti si budou jméno Marneri pamatovat dlouho," ozval se Weald.
"Jasně, nadporučíku, ukážeme."
Znovu kolem projela valkýra a pozlacený mladík na ně sypal různobarevné zvadlé listí.
Objevili se muži na koních, v čele s důstojníkem v černostříbrné uniformě. Zastavil koně a oslovil je.
"Vítejte, udatní bojovníci, v městě Tummuz Orgmeen! Všechny jste nás silou a odvahou překvapili. Jsem zplnomocněn samotným Temným vládcem, abych vám nabídl možnost sloužit v řadách armády Tummuz Orgmeen. Jediné, co je třeba udělat, je vystoupit o krok dopředu."
Nikdo se nepohnul.
"No tak, nezahazujte život. Jste stateční vojáci a v naší mocné armádě se vám dostane úcty a slávy." Robustní Cowstrap si odplivl.
Stále se nepohnul ani jeden muž.

Muž na koni si povzdechl.
"Nu dobrá, když jste tak hloupí, brzy zemřete." Vypadal, jako by z toho měl radost. "Ale ne hned. Na řadě jsou ještě další zápasy. Když je budete sledovat, můžete si to, jestli chcete našemu vládci sloužit, ještě rozmyslet. Běžte do kobky, sledujte, co se tu děje, a přemýšlejte o tom!"
Vojáci se ani nehnuli, muž na koni dal pravou rukou znamení a z brány uprostřed hrazení arény vyšla jednotka skřetů s luky.
"Když neuposlechnete, budete postříleni."
Kesepton čekal sekundu, možná i dvě, pak se otočil a zamířil do kobky. Muži jej následovali, stále svírajíce těžce vybojované meče, a za sebou vlekli raněné.
Kobka byla prázdná, dveře pevně zavřené. Mohli si ponechat meče a nože, které ukořistili, ale pravděpodobnost úniku z tohoto místa nebo šance využít je byla malá.
"Jaký má smysl další boj? Proč jsme je nenechali, ať nás jednoduše postřílejí?" ozval se Yortch z místa, kde ležel.
"Slyšel jste draka Zlomeného Palcáta," odpověděl Duxe. "Paní žije. Je tu pořád šance, že bychom se z toho mohli dostat živí."
"Pchá, jste blázni! Jsou to jen nesmyslné žvásty pomateného ještěra. A i kdyby bylá ta zatracená ženská naživu, tak co? Sotva se jí podaří dostat až sem. Smiřte se s tím, pane, všichni jsme mrtví."
Duxe se morbidně zasmál.
"Ty ano, Subadare, to je jisté. Ale my ne, ještě ne."
Yortch na něho zíral. "K čertu s vámi, Marnerijskými, jste všichni očarováni."
Muži se od Yortche odvrátili, dokonce i jeho vojáci. Na širokém zápasišti arény se něco dělo. Pomocníci, většinou urostlí chlapi, stáli s několika skřety u ohrad, kde byli drženi draci.
Vrata Nesessitiny ohrady se otevřela.
S řevem vyrazila ven. Muži a skřeti se rozutekli a běželi si zachránit životy za brány uprostřed hrazení.
Uvnitř zůstala jen Nesessitas. Pozorně se zadívala na zámky a řetězy na Bazilově ohradě, ale dříve než je mohla odstranit, na druhém konci se rozevřela brána a dovnitř napochodovala družina trollů.
"Do vajec sssmradlavých!" zaklela Nesessitas. "Už jdou."
Vykročila, aby se s nimi střetla. Byla neozbrojená, napřímila se a švihala dlouhým ocasem.
V čele družiny stál největší troll, jakého kdy Bazil viděl. Rudou kůži měl posetou černými boulemi, které vypadaly jako bradavice a klíšťata.
Kolem se na voze prohnala valkýra a pozlacený mladík zápas hlásnou troubou komentoval.
Troll se jmenoval Puxdool, byl to šampión Tummuz Orgmeen. Bude se bojovat s meči a štíty. Puxdool tasil, měl lesknoucí se meč dlouhý více než šest stop.
Další dva trollové vystoupili vpřed. Jeden pozvedl těžký štít, druhý trollí meč stejné velikosti, jako byl ten Puxdoolův.
Meč dračici hodil, špička zajela do písku jen stopu od Nesessitas. Neztrácela čas, hned jej vytáhla, pak se zmocnila štítu. Štít měla na přední končetině volný a meč byl příliš malý a směšně lehký, přesto se ale zelená dračice cítila klidněji. Několikrát mečem zamávala ve vzduchu.
Dav tleskal, povstal a provolával vládci tohoto hrozivého místa slávu.
Nesessitas se podívala, kam se upírají zraky obecenstva. Pod tmavým krytem nahoře ve věži zahlédla lesknoucí se vyhlazený kámen. Byl tam Temný a sledoval zápas.
Pak třeskly činely a zaduněly velké bubny. Puxdool předstoupil a zápas začal.
KAPITOLA 54
Víc jak hodinu se Lessis, Relkin a Lagdalen plazili úzkými chodbami se stropem ani ne stopu nad hlavou, pak se objevili v jakési místnosti.
Matné světlo modrého kamínku osvětlilo místo do poloviny zasypané štěrkem a zaplněné odloženým nábytkem.
V prachu a suti vytvořily krysy několik cestiček, všechny se stáčely ke spodní části dveří z neopracovaného dřeva. V nich byla vykousána díra, tak velká, aby jí prolezla krysa, ne ale kočka.
Zkusili dveře otevřít, ale byly zamčené. Lessis tiše odříkala kouzlo rychlého odemčení a v minutě se zámek rozžhavil. Se silným cvaknutím se zrezivělý mechanismus otočil a oni prošli otevřenými dveřmi.
Podle čtvercových dlažebních kostek na podlaze a cihlových omítnutých zdí Relkin poznal, že jsou uvnitř věže. Avšak podle silného nánosu prachu, ve kterém šlo vidět jen cestičky krys a koček, pochopil, že místnost není používána a celá léta tu už nikdo nebyl.
Hlodavci je opustili, zůstala jen malá skupina těch nejagresivnějších krysích samců, kteří se teď nahrnuli kolem Relkina.
Zachvěl se. Bylo obtížné překonat přirozený odpor. Připomněl si ale výkřiky, které se za nimi ozývaly, když se plazili úzkými chodbami a nepřítel se je pokoušel dostihnout, a to bylo ještě horší. Docela snadno si představil, jak se ty malé potvory zahryzávají do tváře, když je člověk v stísněném prostoru nebo ve tmě a nemůže se bránit.
Lessis mu nahlížela přes rameno, Lagdalen stála za ní. Promluvila, její hlas se ozval tak blízko, že se až skoro vylekal.
"Tohle je opuštěná chodba někde hluboko v podzemí."
"Nikdo kromě krys tu už dlouho nebyl," odpověděl.
"Výborně, naši pronásledovatelé jsou daleko za námi."
"Co budeme dělat?" zeptala se Lagdalen.
"Nu, moje milá," Lessis se smutně pousmála, "rozpoutáme peklo. Když to řeknu stručně."
"Jenom my?"
"Ne, získáme posilu. Nejdříve musíme najít cestu k vězení s otroky. Myslím, že jste je už viděli."
Lagdalen si na to hrůzostrašné místo vzpomněla.

"Ano, viděli. Co můžeme dělat, když jsme jenom tři?"
Lessis se usmála. "Je nás víc, moje milá."
Ukázala na asi padesát krysích samců, kteří byli rozlezlí všude kolem na nábytku i hromadách suti.
Lagdalen se s odporem otřásla.
"Oni jdou s námi?" "Mám pocit, že by nesouhlasili, kdyby měli zůstat tady. Jsou naprosto odhodlaní bojovat."
Lagdalen si připomněla křik vzadu v tunelu a zamrazilo ji.
Lessis si prohlížela chodbu. Na mnoha místech stropu byla opadaná omítka, a ačkoliv byl prostor do poloviny zavalen sutí, odněkud přicházelo chabé světlo. Jinde byla spousta dveří, ale všechny zamčené.
"Tudy," rozhodla a ukázala směrem ke světlu.
Cestou hovořili o tunelech, kterými Relkin a Lagdalen dříve procházeli. Relkin si povšiml, že krysí samci se drží hned za nimi. Malý houf hnědých těl je s nevelkým odstupem sledoval jako stín.
Došli k místu, odkud vycházelo světlo. Byl to otvor ve stropu chodby, který vedl do větrací šachty. Vysoko nad nimi byl malý kousek modré oblohy. Lessis se zastavila, aby odhadla vzdálenost a popřemýšlela, kde mohou být. Byla si téměř jistá, že jsou v podzemí někde pod hlavní věží.
Lessis z Valmes strávila spoustu let prozkoumáváním těchto pochmurných tunelů, v chodbách Tummuz Orgmeen se docela vyznala. Brzy našla, co hledala. Schodiště, které spojovalo několik tajných pater v podzemí.
Vysoko nad sebou viděli světla a zaslechli vzdálené zvuky jakési činnosti. Ale na jejich patře byla tma a ticho.
Scházeli dolů, na schodech se válela spousta nepořádku, včetně lidských koster pořád ještě zahalených do cárů z černých uniforem.
Náhle schodiště končilo a ocitli se v nejnižším patře. Lessis je vedla přes vlhký tunel porostlý slizkými řasami dál, krysy je věrně následovaly. Tunel končil malým schodištěm, které se stáčelo nahoru k mohutným dřevěným dveřím s kováním.
Byly zavřeny na závoru a z druhé strany uzamčeny, navíc se zdály udržované v dobrém stavu. Teď si Lessis byla jistá, že místo odhadla správně. Přiložila si prst na rty, aby společníky utišila, pak ucho ke dveřím a pozorně naslouchala.
Po chvíli přesně věděla, že se na druhé straně něco děje, a začala přivolávat kouzla, která by odemkla zámek a otevřela závoru.
Nějakou dobu to trvalo, ale během pár minut se závory pomalu odtáhly, a když se pak dveří dotkla, otevřely se.
Ocitli se v místnosti blízko vězení, kde otrokyně rodily skřety, v centrální zóně pekla Tummuz Orgmeen, tady vznikala armáda Temného.
Plížili se dále a brzy se jim naskytl pohled na střežený vchod k obrovským ohradám s otrokyněmi. Jedině zde stála dvojice strážných v černých uniformách města Tummuz Orgmeen.
Přes ponurý vchod občas vcházely a vycházely malé skupiny žen v černých pláštích vězeňské služby Temného. Přinášely jídlo a vodu, odvážely ven vozy naložené mrtvolami. Jiné ženy, v bílých pláštích, pečovaly o narozené skřety a nosily je zavinuté v plenách do oddělení pro novorozence.
Nesměli ztrácet čas, projít tímto vchodem však nemohli Lessis jim zašeptala, aby jí byli, jestli to bude nutné, připraveni pomoci, a rychle zamířili ke vchodu.
Strážní, jak si Relkin všiml, byly ženy - vysoké, ošklivé s hrubými rysy ve tvářích. Zde nesměli být žádní muži. Držely kopí a meče a vypadaly, že s nimi umí dobře zacházet. Ohlédl se a uviděl, že krysí doprovod zůstal v tunelu.
Uvědomil si, že teď už vše bude záležet na něm a Lagdalen.
Blízko stojící strážná sledovala trojici v černých pláštích, která v ohradě zápasila se šílenou ženou, kousající sebe i všechny kolem.
Služebnice Temného oděné v černém udeřily ženu těžkým kladivem do hlavy. Pak ji uvolnily z řetězů, mrtvolu odvlekly a hodily do vozu.
Strážná to napjatě sledovala a usmála se, jako by slyšela nějaký hnusný vtip. Její kolegyně se podezřívavě zadívala na přicházející Lessis.
"Skupina ošetřovatelů," řekla Lessis, která věděla, že takové skupiny praktikantů příležitostně vězení navštěvují.
Strážná sevřela masité rty a vyštěkla na společnici: "Je na tabuli vypsána nějaká skupina praktikantů?"
Ta pohlédla na tabuli, která visela vedle ní, ale než stačila cokoliv říci, Lessis vytáhla z vnitřní strany pláště dýku a bodla první strážnou do hrdla takovou rychlostí, až Relkin vykulil oči.
Lessis si vzala od mrtvého starého kocoura opravdu hodně.
Lagdalen se mezitím pokusila udělat něco podobného, jenže druhá strážná ji zaslechla, otočila se a včas uhnula. V příštím okamžiku silná pěst v železné rukavici srazila Lagdalen k zemi a velké kopí zamířilo dolů, aby ji probodlo.
Relkin přiskočil, jednou rukou chytil kopí a druhou bodl dýkou. Ta zajela hluboko do ruky strážné. Zachroptěla bolestí, kopí upustila a udeřila ho pěstí do tváře. Odletěl dozadu a narazil do břidlicové tabule, až ji téměř shodil z kolíků, na kterých visela.
Lessis přiskočila ke strážné a její dýka se vysoké ženě zabodla přímo do srdce. Tělo odstrčila a to se sesulo na kamennou podlahu.
Relkin se rozhlédl. Ženy v černých pláštích, která táhly vůz s mrtvolami, nic neviděly. Tlačily hrozivý náklad uličkou mezi dvěma dlouhými řadami kamenných ohrad s otrokyněmi a dozadu se ani neohlédly.
Viděly je jen některé otrokyně. Brzy se k nim však přidaly další a neklidný šepot se ozýval i v ostatních ohradách.
Lessis se vrátila zpět do chodby a hvízdla. Za pár okamžiků se po zemi do velké místnosti valily proudy krys. Lessis hvízdla
ještě jednou, dala znamení a hlodavci se rozdělili do malých skupinek po deseti nebo dvaceti.
"Seberte jim zbraně," nařídila Lessis. "Musíte to tady na chvíli udržet, ať sem nikdo nevejde."

Relkin a Lagdalen zvedli těžká kopí, meče a postavili se ke vchodu. Lessis zmizela uvnitř.
Relkin zaslechl nepříjemné výkřiky a ohlédl se přes rameno. Ženy v černých uniformách, rozptýlené po místnosti, začaly znenadání vyskakovat a prchat jak o život. Velmi rychle přeběhly na druhou stranu a krčily se v koutě.
Krysy na povel paní splnily úkol dokonale.
Řetězy se začaly rozpojovat, Lessis procházela od jedné ohrady ke druhé a hledala mezi připoutanými ženami ty nejsilnější. Vycházela z ní energie v podobě modrých plamenů, které rozbíjely řetězy a osvobozovaly otrokyně.
Ženy s radostnými výkřiky vyskakovaly a hrnuly se k Lessis, chtěly se jí dotknout a plakaly vděčností. Jiné přicházely k Relkinovi a Lagdalen. Jejich oči planuly hněvem tak silným a hrozivým, až to Relkina polekalo. Dal jim kopí a meč, dýku si ponechal.
Teď museli vyřídit sedm strážných u brány.
Náhle se ve dveřích objevily dvě ženy v bílých uniformách z oddělení péče o narozené skřety. Když se podívaly do ohrad, překvapením a úlekem se jim otevřela ústa.
"Co se tu děje?" ozvala se jedna z nich, hned na to vyběhly osvobozené otrokyně a obě strážné srazily k zemi. Těla odtáhly stranou.
"Nezaslouží si za to, co prováděly, nic jiného než smrt," vykřikla jedna, když si Lagdalen odkašlala.
Lagdalen ženě s zuřivým pohledem neodpověděla. Ostatní osvobozené otrokyně zabily podobně i ženy v černých uniformách.
Lessis brzy osvobodila asi sto dalších, přičemž vybírala ty nejmladší a nejsilnější, ty, které v tomto pekle strávily nejkratší dobu.
Vysvětlila jim, co mají dělat, a řekla, že i když převaha nepřítele je velká a mnohé z nich jistě zahynou, je to ta nejlepší příležitost, jak se monstru pomstít za to, co s nimi provádělo.
Ženy, mnohé z nich uloupené v kraji Kenor nebo z teetolských kmenů, divoce vykřikovaly a prahly po krvi a pomstě.
Vyrazily vpřed s Lessis v čele.
KAPITOLA 55
Puxdool a Nesessitas se pohybovali v kruhu. Byl to nový druh trolla, měl hadí hlavu. Pohyboval se mnohem rychleji než jakýkoliv jiný troll, se kterým kdy Nesessitas bojovala.
Občas zařinčely meče, jak se pokoušeli o náhlý úskočný výpad.
Když to Bazil sledoval, cítil, že ho přepadá hrozný strach. Nessi byla dobrá bojovnice, ale ne zrovna nejrychlejší. Měla skvělou techniku a používala štít stejně rozumně jako meč, ale chyběla jí rychlost. Tenhle troll byl pro draky opravdu hrozivým nebezpečím, neboť byl stejně rychlý a Bazil by řekl, že dokonce rychlejší než Nessi.
Nesessitas si byla nebezpečí vědoma. Neustále se držela na pravé straně. Troll byl pravák, tak jako dračice, a stejně vysoký.
Zasazovali si rány, naráželi do sebe štíty a odstrkovali jeden druhého. Nesessitas byla i přes bídnou stravu v minulých dnech silnější. Natlačila se na trolla a málem jej sekla mečem do hlavy.
Znovu kroužili kolem sebe, Puxdool předstíral výpady a držel se na pravé straně. Střetli se, jejich meče o sebe narazily, zajiskřilo se. Opět se odtrhli a uskakovali v kruhu.
Puxdool máchl mečem vysoko nad hlavou, aby odrazil meč Nessi, pak se natočil, silně do dračice strčil a provedl výpad zespodu - byl to očividně dobře nacvičený pohyb.
Nessi zacouvala dozadu, přesto ji špička Puxdoolova meče sekla do kolena, spustila se krev.
To byla katastrofa!
Bazil zoufale zaúpěl. Zdařilý výpad a nečekaný zásah. Koleno bylo poraněno. Nesessitas zaťala bolestí zuby. Teď už se nemohla ani pořádně pohybovat.
Troll přiskočil na pravou stranu. Otočila se, bolest v koleně byla strašlivá.
Ocel zařinčela o ocel, meče do sebe narazily. Znovu a znovu se ozývalo řinčení štítu, velké jiskry odlétávaly a dopadaly na písek.
Dav povstal a skandoval, "Puxdool! Puxdool!"
Koleno nevydrželo a Nessi se sesunula k zemi.
Troll provedl výpad mečem a Nessi ucítila, jak jí čepel projela mezi žebry. Bestie meč znovu vytáhla a pozvedla k poslednímu úderu.
Dračici najednou opustila veškerá síla, meč jí vyklouzl z rukou, štít spadl. Klesala k zemi. Troll opsal mečem táhlý oblouk a ťal ji do krku.
Byla poražena.
Konec. Puxdool krvelačně sekl Nessi do krku ještě jednou a postavil se jednou nohou na nehybné tělo. Pak zvedl zkrvavenou hlavu a ukazoval ji davu, který nepřetržitě skandoval "Puxdool!" Všichni jednotně dupali nohama.
Bazil z Quosh se odvrátil. Byl zdrcen, nebyl schopen uvěřit tomu, co viděl.
Jediný zdařilý zásah odrovnal nejpohlednějšího draka ze 109. oddílu. To byla poslední rána Bazilově trpělivosti.
Zachvátil ho příšerný vztek.
"Pussst'te mě na něj!" řval, zuřivě lomcoval hrazením a nadzvedával těžké ocelové závory nahoře i dole, zapuštěné do kamene.
Muži a skřeti poplašeně přiskočili, trollové bušili do mříží, skřet v černé kožené uniformě švihal Bazila bičem po krku.
Puxdool odcházel. Ozvaly se trubky, zaduněly bubny a ten prokletý troll si vykračoval pryč! Bazil nechtěl uvěřit, že s Puxdoolem už bojovat nebude.
Nebude mít příležitost se pomstít? Uvěřit tomu bylo nemožné a smířit se s tím strašlivě nepříjemné. Tak jako nikdy předtím toužil quoshitský drak, aby měl šanci postavit se Puxdoolovi. Troll bojoval s dračicí s výbornou technikou, ale

bez dostatečné rychlosti. Zvítězil díky náhodnému šťastnému zásahu. Teď pusťte toho hnusného trolla na draka, který rychlost i techniku má!
Jenže Puxdool odcházel a obrovská dvoukřídlá brána se za vítězným trollem zavřela.
Přes arénu se na velkých kolech přesouvala rozměrná kovová bedna. Tlačila ji před sebou velká skupina otroků s vyhublými končetinami a šlachovitými těly bičovaná šesti statnými skřety.
Vedle nich jela valkýra, a když projížděla kolem Nesessitina těla, které bylo pomalu vlečeno k postranní vstupní bráně do arény, pozlacený mladíček rozhazoval oběma rukama zvadlé listí. Zlatem pomalovaný kluk zvedl hlasnou troubu a oznamoval další zápas.
Otroci táhnoucí bednu se zastavili, a jakmile jeden ze skřetů uvolnil závory, dali se na útěk. Když povolila poslední zábrana, mladík vzal nohy na ramena a prchal také.
Poté se otevřela brána ohrady a Baz byl zezadu pobídnut ostrým bodcem. Popravdě, nebylo to ani potřeba.
Rázně vykročil a najednou pocítil, jak je vystaven pohledům tisíců očí v aréně. Až na valkýru ve voze byl v písku zápasiště sám. Klidně zvažoval své šance doběhnout k vozu.
Valkýra řídila spřežení, pod koly skřípal písek. Byli to nádherní čistokrevní bílí koně. Věděl, že ji nemá naději v tak velkém prostoru dohnat.
Tentokrát se valkýra přiblížila, dobírala si ho a mladík opakoval divákům, co se bude dít.
Bazil jeho slova příliš neslyšel, lidé sedící nad ním však začali nadšeně vykřikovat a dveře kovové bedny se s rachotem otevřely.
K Bazilově překvapení se zjevil další drak. Divoký, mohutný v pase a se zuřivýma očima. Rozlíceně zaburácel, skočil dopředu a začal obrovskými drápy hrabat v zemi.
KAPITOLA 56
Lessis věděla, že času je strašlivě málo. Měla jen pár minut na to, aby využila moment překvapení. Naštěstí cestu od ohrad s otrokyněmi k místu, kam se potřebovala dostat, znala.
Měla šanci - nepatrnou, ale přesto jí dávala naději, že v doposud marném pronásledování kouzelníka Thremboda uspěje.
Rychle vedla malou skupinu rozzuřených žen tajnými cestami v Tummuz Orgmeen. Ve vlhkých tunelech hluboko v podzemí na nikoho nenarazily. Nakonec je zastavila pod úzkým schodištěm, které vedlo spirálovitě někam nahoru, neznámo kam.
Pozorně si je prohlédla, dole byly v kameni vytesány znaky.
"Tady to je, schodiště pro dozorce." Odvedla Relkina stranou, ženy se zmateně rozhlížely. V rukou svíraly nejrůznější zbraně, které se jim podařilo ukořistit.
"Vyjdi po schodech, Relkine. Nahoře najdeš ochoz s výhledem do arény. Chci, abys mi řekl, co se tam děje."
"Kde vás najdu, paní?"
Ukázala dopředu k místu, kde se chodba, kterou přišli, stáčela doprava.
"Když se vrátíš, běž touto chodbou dál a drž se vpravo - předpokládám, že nás uslyšíš při práci."
"Při práci?"
"Ano, mladý muži. Máme jí před sebou spoustu."
Relkin už se dál neptal, věděl, že není čas na otázky. Lagdalen poslal vzduchem polibek a vyběhl do schodů.
Lessis chvilku sledovala, jak běží, pak dala ostatním znamení a pokračovala dál, téměř v běhu.
Relkin už několikrát zabočil, pořád bral schody po dvou. Schodiště se stáčelo ke střeše a bylo zakryté. Kamenné schody stoupaly nahoru do tmy.
Po chvíli měl nohy unavené, pak ho začaly i bolet, přesto ale běžel dál. Nic nevnímal, jen svůj dech a dusot bot na kameni.
Pak. náhle zaslechl ohromný hluk, řev obrovského davu a rytmické dusání. Zvuky a chvění vnímal všude kolem sebe a uvědomil si, že schodiště je už blízko pod sedadly v aréně, nebo dokonce hned vedle nich.
Když běžel dál, hluk se ozýval v pravidelných intervalech, pak si všiml světla před sebou a po další zatáčce zahlédl záblesk slunce, které se dralo dovnitř přes trhlinu v kamenném zdivu. Doběhl až nahoru a prsty zkoumal strop.
Uprostřed byl těžký ocelový kruh připevněný klínem a na jedné straně závora, zapuštěná do díry vysekané v kameni.
Odtáhl závoru a zatlačil na kruh. Zjistil, že tajný padací poklop se dá docela snadno otevřít.
Vykoukl a v otevřeném prostoru ochozu uviděl hladkou kamennou podlahu. Z ostrého slunečního světla ho bolely oči.
Nikoho nezahlédl, a tak vyšplhal nahoru a postavil se.
Ochoz byl z kamene, otevřený na jednu stranu několika okny ve tvaru srdce. Na obou koncích byly těžké dveře.
Opatrně poklop zavřel. Všiml si, že je to skrytý vstup, neboť byl naprosto stejný jako všechny ostatní kameny v dlažbě. Aby si jej označil, nakreslil na něm do prachu X.
Zespodu znovu uslyšel řev davu. Přistoupil k nejbližšímu oknu a vyhlédl. Byl to ohromující pohled.
Po levé straně na konci ochozu stála masivní věž. Všude kolem shlížel na dlouhé řady sedadel, na kterých se tísnili lidé odění v pestrobarevných šatech. Řady se stáčely do oblouku kolem arény. Dole se leskl písek a na něm bojovaly o přežití malé postavy.
Nad tímto výjevem byla čistá modrá obloha jen s občasným načechraným obláčkem. Zbytek velkého města odtud vidět nešlo.
Relkin strnul - postavy dole byli draci! A jeden z nich měl zahnutý a zdeformovaný ocas. Prudce se nadechl, srdce se mu divoce rozbušilo.
Tam dole byl jeho drak a ještě k tomu bojoval o život!
Skřípot kovu z levé strany upoutal jeho pozornost. Někdo odemykal dveře.

Rychle vyskočil a přitiskl se ke zdi. Dveře se rozletěly a málem ho přimáčkly ke kamenné zdi.
Slyšel těžké kroky procházející po ochozu, pak zarachotil klíč v zámku a otevřely se druhé dveře.
Relkin vykoukl.
Byl to strážný, který jimi procházel. Relkin vyklouzl z úkrytu a podíval se ven.
Spatřil kamenné zdivo, zavřené těžké dvoukřídlé dveře, a po levé straně otevřenou místnost. Někdo přicházel. Neměl čas se vrátit, a tak skočil právě tam.
Byla to dlouhá místnost vyložená tmavým dřevem, na zdech visely trofeje z mnoha výprav vojsk Temného vládce. Meče, prapory, brnění a přilby, vše, co tu bylo přibito na stěnách, patřilo legiím Argonathu.
Uprostřed stál dlouhý stůl a podél zdi mohutné truhly. Relkinův pohled však okamžitě přitáhl obrovský meč položený na stole. Někde už ho viděl. Byl to Piocar, dračí meč ukovaný ve vesnici Quosh, devět stop dlouhá zbraň.
Blízko zaslechl kroky. Urychleně si klekl a zalezl za jednu z truhel. Bylo tam právě tolik místa, aby se za ni vmáčkl. Skrčil se a snažil se nedýchat.
Do místnosti vstoupili dva muži a zavřeli za sebou dveře. Jeden z nich cosi zabručel v drsně znějícím jazyce, který Relkin neznal, druhý odpověděl příjemnějším hlasem ve známé řeči.
Bylo na něm cosi nejasně povědomého.
"Myslím, že můžeme upustit od formalit, kouzelníku," řekl první hlubší hlas.
"Naprosto souhlasím, generále."
"Pravda je, že jste nic nenašel. Říkáte, že jste přítomnost čarodějky cítil. Trollové sekají do skály celé hodiny, aby ji chytili, ale dosud neobjevili nic. Zkrátka, čeká vás hněv Temného vládce."
"Generále, znáte mě už dlouho a víte, že bych se nikdy nesnížil k tomu, abych v takovéto věci lhal. Věřím, že čarodějka je stále naživu a pobíhá po městě."
"Pochopitelně, že tomu věříte. A chcete, abych vyhlásil pohotovost a poslal všechny jednotky, aby v tom divokém honu na lišku pokračovaly."
"Ne, na lišku ne, je to mnohem nebezpečnější."
"Aha, samozřejmě. A takhle myslíte, že si zachráníte krk, co? Chcete, aby Temný přehlédl skutečnost, že jste čarodějku nenašel, třebaže vám to bylo výslovně nařízeno."
"V co já doufám, na tom příliš nezáleží. Důležité, je, že čarodějka běhá na svobodě a vy nám ji nepomáháte chytit."
"Aha, Thrembode, jste pořád stejný, vším proplouváte, umíte se vyhnout i nejjednodušším rozkazům. Nepamatuji si, že byste kdy dokončil úkol, který vám byl přidělen."
"Generále, tohle nemá smysl. Vyhlaste pohotovost. Nesmíme ztrácet čas."
"No jo, každá sekunda, kterou promarníme, vás posouvá blíže na pokraj záhuby, kouzelníku. Celá léta jste byl mým jednotkám trnem v oku. Nyní vás nechám zničit. Je to moje velká chvíle."
Bylo ticho, pak se znovu ozval uhlazený hlas, tentokrát však naléhavěji.
"Generále, prosím, poslechněte mě, nedělejte to. Kvůli malichernému špičkování riskujete zničení celého města!"
"Na kolena, Thrembode! Budeš se plazit, ty pse. Možná, když mi políbíš boty dostatečně horlivě, budu uvažovat, že ti pomůžu."
Hlubší hlas byl plný zlomyslné radosti.
"Thrembode, jestli mi nepolíbíš boty, pomalu tě sedřu z kůže, moji skřeti tě umrskají skoro k smrti."
"Ne, generále, prosím."
"Thrembode, pamatuješ si na Kadein?"
"Ano, samozřejmě."
"Pamatuješ si na ženu jménem Aixe?"
"Bydlela v modré vile. Jednou jsem tam byl:"
"Zvoral jsi to tak, že kvůli tobě byla zajata nepřítelem. Ztratili jsme celou skupinu špehů, protože ji donutili promluvit."
Hlas byl nyní plný zuřivosti.
"Tu ženu jsem miloval, Thrembode, a ty jsi ji zabil, tak jako já teď zabiju tebe!"
"Ne, ne. Musíte mě vyslechnout."
"Pchá, mě ty tvé báchorky nezajímají. Půjdeš k Temnému vládci."
Znenadání se ozval třesk, pak zachroptění a přidušený zlostný výkřik.
"Ty zrádče, já tě zapíchnu jak..."
Pak se ozvala dutá rána.
Relkin už nevydržel zůstat schovaný. Vykoukl přes okraj truhly.
Stál tam muž, který tenkrát přišel do Bazovy stáje v Marneri, na rtech mu hrál krutý úsměv.
V ruce držel zkrvavenou dýku.
"Ne, generále, myslím, že mne nezapíchnete." Kopl do postavy válející se na zemi.
"Vlastně, nemyslím, že uděláte cokoliv."
Poklekl a probodl generála ještě jednou, dýka zajela do hrudi až po jílec.
Relkin to upřeně sledoval jako očarovaný. Thrembode se postavil a nervózně se rozhlédl kolem sebe. Chlapec zalezl dozadu právě včas. Kouzelník udělal dva kroky a stál hned vedle truhly. Nazvedl víko. Relkin se skrčil, už byl přesvědčen, že jej objevil.
Thrembode vytáhl dva marnerijské krátké meče, štít, přilbu, vše zabalené do bitevního praporu a položil to na vedlejší truhlu. Pak se ozval zvuk, jako kdyby něco táhl po zemi a strkal do truhly.
Víko třísklo a Thrembode odešel. Když se vzdaloval, jeho kroky se rozléhaly po ochozu.
Relkin se postavil a vyhlédl ze dveří. Nikoho neviděl. Přišel ke stolu a zvedl Piocar, pod jeho tíhou se zapotácel, a

zamířil na ochoz.
KAPITOLA 57
Divoký drak syčel, řval a ryl drápy do země. Jeho vztek naháněl hrůzu, zdálo se, jako by se zem pod ním otřásala.
Bazil polekaně ustoupil dozadu, přesto ale pocítil lítost, viděl, že obrovitá drakova křídla jsou uťata a už nikdy nebude létat. Neustále zuřivě syčel a sledoval Bazila planoucíma očima. Bazil pomalu ustupoval. Divoký drak měl obrovskou touhu zabít a nepřestat zabíjet, dokud sám nezemře. Taková zuřivost byla nepochopitelná. Bazil neměl meč, štít ani přilbu, a proto se opravdu bál.
Náhle si divoký drak všiml okolí. Zastavil se, zvedl na zadní a zahřměl směrem k divákům.
V řadách to zahučelo, všichni z takového obřího kolosu měli strach.
Znova se rozeřval a rozběhl dokola, sledoval lidi, skřety v krytech a toho podivného draka, který mu stál v cestě. Chtěl je všechny zabít, úplně všechny.
Bazilovi se zastavilo srdce. Neměl meč a tahle bestie byla mnohokrát těžší. Jestli na něj zaútočí, bude bojovat, ale věděl, že by to nemělo význam, divoký drak mu utrhne hlavu.
Pak si něčeho všiml. Divoký drak byl poraněný a na ráně měl kousky obvazu.
Bazil zvedl přední končetiny a vykřikl v dračí řeči: "Ty jsssi ten nachově zelený drak z Ossstrých hor!"
Divoký drak přivřel oči. Co to má znamenat? "My už jsssme ssse potkali," zasyčel Bazil. "Na jihu, v horách, pamatuješ?"
Drakova řeč byla zvláštní, měl podivný přízvuk, ale skutečně si vzpomněl. Příšerný vztek se vytratil. Zakroutil obrovitou hlavou, ve které se leskly zuby, mhouřil oči a upřeně hleděl na bezkřídlého draka stojícího před ním.
"Ano," promluvil nakonec. "Znám tě. Ty jsssi ten, který mě porazil. Drak sss mečem v horách na jihu."
Bazil měl pořád strach, že se na něj vrhne, a tak začal rychle mluvit.
"Jak tě chytili?"
Zelený obr při té vzpomínce zařval a zasyčel a dav se vyděsil, čekal, že se na argonathského draka vyřítí a rozsápe ho na kusy.
"Přessspával jsssem na hoře. Zraněný, jak víš. Přišli lidé ssse sssítěmi, lany a ve ssspánku mě sssvázali. Jinak bych je pozabíjel."
Bazil vykročil dopředu a napřáhl přední končetiny.
"Sss tebou už bojovat nebudu, ne pro pobavení těchto lidí."
Drak o tom chvíli uvažoval.
"Já také ne. Zachránil jsssi mě před sssmrtí, zassstavil krvácení z rány. Zápasssili jsssme o sssamici a já byl poražen. Jedině ty jsssi mě v boji porazil."
Baz si zhluboka úlevně vydechl a promluvil.
"Ona ssstála za to, aby ssse o ni zápasssilo, a ty jsssi byl velmi nebezpečný protivník, takhle sssilného draka jsssem nikdy neviděl. Teď sssi však myssslím, že bychom ssse měli dát dohromady a ukázat těmhle zatraceným lidem, že zabíjet draky pro potěšení není zrovna dobrý nápad."
Dav udiveně zahučel. Všem bylo jasné, že argonathský bezkřídlý plaz bude zabit - divocí draci ty lidmi vyšlechtěné z Cunfshonu nenáviděli.
Jenže ještěři stáli blízko sebe a něco si v sykavé řeči vykládali. Lidé čekali na tenhle zápas celou věčnost, od doby, co byl poprvé vyhlášen, a cítili zklamání.
Divoký drak zahlédl krvavou stopu, v místech kudy táhli Nessi. Ukázal na ni.
"Naše krev?"
"Ano."
Ocasem zuřivě sekl a jeho obrovské oči planuly hněvem. Bazil si zloby všiml a byl rád, že tentokrát už není namířena proti němu.
"Ukaž mi, jak je mám zabít," ozval se drak.
"Rád. Pojď za mnou."
Baz se náhle otočil a mířil přes zápasiště ke krytým místům za hrazením u hlavní brány.
Uvnitř byli trollí strážci. A zbraně.
Nachově zelený kolos se postavil na všechny čtyři a šel za ním. Dav znovu začal řvát, neboť si mysleli, že draci jdou konečně po sobě.
Bazil došel ke krytým místům, zelený ještěr za ním. Společně servali sloup, na němž střecha držela. Bazil na ni vyskočil a ta se propadla.
Většina trollů zůstala ležet v bezvědomí. Když divoký drak skočil dovnitř, ostatní vyděšeně ustupovali. Bazil odházel několik cihel a kamení a našel meče.
Když dva zvedal, uviděl, jak zelený drak štve posledního trolla podél hrazení v aréně. Zbytek byl rozerván na kusy. Dav zcela utichl, hrůzou ani nedýchali.
Divoký drak skočil po prchajícím trollovi, srazil ho k zemi a zakousl se mu do hlavy, bylo slyšet jen křupnutí.
Dvoukřídlá brána do věže se otevřela, dovnitř vpochodovala za zvuků bubnů družina trollů v brnění. V čele stál Puxdool.
Zelený drak se zarazil, sledoval meče v rukou trollů. Baz k němu doběhl. Při pohledu na Puxdoola se mu rozbušilo srdce.
"Na, tady máš meč. Zkusss to, sssekej sss ním na všechny ssstrany."
Uchopit úzký jílec meče zelenému ještěrovi nešlo, neuměl jen tak něco vzít a používat jako nástroj. Nástroje byly předurčeny menším tvorům, ne drakům. To platilo už od nepaměti.
Přesto se meč dal snadno ovládat. Bylo těžké uvěřit, že něco tak lehkého a bezvýznamného může způsobit smrtelné

rány.
Bazil přistoupil k drakovi.
"Potřebujeme vojáky. Naše muže. Pojď."
Muže? Proč potřebují taková slabá stvoření, jako jsou muži? Byl zmatený, ale argonathského draka následoval. Nechápal, co se děje, nerozuměl světu lidí, mečů a trollů. Nechá se vést.
Z podzemních kobek vyběhli Marnerijští s meči v rukou a z hrdla se jim dral řev.
"Za draky!" vykřikl Kesepton.
Družina trollů se zastavila. Začali se mezi sebou dohadovat a vrčet. Slíbili jim, že se pořádně nažerou, až se zbaví těch vzpurných červů. Pozvedli tedy meče a vyrazili.
Byli tři, Puxdool a jeho pobočník Izmak se soustředili na draky, zatímco třetí troll, Gungol, chránil skřety před vojáky. Kesepton se vyřítil a zakopl o nohu trolla. Obrovský meč mu prosvištěl nad hlavou a kapitán odskočil do strany. Cowstrap zaútočil z druhé strany a postavil se trollovi štít proti štítu. Gungol se nahrbil a pokrčil mohutnou paži. Statný Cowstrap strašně zařval, od bestie se odrazil a praštil sebou do písku. V davu propukl smích.
"Do prdele, pitomý chlap!" vyštěkl Liepol Duxe, když přiběhl, aby trolla od Cowstrapa odehnal. "Myslí si, že ho může oddělat úplně sám, co?" Duxův meč se zablýskl, troll zavrčel a kryl se štítem.
"Omlouvám se, seržante, špatně jsem výpad načasoval," ozval se Cowstrap, když se postavil a znovu vyběhl.
Gungol máchl mečem a Duxe odskočil. Rebak z Marneri bodl. Cowstrap se vrhl zpátky do boje.
Za nimi spolu zápasili Puxdool a Bazil, meče o sebe narážely neuvěřitelnou silou. Bojovali tělo na tělo, štít proti štítu, až Puxdool padl na záda. Bazil vítězoslavně zaburácel, byl rád, že může pomstít ubohou Nessi. Troll však znovu kroužil kolem něj.
Baz sekl mečem, ale Puxdool uhnul - troll s mečem bojovat uměl. Pro Bazila byla zbraň, kterou držel, na jeho obvyklý tvrdý útočný styl příliš malá.
Meče znovu zařinčely. Puxdool byl rychlý, až pekelně rychlý. Náhle se natočil, ale Baz se seknutí do kolen, které zničilo Nessi, vyhnul včas. Sekl a otočil se, odrazil trollův meč a málem mu jej vyrazil z rukou. Štíty o sebe třeskly, Puxdool použil proti drakovi veškerou sílu, kterou měl.
Puxdool je silný, ale ne tak silný, jak si sám myslí, ujišťoval se Baz a schválně ustupoval, jako kdyby ochaboval.
Puxdool byl nový druh trolla, v boji s mečem rychlý a smrtelně
nebezpečný, jenže zůstala mu mnohá, pro tyto bestie typická slabá místa. Byl až příliš sebejistý. Meče do sebe narážely znova a znova. Puxdool se tlačil vpřed, mávaje sveřepě mečem, pak vyrazil štítem, s úmyslem draka povalit a provést smrtící výpad.
Baz nejprve ustupoval, pak se nečekaně zastavil, Puxdool se řádně rozmáchl a Bazil odrazil úder štítem. Puxdool vykročil příliš dopředu a vystavil tak krk a ramena Bazilově výpadu ze strany.
Troll měl na ramenou těžké brnění, jinak by byl okamžitě vyřízen. Navíc, byl to jen trollí meč, dlouhý šest stop, ne dračí. Přesto byla Puxdolova ruka třímající štít ochromena. Troll vyděšeně ječel a couval z dosahu draka, který před sebou sekal mečem. Puxdool byl raněn a tohle se mu v krátkém krutém životě nestávalo často. Navíc věděl, že byl obelstěn, a to nenáviděl. Trollův malý zlý mozek překypoval vztekem.
Vedle něj Izmak sekal do nachově zeleného draka z Ostrých hor, ten odhodil všechny lidské zbraně a vrátil se k zvířecímu způsobu boje.
Běsnil a vytrvale útočil, ale dával si pozor na ostrý meč. Troll měl tak výhodu a postupoval vpřeď. Zelený drak řval, uskakoval ze strany na stranu a uvažoval, jak vyrazit a tu bestii zabít, aniž by jej bodla mečem.
Vyřítil se vpřed a máchl přední končetinou s ostrými drápy, troll se kryl štítem a zaútočil mečem. Aby se mu vyhnul, musel drak uskočit dozadu, přitom málem upadl a několik kroků se potácel nazad.
Momentálně zbaven soupeře, Izmak se předklonil a bodl Bazila, ten však výpad mečem odrazil, Izmak byl hnědý troll, bytost mladému draku dobře známá. Tyhle bestie byly silné, ale postrádaly Puxdoolovu rychlost.
Baz se postavil Izmakovi se štítem, držel jej pevně a trollův meč odrazil silným výpadem. Zasáhl jej, ale meč byl příliš lehký, a tak po prsním plátu sklouzl a neprobodl jej.
Izmak odskočil dozadu, hruď se mu po té ráně ještě třásla. Drak byl velmi rychlý, rychlejší než kdokoliv, s kým kdy bojoval, kromě Puxdoola.
Divoký drak skočil dopředu a nečekaně zaútočil, jenže trollové proti němu namířili meče, a tak se zastavil a znovu couval.
Gungol zápasil s vojáky a ti mu nedali oddechnout.
Dav byl na nohou a na trolly zběsile pokřikoval. Mnozí nechápali, proč sem nepošlou další.
"Proč riskují jen s tak málo trolly?" vykřikovali a kdosi začal nadávat správcům zápasiště.
"Je to přání Temného," ozval se někdo.
"Temný miluje hry!" vykřikl další a všichni pozvedli ruce, aby černou kouli ve vysoké věži pozdravili. Objevil se les zdvižených rukou a zaťatých pěstí, provolávání slávy se změnilo na hlasité skandování oddanosti Temnému vládci.
Znovu se přiblížil Puxdool. Před sebou třímal štít a mával mečem. Bazil zbraň odrazil, štíty o sebe třeskly, jenže troll byl tentokrát opatrnější. Ustupoval a opakovaně vyrážel mečem a sekal jím do Bazilova štítu.
Puxdool byl rychlý a Bazilovi se obtížně dařilo odrážet trollí zbraň. Jeho štít byl značně poškozen.
Bazil uhýbal, odvracel rány a ustupoval. Troll švihl mečem ze strany a Bazil útok odrazil, až to zařinčelo. Meč, který svíral, praskl a nad jílcem se zlomil.
Zaklel a nepoužitelnou zbraň odhodil. Puxdool potěšené zasupěl a znovu vyrazil vpřed.
Baz se zapotácel.
Ucítil, jak narazil do hrazení arény.

Uhnul doleva, kryl se aspoň štítem.
Izmak a Gungol měli dost práce s vojáky a ještě je ohrožoval divoký drak, kroužící kolem. Puxdool je nechal, ať si poradí sami a soustředil se jen na Baze.
Ten se odsunul od hrazení, ale stále ustupoval.
Dav uznale zařval a všichni se postavili.
Puxdool to teď ukáže! Puxdool je nejsilnější! V Tummuz Orgmeen je všechno skvělé a dobré a ten hnusný drak bude brzy mrtvý!
Baz znovu narazil na hrazení. Stál naproti bráně na konci arény, zrovna pod věží.
Puxdool se blížil. Beze zbraně s trollem bojovat nemohl.
A pak se cosi zablyštělo, něco stříbrného a lesknoucího se mu mihlo před očima a dopadlo do písku ani ne deset stop od něj.
Dav zmlkl.
Baz se natáhl a sebral to ze země.
Piocar! Jeho meč!
Políbil jílec a máchl.
Puxdool se zastavil a začal ustupovat. Nikdy předtím proti dračímu meči nebojoval.
Piocar dodal znavenému Bazilovi nových sil. Radostně vzhlédl. Tohle mohl provést jediný člověk na světě.
Lidé ukazovali na nejvyšší ochoz, který byl postaven vedle vrchní části věže, kde stíny nedokázaly zakrýt lesknoucí se kámen Temného.
Stála tam malá postava a mávala na draka. Bazil pozvedl meč a zamával také. Tenhle kluk byl skvělý, alespoň občas.
Pak se odvrátil a vykročil k Puxdoolovi.
Troll ustupoval, ale ne dost rychle, meče zařinčely a Puxdool se zoufale bránil. Piocar stoupal nahoru, mihl se šikmo dolů. Udeřil do trollova štítu a rozsekl jej. S Piocarem byl mohutný a silný drak nezastavitelný.
Dav hučel.
Puxdool vztekle a zároveň vyděšeně řval a sevřel meč oběma rukama.
Piocar jej udeřil a odrazil stranou. Baz do trolla vrazil celou váhou štítu. Puxdool byl sražen na záda. Ještě se postavil se a inkasoval další silný úder. Narazil na bránu, to jej odmrštilo zpět a Baz ťal.
Puxdool hrozivě zařval a skácel se k zemi, rozseknutý téměř až do pasu.
Dav ztichl. Ostatní trollové stáli vyděšeně vzadu.
Puxdool byl zabit!
Z vysoké rozhledny na věži se ozval z Úst Temného příšerný vzteklý řev.
Zaduněly bubny.
KAPITOLA 58
Relkin se řítil po schodech závratnou rychlostí dolů. Jeho drak je naživu! A dá-li bůh, bude žít i na konci dne - teď je alespoň řádně ozbrojen.
Navíc Relkin viděl muže, za kterým se hnali až do Tummuz Orgmeen. To musí Lessis vědět!
A ještě k tomu spatřil asi deset mužů bojujících v aréně a byli to marnerijští vojáci. Tím si byl jistý. Dokonce i kapitán je naživu. Relkin uháněl dál - paní potřebuje všechny tyhle informace.
Seběhl tajným schodištěm až k místu, kde převládalo nepříjemné přítmí. Zpomalil, aby nezakopl a nespadl, jeho oči pomalu přivykaly tmě.
I když se pohyboval zvolna, dívky přitisknuté ke zdi v koutku si nevšiml, vystoupila a dotkla se ho na rameni, vyskočil jako vyplašený srnec a sáhl po meči.
"Relkine," oslovila ho a přemáhala smích nad tím, jak se vylekal.
"Lagdalen? Velká Matko, teď jsi mě vyděsila k smrti."
"To je mi líto. Ale nemohla jsem odolat. Co jsi viděl?"
Kývl hlavou směrem k chodbě. "Mám pro paní zprávy. Bazil je naživu - našel jsem jeho meč a hodil mu jej dolů. A myslím, že kapitán žije také."
Vydechla úlevou.
"Díky, Matko, za to. Tak pojďme! Paní už netrpělivě čeká na zprávy."
"Bojuje se tam. Chlapi, nepoznal jsem na tu dálku ani jednoho z nich, se vzbouřili. Nepřítel udělal chybu a nesprávnému drakovi dal šanci se bít. A on je teď zabíjí."
Lagdalen jej táhla do chodby za sebou.
"Pospěš si."
Tunel se několikrát zatočil, pak se dostali do širší chodby a vyběhli po schůdcích nahoru.
Na dalším patře našli ženy, které ještě z Lessisiny skupiny přežily. Měly za sebou lítý boj. Na zemi se válely hlavy mrtvých žen, mezi nimi i dvacet mrtvých skřetů a asi pět mužů.
Ženy bojovaly pozoruhodně dobře, ale neuspěly. Dvoukřídlé dveře k Dutině Temného byly střeženy řádně. Čekali tam trollové a vstup byl zavřený. Dovnitř se ženy probít nedokázaly.
Lessis zahlédla, jak k nim běží Relkin a Lagdalen.
"Honem, mladý muži, tak co jsi viděl?"
"V aréně jsou draci a několik marnerijských vojáků."
Když to Lessis slyšela, krátce a zhluboka se nadechla.
"Vyslyšela naše modlitby, to je vše, co mohu říci. Díky tobě, Velká Matko, nezklameme tě."
Lagdalen měla pocit, že v Lessis ožila nová naděje.

"Co můžeme dělat?"
"Musíme jít ještě o jedno podlaží výš a pak se probít dovnitř dveřmi uprostřed arény. To se dá zvládnout. Znám cestu."
Během chvilky šla Lessis v čele šedesáti žen, které přežily, všechny byly ozbrojené tím, co sebraly skřetům a vojákům, ležícím teď pod schodištěm vedoucím do přízemí věže. Tiše vyběhly první úsek, tam pak čekaly, zatímco Lessis pokračovala dál sama a potichu našlapovala po několika dalších schodech.
Odpočívadlo nahoře bylo plné skřetů. Ve stovce rukou se leskly zbraně.
Tiše a nenápadně se vrátila zpátky. Ani jeden skřet se nepohnul - žádný z nich nic nepostřehl.
Náhle se ze tmy dole na schodišti ozval hrůzu nahánějící řev a dusot těžkých nohou.
"Gazak! Drak!" ječeli zděšeně skřeti.
Ozval se znovu řev, tentokrát blíže a skřeti začali panikařit.
Ženy vysvobozené z ohrad s meči v rukou vyrazily po schodech nahoru a napadly je. Po celou dobu ječely jak bahenní víly, banshees, které zjevením věští smrt. Skřeti byli jako omráčení.
Meče bušily do přilbic a štítů. Skřeti padali, byli rozsekáni a na podlaze rozdusáni. Bránili se jen krátce, pak se dali na útěk
a před davem, který se na ně řítil, prchali. Ženy vyrazily za nimi, sekaly meči a zabíjely opozdilce.
Vnikli do široké chodby, vedoucí k bráně uprostřed arény. Skupina mužů a skřetů, pomocníci a tahači, kteří tu pracovali, se ohlédli a na moment zůstali stát zcela ohromeni, pak vzali nohy na ramena a hnali se chodbou dál.
V bráně se po nich otočila asi desítka urostlých strážců. Sledovali přibíhající dav s chladnou netečností, oni se nástrahám čarodějky ubrání.
Relkin běžel za Lessis, Lagdalen těsně za ním.
Ženy ani na chvíli nezaváhaly. Byly odhodlány zemřít, jejich sužovaná těla je hnala kupředu, byly rozzuřeny na nejvyšší míru, štvaly se dál s meči nad hlavou.
Mohlo dojít k strašlivému krveprolití, strážní by je všechny snadno pozabíjeli. Jakmile se však přiblížily, Lessis pozvedla ruku a z ní vyšlehl modrý plamen, který zasáhl oči nejbližšího muže, čekajícího s připraveným mečem.
Byl oslepen a zmateně kolem sebe mlátil, Relkina minul, a ten jej v příštím okamžiku bodl dýkou do břicha.
Pak se protivníci střetli, meče sekaly, ale v řadě strážných už byla mezera. Lessis a Relkin ji pak ještě zvětšili, když chlapec upoutal pozornost dalšího strážce a Lessis mu vrazila dýku do hrdla.
Přibíhaly další ženy, překračovaly těla spolubojovnic, k zemi padali další strážci. Porážely je početní převahou. Strážní klouzali a padali do kaluží krve na podlaze.
Lessis a Lagdalen doběhly k bráně a otevřely jedno křídlo.
Dovnitř se z arény vlilo denní světlo. Padesát stop odtud stáli dva draci a desítka vojáků, zformovaní do obranného šiku, odhodlaní bojovat o život. Směrem k nim pochodovala z dvoukřídlé brány věže družina osmi trollů se stovkou skřetů. Kolem projížděla valkýra a pozlacený mladík vybízel dav ke skandování.
Odhodlanost draků byla pozoruhodná. Puxdoolovo obrovské tělo ležící v písku sebou stále občas zaškubalo. Tu i tam šlo vidět v písku další mrtvoly. Dav Tummuz Orgmeen zažil
vzrušující podívanou. Dva draci měli být protivníky, kteří si změří síly ve vzájemném boji, jenže teď musejí být zabiti. Jejich odpor se už déle nedá tolerovat.
Přicházeli trollové a skřeti.
Lessis zůstala v bráně, přiložila dlaně k ústům a vydala pronikavý, ostrý zvuk argonathské trubky.
Vojáci se otočili, kapitán Kesepton uviděl otevřenou bránu a paní v šedém oděvu, vykřikující povely. Draci se už přesouvali směrem k otevřené bráně.
"Kdo je ten drak?" zeptala se Lagdalen a ukazovala na obřího nachově zeleného draka, který se k nim po čtyřech blížil.
Lessis promluvila svým hlasem.
"To je divoký drak, moje milá. Předek všech těch našich."
Lagdalen na kolos vyjeveně zírala.
"Žerou lidi, že jo?"
"Ano. Jenže myslím, že tenhle zrovna teď myslí na něco důležitějšího, než je jídlo. Raději bránu otevřeme ještě více."
Překvapeně hleděl i Relkin. Dokonce ani Vastrox nebyl větší než tohle monstrum. Brzy byla brána zaplněna, dva draci zabrali hodně místa. Relkin to však příliš nevnímal. Skočil drakovi kolem krku.
"Ty žiješ!" opakoval nepřetržitě a plácal Baze po hřbetě.
"A kluk také!" řekl šťastně drak. Opřel se o Piocar a těžce oddechoval.
Prudce zavřeli bránu před blížícími se skřety. Kapitán Kesepton se zastavil u Lagdalen.
"Jsem rád, že tě vidím, Lagdalen z Marneri. I když tu teď zemřeme, nebudu toho litovat, protože zemřu po tvém boku."
Lagdalenino srdce poskočilo. Přežil, jsou zase spolu.
"I já jsem ráda, že jsme se opět setkali, kapitáne. Velká Matka nás jistě stráží. Myslela jsem si, že už vás neuvidím."
Chytili se za ruce. Kesepton se naklonil a políbil ji. Bylo to tak snadné.
Lagdaleniny oči se zalily slzami, všechno jí připadalo hrozivé a zároveň nádherné. V samém srdci města Temného vládce vyvolali povstání, otřásli vládou mocného kamene, nikdy se na ně nezapomene.
Kesepton ji pustil. Liepol Duxe mu věnoval pohrdavý pohled, ale to jej neodradilo. Lagdalen se jednou stane jeho ženou, tím si byl jistý.
Pokud ale přežijí, což jisté nebylo. Smrt na ně číhala všude kolem a blížila se. Přinášely ji ruce trollů, vojáků a skřetů, armády, která vznikla v tomto odporném hnízdě. Jakou mohou mít šanci proti takové přesile?
KAPITOLA 59

Thrembode schoval mrtvolu generála a okamžitě se vrátil do svého pokoje.
Zděšeně zjistil, že Besita tam není. Znovu neuposlechla jeho rozkaz. Zde v Tummuz Orgmeen se cítila tak strašně důležitá a jeho přání běžně ignorovala. Teď hledáním té děvky ztratí drahocenný čas!
Musí ji mít - ona byla jeho trumf. S ní může ten obrovský stupidní balvan přemoci. Pro spravedlnost si půjde do Padmasy.
Byla to hrozivá, ale neodbytná myšlenka. Zloba Temného brzy povede k potupnému a strašlivému konci, nebo hůře, Thrembode se stane jedním z těch odpudivých smyslových orgánů v zavěšených klecích.
Takže raději uprchne a vezme s sebou Besitu. Temní mágové budou mít radost, že mohou vyzpovídat princeznu z Argonathu. Při takovém výslechu se toho hodně dozví. Mágové kámen Temného vládce v Tummuz Orgmeen zničí.
Ale musí jednat rychle. Generál Erks byl význačná osoba a jeho nepřítomnosti si povšimnou. Během hledání brzy jeho tělo objeví a začne hon na Thremboda. Erksovi lidé zcela určitě o jejich setkání věděli, a dokonce pravděpodobně tušili, co hodlá generál kouzelníkovi říci.
Luskl prsty - no jasně! Besita je v aréně, v lóži. Sleduje zápas draků.
Otočil se a běžel, bral schody po dvou a nezastavil ani, aby se prokázal strážným nahoře na schodišti. V lóži našel Besitu a několik dalších žen, manželek vysoce postavených vojáků.
Besita byla překvapená, zpočátku až naštvaná. Cožpak nemá žádná práva? Proč jí Thrembode musí kazit odpoledne?
Ale nenechal se odbýt, vzal ji za paži a táhl rychle pryč.
"Co to má znamenat?" šeptla, ale neodpověděl.
Venku se na chvíli zastavil.
"Odjíždíme z Tummuz Orgmeen."
"Odjíždíme? Prožili jsme peklo, než jsme se sem dostali - proč teď odjíždíme?"
Nedokázal se ovládnout. Ta děvka nechce jít!
"Mám rozkazy pokračovat dále. Chtějí tě na vyšších místech."
"Vyšších než je Temný?"
"Mnohem vyšších. Žádají si tě stvořitelé Temného."
Nervózně polkla. Mágové.
"Nechci jít. Temný se o tom nezmínil. Ví o tom?"
"Nevím," sykl. "Pouze plním rozkazy. Pojď se mnou. Hned!"
Besita jít nechtěla, ale nedalo se mu odporovat. Táhl ji labyrintem města. Nesměl ztrácet čas. Potřebují jen koně a pak vyrazí.
U vnější brány do věže Thrembode prošel, aniž by jej zkontrolovali. Poplach kvůli generálovi Erksovi nebyl dosud vyhlášen. Thrembode začal doufat, že vše půjde hladce a že uprchnou.
Došli ke stájím. Jakmile dostal muž ve stáji do ruky malé zlaté mince, skřeti se rozběhli, aby přivedli koně. Thrembode si oddechl úlevou. Ještě pár minut.
Než však koně přivedli, objevila se skupina vojáků v černém a Thremboda obstoupila.
Díval se na ně a začalo mu být nevolno od žaludku. Byl v pasti! V pasti Temného. Ta hnusná stvůra jeho postup předvídala. Možná si dokonce smrt generála Erkse přála. Těžko říci - to odporné monstrum zabije každého, o němž si myslí, že ho už nepotřebuje. Zabíjí rád, kouzelníci to dobře věděli.
S meči přiloženými k hrdlu nemohl Thrembode dělat nic jiného než se vzdát. Spoutali ho řetězy a hnali jeho i Besitu zpátky do věže a nahoru po schodišti.
Nakonec je strčili před Temného vládce do hlavní síně. Všude byli ozbrojení muži, trollové a skřeti. V nejvyšší pohotovosti. Něco se dělo.
Ústa Temného se houpala vysoko nad nimi.
"Aha, tady máme Thremboda. Ve městě jsou rebelové a náš kouzelník se rozhodl vytratit. Utíká do bezpečí jako zrádce, a tím vlastně i je. To od něj není hezké."
Zachřestila klec se Zrakem.
"Ona musí odejít do Padmasy," ozval se Thrembode, "když se tu děje něco nebezpečného."
"Chceš mi říci, že ztrácím vládu nad Tummuz Orgmeen?"
"To není možné, Mocný, nepravděpodobné, ale přesto nesmíme ztrátu takové cenné kořisti riskovat."
"Pchá! Ty žertuješ, kouzelníku. Říkáš, že ta holka je důležitější než cokoliv jiného ve městě."
Rebelové na svobodě?
"Vůbec ne, ale jestliže tu hrozí nebezpečí, musím jednat. Myslel jsem, že když tu pobíhá ta šílená čarodějka, raději zajatce odvedu a zajistím bezpečný převoz do Padmasy."
"Aha, čarodějka. Ano, pamatuji si na ni a na tebe, Thrembode - ty jsi mi měl donést její hlavu. Je to tak?"
Thrembode cítil, jak mu po zádech stéká pot.
"Není to možné, tohle místo je propleteno tajnými chodbami a tunely. Vaše posedlost po utajení způsobila, že to tu nelze důkladně prohledat ani uzavřít."
"Snažíš se obvinit mě?" Temný sevřel mozek muže zastupujícího Ústa tak silně, až se začal dusit.
Thrembode cítil hněv Temného, jako kdyby to byl sálající žár.
"Já jenom poukazuji nato, že v podzemí je bludiště, dokonce i s pěti tisíci skřety byste musel mít štěstí, abyste tam někoho našel. Plížili se děrami vysokými jen jednu stopu."
"Neschopnost!" zařvala Ústa. "Jenže to není ta nejvážnější věc, že, kouzelníku?"
Thrembodovi se zastavilo srdce.
"Ano, našli jsme generála Erkse. Probodli jej. Byl jsi poslední osobou, která ho viděla."

Thrembode polkl, v té chvíli nebyl schopen promluvit.
"Nevím," vyhrkl rychle. "Vůbec jsem se s ním nepotkal."
"Cože?"
"Byl jsem příliš zaneprázdněn hledáním zajatce. Rozhodl jsem se, že na schůzku nepůjdu."
"Nesmysl. Lžeš. Já to z tebe vymáčknu, kouzelníku, ale ještě ne. Odveďte ho a zacpěte mu ústa. Pobavím se tvou smrtí později, až na to bude více času."
Chopili se ho vojáci v kožených rukavicích, do úst mu vrazili velký roubík a pevně ho svázali.
Připoutali jej ke kůlu.
Besita byla vyděšená. Udiveně hleděla na obrovský černý kámen. Ubohý Thrembode byl zatracen, Temný mu vezme život. Nedokázala si představit, že Thremboda navždy ztratí. Jak bez něj bude dále žít?
Byla zmatená. Thrembodovo kouzlo způsobilo, že ho milovala, ale zároveň si nemohla pomoci a cítila radost, protože cesty do Padmasy v jeho doprovodu se děsila, stala by se zase otrokyní. Před čímkoliv jiným dávala přednost životu v Tummuz Orgmeen, kde pro ni byl Thrembode milencem, a ne pánem, " a kde se těšila přízni Temného.
Jenže dříve viděla Temného, když se choval velmi uhlazeně. Pohled na Zrak, Ústa a Uši visící v klecích byl hrozivý.
Thrembodovi nacpali do úst roubík a připoutali jej ke kůlu, aby ho mohli zmrskat. Temný se na ni chtěl obrátit, v tu chvíli však přišli poslové a šeptali cosi velitelům stráží.
Jeden z nich přiběhl k Uším a zopakoval vzkaz.
Temný zareagoval pobouřeně. Jeho smysly se rozhoupaly.
"Okamžitě povolejte posily," řval. "Musíme je zastavit!"
KAPITOLA 60
Lessis se zastavila před obrovskou branou do Dutiny Temného. Draci přistoupili a sekali do ní trollími sekyrami. Jejich masivní svalstvo se napínalo a sekyry zatínali hluboko. Dřevo se brzy prolomilo a rozpadlo.
Objevily se díry. Divoký drak uchopil kus dřeva rozštípaný sekyrou Zlomeného Palcáta a odtáhl jej. K jeho překvapení se brána rozpadla.
Bazil odhodil sekyru a Relkin mu podal Piocar. Když vrazili dovnitř, trollové pozvedli meče a štíty a draci se na ně vrhli.
Muži a ženy se natlačili kolem nich a zasazovali skřetům a vojákům nepřítele těžké rány.
V těsném prostoru se odehrával lítý, zuřivý boj, používaly se nože i pěsti, stejně jako meče. Bazil se Piocarem nemohl moc dobře ohánět. Avšak divokému drakovi stísněný prostor vůbec nevadil, chytal jednoho trolla za druhým a zahryzával se do nich obrovskými zuby.
I přes vyčerpání a znavené paže našli vzbouřenci nové síly, snad proto, že tušili jistou smrt. Tady zahynou, ale vezmou s sebou velmi mnoho nepřátel - na tom teď záleželo.
Několik minut byl boj víceméně vyrovnaný, jenže poté si Marnerijští vedení Keseptonem a Duxem prorazili cestu přes vojáky a napadli skřety.
Ti zpanikařili a prchali, argonathské meče je sekaly a bodaly zezadu.
Přesto však ztratili několik mužů. Jeden troll zasáhl nadporučíka Wealda sekyrou, rozsekl jej, nadporučík padl před Keseptona. Troll byl okamžitě mrtvý, rozsekán na kusy Piocarem. Bojechtivý drak si prorazil trolly cestu a získal dostatek prostoru, aby mohl bojovat s mečem. V okamžiku obrovský meč rozséval mezi zbývající vojáky smrt a kosil je jak obilí.
Teď už zůstávali jen skřeti a ti zděšeně prchali. Meče se blýskaly jen krátkou dobu, pak už bylo v místnosti ticho.
Vítězové hleděli na otroky v Dutině Temného, kteří tu byli, aby ovládali lana, jež vytahovala a spouštěla Temného vládce a jeho uvězněné smyslové orgány.
Když marnerijští vojáci vběhli dovnitř, hlídači otroků se krčili vzadu. Lessis Marnerijské nedokázala zastavit, meče byly znovu zdviženy a sekaly. Rozhodla se, že spravedlnost by v tomto případě měla být rychlá, neboť tito muži, držící jiné v tak strašlivém otroctví, si už nezasluhovali dále žít.
Místo bylo bezpečné. Když se podívali nahoru do Dutiny, zahlédli Temného, lesknoucí se velkou ebenově černou kouli visící vysoko nad nimi.
"Mechanismus, který ovládá Temného, je určitě v prostorách nahoře - odsud jej dolů spustit nemůžeme," oznámila Lessis Keseptonovi.
"Takže co budeme dělat?"
"Můžeme někoho poslat do místnosti nahoře."
Kesepton souhlasil.
"Na tenhle úkol se hodí jen jeden, ale ten už udělal dost."
"On to zvládne."
Bez váhání se obrátila na Baze z Quosh, který stál nedaleko, opíral se o Piocar a díval se nahoru na kámen. Bylo to daleko, pamatoval si, jak byl ten zatracený balvan obrovský, když stál blízko něj.
Otroci u lan na něj upřeně hleděli, rovněž ženy a marnerijští vojáci.
"Co dál?" zeptal se vyčerpaně.
"Musíš se držet řetězů," vysvětlila Lessis. "Vytáhneme tě nahoru. Temný je před pádem zabezpečen ocelovou sítí. Ta je jištěna sedmi provazy, které se napojují na hlavní lano, to ho zvedá a spouští. Rozsekni těch sedm provazů a Temný se zřítí dolů."
Bazil přikývl. "Viděl jsssem je. Máte pravdu, musssí ssse to provéssst takto."
Lessis k obrovskému drakovi přišla blíže.
"Musíš zůstat dál od Temného. Mohou ho natočit a zkusí po tobě házet dračí kopí."
Bazil zakýval hlavou. "Budou ssse pokoušet mě probodnout, když budu lana rozsssekávat. Chápu."

Také rozuměl tomu, že když uspěje, Temný vládce padne a s ním i Tummuz Orgmeen.
Bazil se přiblížil k řetězům. Otroci mu ustrašeně pomáhali dostat se na nejpevnější zdvižnou desku. Byla zavěšena na kladkách. Pak začali tahat.
"Pochopili, paní Lessis," ozval se Kesepton. "Musejí ho dostat nahoru, než si nepřítel uvědomí nebezpečí a lana přeřízne."
Lessis přikývla, Relkin to zaslechl a cítil, jak ho zamrazilo. Žádný drak by pád z takové výšky nepřežil.
Otroci tahali a tentokrát nepotřebovali nad hlavami žádné biče, vydávali ze sebe co nejvíc. Drak visel ve vzduchu a bodře jim mával, pak nabral rychlost, stoupal výš a výš jako pták.
U brány se ozval jakýsi hluk a všichni se otočili. Přicházeli další skřeti a vojáci.
"K bráně!" vykřikl Kesepton.
Beze slov se chopili zbraní, odhodláni své životy prodat draze.
KAPITOLA 61
Bazil stoupal na řetězech nahoru, držel se pevně oběma rukama i ocasem, nohama se zapíral o desku. Pod ním z posledních sil tahalo za lana pět set otroků a snažilo se draka dostat Dutinou Temného nahoru.
Stoupal tak rychle, že se tam dostal dříve, než se nepřátelé mohli připravit k účinné obraně.
Muži a skřeti v horních patrech slyšeli vřavu boje o místnost dole, kde byl mechanismus s lany, a mnozí hleděli do hluboké propasti Dutiny. Když však spatřili stoupajícího draka, byli dokonale zaskočeni a mnozí se mylně domnívali, že letí. Otočili se a prchali, aby si zachránili životy.
Úplně nahoře bezpečně upevněn ke konstrukci věže byl složitý mechanismus kladkostrojů a lanoví. Pomocí něj "tahači", kteří navždy rotovali kolem Temného uzavřeni v těsných klecích, ovládali pohyby Temného vládce a otrokům dole dávali znamení, kdy je čas mocný kámen zvednout a kdy spustit dolů. Z kladek viselo mnoho lan, kterými se ovládaly smysly Temného, a rovněž jedno nejsilnější, to drželo samotný kámen na místě.
Bazil byl vytažen až k "tahačům" stojícím kolem kamene, když byl přímo u nich, desku na laně rozhoupal, chtěl se dostat blízko Temnému, mohl se natáhnout a chytit jeden ze sedmi provazů, na kterých kámen visel.
Temný si ho okamžitě všiml a cítil nebezpečí.
Dole se rozléhaly výkřiky vyhlašující poplach. Ústa se v kleci rozhoupala, ale zlověstně mlčela. "Tahači" se neustále pokoušeli pohnout klecí se Zrakem a Ušima, ale z dolního patra Dutiny se jim nedostalo žádné odezvy.
"Co tu děláš, silný draku?" otázala se Ústa neobvykle tichým hlasem.
"Ty hnusssný balvane, přišel jsem tě zabít."
Bazil třímal ve volné tlapě Piocar.
"Ne!" zařvala Ústa.
"Tahači" Temného zoufale cukali provazy a dávali znamení otrokům dole, aby kámen spustili. Ale otroci už neuposlechli. Temný byl v pasti.
"Ne, nedělej tak strašlivou věc, slavný draku. Poslouchej mě!"
"Tobě ssse líbí jen tak pro zábavu zabíjet draky, balvane. Teď drak zabije tebe. To je jiný druh zábavy."
Piocar zasvištěl a sekl do prvního lana.
Ústa změnila hlas na příkrý panovačný tón.
"Rychle, zničte toho draka. Přineste kopí."
Piocar znova sekl do lana. Bylo ocelové a tlustší než lidský palec. Navíc se nemohl pořádně rozmáchnout, a tak se obrovský meč od lana jen odrazil, aniž ho nařízl.
"Dělejte, vy pitomci!" řvala Ústa.
Bazil se jednou nohou zapřel o kámen a drápy zaryl do sítě z lan. Znovu se rozhoupal, tentokrát s větší silou, Piocar sekl do lana, to zapraskalo a přetrhlo se, obrovská síla jej odmrštila a narazilo do vnitřního zdiva nahoře ve věži.
"Néééééééé!" křičel Temný.
Lano bylo vymrštěno zpátky, až to zasvištělo jako bič nějakého démona. Baz uhnul a jen se modlil, aby nenarazilo do lana, na kterém visel. Místo toho však zaslechl výkřik a viděl, že jeden z "tahačů" Temného, jehož řetězy byly přetrženy, se řítí dolů.
Piocar sekl do dalšího lana, jenže zásah nevyšel, meč sjel a udeřil přímo do samotného kamene. Ke svému zděšení Bazil zjistil, že má na meči vrub.
Z jedné strany Temného byla přistavena lávka a blížili se skřeti. Střely z luků se začaly od kamene pod ním odrážet. Stříleli po něm šípy, které se mu zabodávaly do tvrdé kůže na hřbetě, nohou a ocase. Působily mu bolest, ale zastavit ho nedokázaly, podařilo by se to, jedině kdyby jej skřeti zasáhli do oka.
Znovu se rozmáchl, ozvalo se další hlasité zapraskání a druhé lano bylo přeseknuto.
Švihlo do lávky a omráčilo několik skřetů.
Objevil se troll s dračím kopím. Lávka končila asi deset stop od kamene, když byla nutná oprava, používaly se žebříky. Troll se postavil na okraj, aby na draka dosáhl, mohl mu vbodnout kopí do břicha a zabít ho.
Baz viděl, že se blíží, tak nohou zatlačil do kamene a ten se začal pomalu otáčet. Bylo to těžké, protože neměl nic, čím by jej přitáhl zpátky, ale po chvíli se kámen pozvolna rozhýbal a Bazil odskočil daleko od lávky i trolla.
Opět se rozmáchl Piocarem a ten se odrazil od třetího lana.
Vojáci dole v audienční síni házeli kopími, ale žádné z nich draka vážně nezasáhlo, pouze jedno narazilo do jeho koženého opasku.
Když se obrovský kámen natočil, Bazil musel z desky, na které visel, seskočit. Déle už na ní stát nemohl a nešlo se ani udržet na laně. Pustil se řetězů a pevně se chytil lan, na kterých vyšplhal až nahoru k samotnému Temnému.
Troll na lávce po něm hodil kopí, ale Baz ho Piocarem odrazil. Přiletěly další šípy a ucítil, jak se mu zabodávají do hrudi,

paží a ramen.
"Moc časssu nezbývá, balvane, co?" zařval silným hlasem.
Z nového místa viděl na zastřešený výhled nahoře na věži a dolů do arény.
"Rád ssse odtud ssshora díváš, co? To je mi líto."
Piocar rozsekl třetí lano.
Kamen se náhle v síti z ocelových lan rozhoupal. Byla už odseknuta tři lana, a tak mohl brzy vypadnout.
Ústa, Zrak, Uši i zbývající pomocníci se rozhoupali také. Lano švihlo zpět, a když Bazovi proletělo nad hlavou, musel se přitisknout ke kameni,.
Bodl jej troll, drak zavrávoral a začal klouzat po kameni dolů.
Zoufale se snažil zachytit volnou tlapou lana. Chvíli se to nedařilo, pak se drápy na poslední chvíli zahákl a zároveň se pravou nohou zapřel o jiné lano, kousek níž na vyhlazené straně Temného.
Chvíli tam visel nad strašlivou propastí, pak se mu podařilo pomalu a namáhavě vydrápat nahoru.
Mezitím z lávky k vrchní tyči na kameni přistavili žebřík. Dvojice kouzelníků poslala další skřety s kopími.
Baz se postavil zrovna včas, aby odrazil kopí prvního skřeta a odhodil ho na zem. Pak zezadu vyřídil další dva a nakonec sekl mečem dolů a rozbil žebřík, a tak se zbytek skřetů zřítil do propasti.
Troll mrštil kopím a to vjelo Bazilovi do stehna. Troll se jej snažil z rány vyrvat, ale drak kopí uchopil ocasem a vyškubl ho bestii z rukou. Poté si jej vytáhl z nohy. Cítil ukrutnou bolest, ale nevěnoval tomu pozornost a natočil se ke čtvrtému lanu.
Do zad se mu zabodávaly šípy, ale znovu se rozmáchl a silnou ránou proťal další lano, zajiskřilo se.
Ústa ječela, kámen se o kus posunul a náhle se naklonil. Baz se křečovitě zachytil zbývajících lan, odhodil Piocar a zůstal viset. Temný vyklouzl ze sítě lanoví a řítil se Dutinou dolů, Bazila to okamžitě vymrštilo nahoru.
Kámen padal dolů několik pater, kolem otroků a služebníků, kteří to sledovali vyděšenými pohledy, padal dlouho, celou věčnost.
Dole se roztříštil, až to zaburácelo a celá věž se otřásla v samých základech. Vyšlehl černý plamen a Dutinou začal stoupat vzhůru dusivý oblak zeleného kouře, který pak vycházel přes zastřešený výhled na vrcholku věže dál k jasné modré obloze.
Celá hora se zachvěla a obyvatelé Tummuz Orgmeen začali strachem naříkat. Stalo se neuvěřitelné. Temný vládce byl ze svého místa nahoře odříznut a zničen.
Zemřel, s ním odešla i jejich moc a majetek. Zakrývali si oči před pohledem na černý dým a utíkali z arény. Pak začali první z nich prchat, zoufale opouštěli město, kde byla svržena moc, jíž sloužili.
Skřeti, trollové i vojáci v černých uniformách běželi s nimi, nevšímali si velitelů, kteří se snažili panice zabránit. Ztráta moci způsobila chaos, jako kdyby se rozkopalo mraveniště. Vše, co se dalo unést, brali s sebou. Jakmile hromadný úprk začal, nedal se zastavit. V tom zmatku se jednotky vyslané proti Lessis a skupině jejích žen rozutekly. Lessis a Lagdalen vedla ženy po tajném schodišti na ochoz nahoře a tedy do nejvyššího patra Dutiny Temného. Narazily jen na malý odpor.
Dutinou se valil černý dým. Míjeli je oslepení a dusící se skřeti, kteří vybíhali ven na slunce. Ženy skřety chytaly a okamžitě je shazovaly z hradeb. Když to Marnerijští viděli, byli ohromeni, jaký strašný hněv v ženách vzplál.
Bylo tam také několik mužů a žen z města, mezi nimi objevili princeznu Besitu, živou, špinavou od sazí a kašlající. Lessis ji odtáhla na ochoz na čerstvý vzduch. Jediná Lagdalen si v tom chaosu všimla Lessisiny neobvyklé síly. Od smrti Ecatora, Kočičího prince, paní Lessis zesílila.
Besita se pomalu zvedla, nebyla zraněná, až na to, že se nadýchala kouře. Lessis děkovala bohům a princeznu, která okamžitě začala znovu kašlat, objala.
Kouzelníka však nenašli. Nějak v tom zmatku rozbil pouta, ve kterých jej věznili a uprchl, sklouzl po laně do dolního patra věže. Tam se připojil k davu a zmizel v Ganu.
Nakonec našli draka Zlomeného Palcáta, který byl celý od sazí, z hřbetu mu trčela spousta šípů. Byl zamotán do spleti zbývajících tří lan a stále visel ve středu Dutiny.
Aby jej vysvobodili, museli ho spustit dolů, přičemž stáli v černé suti z roztříštěného kamene. Páchlo to tam sírou a ozónem a zdi byly ožehnuté tím, jak došlo k strašlivému zničení Temného.
Obrovský nachově zelený drak zraněného ještěra zvedl a vynesl z věže na slunce. Položil ho do trávy u brány, do míst, kde se obvykle popravovalo. Paní si k nehybnému drakovi klekla a přiložila mu na hruď naslouchací trubičku. Relkinovi se po tvářích koulely slzy. Drak byl popálený, ohořelý, celý od sazí a krve a probodán mnoha šípy.
Lessis náhle zvedla ruku. "Ještě žije," řekla.
Relkin tomu ani nemohl uvěřit. Chvíli udiveně zíral, pak radostně vykřikl a běžel pro oheň, vařící vodu a nějaké nástroje, kterými by se daly šípy vytáhnout.
Temný byl zničen a drak žil.
EPILOG
Bylo to asi o tři měsíce později, uprostřed léta, když Bazil z Quosh, známý ve všech legiích jako Zlomený Palcát, procházel branami města Marneri.
Svítilo slunce, od Dlouhého průlivu vanul teplý větřík a drak s Reikinem po boku vešel branou hlavní věže. Za ním přicházeli ostatní, jež v boji za zničení Temného vládce v městě Tummuz Orgmeen přežili. Obrovské davy se tísnily všude kolem, lidé stáli na posledních třech mílích podél cest.
Byla to malá skupina, v čele šli dva poslední draci ze 109. dračího oddílu - Bazil a Chektor, jehož zraněná noha se od jara zahojila. Za nimi skupinka dragonýrů, zachráněných na trhu s otroky v Tummuz Orgmeen, a tucet vojáků z 13. marnerijského regimentu a talionské šesté kavalerie.

U brány je čekal jásající dav, který je zasypával okvětními lístky bílých lilií, symbolického květu Marneri. U vchodu do Dračího domu stáli všichni draci. Sám velký Vastrox předal Bazilovi nový meč, neboť Piocar se navždy ztratil při zničení Temného kamene.
Tentýž den byli kapitán Hollein Kesepton a Lagdalen Tarcho oddáni v marnerijské Svatyni. Mezi gratulanty byli seržant i Liepol Duxe a Subadar Yortch, který se už ze zranění zotavil.
Přítomni byli rovněž dragonýr první třídy Relkin z Quosh a sám slavný drak Zlomený Palcát. Bylo to poprvé, kdy nějaký drak vstoupil do marnerijské Svatyně. Když požádali o povolení, pelášili úředníčci prohledávat předešlé záznamy. Nakonec Lessis promluvila s Ewilrou, nejvyšší kněžkou, byla zhotovena zvláštní lavice a drak povolení dostal.
Obřad prováděla čarodějka Lessis, která se později přiznala, že to je její první svatba. Nicméně, provedla to správně, až na to, že dvě holubice, symbolizující mladý pár, které vypustila, nechtěly ze Svatyně otvorem ve střeše vyletět, zůstaly tam sedět, vrkaly a nehodlaly čarodějku opustit.
Hollein Kesepton před vojenský soud předveden nebyl, i když to očekával. Ale nebyl ani povýšen. Místo toho, po pečlivém zvážení, mu legie předala velení nad muži Druhé legie a vyslala ho na hranici s Teetolem. Lagdalen se s ním měla setkat v pevnosti Picon.
Kdo na obřadu viditelně chyběl, byla princezna Besita. Odvezli ji do kláštera v Bea, kde měl Tajný úřad sídlo. Princezna, která byla zajatkyní několik měsíců, vážně utrpěla. Téměř po celou dobu byla v zajetí kouzla, které z ní udělalo otroka oddaného svému věznitelí. Zrušení kouzla a navrácení zdravého rozumu byl neradostný a obtížný úkol. O Thrembodovi nezaslechli ani slovo, jen Tajný úřad dostal zprávu týkající se nějakého kouzelníka, který údajně projel tři měsíce po pádu Tummuz Orgmeen na lodi přes Ourdh a mířil do oblastí na západ.
Zničení Temného vládce zaznamenalo obrovský ohlas. Temní mágové zjistili, že jejich moc ve východních oblastech je drasticky omezena, a z celé oblasti se stáhli. Na hranicích vyvstala hrozba války.
Po svatebním obřadu se hosté vydali směrem ke Strážní věži, kde rodina Tarcho pořádala hostinu. Připíjeli si a tančili. Když se Lagdalen několikrát zatočila při tanci s Holleinem a poté i s otcem, omluvila se a seběhla po schodišti dolů na nádvoří. Tam našla Relkina a Bazila, kteří seděli na posledních schodech a lokty se opírali o sud piva. Relkin držel cínový džbán a Bazil obrovitými tlapami zvedal celý sud.
"Ať žije nevěsssta!" zvolal drak a odsunul ocas, aby jí na schodu vedle sebe udělal místo.
"Nemohla jsem tam už vydržet a musím si s vámi dvěma popovídat. Je to strašně dlouho, co jsme se neviděli."
Drak se usmál. "Ty jsssi nám taky chyběla, Lagdalen, přítelkyně draka."
"To je pravda," ozval se Relkin a nadzvedl džbán piva.
Lagdalen se líbily jejich nové šaty - Relkinova dragonýrská uniforma a Bazilův kožený opasek.
Prohlíželi si nový meč, byla to legionářská zbraň, ne tak dlouhá a masivní jako Piocar, ale dračí meč to byl. Od ztráty Piocaru se Bazil cítil divně, jako by mu něco chybělo. Používal ten nejtěžší trollí meč, který našel, ale nikdy se mu do pravé ruky nehodil. Teď opět cítil, že mu nic neschází.
Lagdalen se usmála. "Nechci tě zklamat, ale myslím, že teď, když je Temný pryč, možná meč ani nepoužiješ."
"To drak rád ssslyší. Budu sssi užívat piva a dobrého jídla v legii. Budeme jen posssedávat, tloussstnout a pak odejdeme do výsssložby."
Lagdalen se smála a myslila na to, že dokázali přežít a teď tu mohou sedět a vesele se bavit. "Kdy odjíždíte do Kenoru?" zeptala se za chvíli.
"Příští měsíc jedeme do Dalhousie, budeme doprovázet nové rekruty. A co ty?"
Pokrčila rameny. "Odjíždím brzy. Poslali nás do pevnosti Picon."
Relkin si trochu povzdechl. "Takže budeme daleko od sebe."
Zasmála se. "Ale Relkine, jestli to tak má být, pak jsem si jistá, že naše cesty se opět zkříží."
Drak natáhl obrovitou tlapu a položil ji opatrně Lagdalen kolem ramen.
"My na tebe nikdy nezapomeneme, Lagdalen, dračí kamarádko."
"A já nikdy nezapomenu na tebe, Bazile Zlomený Palcáte."

DOBRODRUŽSTVÍ BAZILA ZLOMENÉHO PALCÁTA
A DRAGONÝRA RELKINA SIROTKA NEJSOU ZDALEKA
U KONCE! NA MĚSÍC LISTOPAD PRO VÁS PŘIPRAVUJEME
KNIHU

DRAKŮV MEČ
PROLOG
Když na něj těsně před pohřební bohoslužbou v Domě Aurosově ve městě Dzu promluvilo mrtvé dítě, věděl biskup, že neunikne.
V noci se do něj zabořily oči, jako ve tmě planoucí ohnivé špice. Byla od něj žádána věrnost. Jeho víra se stala terčem posměchu. Ve snech slyšel šeptající hlas.
Byla to pravda a on to věděl. Jeho víra byla pryč. Nebyl žádný Auros, žádný dobrotivý střed světa. Dokonce i Dům Aurosův v polozříceném Dzu byl podvod. Ve skutečnosti šlo o starodávný chrám hadího boha Sephise. Před několika stoletími, když Sephis ztratil vládu nad Ourdhem a panství tyranů v Dzu bylo svrženo, předali chrám Aurosovým kněžím.
Avšak Aurosův biskup z Dzu se zapletl s temným uměním. Ponořil se do černých knih mágů. Začal provádět pokusy. Aby unikl odsouzení za své činy, týkající se mnicha, jisté urozené mladé ženy, a pokusu o záměnu jejich vědomí, složil

záhadnému muži, který jej před pohromou zachránil, strašlivou přísahu.
Teď si k němu přišli pro odměnu.
Mrtvé dítě se odmítlo nechat pohřbít. Setrvávalo v biskupových komnatách.
"Čekají na tebe," oznámilo. Zavedlo jej ke vstupním dveřím do chrámu.
Tam čekal Odirak, muž s vyzáblou tváří, který se nazýval veleknězem, a postava, ukrývající se v dlouhém černém plášti. Za ním stála asi sedmnáctiletá dívka, oděná pouze v bavlněné košili. Obličej s ospalým výrazem, ochromený kouzlem.
Biskup je zavedl do Domu Aurosova a pak otevřel těžké dveře, které uzavíraly sklepení. Vešli do velkých prostorů sklepení a muž v plášti shodil kápi z hlavy. Biskup se zachvěl. Jeho tvář končila nosem a pod ním se třpytila rohovina. Nad očima, které vypadaly jako okna do ohně, se zvedala holá lebka.
Mrtvé dítě se zahihňalo a biskup ucítil na kůži mravenčení.
Biskup věděl, že je to Mezomistr, nejmocnější mezi nižšími mágy. Biskupa nikdy ani nenapadlo, že by se s někým takovým mohl setkat.
Pomocí drsných zaklínadel vyvolala věc z nicoty Černé zrcadlo. Viselo ve vzduchu, zářící kruh, ve kterém se vzdouvaly třpytící se šedé vlny chaosu. Na Mezomistrův příkaz se zrcadlo sneslo dolů a zastavilo se ve výši kolen. Dívka si lehla a oči měl naštěstí zcela prázdné. Mrtvé dítě zvedlo ruku s břitvou.
Biskup si vzpomněl na svůj neblahý pokus. Jaký byl blázen! Znovu jej napadlo, zda ho k černým uměním dovedli a jestli nepřítel znal nějakou jeho slabost, která se dala využít a nakonec jej polapila do pasti.
Mrtvé dítě podřízlo dívce krk a naklonilo jí hlavu tak, aby se její krev rozlila po neexistujícím povrchu Černého zrcadla. Páchla a kouřilo se z ní, Mezomistr mezitím recitoval strašlivá slova.
V temnotě Černého zrcadla se cosi vytvořilo. Věc, obklopená září drobných jisker, rostla. V mračnech chaosu se objevil kroužívý pohyb.
Mezomistr ustoupil dozadu. V tom se ze zrcadla vyvalil proud hustého zeleného dýmu, rozlil se po podlaze sklepení jako voda a pomalu zaplnil prostor až do výše kolen.
Někde z nitra dýmu náhle vyšlehlo světlo. Uvnitř se začalo něco vynořovat a nabývat pevný tvar. Nejprve to bylo tmavě zelené, ale pak to pomalu zezlátlo a na povrchu se objevily šupiny.
Nakonec se na podlaze svíjel zlatý had a prohlížel si je ohromnýma bezvýraznýma očima, podobnýma otvorům do nicoty.
Bůh Sephis, hadí démon z jiného, temnějšího světa, se znovu zrodil.

PŘESNÝ TERMÍN VYDANÍ, NÁHLED OBÁLKY
A DALŠÍ UKÁZKY
Z KNIHY NAJDETE NA ADRESE
WWW.SCIFI.CZ

Christopher Rowley
Bazil Zlomený Palcát
Anglický originál Bazil Broketail
Překlad Martina Pokorná
Obálka David Spáčil
Grafická úprava obálky René Balický
Jazykový redaktor Jiří Popiolek
Odpovědný redaktor Libor Marchlík
Vydalo nakladatelství FANTOM Print
jako svou 12. publikaci
Ostrava 2000
Tisk Printo, s.r.o., Ostrava

Doporučená cena vč. DPH 199 Kč